ADRIANA MATHER
CUM SĂ SPÂNZURI O VRĂJITOARE
youngart

După ce tatăl ei se îmbolnăveşte brusc, Samantha Mathers e nevoită să se mute împreună cu Vivian, mama sa vitregă, în Salem. Viaţa într-un nou oraş se dovedeşte a fi dificilă, iar să-şi facă prieteni e încă şi mai greu – căci Sam e descendenta preotului Cotton Mather, unul dintre bărbaţii responsabili pentru Procesele vrăjitoarelor din Salem. Astfel, fără să vrea, devine inamica unui grup de fete de la şcoală. Când în viaţa ei apar şi o fantomă, şi un blestem vechi de secole, iar oamenii din jur încep să moară, Sam se trezeşte aruncată direct în mijlocul unei vânători de vrăjitoare. Are ea puterea de a opri totul până nu e prea târziu?

„Adrianei Mather îi reuşeşte un echilibru atent între ceva ce-ţi dă fiori, umor şi o poveste care te pune pe gânduri."

NPR

BESTSELLER [illegible] TIMES
14+
AVENTURI & MAGIE & PRIETENIE
young art
Pret 35 50 Lei
9 786068 811529
9 786068 811529

ADRIANA MATHER este actriță și scriitoare americană. Locuiește în Los Angeles, California, iar în 2017 a publicat *Haunting the Deep*, continuarea romanului *Cum să spânzuri o vrăjitoare*.

ADRIANA MATHER

CUM SĂ SPÂNZURI O VRĂJITOARE

Traducere din limba engleză
de Ela-Evelina Jianu

youngart

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MATHER, ADRIANA

Cum să spânzuri o vrăjitoare / Adriana Mather;
trad. din lb. engleză de Ela-Evelina Jianu. – Bucureşti: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-52-9

I. Jianu, Ela-Evelina (trad.)

821.111

Adriana Mather
How to Hang a Witch

Copyright © 2016 by Adriana Mather

© youngart, 2018, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Sandra Mather,
pe care o iubesc fără urmă de îndoială,

pentru James Bird,
care-mi luminează fiecare moment al vieții

și pentru Claire Mather,
care a intuit că voi deveni scriitoare.

CAPITOLUL UNU

Prea încrezut

Asemenea majorității newyorkezilor care vorbesc mult prea repede și își susțin opiniile cu îndârjire, am o afinitate pentru sarcasm. Totuși, când ai cincisprezece ani e destul de greu să convingi lumea din jur că sarcasmul ține de cultura în care ai fost crescut, și nu e o dovadă de nesimțire. Mai ales când te afli în situația în care mama ta vitregă nu e în stare să conducă mașina, pentru că și ea e din New York, și îți varsă cafeaua când apasă pedala de frână ca o nebună.

Îmi șterg bărbia murdară de latte cu aromă de alune.

— Nu-i nimic. Nu-ți face griji pentru mine. Ador să îmi port cafeaua sub formă de pete pe haine.

Vivian își ține mâna pregătită deasupra claxonului, ca o pisică gata de atac.

— Toate hainele tale au găuri. Petele de cafea nu sunt nici pe departe principala ta problemă.

Dacă e posibil ca cineva să nu aibă niciodată parte de vreun moment penibil în public sau în general, aceea este mama mea vitregă.

Când eram mică, îi admiram talentul de a vrăji pe toată lumea cu farmecul ei. Poate că speram să învăț de la ea cum face asta – idee la care am renunțat între timp. Vivian arată întotdeauna impecabil, cum mie nu-mi va ieși

niciodată, iar geaca mea de piele ecologică și blugii mei negri și rupți o scot din sărite. În consecință, bucuria mea e să mă îmbrac așa la petrecerile simandicoase organizate de ea. Măcar plăcerea asta s-o am și eu, nu?

— Problema mea este că nu știu când o să-l văd pe tata, spun eu, uitându-mă pe geam la șirul de case învechite, în stil New England, cu terasele lor înalte și obloanele întunecate.

Vivian își strânge buzele.

— Am discutat despre asta de sute de ori. O să fie transferat săptămâna asta la spitalul Mass General.

— Care e la o oră distanță de Salem.

Asta e fraza pe care am repetat-o de când am aflat, în urmă cu trei săptămâni, că trebuie să vindem apartamentul nostru din New York, apartamentul în care am locuit de când mă știu.

— Ai prefera să locuiești în New York și să nu poți să plătești spitalizarea tatălui tău? Nu știm cât va rămâne în comă.

E în comă de trei luni, douăzeci și una de zile și zece ore. De exact atâta timp.

Trecem pe lângă un șir de magazine tematice pentru vrăjitoare, cu vitrinele pline cu ierburi uscate și cozi de mături.

— Oamenilor de aici chiar le plac vrăjitoarele, zic eu, ignorând ultima întrebare a lui Vivian.

— Ăsta este unul dintre cele mai importante locuri din istoria Americii. Rudele tale au jucat un rol important aici.

— Rudele mele au spânzurat vrăjitoare în anii 1600. Nu e chiar un motiv de mândrie.

Dar, în realitate, sunt foarte curioasă în legătură cu locul ăsta, aleile lui cu piatră cubică și casele misterioase și întunecate. Trecem pe lângă o mașină a poliției, care are

un autocolant cu o vrăjitoare pe una dintre portiere. Când eram mică, am încercat toate metodele posibile ca să-l conving pe tata să mă aducă aici, dar el nici n-a vrut să audă. Îmi spunea că în Salem se întâmplă numai lucruri rele şi încheia astfel conversaţia. Tata e foarte încăpăţânat.

Un autobuz cu o reclamă la „Turul fantomelor" intră pe bandă în faţa noastră. Vivian pune frână brusc, apoi merge încet în spatele lui.

— Uite o slujbă de provincie pentru tine, zice ea arătându-mi reclama.

Schiţez un zâmbet.

— Nu cred în fantome.

Facem dreapta pe Aleea Mierlei, strada din adresa expeditorului de pe felicitările pe care bunica mi le trimitea când eram mică.

— Păi, cred că eşti singura din Salem care nu crede în fantome.

Mă îndoiesc că are dreptate.

Pentru prima dată de când m-am urcat în maşina asta ca un roller coaster, stomacul nu mi se strânge de la răul de mişcare, ci de nerăbdare. Aleea Mierlei numărul 1131, casa în care a crescut tata, casa în care a cunoscut-o pe mama. E o clădire uriaşă, albă, cu două etaje, cu obloane negre şi uşi încadrate de coloane. Nenumăratele vârfuri ale acoperişului sunt acoperite cu ţigle de lemn întunecate, erodate de aerul sărat. Un gard din fier forjat, cu ţepuşe ascuţite, înconjoară gazonul îngrijit perfect.

— Exact cât trebuie de spaţioasă, spune Vivian, uitându-se la noua noastră casă.

Aleea din faţa casei, pavată cu lespezi de piatră, e denivelată de vreme şi împinsă în sus de rădăcinile de copac. Maşina sport argintie a lui Vivian ne zdruncină în timp ce trecem de poarta arcuită şi întunecată, apoi ne oprim.

— Ar putea locui aici zece oameni fără să se întâlnească vreodată.

— Cum am spus. Exact cât trebuie de spațioasă.

Îmi prind părul într-un coc ciufulit în vârful capului și iau geanta grea în formă de sac de la picioarele mele. Vivian a ieșit deja din mașină și tocurile ei se aud tare pe lespezile de piatră. Străbate aleea spre ușa laterală, ținându-și geanta pe braț într-un mod elaborat.

Respir adânc și deschid portiera. Înainte să apuc să mai arunc o privire noului nostru cămin, o vecină iese din casa complet albastră de alături și ne face semne entuziaste cu mâna.

— Bunăăăăă! Bună, fetelor! spune ea cu un zâmbet mai larg decât am văzut vreodată pe fața unui străin, în timp ce traversează gazonul ca să ajungă pe aleea noastră.

Are obraji îmbujorați și un șorț alb cu volănașe. Ai zice că a coborât direct dintr-o revistă pentru gospodine din anii '50.

— Samantha, zice ea, radiind de bucurie.

Îmi ridică bărbia ca să-mi analizeze chipul.

— Fiica lui Charlie.

N-am mai auzit pe nimeni referindu-se la tatăl meu cu apelativul ăsta.

— Ăă, Sam. Toată lumea îmi spune Sam.

— Aiureli. Sam e un nume de băiat. Ce drăguță ești! Prea slabă, totuși.

Face un pas în spate ca să se uite mai bine la mine.

— Dar rezolvăm asta cât ai zice pește.

Râde tare, melodios.

Zâmbesc, deși nu sunt sigură dacă mi-a făcut un compliment.

Bucuria ei e molipsitoare. Mă analizează, așa că îmi încrucișez brațele, jenată. Geanta îmi cade de pe umăr, aruncându-mă în față. Mă împiedic.

— Jaxon! strigă ea spre casa albastră, fără să spună vreo vorbă despre stângăcia mea.

Un tip blond care pare să aibă în jur de şaptesprezece ani iese de pe uşa laterală exact în momentul în care reuşesc să îmi pun geanta la loc pe umăr.

— Vino să iei geanta Samanthei.

Pe măsură ce se apropie, şuviţe de culoarea nisipului îi alunecă peste ochi. *Sunt albaştri.*

Un colţ al gurii i se arcuieşte într-un zâmbet. Mă holbez la el.

Oare m-am înroşit? Îh, ce penibil...

Întinde mâna după geantă, care acum atârnă stângaci de cotul meu. O ridic pe umăr.

— Nu e nevoie.

— El e fiul meu, Jaxon. Nu-i aşa că-i adorabil?

Îl mângâie pe obraz.

— Mamă, pe bune? protestează Jaxon.

Le zâmbesc amândurora.

— Deci, îl ştiţi pe tata?

— Bineînţeles. Iar eu am cunoscut-o şi pe bunica ta. Am avut grijă de casă şi de ea când a îmbătrânit. Cunosc casa asta şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Îşi pune mâinile în şold.

Vivian se apropie, încruntată.

— Doamnă Meriwether? Am vorbit la telefon.

Face o pauză, apoi continuă:

— Aveţi cheile, presupun?

— Sigur.

Doamna Meriwether scoate din buzunarul şorţului un set de chei de tip vechi, lucioase pe alocuri din cauza anilor de folosinţă. Aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Am nişte cornuri cu ciocolată pe care trebuie să le scot din cuptor dintr-un minut în altul. Jaxon o să vă facă turul...

— Nu, nu-i nevoie. Ne descurcăm singure.

Răspunsul lui Vivian poartă o urmă de finalitate. Vivian nu are încredere în oamenii exagerat de prietenoşi. Am avut la un moment dat un portar care îmi aducea bomboane şi ea a făcut în aşa fel încât să fie concediat.

— De fapt, zic eu, ştiţi cumva care dintre camere a fost a tatălui meu?

Doamna Meriwether se luminează la faţă.

— E pregătită pentru tine. Urci treptele, faci stânga şi mergi până la capătul holului. O să-ţi arate Jaxon.

Vivian se întoarce cu spatele fără să-şi ia la revedere. Jaxon şi cu mine pornim în urma ei spre uşa de la intrare.

Jaxon mă priveşte curios în timp ce păşim înăuntru.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

— N-am mai fost niciodată pe aici.

— Nici măcar când trăia bunica ta?

Trage uşa în urma noastră, care se închide cu un uşor păcănit.

— N-am cunoscut-o pe bunica mea.

E ciudat să recunosc asta.

Pe holul de la intrare sunt teancuri de cutii – toate lucrurile noastre aduse din New York. Vivian a vândut toată mobila din apartament când a aflat că aici aveam casa deja mobilată.

Trecem pe lângă cutii şi ajungem într-un spaţiu deschis, cu podele lustruite din lemn, un candelabru din fier forjat şi o scară uriaşă.

Tocurile lui Vivian se aud de undeva de pe holul din stânga – e un zgomot care o însoţeşte peste tot, ca o umbră. Când eram mică, aflam unde e mama mea vitregă luându-mă doar după zgomotul ăsta, chiar şi într-o încăpere plină de femei încălţate cu tocuri. Nu m-ar mira dacă ar şi dormi încălţată cu tocuri.

Admir interiorul noii noastre case pentru prima dată. Picturi cu rame aurii pe pereți, încadrate cu aplice luminoase în formă de lumânare. Totul e antic și făcut din lemn închis la culoare, exact opusul apartamentului nostru modern din New York. Casa asta pare să facă parte dintr-o poveste, mă gândesc eu, privind scările circulare cu balustrade de lemn lustruit și cu un covor cu model oriental pe trepte.

— Pe aici.

Jaxon îmi face semn către scări. Îmi ridică geanta de pe umăr și pornește în sus pe trepte.

— Puteam s-o duc și eu.

— Știu. Dar n-aș vrea să cazi din nou. Scările provoacă răni mai grave decât aleile pietruite.

Deci cu siguranță m-a văzut când am căzut.

Zâmbește când îmi vede expresia de pe față.

Tipul ăsta e mult prea încrezut. Îl urmez, ținându-mă de balustradă în caz că stângăcia mea decide să-și facă din nou apariția.

Jaxon face stânga la capătul scărilor. Trecem pe lângă un dormitor cu baldachin și cuvertură roșii-închis – visul oricărei fetițe. După dormitor urmează o baie, cu o cadă imensă sprijinită pe picioare în formă de gheare și o oglindă a cărei ramă pare placată cu aur.

Se oprește la capătul holului, în fața unei uși mici care pare să aibă nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Clanța are formă de floare lucioasă, cu petale de alamă. O margaretă poate?

O răsucesc și lemnul scârțâie în timp ce ușa se deschide.

Mi se taie răsuflarea.

— Îți place? întreabă Jaxon. Mama a stat pe aici toată săptămâna, aducând mobila înăuntru și pregătind camera pentru tine.

La dreapta mea e un pat din lemn închis la culoare, în ale cărui patru picioare sunt sculptate flori, o măsuţă de toaletă sculptată la fel şi cu o perlă de marmură în vârf, şi o noptieră delicată pe care stă o lampă veche din sticlă galbenă. Fix în faţa mea e un şifonier. Ador şifonierele. Lângă patul meu e un covoraş alb pentru dimineţile friguroase. Iar lângă fereastra de la care se vede peluza din faţa casei e o bancă cu pernuţe albe, dantelate.

— E urâtă rău, zic eu.

Jaxon râde şi un zâmbet de aprobare îi apare în treacăt pe chip.

Îmi plimb mâna pe deasupra aşternutului dantelat de culoarea fildeşului şi a plapumei cu puf de gâscă. Geanta mea neagră, în formă de sac, nu pare deloc sofisticată în comparaţie cu aceste antichităţi balansate pe podelele de lemn uşor înclinate.

Fără să ştiu sigur ce să spun în continuare, îmi scot luciul de buze din buzunar şi desfac capacul. Asta e cea mai lungă conversaţie pe care am avut-o cu cineva de vârsta mea în ultimii ani.

Jaxon ridică geanta mea de pe umăr.

— Unde să pun asta?

— O iau eu.

Mă întind să iau cureaua genţii. Dar calculez greşit mişcarea lui şi, în loc să-i iau uşor geanta din mână, aşa cum intenţionam, ajung să îi mânjesc palma cu luciul de buze.

Rămâne nemişcat şi zâmbeşte.

— Rozul nu e chiar culoarea mea preferată.

— Scuze! spun repede. De obicei nu atac oamenii cu luciul de buze.

De parcă ar folosi cineva luciul de buze ca armă? Ce tot îndrug?

Tot ce-mi trece prin cap să fac este să îl șterg cu mâna, ceea ce și fac, cu stângăcie – mai mult întind decât șterg, de fapt. Zâmbetul lui se lărgește. Jaxon lasă geanta pe podea și ia un șervețel de pe măsuța de toaletă.

Îmi ia mâna murdară de luciu de buze cu gust de căpșuni într-a lui. O întoarce cu palma în sus și o șterge cu blândețe cu șervețelul. Inima mi-a luat-o la goană. *Și nici măcar nu-mi plac blonzii.*

— N-o să se spargă, zic eu. Mâna mea, adică... nu e așa fragilă.

— Prefer să nu risc.

Încrederea lui în propria persoană începe să mă enerveze. O acaparează pe toată și ar trebui să lase puțină și pentru restul planetei.

Se uită la mâna mea, apoi mă privește în ochi și spune:

— Cine știe cu ce-o să mă ataci data viitoare?

Îmi trag mâna înapoi.

— Poftim? Aa, da. Adică, nu. N-o să mă ating de tine.

La naiba. Pe bune?

Dă din cap, stăpânindu-și cu greu râsul, și spune:

— Ne vedem mâine la școală.

Nu mai râde de mine! Probabil că tu n-ai avut parte de niciodată de vreun moment penibil, cu părul tău pieptănat neglijent și cu pielea ta bronzată cu tot. Așa că taci din gură!

Dispare la capătul holului luminat de veioze mici și, pentru prima dată de când s-a îmbolnăvit tata, mă simt bine în propria piele.

CAPITOLUL DOI

Companie plăcută

Vivian şi cu mine arătăm caraghios aşezate la masa asta lungă, mâncând ce am comandat de la fast-food. Masa e pentru opt persoane, fiecare cu câte un şervețel croşetat în faţă.

Ridic o furculiţă de ravioli din casoleta de plastic şi o întreb pe Vivian dacă nu vrea şi ea puţin. Ea clatină din cap. Tata e bucătarul din familie, ceea ce e destul de logic având în vedere că se ocupă cu importul de mirodenii. Vivian nu prea găteşte. Iar atunci când o face, pregăteşte friptură cu cartofi, iar eu sunt vegetariană.

— Tatăl tău îmi povestea mereu despre copilăria petrecută aici, zice Vivian.

— Mie nu-mi povestea.

Nu voia niciodată să vorbească despre Salem, mai ales în ultimul an, de când a murit bunica. Nici măcar nu ştiam că suntem încă proprietarii casei ăsteia până acum câteva săptămâni.

— Bănuiesc că Meriwether şi cu el au fost prieteni de mici, continuă ea un pic tăios.

— Mi se pare drăguţă.

Iau o îmbucătură de pâine cu usturoi.

Vivian îşi încreţeşte nasul.

— Prea drăguţă. Pun pariu că îşi bagă nasul peste tot.

— Nu știu.

N-am de gând să-i dau dreptate lui Vivian în legătură cu doamna Meriwether, care pare foarte de treabă.

— Ai grijă, o să-și trimită fiul să adune informații pentru ea, zice Vivian clătinând din cap.

Apoi, dându-și ochii peste cap, adaugă:

— Dar pun pariu că nu te-ar deranja asta.

Mă opresc în mijlocul unei îmbucături.

— Nu-mi prea pasă, oricum ar fi.

— Aha. Ei, nu ți-ar strica să încerci să-ți faci prieteni aici.

Își șterge colțurile gurii cu șervețelul și o mică parte din rujul ei de culoarea coacăzelor ajunge pe pânză.

Îmi încleștez degetele pe furculiță.

— Știi că se va termina prost, oricum.

În mod sigur, mai devreme sau mai târziu, cineva e rănit și părinții îi interzic să-și mai petreacă timpul cu mine.

— Oamenii te dezamăgesc. Totuși, trebuie să-ți schimbi puțin atitudinea. Poate chiar să zâmbești din când în când.

Remarcile subtile ale lui Vivian îmi alimentează temerea că locul ăsta se va dovedi a fi la fel de rău ca New Yorkul.

— Poate o să-i fac o vizită doamnei Meriwether, zic eu așteptând o reacție. Să profit de puterea exemplului.

Vivian ridică o sprânceană perfectă, încercând să-și dea seama dacă vorbesc serios. În urmă cu patru luni, ea ar fi râs, iar eu aș fi spus asta în glumă.

Închid casoleta de ravioli cu un oftat. Când eram mică, obișnuiam s-o urmăresc pe Vivian peste tot. Tata îmi zicea că sunt fan clubul ei personal. Lui Vivian îi plăcea asta la nebunie. Întotdeauna e cea mai bună versiune a ei atunci când e admirată. Dar de când a fost internat tata, a apărut o anumită tensiune între noi. Și de când am aflat că trebuie să ne mutăm, a degenerat în ceva ce nu știu cum să mai opresc.

Îmi împing scaunul de la masă și Vivian se strâmbă din cauza hârșâitului. Nu spun nimic și ies din sala de mese, care pare scoasă dintr-un film vechi englezesc. Singurele lucruri care lipsesc sunt servitorii cu mănuși albe și compania plăcută. E un drum scurt până la scări. Trec pe lângă o baie cu pereți de culoarea dudelor și încă o cameră pe care o pot descrie doar ca pe camera de ceai a unei lady, cu vedere spre grădina de trandafiri.

Urc câte două trepte deodată, ținându-mă de balustradă. Când ajung la capătul scărilor, singura lumină e cea de la mine din cameră, care cufundă holul într-o strălucire slabă, gălbuie.

Camera lui Vivian e la celălalt capăt al holului, ăsta fiind probabil felul ei de a se ține cât mai departe de mine. Vivian și cu mine n-am fost niciodată foarte apropiate; nu suntem genul de oameni care să-și rezolve problemele printr-o conversație lacrimogenă. Dar nu pot nici să spun că depărtarea asta nu mă deranjează. Aș vrea ca tatăl meu să fie aici. Încăperile astea învechite poartă probabil o mulțime de amintiri de-ale lui. *Poate că e bine într-un fel că mă aflu aici. Îmi distrage atenția și nu mă mai îngrijorez întruna.*

Deschid ușa camerei mele.

— Pe bune?

Hainele pe care le împăturisem cu grijă în șifonier zac acum într-un morman pe podea.

Verific încuietoarea ca să văd dacă nu cumva e defectă. Pare în regulă. Poate n-am închis-o bine?

— E și asta o metodă de a despacheta, zice Vivian din pragul ușii.

— Le-am așezat în șifonier acum o oră. Cred că le-am pus prea sus și au căzut.

— Poate că avem o fantomă care nu te place, spune Vivian zâmbind.

Sunt sigură că încearcă să destindă atmosfera, dar mutarea asta în Salem m-a cam tulburat.

— Haios, zic eu, iar ea se întoarce cu spatele la mine, îndreptându-se spre capătul slab luminat al holului.

O pereche de pantaloni negri de trening zace deasupra mormanului de haine, aşa că îmi scot blugii şi mă îmbrac cu ei. În timp ce îmi aranjez la loc hainele, îmi admir noua cameră. Fotografiile cu tata sunt aşezate pe cufărul vechi de sub fereastra îndepărtată, iar cutia de bijuterii a mamei mele este pe măsuţa de toaletă. Încerc să mi-i imaginez pe părinţii mei în camera asta când erau tineri.

Pun ultimul tricou împăturit înapoi pe raft şi închid şifonierul, împingând uşile ca să mă asigur că se închid. Ridic mica fotografie cu ramă aurie de pe cufăr, apoi mă arunc în patul meu cu aşternuturi dantelate şi plapumă cu puf de gâscă.

În poză am patru ani şi stau în poala tatălui meu, în faţa unei cafenele din Paris. El îşi sprijină obrazul de capul meu iar eu ţin o bucată de profiterol cu ambele mâini. Tata tocmai mi-a mânjit vârful nasului cu un pic de cremă, aşa că râd. Asta a fost călătoria în care am întâlnit-o pe Vivian, înainte ca eu să încep şcoala şi să nu mai călătoresc la fel de mult cu el.

— Cum pot să încep şcoala mâine fără încurajările tale? întreb eu fotografia.

Nu aştept deloc cu nerăbdare ziua de mâine.

— Colegii de aici trebuie să fie mai de treabă decât cei de la fosta mea şcoală, nu-i aşa? Noapte bună, tată. O să te iubesc mereu.

Sărut fotografia şi o pun pe noptieră, lângă o vază subţire în care se află o singură floare asemănătoare unei margarete cu centrul întunecat. *Seamănă cu clanţa uşii.* Închid lumina.

CAPITOLUL TREI

Despre numele meu de familie

Verific încă o dată foaia pe care scrie „Ora de dirigenţie – Sala 11". Deschid uşa clasei. Să fii fata cea nouă e ca şi cum ai avea o ţintă pe frunte. Lumea se ia de tine sau pune pariuri referitoare la cine se va cupla primul cu tine.

Mă uit prin clasă şi îmi muşc buzele. Majoritatea locurilor sunt ocupate, cu excepţia câtorva din primul rând, lângă două fete îmbrăcate în negru din cap până-n picioare. Nu în felul în care port eu blugi rupţi, ci mai mult în stilul gothic şic. Bluze de dantelă, pulovere negre şi blugi strâmţi. Restul sunt îmbrăcaţi şcolăreşte, în mod previzibil pentru un orăşel de la marginea Bostonului – un loc pe care tata îl numeşte „Capitala kaki-ului".

Mă strecor pe locul de lângă fata blondă, îmbrăcată în negru.

— Locul ăla e ocupat, zice ea.

— Da, este ocupat. De mine.

Mă opresc. Sunt atât de obişnuită să fiu nevoită să mă apăr, încât am început o ceartă fără să vreau.

Blonda şi bruneta cu piele măslinie şi păr ondulat care stă lângă ea se întorc spre mine.

— Mişcă, zice blonda.

Machiajul negru din jurul ochilor îi încadrează privirea rece ca gheaţa.

— Nu-i nimic, Alice, zice o fată pe care n-am văzut-o apropiindu-se.

Părul ei castaniu-închis este perfect coafat într-un coc înalt şi poartă o rochie de dantelă neagră, strânsă pe talie şi evazată.

— O să stau aici.

Se aşază cu graţie în banca din dreapta mea. Sună clopoţelul.

— Bună ziua, tuturor. Eu sunt doamna Hoxley; mulţi dintre voi mă cunosc. Şi, după cum ştiţi, nu accept să întârziaţi. Bine aţi venit în prima zi din clasa a zecea, spune femeia îndesată, care poartă ochelari şi un compleu din anii '80.

Ei bine, nu e tocmai fermecătoare.

Îmi scot geaca în timp ce doamna Hoxley strigă catalogul. Trece de litera M fără să mă strige.

— Am ratat pe cineva?

Doamna Hoxley se uită la noi.

Îmi ridic mâna.

— Da?

— Numele meu e Sam. Tocmai m-am mutat aici din New York.

Înghit în sec, cu greu. Urăsc să vorbesc în faţa clasei.

— Vorbeşte mai tare. Îmi trebuie numele tău întreg.

Bate cu creionul în clipboard.

— Samantha Mather, zic eu un pic mai tare.

Toţi ochii se întorc spre mine şi aud şoapte în jurul meu.

— Mather, zici? Am fost anunţată că o să vii. N-am mai avut un membru al familiei Mather în şcoala asta de mai bine de douăzeci de ani.

Îşi aminteşte ultimul membru al familiei Mather care a urmat cursurile aici... Cine? Tata?

Alice şi fata de lângă ea – Mary, cred – schimbă o privire.

— Când a murit bătrâna aia nebună, am crezut că ăştia au fost toţi, îi şopteşte Alice lui Mary, păstrându-şi privirea tăioasă asupra mea.

Mă întorc spre ea. „Nu reacţiona. Respiră adânc."

— Dar bănuiesc că n-avem noi norocul ăsta, continuă Alice.

Provocarea pe care mi-o transmite expresia ei îmi distruge ultima urmă de stăpânire de sine.

— Vorbiţi despre bunica mea care a murit? Foarte politicos din partea voastră.

— Nu îmi place când elevii vorbesc fără să fie întrebaţi, zice doamna Hoxley.

Cum am ajuns să fiu eu aia care o încurcă?

Alice râde.

— Alice, e valabil şi pentru tine, zice doamna Hoxley. Mă aştept de la tine să-ţi ţii istoria familiei în afara sălii de clasă.

— Am înţeles, spune Alice.

Istoria familiei? Doar nu poate fi vorba aici despre numele meu.

Tot restul orei de dirigenţie, Alice şi Mary îşi trimit una alteia bileţele şi îmi aruncă priviri. N-o să iasă nimic bun din asta. Doamna Hoxley repetă regulile şi ne dă orarele. Pe al meu îl primesc de la secretariat. Prima oră e cea de Istorie – Avansaţi, apoi Chimie – Avansaţi.

Cum sună clopoţelul, îmi iau geaca şi rucsacul negru şi ies. Mă plimb pe coridor, încercând să-mi dau seama în ce direcţie sunt numerotate sălile. Trec pe lângă o vitrină cu trofee pe care scrie „Victorie Vrăjitoarelor!" Bineînţeles că mascota lor e o vrăjitoare.

Încă uitându-mă la vitrină, mă lovesc de cineva. Un tip cu păr negru, ondulat, şi pometi înalţi se uită în jos la

mine. Ochii lui cenuşii îmi observă îmbujorarea din obraji. E atât de atrăgător încât nu mai ştiu ce să spun şi rămân cu gura căscată. Nu e nicio bancă pe aici sub care să mă ascund înainte să mai fac vreo gafă? Băiatul se îndepărtează înainte să apuc să-mi cer scuze.

— Sam, zice Jaxon, de la un metru distanţă de mine. Te-ai pierdut?

Da, şi îmi doresc să şterg ziua de azi şi s-o încep din nou.

— Caut sala de Istorie – Avansaţi.

— E chiar aici, zice el arătându-mi o uşă spre stânga. Eşti clasa a zecea sau a unsprezecea?

— Clasa a zecea. Tu eşti clasa a unsprezecea, nu-i aşa?

— E atât de evident?

— Ca toţi cei de-a unsprezecea, ai un aer înfum...

Oh, Doamne. Aproape că l-am făcut înfumurat. Mâinile încep să-mi transpire. Şi mai rău, i-am spus că are „un aer în fum". Aş putea să mor acum. Ăsta s-ar putea să-mi fie sfârşitul.

Jaxon izbucneşte în râs.

— Vai, mersi. Nu credeam că ai observat.

— Of, nu. Voiam să spun că ai un aer înfumurat.

Grozav, acum am spus două lucruri pe care nu voiam să le spun.

Singura mea scăpare este sala de clasă, aşa că intru, dar Jaxon mă urmează. Mă aşez în spate, încercând să mă fac invizibilă.

Jaxon se aşază pe locul de lângă mine, încă râzând.

— E posibil ca ăsta să fie unul dintre cele mai tari lucruri pe care mi le-a spus cineva vreodată.

Mă uit fix la banca mea. Ar fi amuzant dacă n-ar fi atât de penibil. Din fericire, Jaxon nu face mişto de mine.

— Aş vrea să pot spune că ăsta a fost singurul lucru stupid pe care l-am făcut astăzi.

— N-ai o primă zi prea bună la Liceul Salem?

Clatin din cap.

— Ai observat un grup de fete de la mine din clasă care se îmbracă numai în negru – în stil gotic?

— Descendenţii?

Îndrăznesc să îi arunc o privire lui Jaxon.

— Ce?

— Ca ei?

Dă din cap spre un băiat şi o fată care tocmai intră în clasă. Tipul poartă o cămaşă neagră cu nasturi, care pare scumpă, pantaloni negri şi mocasini negri. Iar ea are o rochie neagră lungă până-n pământ şi un sacou mulat, negru. Părul ei e tuns într-un bob perfect.

— Da, exact aşa.

— Sunt cinci la noi la şcoală. El e singurul băiat. Sunt descendenţii vrăjitoarelor. Toată lumea îi iubeşte şi îi urăşte în acelaşi timp. Se zvoneşte că te pot blestema dacă vor. Eu cred că astea-s aiureli.

— Glumeşti, nu?

Dar îmi dau seama din expresia lui că nu glumeşte.

— Jaxon.

O fată îi face semn din partea cealaltă a clasei. E drăguţă, într-un fel oarecum ecvestru.

El îi zâmbeşte.

— Hei.

— Stai cu noi, zice ea, făcând semn spre prietena ei la fel de bine îmbrăcată.

— Nah, stau bine aici. Îl aştept pe Dillon.

Fata îmi aruncă o privire tăioasă.

Grozav. Încă o persoană care nu mă place. E ziua mea norocoasă.

CAPITOLUL PATRU

Nu e de glumit când vine vorba de fursecuri

Stau în apropierea curbei din faţa Liceului Salem, uitându-mă la maşinile părinţilor care vin să-şi ia copiii. Pe trotuarul de vizavi trec patru Descendenţi. Trebuie să recunosc că, atunci când îi vezi împreună, te contrariază. E greu să nu-i observi.

Pe măsură ce înaintează, oamenii se dau la o parte din calea lor. Toată lumea îi urmăreşte cu privirea – chiar şi eu. Apoi, toţi patru deodată, ca la un semn, se întorc să se uite la mine. Îmi muşc buza de jos şi îmi mut privirea.

Simt o mică ciupitură pe ceafă. Mă întorc brusc şi o văd pe Alice ţinând în mână câteva fire din părul meu. Îşi ridică o sprânceană aurie în timp ce mă priveşte cu ochii machiaţi cu negru. Ce naiba...?

Trece pe lângă mine şi traversează strada, fără să bage în seamă maşinile. Înfricoşător. Cobor de pe trotuar şi îl văd pe tipul brunet de care m-am lovit mai devreme pe hol, privindu-mă. Tocmai sunt pe punctul de a striga după Alice, când maşina lui Vivian se opreşte lângă mine cu un scrâşnet. Alice îi prinde din urmă pe ceilalţi Descendenţi şi se îndepărtează împreună.

— Îţi faci prieteni noi? întreabă Vivian în timp ce mă urc în maşină.

Probabil că n-a văzut-o pe Alice rupându-mi fire de păr din cap.

— Duşmani, mai bine zis.

Acum îmi doresc să nu mă fi răstit la Alice în ora de dirigenţie.

Vivian accelerează atât de rapid încât se simte miros de cauciuc ars.

— Sam.

Tonul ei sugerează că am greşit cu ceva.

— Pe bune, nu e vina mea. Au un fel de club ciudat al vrăjitoarelor în şcoala asta. Numele de familie nu m-ajută.

Vreau doar pe cineva care să mă îmbrăţişeze şi să-mi spună că nu sunt o persoană îngrozitoare şi că situaţia se va îmbunătăţi, dar asta nu e ceva ce ar spune Vivian. Am nevoie de tata.

— Oraşul Salem se mândreşte cu vrăjitoarele lui. Istoria oraşului e foarte reală în minţile localnicilor.

— Păi, asta e nebunie curată.

Simt cum toate supărările zilei de azi ameninţă să mă copleşească.

Vivian oftează.

— Atitudinea asta n-o să te ajute să-ţi faci prieteni.

Ia o curbă, şi eu mă ţin de portieră.

— Poate ar trebui să încerci să înţelegi situaţia şi din perspectiva lor.

— N-am de gând să-mi cer scuze pentru un individ care a purtat o perucă albă şi cârlionţată acum trei sute de ani şi care a luat nişte decizii proaste, doar pentru că avem acelaşi nume de familie.

— E mai complicat decât atât şi dacă eşti încăpăţânată nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

Gata. Cedez nervos.

— N-am nevoie de sfaturile tale.

Vivian strânge volanul cu putere şi apasă pe frână.

— Atunci, cum îţi aşterni, aşa dormi.

Îmi încrucişez braţele, îndepărtându-mă de comentariul lui Vivian şi de prezenţa ei în general, în timp ce maşina ne zdruncină pe aleea din faţa casei.

Pornesc spre uşă din secunda în care se opreşte maşina. Când intru pe hol, canapelele albe pufoase şi şemineul uriaş din camera din dreapta îmi atrag atenţia. Fiind atât de ocupată cu despachetatul bagajelor ieri, n-am apucat să explorez casa. Îmi rezem geanta de măsuţa de la intrare şi mă îndrept spre holul aflat la dreapta scărilor, fericită că am găsit ceva care să-mi distragă atenţia.

E un hol mare, de-a lungul căruia se află uşi. Pe pereţi sunt agăţate portrete ale rudelor care au murit. Mi le imaginez străbătând holul ăsta cu o lumânare în mână. Arunc o privire în camera cu şemineul – care e probabil sufrageria. Pe podea e un covor vechi foarte frumos, iar măsuţa de cafea e un cufăr antic din piele. Următoarea uşă de pe hol e închisă, aşa că o împing.

— Uau.

Încăperea e imensă, iar la stânga e un pian cu coadă. Sunt câteva locuri în care se poate sta, nişte canapele vechi, atât de frumoase încât nu-mi imaginez cum m-aş putea aşeza pe ele. Carafe de cristal, care conţin ceva de băut, sunt aşezate pe o tavă de argint împreună cu pahare mici de cristal. Ridic capacul pianului şi apăs pe o clapă dezacordată.

La capătul opus al camerei, între două ferestre înalte, e o pictură cu o fată apropiată de vârsta mea. Poartă o rochie de mătase albastră cu alb, cu dantelă, şi ţine un buchet de flori galbene. Expresia ei o face să pară relaxată, ca şi cum îl cunoştea pe pictor. Sunt contrariată.

Sub pictură se află o măsuţă pe care e aşezată o carte de poezii deschisă. Paginile sunt îngălbenite.

— „Bulgări-de-soare", citesc eu titlul poeziei cu voce tare.

Floarea! Da, ține un buchet de bulgări-de-soare. Și dacă mă gândesc bine, floarea de la mine din cameră e de același gen.

Ceva se izbește în spatele meu și scot un strigăt de spaimă. Mă uit în jur și văd că acum capacul pianului e închis. Nu e în regulă. Vivian mă strigă, așa că fug din camera frumos aranjată, închizând ușa după mine. Mâinile îmi tremură.

— Da? răspund eu.

— Ușa!

Până ajung înapoi în holul de la intrare, Jaxon a intrat deja în casă, cu o tavă de fursecuri în brațe.

— Nu râde, mama m-a pus să aduc astea.

Vivian îmi aruncă o privire care nu poate însemna decât: „Ți-am spus eu că-și bagă nasul peste tot", înainte să se întoarcă și să plece. Poate că sunt de acord cu ea, dar după ziua pe care am avut-o, sunt recunoscătoare că măcar o singură persoană de la școală n-are o impresie proastă despre mine.

Iau tava pe care mi-o întinde Jaxon.

— Nu râd. Nu e de glumit când vine vorba de fursecuri.

— Fursecuri cu fulgi de ciocolată și caramel.

— Serios? Mama ta e extraordinară, spun eu tare, ca să mă audă Vivian.

— Da, dacă ți-e foame vreodată, treci pe la noi. Mama e extraordinară la gătit. E domeniul ei. Plantează plante aromatice și tot felul de chestii. Chiar și iarna.

O șuviță de păr decolorat de soare îi cade pe frunte și mă holbez la ea cu o secundă mai mult decât trebuie.

— Vrei să mai rămâi un pic? Tocmai mă uitam prin casă.

Nu-mi aduc aminte când am invitat ultima oară pe cineva să își petreacă timpul cu mine. Dacă ar fi tata aici, ne-ar zâmbi prostește, iar eu m-aș simți foarte penibil. Cu

patru luni în urmă, i-aş fi evitat jenată privirea. Acum îmi doresc să-l fi avut aici, uitându-se la mine.

Jaxon îşi dă la o parte şuviţele căzute pe frunte.

— Sigur.

Scot folia de plastic de deasupra fursecurilor, iar Jaxon mă urmează pe hol.

— N-am ajuns decât până în încăperea cu pianul, zic eu cu gura plină în timp ce trecem de camera respectivă.

Îmi întind mâna spre clanţa următoarei încăperi în acelaşi timp cu Jaxon, şi aproape că îi dau peste mână cu fursecul pe jumătate mâncat. Îmi zâmbeşte. Nimeni nu vorbea cu mine în New York, cu atât mai puţin băieţii care arătau ca Jaxon. Dar felul în care se bucură de stângăcia mea mă face să vreau să-i trag un pumn.

Deschide uşa şi ni se dezvăluie o cameră plină din podea până-n tavan cu cărţi. Fiecare raft al bibliotecii este ticsit de cărţi, care sunt aşezate până şi pe podea şi pe măsuţe. Singurul loc lipsit de cărţi e şemineul vechi, din cărămidă, cu panouri de lemn de-o parte şi de alta. Nu e la fel de sofisticat ca cel din sufragerie, dar îmi place mai mult.

— Biblioteca.

Am uitat complet că l-am lovit pe Jaxon.

— De fiecare dată când am văzut-o pe bunica ta, era în camera asta.

— E ciudat că tu ştii mai multe despre bunica decât ştiu eu.

Pun fursecurile jos, pe o masă.

— De ce n-ai venit niciodată s-o vizitezi? întrebă Jaxon.

Ezit. Mă întreb cât de multe ştie despre familia mea.

Jaxon îşi trece degetele pe suprafaţa unei măsuţe pentru citit, înconjurată de scaune tapiţate. Se ridică un norişor de praf.

— E în regulă dacă nu vrei să-mi răspunzi.

— Nu, e în ordine. Doar că nu vorbesc prea mult despre familia mea. Nu am alte rude în afară de tata şi de mama mea vitregă.

Îmi dau seama după expresia de pe faţa lui Jaxon că ştie ce s-a întâmplat cu tata.

— Tata n-a vrut niciodată să vină în Salem. Aşa că n-am venit. Iar el şi bunica se certau mereu, deci nici ea nu a venit să ne viziteze în New York.

Îmi fac de lucru analizând un teanc de cărţi.

— Charlotte vorbea deseori despre tine, zice Jaxon.

Pun o carte jos mult prea repede şi alunecă de pe vârful teancului, căzând pe podea cu un pocnet. Bunica vorbea despre mine? Nu credeam că a ştiut ceva despre mine.

Rămânem tăcuţi câteva secunde. Jaxon nu mai insistă cu întrebările, deşi simt că şi-ar dori. Ridic cartea căzută şi mă îndrept spre şemineu. Înăuntru sunt construite fante, ca nişte mici cuptoare pe lemne pentru pizza. Nu are nicio delimitare faţă de restul camerei. Podeaua de lemn se termină unde încep cărămizile.

— Pun pariu că ăsta se folosea la gătit, zis eu.

— Da... spune el râzând.

— Ţi se pare amuzant?

— Păi, e destul de evident, dar tu oricum eşti de la oraş... mă tachinează el.

Râd, bucuroasă că nu mai vorbim despre familia mea.

— O, da? Şi ce ştii tu, mai exact, despre sobele vechi?

— Păi, noi, cei de aici, suntem destul de pasionaţi de istorie.

— Povesteşte-mi. Sunteţi chiar obsedaţi de istorie.

— Iar eu construiesc mobilă, continuă el. Deci observ chestiile astea.

— Serios?

Sunt sincer surprinsă. Nu mă aşteptam să facă mare lucru în afară de a arăta grozav.

— Unele dintre șemineele astea au cârlige pentru atârnarea oalelor și altor ustensile de bucătărie.

Își bagă capul sub bolta de cărămizi ca să vadă mai bine.

— Am găsit unul. Dă-mi mâna.

Mă duc lângă el, sub bolta șemineului, iar el îmi ia mâna dreaptă într-ale lui. Mâinile îi sunt calde și îi simt câteva bătături. Îmi conduce degetele în stânga arcadei. Stând ghemuit atât de aproape de mine, mi se pare că miroase a brazi de Crăciun.

— Ai dreptate!

Prind între degete un cârlig mic din fier și trag de el. Se mișcă în mâna mea.

Se aude un scârțâit puternic, și ne uităm unul la altul. Un curent slab ne lovește cu un miros de piele învechită și flori uscate. Mă dau un pas în spate, ieșind de sub arcadă, fără să fiu complet convinsă că n-o să-mi cadă în cap cărămizile.

— Dumnezeule... spun eu, uitându-mă la peretele din dreapta șemineului.

O parte din panoul de lemn s-a deschis câțiva centimetri, dezvăluind o ușă.

— Trebuie să vezi asta.

Jaxon vine lângă mine, privind peretele cu o expresie curioasă.

— Am auzit că unele case vechi au așa ceva; dar n-am mai văzut niciodată.

— Cum de ești așa de calm? Tocmai am găsit o ușă secretă!

Mă surprind pe mine însămi de cât de tare am vorbit.

Îmi trec degetele pe marginile ușii. Se potrivesc perfect cu șemineul și panourile de pe perete. Nimeni n-ar bănui ceva. Împing puțin ușa și se deschide. În spatele ei, un hol strâmt duce către o scară circulară la fel de strâmtă.

Pereţii dinăuntru sunt făcuţi din acelaşi fel de cărămidă ca şemineul, iar pe podea sunt plăci mari din lemn, la fel ca în părţile vechi ale casei. Aproape tremur de nerăbdare în timp ce păşesc înăuntru. Toată copilăria am visat să găsesc un pasaj secret.

— Sam! strigă Vivian de pe hol.

Ies repede din holul mic şi misterios, ajung înapoi în bibliotecă şi trag uşa după mine.

— Repede, ajută-mă.

Jaxon prinde marginea uşii şi trage. Dar uşa refuză să se închidă de tot.

— Sam, eşti aici?

Vocea lui Vivian se apropie. Chiar nu vreau să vadă asta. N-am investigat îndeajuns.

— Scoate-ţi puţin degetele, spune Jaxon, aplecându-se spre şemineu.

Chiar în momentul în care îmi trag mâna, el împinge cârligul şi uşa se închide cu un pocnet.

— Te-am strigat.

Nervoasă, Vivian intră în cameră.

— Avem treabă în oraş.

— OK.

Încerc să mă comport ca şi cum totul e în regulă, dar sunt destul de sigură că se vede că transpir.

Vivian se uită de la mine la Jaxon, şi observă că se întâmplă ceva. Dar cel puţin n-are cum să-şi dea seama că e vorba despre o uşă secretă.

CAPITOLUL CINCI

Lăsați-mă să fiu un copac

Dau cu capul de geamul mașinii în momentul în care Vivian oprește brusc în fața școlii. Îmi frec gâtul. Am dormit ca naiba azi-noapte. Nu că ar fi o noutate, n-am mai dormit bine de când a intrat tata în comă.

— Uite, zice Vivian aplecându-se spre bancheta din spate. Du asta în clasă. Poate o să-i mai îmbuneze pe colegii tăi și o să te ajute să-ți faci prieteni.

Îmi întinde o cutie de pateuri.

Îmi dau seama că nu glumește. Cum pot să refuz? Ăsta e un gest frumos din partea ei. Probabil e cu adevărat îngrijorată pentru mine. Dar, hai să fim serioși... pateuri? Asta nu e una dintre petrecerile ei simandicoase. Dacă aduc astea în a doua zi de școală, o să mă facă să par ca și cum mă străduiesc prea tare. Fetele alea o să profite de ocazie ca să râdă de mine. Sună clopoțelul.

— Mersi.

Încerc să zâmbesc. Îmi iau lucrurile și fug înăuntru. Până ajung pe holul în care se află sala de dirigenție, au mai rămas doar puțini elevi întârziați prin preajmă. Deschid ușa de la clasa doamnei Hoxley chiar în timp ce se aude al doilea clopoțel.

Toată lumea s-a așezat deja, și singurul loc liber e cel de lângă Susannah – Descendenta al cărei loc l-am ocupat din greșeală în prima zi.

— Exact la timp, domnişoară Mather. Ai venit cu daruri, văd.

Doamna Hoxley priveşte cu poftă pateurile.

Ar fi trebuit să le arunc într-un coş de gunoi.

— Astea sunt doar o... păi, m-am gândit... ăăă... Am adus astea.

Grozav, parcă aş fi complet idioată.

Descendenţii râd în timp ce eu îi dau cutia doamnei Hoxley.

Îmi scot luciul de buze cu aromă de căpşuni şi caietul cu calendar şi mă aşez. Doamna Hoxley împarte pateurile din cutie. Toată lumea ia câte unul, cu excepţia Descendenţilor. Îmi examinez cu atenţie calendarul, prefăcându-mă ocupată. Nu pot să nu observ că luna viitoare e ziua mea.

Şaişpe ani, pe naiba. Îmi urăsc ziua de naştere. Petrecerile mele erau atât de groaznice când eram mică încât a apărut un zvon cum că aş fi blestemată. Când am împlinit unsprezece ani, am încetat să mai sărbătoresc. Totul e deja atât de îngrozitor încât ultimul lucru de care am nevoie e şi mai mult ghinion.

Încercuiesc data de 27 octombrie şi o tai. Îmi pun pixul pe bancă şi mă uit la ceas. Încă un minut şi pot să plec de aici. Pixul se rostogoleşte spre marginea băncii şi încerc să-l prind, dar îl scap. Susannah, în schimb, nu-l ratează. Îl prinde din aer, înainte să atingă podeaua.

Ochii ni se întâlnesc. Susannah are părul castaniu-închis prins într-un coc aranjat şi poartă o rochie neagră de dantelă. Îmi aduce aminte de o balerină, într-un mod straniu. Nu are nici aerul ăla malefic, pe care îl au ceilalţi Descendenţi. Îmi întinde pixul. Are unghiile date cu ojă neagră.

— Mulţumesc.

Sună clopoţelul. Îmi pun caietul la loc în geantă şi mă ridic. Descendenţii sunt tăcuţi în timp ce ies din clasă.

Când ajung pe coridor, toată lumea se uită la mine. Nu pentru că sunt fata cea nouă. Par să ştie ceva ce eu nu ştiu. Deci asta se întâmplă când Descendenţii nu te plac. Chiar nu înţeleg structura socială a şcolii ăsteia.

Intru pe coridorul care duce spre sala de istorie. De după uşa deschisă a unui vestiar, observ părul blond, prins în coadă al lui Alice şi sacoul ei negru. Gesticulează în timp ce vorbeşte şi o zăresc pe Susannah lângă ea. Ţinându-mă de perete, mă îndrept spre ele. Până la urmă, oricum mergeam în direcţia aia.

— Ţi-am zis s-o laşi baltă, zice Alice de după vestiarul ei.

— Nu ţi se pare ciudat că străbunicul lui John a murit azi-noapte? întreabă Susannah, iar eu mă apropii un pic, încercând să le aud în zgomotul coridorului.

Îmi scot orarul din buzunarul de la spate şi mă rezem de vestiare ca să nu par suspectă.

— Avea nouăzeci de ani, zice Alice.

— Da, dar cum îţi explici...

— Gata, spune Alice.

— Eu zic să vorbim cu ea.

Alice clatină din cap şi părul prins în coadă îi atinge umerii.

— Nicio şansă. Şi să nu crezi că nu te-am văzut prinzându-i pixul azi-dimineaţă.

Despre mine? Vorbesc despre mine? Fac un pas în faţă. De ce ar vrea Susannah să vorbească cu mine despre moartea străbunicului cuiva?

— Deci, haide. Spune tot, îmi zice Jaxon la ureche.

Tresar, lovindu-mă cu cotul de vestiarele de metal. Alice se întoarce brusc la auzul zgomotului şi mă vede la un metru de ea, holbându-mă în direcţia ei cu o expresie

vinovată pe față. Își coboară privirea și mă îndepărtez rapid de perete, concentrându-mi atenția pe Jaxon. Nu știu de ce am crezut că e o idee bună. Spionajul nu e punctul meu forte. Și sunt sigură că, din momentul ăsta, îi sunt și mai antipatică lui Alice decât până acum.

— Ce să spun? răspund eu, pornind spre sala de istorie și îndepărtându-mă de Alice cu pași mari.

Jaxon îmi deschide ușa clasei.

— Ușa secretă. Ce ai găsit acolo?

— Sinceră să fiu, n-am intrat.

— Ți-a fost frică?

Ochii lui albaștri se aprind.

Zâmbesc și mă strecor pe locul meu.

— Nu, dar am ajuns acasă târziu, pentru că Vivian m-a târât prin tot orașul cu treburi. Și la zece minute după ce am ajuns acasă, ni s-a tăiat lumina și n-am putut să mai intru.

— Deci, de fapt, mă așteptai pe mine să intru cu tine.

Mă prefac enervată de expresia lui amuzată.

— Luați loc, toată lumea, spune domnul Wardwell, scoțându-și sacoul și punându-l pe scaun. După cum mulți dintre voi știu, colectivul clasei noastre va juca un rol activ în festivalul istoric anual din Salem, printr-o reconstituire istorică. Astăzi voi împărți rolurile.

O nu! Eu nu pot să vorbesc nici măcar în fața clasei de douăzeci de persoane, la dirigenție.

— În plus, continuă domnul Wardwell, o să scrieți un eseu referitor la un aspect din Procesele Vrăjitoarelor. Este un proiect de grup și o să lucrați în perechi. Tema voastră pentru mâine este să vă găsiți un partener și un subiect pentru eseu.

Ridică un teanc de hârtii și începe să le împartă.

— Astea sunt cerințele de conținut.

Nu e deloc ziua mea norocoasă. Vă rog, lăsați-mă să fiu un copac, sau un personaj fără replici.

— Vom lucra împreună cu clasa domnișoarei Edelson de Istorie – Nivel Intermediar iar rolurile vor fi distribuite în mod egal între cele două clase. Nu vă certați cu mine pentru că rolurile pe care vi le dau nu sunt negociabile. Ei bine, clasa noastră e specială, continuă domnul Wardwell, pentru că avem printre noi adevărați descendenți ai personajelor-cheie din Procesele Vrăjitoarelor. Cred că ăsta e un semn că descendenții ar trebui să joace rolul strămoșilor lor.

Încă de la jumătatea frazei, mi se strânge stomacul de groază. Nu, nu, nu! Asta e o idee proastă! Rudele mele au jucat un rol important în Procesele astea. Nu pot să fac asta.

Ochii profesorului se opresc asupra mea.

— Samantha, nu greșesc dacă presupun că ești înrudită cu Cotton Mather, nu-i așa?

Toată lumea se întoarce să se uite la mine.

Alunec câțiva centimetri în jos pe scaunul meu.

— Mda. Ăăă, de fapt, poate altcineva vrea să-l joace?

Cei doi Descendenți din clasă se uită la mine cu interes.

Fruntea domnului Wardwell se încrețește.

— După cum am spus, nu e negociabil, Samantha.

— Sam, îl corectez eu. Doar că... nu mă pricep deloc la actorie.

— Nu te pune nimeni să câștigi un premiu pentru cea mai bună actriță, Sam. E vorba de celebrarea istoriei noastre. Și vei participa și tu, dacă vrei să treci clasa.

Ei bine, asta a fost groaznic.

— John și Lizzie, și voi veți juca pe strămoșii noștri, le spune domnul Wardwell Descendenților.

— Grozav, zice John aruncându-mi o privire tăioasă.

Stai. John... el e cel al cărui străbunic a murit? Mă foiesc inconfortabil pe locul meu.

— Domnule Wardwell, spune o fată din primul rând, pe care o recunosc de la dirigenție.

Are vocea pițigăiată și își strânge burta cu mâinile.

— Am nevoie la toaletă. E o urgență.

Înainte ca profesorul să apuce să răspundă, fata iese alergând din clasă, acoperindu-și gura cu mâna.

— Citiți cerințele și mă întorc imediat.

Domnul Wardwell iese din clasă, după fată.

— Hei, Jax, spune tipul cu geaca de lacrosse care stă în fața mea. Vrei să facem eseul ăsta împreună sau ce?

— Mă întrebi dacă vreau să scriu eu tot eseul în timp ce tu îmi mănânci toată mâncarea și adormi plin de firmituri pe canapeaua mea? zice Jaxon.

Se vede că sunt prieteni buni.

— Păi, dacă tu te oferi... spune băiatul.

— Nu, frate, i-am spus deja lui Sam că o să fiu partenerul ei.

— Minciuni, zice băiatul. Dar nu te condamn. Ea e mai drăguță ca mine.

Îmi întinde mâna și se prezintă:

— Eu sunt Dillon.

— Sam, spun eu, iar el îmi sărută mâna.

Îmi retrag mâna și el rânjește. Jaxon clatină din cap. Lizzie, cu părul ei tuns bob agitându-se în direcția mea, îi șoptește ceva lui John. Brusc, regret că am ascultat conversația lui Alice. Îmi doresc să nu fiu deloc pe radarul lor.

Domnul Wardwell se întoarce în clasă.

— Totul e sub control.

Nu apucă să facă nici doi pași, că un alt băiat, tot de la dirigenție, iese pe lângă el în fugă.

— Sau poate că nu.

Oh, la naiba! Care sunt șansele ca două persoane de la ora de dirigenție să fie bolnave? Sper să fie o coincidență. Orice ar fi, dă Doamne să nu fie din vina pateurilor.

CAPITOLUL ŞASE

Cea mai ciudată fată

Ies pe coridor după ultima oră şi privirile suspicioase pe care le primesc se înteţesc. Aud fragmente de conversaţie în timp ce traversez holul. „Toxiinfecţie alimentară... A făcut intenţionat... Cel puţin cincisprezece oameni... Cât de distrus la cap trebuie să fii ca să faci aşa ceva?"

Fac stânga, în direcţia vestiarului meu, şi îmi aranjez cureaua genţii pe umăr. Ceilalţi elevi mă evită. Oare chiar s-au îmbolnăvit cincisprezece colegi de la dirigenţie? Mă simt groaznic.

În jurul vestiarului meu e un grup de adolescenţi care râd. Când mă văd, se prefac că au treabă în altă parte.

Cred că glumeşti. Pe uşa vestiarului meu stă scris cu litere mari şi negre: PSIHOPATĂ. Mă uit în jur. Am ghinion, John şi Susannah tocmai vin înspre mine. Susannah îşi dă la o parte o şuviţă de păr şaten şi deschide un vestiar din apropiere. Îmi evită privirea.

John trece pe lângă Susannah şi se apleacă spre mine, atât de aproape încât îi simt mirosul apei de colonie.

— Uneori, adevărul doare.

Ştiu că ar trebui să-l ignor, dar e nedrept. Eu nu i-am adresat nici măcar un cuvânt până acum, d-apăi să-i fac vreun rău. Chicoteşte, şi cuvintele erup din mine ca acidul dintr-o doză de suc agitată.

— Crede-mă, dacă aș fi încercat să îmbolnăvesc oamenii, începeam cu tine.

Trântesc ușa vestiarului și mă întorc cu spatele la el.

— Hei, Sam, spune John tare când m-am îndepărtat deja la cinci metri de el. L-ai băgat și pe taică-tu în spital? Am auzit că s-ar putea să moară.

Până aici. Îmi las geanta și mă arunc spre fața lui perfect proporțională. Îl omor! Îi șterg rânjetul de pe față!

Jaxon, despre care nici nu știam că e acolo, mă prinde chiar înainte ca pumnul meu să ia contact cu fața lui John.

— Nu trebuia să spui asta, îi zice Jaxon lui John.

S-a adunat un grup de curioși. Mă zbat, dar Jaxon m-a prins bine, cu un braț strâns în jurul taliei mele.

John îmi aruncă un zâmbet înfumurat și îmi arată degetul mijlociu. Susannah îi trage mâna în jos și încearcă să-l convingă să plece.

— N-o să scapi așa ușor, îi spun lui John.

Nu știu exact cu ce anume îl amenințe, dar, într-un fel, nici nu contează.

— Data viitoare o las să te lovească. De fapt, chiar o s-o ajut, adaugă Jaxon.

John își ridică brațele în aer, invitându-mă să vin să-l prind în timp ce el se îndepărtează alături de Susannah. Cum naiba au aflat de tata?

— Ce se întâmplă aici? întreabă directorul Brennan, un bărbat înalt, cu o cămașă cu un număr mai mic decât i-ar trebui și cu părul pieptănat pe spate.

Mulțimea se împrăștie.

Jaxon își ia mâna de pe talia mea.

— Cineva a scris pe vestiarul lui Sam.

Directorul Brennan examinează scrisul.

— Am citit dosarul tău de la școala din New York. Ăsta nu e un început de an prea bun, Samantha.

Simt nevoia să mă apăr, zburlindu-mă ca un arici.

— Credeţi că e vina mea? Cum pot să controlez aşa ceva?

— Poţi începe prin a-ţi controla temperamentul, zice el cu o voce autoritară.

Scrâşnesc din dinţi.

Brennan îşi umflă pieptul şi mi-e teamă să nu îi sară nasturii de la cămaşă.

— Acum, plecaţi de aici. Mă ocup eu de asta.

Ne face semn cu mâna să ne îndepărtăm.

Deschid gura să spun ceva, dar o închid la loc când văd privirea de atenţionare pe care mi-o aruncă Jaxon. Îmi iau geanta şi pornesc nervoasă spre ieşire. Jaxon mă urmează.

— Eşti în regulă? mă întreabă el în timp ce ieşim din şcoală.

— Sunt bine.

— Vrei să-i trag una clovnului ăluia? O să-i trag una.

— Nu. Pot să mă apăr singură.

— Da. Am văzut. Haide, îl batem împreună. Tu îi dai un pumn în capul ăla mare, iar eu mă ocup de restul.

Se întoarce cu faţa spre şcoală.

Nu pot să nu apreciez efortul depus de Jaxon ca să mă înveselească. Schiţez un zâmbet.

— Termină! Sunt bine, pe cuvânt.

Jaxon face o pauză, apoi întreabă:

— Pot măcar să te conduc acasă?

Dau din cap.

— Stai să-i scriu un mesaj lui Vivian.

Îmi scot mobilul şi încep să tastez. În nici zece secunde, primesc răspuns.

Vivian: Ajung acasă în câteva ore.

În mod evident, se grăbeşte foarte tare să vină să mă ia de la şcoală.

— Hai să mergem.

Imediat ce dăm colțul și lăsăm școala în urmă, respir ușurată. Într-un fel, aș vrea să fiu singură acum, dar Jaxon e singura persoană care se poartă frumos cu mine și n-aș vrea să-i spun să plece. Oare totul poate să pornească doar de la numele meu de familie? Până și profesorii mă judecă.

— Jaxon, trebuie să te întreb ceva.

— Spune.

— Ai pus cumva vreun pariu că te cuplezi cu mine?

Zâmbetul i se citește în priviri.

— Dacă ar fi așa, aș câștiga pariul?

Un cortegiu funerar trece pe stradă. Îl urmărim cu privirea.

— Sunt cea mai antipatizată persoană din școală, iar tu te porți frumos cu mine. N-are sens.

— Sincer, lăsând glumele deoparte, mama mi-a spus ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Tatăl meu a murit acum câțiva ani.

Își coboară privirea.

— Tatăl meu nu e pe moarte, zic eu din reflex și încerc să blochez imaginea cortegiului funerar din mintea mea.

— Da, știu, zice el și zâmbește în colțul gurii. Doar că înțeleg cât îți e de greu. Eu n-am fost bun de nimic un an întreg.

Poate că Jaxon e de fapt un tip de treabă.

— Îmi pare rău. Nu știam.

— Dacă vrei vreodată să vorbești despre asta sau ceva... Adică, știu că o ai pe mama ta vitregă, dar mi s-a spus că sunt un ascultător extraordinar de bun.

Mă uit la el. Are o abilitate minunată de a destinde atmosfera indiferent de subiectul de discuție. Aș vrea să pot face și eu asta.

— E un fapt știut?

— Da. Şi, apropo, mi-a plăcut că ai încercat să îl baţi pe John. Tipul ăla e un idiot.

Se opreşte pe aleea cu piatră cubică, în faţa porţii negre de fier şi a gazonului proaspăt tuns din faţa casei mele.

— Chiar l-aş fi rupt în bătaie dacă nu m-ai fi oprit, zic eu.

— Evident.

Jaxon porneşte pe alee spre casa mea.

— Hai să vedem ce-i cu biblioteca aia.

Mă gândesc să îl refuz, dar n-am niciun motiv să fac asta în afară de faptul că am avut o zi proastă. În plus, el face tot posibilul să-mi facă situaţia mai uşoară. Eu şi Jaxon ne lăsăm genţile în holul de la intrare şi pornim spre bibliotecă. Podelele de lemn scârţâie uşor sub paşii noştri.

— Hai să încuiem uşa, spun eu intrând în bibliotecă şi aprinzând lumina.

Jaxon închide uşa şi trage zăvorul. Vivian a spus că n-o să ajungă acasă decât peste câteva ore, dar prefer să nu risc. Dacă află de locul ăsta, n-o să mai fie secretul meu.

Ating cu degetele cârligul şi un val de nerăbdare îmi alungă stresul. Chiar mă bucur că Jaxon e aici cu mine. Dacă n-ar fi venit, probabil că acum aş fi fost în camera mea, plângând într-o pernă. Trag cârligul şi balamaua pocneşte, deschizând panoul maro-închis şi dezvăluind uşa din spate. Jaxon împinge panoul la o parte şi intrăm pe holul secret.

Chiar la intrarea pe coridorul îngust atârnă un felinar. Îl ridic.

— Crezi că funcţionează chestia asta?

E mai greu decât mă aşteptam.

Jaxon analizează obiectul în lumina slabă.

— E cu siguranţă o antichitate, dar are mai degrabă şaptezeci de ani vechime, nu trei sute.

Întorc rotiţa de metal de la baza felinarului şi se aprinde o mică flacără, aruncând umbre tremurânde pe zidurile de cărămidă.

— Dacă datează din anii 1900, probabil nu suntem singurii care au descoperit pasajul secret.

Jaxon închide uşa în urma noastră, trăgând clanţa aflată pe interior.

— Da, dar pentru moment, locul ăsta e doar al nostru.

Felul în care a spus „al nostru" îmi aduce aminte de cât de mult timp a trecut de când n-am mai avut prieteni.

— Ştii... nu prea vorbesc cu mama vitregă despre tata. Ai spus mai devreme că o am pe ea dacă simt nevoia să vorbesc. Oricum, nu ştiu de ce îţi spun ţie asta.

Pornesc cu grijă pe scara circulară de la capătul holului. Treptele astea au fost făcute pentru oameni cu picioare minuscule.

— Îmi spui asta pentru că sunt un ascultător foarte bun, zice el din spatele meu şi aproape că îi aud zâmbetul în voce. Deci, care-i faza? Nu vă înţelegeţi?

— De fapt, înainte să se îmbolnăvească tata, ne înţelegeam bine. Ne asemănăm în moduri ciudate – suntem amândouă independente, temperamentale, poate prea directe. Situaţia a devenit aiurea între noi după ce l-au internat pe tata. N-am mai vorbit o perioadă, şi apoi, când am început din nou să discutăm, am simţit că e supărată pe mine. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Ajung la capătul scărilor şi Jaxon e în spatele meu. Încăperea este exact cum mi-am imaginat că ar trebui să arate o cameră secretă. Nu e mare şi pare confortabilă, ca o librărie londoneză, veche şi prăfuită. În faţa unui gemuleţ pătrat se află un birou uriaş, antic, acoperit cu hârtii şi cărţi.

— OK, locul ăsta e genial.

Jaxon își trece mâna peste peretele înclinat.

— Ăsta trebuie să fie unul dintre frontoanele care se văd din stradă.

— Frontoane?

Ridic o carte de pe un cufăr vechi de piele și entuziasmul care mă cuprinde pentru că am găsit locul ăsta îmi șterge gândurile negative legate de școală. Aici e ca în bibliotecă, sunt teancuri de cărți peste tot.

— E vârful acoperișului. De asta sunt pereții înclinați.

— Dar de unde știi că se numește „fronton"?

— Unul dintre cele mai populare obiective turistice din Salem este Casa cu șapte frontoane. Am vizitat-o de vreo zece ori, și cu școala, și cu ai mei.

— Oh, spun eu. Se pare că multe dintre cărțile astea sunt despre Procesele vrăjitoarelor.

— Da... zice Jaxon și suflă praful de pe un teanc de lângă el. Și despre rudele tale.

Pe birou se află o fotografie îngălbenită cu o femeie frumoasă, cu părul prins lejer într-un coc. Îl ține de mână pe un băiețel. Mi se taie răsuflarea. Zâmbetul lui tata încă arată exact așa. Îmi plimb degetele de-a lungul ramei aurii.

— Cred că ăsta era biroul bunicii. Era incredibil de frumoasă. N-am mai văzut până acum poze cu ea.

Jaxon mi se alătură lângă birou și se uită la fotografie.

— Tatăl tău?

Dau din cap fără să-l privesc și ridic un jurnal învelit în piele. Îl deschid la semnul de carte – o panglică de satin. Pagina e umplută de scris caligrafic. Citesc cu voce tare:

„A fost o zi productivă pentru cercetările mele. Sunt încântată de o scrisoare pe care am găsit-o într-una dintre cărțile lui Perley. Perley a fost un istoric bun, atent la detalii. Scrisoarea a fost scrisă de doctorul Holyoke în data de 25 noiembrie 1791 și spune așa: «În ultima lună, a murit

un om în oraș. Pe nume John Symonds, avea o sută de ani fără aproape șase luni, fiind născut în faimosul an '92. Mi-a zis că asistenta lui îi spunea tot timpul... că îi vedea de la fereastra camerei lui pe nefericiții ăia care au fost spânzurați pe Gallows' Hill, executați pentru vrăjitorie în deziluzia timpurilor acelora.»

Găsirea casei lui Symonds în Salem va clarifica o dată pentru totdeauna misterul locului spânzurătorii. O s-o caut mâine dimineață. Trebuie să fug acum, îmi fierbe ceaiul."

— Ce crezi că înseamnă? întreb eu cu o expresie mirată.

Mă uit la Jaxon, al cărui obraz e foarte aproape de mine. Inspir parfumul lui lemnos.

— Vrea să spună că lumea nu știe unde au avut loc spânzurările?

— Așa pare, spune Jaxon. Am crezut întotdeauna că au avut loc în Parcul Dealul Eșafoadelor. Dar e posibil să nu fie așa. Nu mi-am pus niciodată problema.

Următoarea pagină e albă.

— Asta a fost ultima notă din jurnal.

Răsfoiesc jurnalul până la prima pagină. Din nou, citesc cu voce tare.

„Astăzi am vorbit cu primarul. E amabil, n-am ce zice, dar e un mare imbecil. N-are nici cea mai vagă idee dacă locul spânzurătorii e cel adevărat. Și recunoaște fără urmă de rușine că Upham a hotărât tam-nesam că locul spânzurătorii e cel din Parcul Dealul Eșafodurilor Apoi toată lumea din oraș s-a luat după el. Până și Upham recunoaște că nu are nicio dovadă pentru alegerea acelui loc. Ridicol.

L-am rugat pe primar să cerceteze problema iar el m-a expediat politicos. E de-a dreptul rușinos, după părerea mea, că localnicii Salemului nu cunosc locul celui mai important punct istoric din propriul oraș. Mable și cu mine o să rezolvăm problema asta. Cea

mai mare speranță a mea este că, astfel, îi voi aduce pe Charles al meu și pe Samantha mea înapoi acasă."

Închid jurnalul, fără să fiu sigură cum să interpretez ultima propoziție. Bunica voia să ia legătura cu mine? Tata spunea mereu că bunica e excentrică și singuratică, ceea ce am presupus că e un eufemism pentru „morocănoasă și nebună". Știam că nu se înțelegeau bine, dar dacă bunica voia neapărat să mă vadă, ar fi făcut tot posibilul, nu?

— Pe mama o cheamă Mable, spune Jaxon.

— Serios?

Fac o pauză, privind fotografia bunicii de pe birou.

— Ce crezi că a vrut să zică prin ultima frază? Nu înțeleg ce legătură poate fi între mine și locul spânzurătorilor.

Mă întreb ce știe mama lui Jaxon despre asta.

— Mda, e destul de misterios. Totuși, cred că ne-am găsit subiectul pentru proiect.

— Locul spânzurătorilor? E chiar o idee bună. O să fie ca o vânătoare de comori să încercăm să găsim spațiul.

Lui Jaxon îi sună telefonul și îl scoate să se uite la ecran.

— E mama. Am cam uitat de o programare la dentist.

— Ai „uitat"?

— Sau poate că am preferat să vin aici.

Se întoarce cu fața la mine.

Devin brusc conștientă de jurnalul bunicii, care stă între noi.

— Mulțumesc că ești drăguț cu mine când nimeni nu este. Nu pot să-ți promit că n-o să te dezamăgesc.

Jaxon zâmbește.

— Ești cea mai ciudată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

Realizez că și eu zâmbesc.

— Păi, nu sunt sigură ce spune despre tine faptul că vrei să-ţi petreci timpul cu mine.

— Spune că...

Se apleacă puţin în faţă. Telefonul îi sună din nou şi fac un pas în spate. Avea de gând să mă sărute? Îmi doresc să mă sărute?

Pare dezamăgit.

— Trebuie să plec, spune el uitându-se la telefon.

CAPITOLUL ŞAPTE

Priviri şi şoapte

Pornesc direct spre biblioteca publică, bucuria descoperirii biroului secret alimentându-mi paşii cu energie. După ce am încercat, fără succes, să găsesc pe internet casa despre care a scris bunica, am ajuns la concluzia că singura modalitate prin care aş putea să-i aflu adresa ar fi dacă aş verifica vechile arhive.

Aerul e rece şi miroase a toamnă, iar frunzele încep să-şi schimbe culoarea. Străzile par desprinse dintr-un film cu familii fericite. În vitrinele magazinelor se văd deja dovleci şi pălării de vrăjitoare. Trec pe lângă un bar vechi cu ziduri din cărămidă, numit Mather cel Malefic, şi mă împiedic de o rădăcină de copac care iese din asfaltul trotuarului. Minunat – deci toată lumea din oraşul ăsta îmi cunoaşte rudele.

Mă opresc în faţa bibliotecii, marcată printr-o siglă de lemn, sculptată manual, care atârnă de un stâlp. E o clădire din cărămidă şi piatră maronie, cu coloane care încadrează intrarea. Se pare că în trecut, aceasta a fost reşedinţa căpitanului John Bertram, un negustor de succes şi proprietar de corăbii. A avut ghinion şi aproape toţi membrii familiei lui au murit la jumătatea secolului 19, probabil chiar în clădirea asta. Am citit despre asta când căutam adresa bibliotecii.

Împing una dintre uşile grele de lemn şi mă îndrept spre femeia de la biroul din hol. E o creatură scundă, cu păr alb, iar ochelarii de citit îi stau în echilibru pe vârful nasului.

— Caut nişte arhive ale oraşului din anii 1700, spun eu încet.

Mă măsoară din priviri, de sub ochelari, cu atâta atenţie încât devin conştientă de poziţia corpului.

— Nu te-am mai văzut pe aici.

Grozav. Sunt fata cea nouă şi de la şcoală, şi din oraş.

— M-am mutat de curând.

— O să ai nevoie de o legitimaţie de bibliotecă. Cum te numeşti?

— Samantha Mather, şoptesc eu.

— Cum anume? Vorbeşte mai tare, fetiţo, zice ea şi se apleacă spre mine.

— Samantha Mather, spun eu un pic mai tare, mai conştientă de numele meu de familie decât m-am simţit vreodată.

— Mather, zici? răspunde ea cât se poate de tare.

Ridică o sprânceană, privindu-mă cu dezaprobare.

— Multă istorie în oraşul ăsta. S-au întâmplat şi lucruri rele aici.

Dau din cap şi simt câteva priviri în ceafă. Pun pariu că cel puţin vreo două persoane de aici au aflat despre incidentul de azi cu vestiarul meu.

— Ştiţi cumva unde aş putea găsi informaţii despre adresele localnicilor de la sfârşitul anilor 1600 şi începutul anilor 1700? Şi poate o hartă? întreb eu, nerăbdătoare să scap de privirile curioase.

— Pe scările din stânga, capătul holului, încăperea mică din dreapta. Găseşti acolo copii ale tuturor documentelor originale din perioada Proceselor vrăjitoarelor. Întoarce-te când termini şi vedem cum facem cu legitimaţia.

— Mulţumesc.

Pornesc direct spre scări evitând privirile celor din jur. N-ai decât să mă judeci, dar nu vreau să mă uit la tine în timp ce faci asta.

După două ore petrecute cu un teanc de cărţi vechi, pline de praf, aşezată la o măsuţă de lemn într-o încăpere înghesuită, încep în sfârşit să obţin informaţii utile. Am găsit adresa casei lui Symonds la care făcuse referire Perley în eseul „Unde au fost spânzurate vrăjitoarele din Salem". Dar nu mi-e clar dacă mai există. Nu se potriveşte cu străzile de acum.

Îmi trec degetele peste un teanc de cărţi despre rudele mele Cotton Mather şi Increase Mather. Dacă numele meu de familie o să fie o aşa mare problemă aici, vreau să ştiu de ce. Vreau să spun, *au fost* membri respectaţi ai societăţii. Increase chiar a adus un document din Anglia care declara că Massachusetts e o provincie de sine stătătoare.

Din păcate, Cotton a fost oaia neagră. Era incredibil de deştept, a absolvit Harvard la şaisprezece ani şi ştia şapte limbi, inclusiv irocheză[1], până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Unii istorici spun că era un om bun şi sincer, dar majoritatea cred că el a fost principalul instigator al Proceselor vrăjitoarelor. Era atât de preocupat de stârpirea „răului" de la rădăcină, încât a fost dispus să permită moartea prin spânzurare a unor oameni. Nu pot să nu mă gândesc cât de tare s-a schimbat situaţia pentru membrii familiei Mathers în Salem.

Pe pagina pe care o citesc cade o umbră. Îmi ridic privirea şi o văd pe Lizzie stând în pragul încăperii. Observ că are ochii de culori diferite: unul căprui-auriu, celălalt

[1] Familie de limbi aparţinând amerindienilor din America de Nord (n. r.).

verde, și ies și mai mult în evidență încadrați de părul negru.

— Deci e adevărat, spune ea, și își analizează unghiile negre, pictate cu cranii strălucitoare.

— Pardon?

Împăturesc hârtia cu informația pe care am găsit-o și o ascund în buzunar.

— Mi-au spus că ești aici.

Ce vrea de la mine?

— Cine ți-a spus?

— Nu te poți ascunde într-un oraș ca ăsta, Mather.

Nu pot să nu mă gândesc la acuzațiile de vrăjitorie. Și nu-mi scapă faptul că mi se adresează pe numele de familie.

— Vrei să spui că m-ai urmărit până aici?

— Vreau să spun că știu unde ești.

Își ridică privirea de la unghii și ochii ei în două culori mă analizează.

Mi se face pielea de găină. Nici măcar n-o să mă prefac că nu mă înspăimântă. În mod clar nu se referă la faptul că știe unde mă aflu acum. Ci unde mă aflu mereu. Încerc să mă prefac sigură pe mine.

— Deci, care-i treaba? Îți petreci timpul liber urmărindu-mă? Viața ta trebuie să fie foarte plictisitoare.

Pentru doar câteva secunde, își lasă privirea în jos.

— O să afli că sunt puține lucruri care contează în Salem, iar tu nu ești unul dintre ele. Nimănui nu îi pasă ce se întâmplă cu tine aici.

Asta a fost o amenințare? Dacă am învățat ceva din New York, asta e că nu trebuie să-i arăt că mă deranjează.

— Nu sunt sigură că îmi pasă că știi unde mă aflu. M-ai găsit citind o carte. Felicitări pentru descoperire.

Fata zâmbește.

— Ai răbdare. O să-ţi pese.

Gata. Am terminat discuţia asta. Dau un picior uşii cu bocancul meu negru şi i-o închid în nas. Printr-o coincidenţă nefericită, în timp ce uşa se trânteşte, se sting şi luminile. Prin geamul mic şi argintiu al uşii, care a rămas singura mea sursă de lumină, o văd pe Lizzie cum râde.

Cred că glumeşti. Mă ridic şi mă lovesc cu genunchiul de unul dintre scaunele de lemn.

— Au!

Împing scaunul la o parte şi îmi fac loc, mai încet de data asta, spre perete. Nu mi se poate întâmpla asta. Pipăi peretele cu mâinile şi dau de un mic întrerupător. Apăs în sus, în jos, în sus, în jos. Nimic.

Prind clanţa uşii şi trag, dar nu se mişcă. Trag mai tare. Nimic. Îmi folosesc toată greutatea şi toată voinţa, şi trag din nou. Tot nimic. Lizzie se îndepărtează, lăsându-mă singură şi blocată înăuntru.

M-a închis înăuntru cumva? Din câte îmi dau seama, nu există o încuietoare manuală. Ar fi avut nevoie de o cheie. Cum a făcut-o? Poate că sistemul de închidere e vechi şi s-a stricat în momentul în care am trântit uşa? Dar asta tot nu explică de ce s-au stins luminile. Îmi scot mobilul, dar nu am semnal.

Îmi rămâne doar să bat în uşă şi să strig.

— Ajutor!

Dacă nu mă aude nimeni? Sunt într-o parte destul de pustie a bibliotecii. Nu îndeajuns de pustie pentru ca Lizzie şi spionii ei să nu mă găsească, dar oricum. Ce plănuieşte să facă fata aia, până la urmă? Îmi vine greu să cred că incidentul ăsta şi cel cu vestiarul nu au legătură.

Trec douăzeci de minute până când mă găseşte un om de serviciu care arată cam răvăşit.

— Vă rog, ajutaţi-mă să ies de aici! strig eu.

Începe să miroasă a mucegai și e întuneric. În plus, nu sunt fană a păianjenilor, despre care sunt convinsă că și-au stabilit rezidența permanentă în încăperea asta, rareori folosită. Aproape că îi pot auzi mișcându-se în direcția mea de pe manuscrisele vechi. Mai presus de toate, nu-mi place să fiu ținută captivă.

Zdrăngăne un set de chei, dar nu pare să o aibă pe cea bună. Își ridică palma spre mine, ca și cum ar zice „Stai acolo", și pleacă.

Trec încă zece minute și încep să devin neliniștită. De fapt, transpir destul de rău. Îmi rezem fruntea de geam. Te rog, te rog, să vină cineva... oricine.

Respirația mea aburește geamul când bibliotecara de la parter apare în fața mea. Mi se taie răsuflarea. Doamne Dumnezeule, m-a speriat îngrozitor! Și nu a venit singură; în spatele ei se formează un mic grup de curioși.

— Nu intra în panică. Nu faci decât să înrăutățești situația, strigă ea.

— N-am intrat în panică, mint eu.

— Bine. Știi, ei pot să simtă asta, mă avertizează ea.

— Cine ce să simtă? întreb eu.

— Fantomele, zice ea tare.

Involuntar, mă uit peste umăr. Nu e nimic acolo. Bineînțeles că nu e nimic. Ce e în neregulă cu orașul ăsta? Vreau să strig că nu cred în fantome, că probabil e vina lui Lizzie că ușa e încuiată. Dar m-am făcut deja de râs în public, n-are rost să înrăutățesc situația.

Se aude un bâzâit slab. O bormașină?

— Dați-vă la o parte! strigă omul de serviciu.

Ușa vibrează și, după câteva secunde, o mică bucată de metal cade la picioarele mele. Ușa se deschide brusc, aproape lovindu-mă. Mă feresc sărind înapoi și mă izbesc cu spatele de o masă, atât de tare încât mă ridic

cincisprezece centimetri deasupra podelei. Dau din mâini cu disperare ca să-mi recapăt echilibrul. Din mulțime se aud strigăte de teamă.

— Ești în regulă? întreabă bibliotecara, cu un pic de dramatism în voce.

— Da. Mulțumesc, spun eu, uitându-mă la ea și la omul de serviciu.

Cred că par nebună. Cu toate privirile asupra mea, aproape că îmi doresc să fi rămas în întuneric până toată lumea își pierde interesul. Sunt udă de transpirație, am șuvițe de păr lipite de frunte, și tocmai m-am izbit singură de o masă. Spre dezamăgirea mea, privirile și șoaptele din mulțime au crescut în intensitate.

Păşesc în lumină și îl observ pe John în spatele mulțimii de oameni, rezemat de niște rafturi. Privirile ni se intersectează, iar nervii mei deja întinși cedează. Nu mai gândesc. Pur și simplu fug.

CAPITOLUL OPT

Ceva e putred aici

— M-a sunat directorul şcolii astăzi, zice Vivian din pragul sufrageriei.

Eu stau cu picioarele încrucişate pe canapeaua mare şi albă. În jurul meu sunt împrăştiate hârtii şi cărţi. Mă foiesc.

— Ţi-a spus despre vestiar?

— Da, zice ea şi înţeleg din cuta de pe fruntea ei că mă judecă. Pur şi simplu nu înţeleg cum ai putut să atragi o astfel de reacţie atât de repede.

Mă încordez.

— Ca şi cum ar avea mai mult sens dacă s-ar fi întâmplat mai încolo? După ce m-ar fi cunoscut mai bine?

— Ştii că nu am vrut să spun asta. Te răsteşti la oameni fără motiv. Ce se petrece cu tine în ultima vreme? Nu-mi mai spui nimic din ce ţi se întâmplă.

Încerc să mă calmez. Are dreptate. Înainte să se îmbolnăvească tata, i-aş fi povestit ce s-a întâmplat, iar ea ar fi făcut un comentariu acid referitor la colegii vinovaţi. Asta m-ar fi făcut, în mod clar, să râd, şi ar fi făcut totul mai uşor de suportat. Acum mă simt ca şi cum sunt mereu în defensivă. Oftez.

— A fost ceva în neregulă cu pateurile pe care mi le-ai dat azi-dimineaţă. Cincisprezece sau mai mulţi colegi s-au

simţit rău, au vomat şi au plecat acasă. Toată lumea mă acuză pe mine. De asta au scris „PSIHOPATĂ" pe vestiarul meu.

Îşi strânge buzele. Pune o cutie mică de pizza pe canapea, lângă mine.

— Mă ocup eu de asta, zice şi iese din încăpere.

Sună la patiserie. Vocea îi creşte din ce în ce mai tare în intensitate şi foloseşte tonul ei de eşti-în-mod-clar-un-idiot. Amândouă suntem temperamentale, dar e înspăimântător să o superi pe Vivian. Doar de două ori, când eram mică, ne-am enervat una pe cealaltă. Dar ne-am certat atât de rău încât vecinii au sunat la poliţie. O dată pentru că au auzit cum Vivian a aruncat cu o vază în perete şi a doua oară pentru că ţipa atât de tare încât s-au temut că a avut loc o crimă.

Bineînţeles, tata nu era acasă când au avut loc certurile, iar eu nu i-am spus niciodată. Ne certam pentru că mă trimitea la terapie, din cauză că nu aveam prieteni şi Vivian credea că sunt prea ataşată de tata. A existat mereu o parte de mine care s-a temut ca nu cumva să aibă dreptate, ca nu cumva să fiu eu problema.

Deschid cutia şi iau o îmbucătură de pizza cu brânză – nu se compară cu cea din New York. Îmi verific telefonul a o suta oară ca să văd dacă nu mi-a scris Jaxon. Nimic. Tot ce mi-a spus astăzi părea real. E un pic ciudat că se poartă aşa frumos cu mine, când nimeni din şcoală n-o face. Minunat, m-am molipsit de la Vivian de suspiciunea legată de oamenii prea drăguţi.

Mă opresc în mijlocul unei îmbucături şi pun felia pe jumătate mâncată înapoi în cutie. Jaxon a recunoscut azi că ştie ce s-a întâmplat cu tata. Nimeni de la şcoală nu ştia. De unde ar fi putut să afle? Doar aşa se poate să fi aflat John. Simt că mi-e rău.

Îmi adun cărţile şi foile şi mă îndrept spre camera mea. Nu pot să cred că aproape am avut încredere în el. E uşor să păcăleşti cu vorbe frumoase pe cineva care se simte singur. Sunt aşa de proastă.

— Asta nu schimbă faptul că am să vorbesc cu Mable despre asta.

Vivian are o voce tăioasă.

— Scuzele nu sunt de ajuns.

Doamna Meriwether? Îmi încetinesc paşii pe trepte. Ce legătură are ea cu patiseria? Dintr-odată, îmi aduc aminte ce a zis Jaxon despre felul în care găteşte mama lui. Senzaţia de rău se intensifică. Poate că Vivian avea dreptate în legătură cu ei.

— Am rezolvat, zice Vivian de la capătul scărilor.

O să se lupte pentru mine, dar, în momentul ăsta, am mai multă nevoie să fiu consolată.

— Minunat.

Tonul îmi reflectă dezamăgirea.

— Cu plăcere, spune ea, iar eu traversez holul spre camera mea.

Se aude un scârţâit slab de lemn vechi în timp ce mă apropii de dormitorul roşu-închis. Intru înăuntru şi deschid lumina. Scaunul cu balansoar se clatină înainte şi înapoi. Îl prind de braţ şi se opreşte. Analizez camera, dar totul pare în regulă.

Ieşind înapoi pe hol, mă uit în ambele direcţii înainte să mă îndrept spre dormitor, dorindu-mi ca aplicele de pe hol să fi fost mai puternice şi să nu mai arunce atâtea umbre pe pereţi. Îmi bag mâna în cameră şi apăs întrerupătorul înainte să intru. Împing uşor uşa şi îmi găsesc hainele, din nou, căzute grămadă pe podea.

— Ce naiba? spun eu în încăperea pustie.

Gata, până aici. Ori îşi bate cineva joc de mine, ori e ceva în neregulă cu şifonierul ăsta. Apăs zăvorul de câteva ori şi

scoate un scârţâit. Iau restul hainelor rămase împăturite în partea de sus a şifonierului şi le pun pe jos, lângă celelalte. În centrul panoului din spate al şifonierului e sculptat cu delicateţe un bulgăre-de-soare, la fel ca celelalte flori de pe mobila din camera mea. Verific toate marginile lemnului şi îmbinările, ca să văd dacă ceva e defect. Ca ultimă soluţie, bat în lemn – în uşi, în laterale, în panoul din spate. Stai aşa, partea asta sună diferit. Bat în apropierea florii. Cu siguranţă lemnul e gol pe dinăuntru. Îmi scot capul dinăuntru şi împing şifonierul ca să îl mut de la perete. Nu se mişcă. Cântăreşte vreo două sute de kilograme.

Mă întorc la floare şi o prind de margini. Se aude un mic zgomot, iar una dintre petale pare să se fi aplecat. S-a mişcat sau doar mi-am imaginat? Prind floarea cu vârfurile degetelor şi trag. Iese cu uşurinţă şi cade la mine în palmă. Îmi bag mâna prin gaura în care a fost floarea şi simt cu vârfurile degetelor ceva catifelat. Mă aplec mai în faţă şi reuşesc să apuc obiectul. Cu grijă, scot un teanc de scrisori vechi, legate cu fundă albastră. Sunt îngălbenite de vreme şi au un miros mucegăit. Acum nici că-mi mai pasă de hainele mele răsturnate pe podea.

Mă aşez la măsuţa de toaletă şi desfac funda care le ţine legate. Cu atenţie, deschid primul plic şi desfac foaia grea dinăuntru. Scrisul e mic şi ondulat în mod elaborat, astfel încât e greu de citit.

Draga mea Abigail,

Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-ţi văd din nou zâmbetul. Cred că boala mamei se apropie de sfârşit şi mă voi putea întoarce la tine. Ai răbdare, draga mea, pentru că sunt constrâns de aceste întâmplări nefericite.

Întotdeauna al tău,
William

Scrisori vechi de dragoste. Ce romantic. Pun pariu că i-au aparţinut fetei din portretul de lângă pian. Oare asta a fost camera ei? Fără să ştiu din ce motiv, am sentimentul puternic că a fost a ei. Îi plăceau bulgării-de-soare. De asta sunt peste tot pe mobilă.

Lumina se stinge şi tresar. Cred că glumeşti. Nu tocmai acum! Las scrisorile delicate pe masă şi orbecăi prin jur, în căutarea lanternei de pe noptieră. Mâinile îmi tremură

— Vivian! strig eu în timp ce alerg pe holul întunecat, dar nu-mi răspunde nimeni. Când ajung la capătul scărilor, văd că lumina e aprinsă în holul de la intrare.

— Vivian!

— Ce e?

Vocea i se aude slab de la capătul holului.

Alerg spre bucătărie, ştiind că acolo o voi găsi. Mereu îşi face ceai din frunze la ora asta. Împing uşa batantă. Vivian e lângă aragaz, aprinzând focul sub un ceainic vechi.

— Mi s-au stins iar luminile, zic eu.

— Instalatorul le-a reparat.

După toate lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat deja astăzi, în mod clar nu sunt încântată de faptul că la mine în cameră e întuneric beznă.

— Păi, la mine în dormitor nu e lumină.

Îşi pune cana goală pe blatul de marmură şi iese pe uşa din spate în grădină. O urmez, şi ţin lanterna în timp ce Vivian deschide uşiţa tabloul electric, unde sunt siguranţele.

— Ai dreptate, una dintre ele a sărit.

O ridică în poziţia iniţială.

— Hai să vedem.

Intră în casă, mişcându-se repede.

Nu vreau să vadă scrisorile.

— E în regulă, zic eu, ţinând pasul cu ea. Te anunţ dacă s-au aprins.

— Verific eu. Dacă încă avem probleme, o să-l sun pe idiotul ăla şi o să-i spun să vină înapoi. N-am de gând să-mi mai petrec încă o seară lovindu-mă de mobilă pentru că nu văd la trei metri în faţa mea.

N-are rost s-o contrazici, mai ales când e nervoasă. Mergem spre camera mea. Am închis uşa? Nu-mi amintesc să fi făcut asta. Mi se ridică părul pe ceafă. Apuc clanţa înaintea lui Vivian, sperând că pot să ascund scrisorile.

— Lumina e aprinsă, spun eu repede.

— Pari gata să cedezi nervos. Eşti în regulă?

Se uită la mine şi împinge uşa.

Mă uit automat spre măsuţa de toaletă, dar scrisorile nu mai sunt acolo. Au dispărut! Ce naiba...? Mă duc acolo şi trag scaunul ca să văd dacă nu cumva au căzut.

— Camera asta e un dezastru, zice Vivian strâmbând din nas. Sam, eşti sigură că eşti OK?

Mi se opreşte inima în loc. Nu înţeleg unde au dispărut.

— Da. Şi n-am făcut eu asta.

— Luminile?

— Astea!

Arăt spre haine.

— Erau aşa când am ajuns aici. Iar acum a dispărut ceva şi cred că cineva îşi bate joc de mine.

— Încerci să-mi spui că tu crezi că a intrat cineva în casă? Toate uşile erau încuiate.

— Lipseşte ceva din cameră, şi asta e a doua oară când îmi găsesc hainele împrăştiate pe podea.

Mi-e greu să-mi păstrez calmul.

— Ia-o mai încet. Ce lipseşte?

— Ceva.

Privirea i se opreşte asupra găurii din spatele şifonierului.

— Dacă nu-mi spui, atunci cum pot să te ajut?

— Bine. Scrisori. Le-am găsit în spatele șifonierului.

— Deci vrei să spui că cineva ți-a aruncat hainele pe jos. Ai găsit cumva scrisori în șifonier. Și apoi s-a stins lumina și au dispărut.

— Și balansoarul din dormitorul roșu-închis se clătina singur.

Se încruntă.

— Dormi bine? Știi că am glumit când am spus că fantoma nu te place, nu-i așa?

— *Nu cred* că a fost o fantomă. *Cred* că a fost o persoană.

Ceainicul începe să șuiere.

— Trebuie să-l iau de pe foc. Apoi putem să mai vorbim despre asta.

— Nu.

Închid ușa în urma ei după ce pleacă.

Chestia asta n-o să facă decât să deschidă din nou discuția despre terapie. Nu sunt nebună. Iar programul meu de somn nu are nicio legătură cu asta. Se joacă cineva cu mine, în mod deliberat. Oare nebunii ăia de descendenți ai vrăjitoarelor de la școală ar merge atât de departe încât să-mi intre în casă? Da, cred că sunt în stare. Poate chiar și Jaxon e implicat în chestia asta. Pun pariu că se distrează toți pe seama mea.

Mobilul îmi vibrează pe noptieră. E un mesaj.

Jaxon: Ai descoperit ceva?

Din motive necunoscute, mesajul lui mă enervează. Cu siguranță se joacă cu mine.

Eu: Un mincinos.

Jaxon: ???

Îmi arunc mobilul pe pat și îmi iau lanterna de metal – o sursă de lumină sau o potențială armă. Încerc să merg tiptil pe scări ca să nu știe Vivian unde sunt.

Mă duc în sala cu pianul, în faţa tabloului cu Abigail, examinând fiecare detaliu. Ea e calmă, cu părul ei şaten-închis şi ochi cenuşii, fericiţi. În spatele ei, totul e în umbră. Dar sunt destul de sigură că se află lângă şemineul din bibliotecă, exact lângă uşa secretă.

— Am intrat cumva în lumea secretelor tale, îi spun eu tabloului.

Caut semnătura pictorului, dar nu există. Cu atenţie, luminez cu lanterna spatele portretului. Bingo – pe spate e lipită o foaie cu scrisul de mână al bunicii mele. Mulţumesc, Charlotte. Scrie „Abigail Roe ~1691".

Anul de dinaintea Proceselor vrăjitoarelor? Mă uit din nou la rochia ei din dantelă şi mătase. Pare prea elegantă pentru perioada colonială a Americii. Am văzut în cartea de istorie desene cu puritani din acele timpuri şi purtau haine super-simple şi bonete. Nuanţe de negru şi pământiu, nu culori vesele ca albastru şi alb. Din câte am citit, copiii nu se jucau şi nu aveau jucării, pentru că acestea erau considerate nişte obiecte superficiale şi păcătoase. E imposibil să fi putut să mergi îmbrăcată în felul ăsta în secolul şaptesprezece în Salem. Ceva e în neregulă aici.

În spatele meu, un pahar de cristal cade pe podea.

CAPITOLUL NOUĂ

Blestemată

Încetinesc ritmul paşilor pe coridor pentru a nu-i lăsa timp lui Jaxon să vorbească cu mine înainte de oră. Este doar a treia zi de şcoală şi toată lumea evită să stabilească contact vizual cu mine. Acolo unde, în mod normal, ar trebui să mă strecor printre oameni, ei se dau la o parte din calea mea. Nu se retrag din respect, ca atunci când le fac loc Descendenţilor. E ca şi cum le e frică să mă atingă. Aud fragmente de conversaţii despre fiasco-ul meu de la bibliotecă, fapt care este deja cunoscut de toată lumea.

Clopoţelul sună chiar în timp ce ajung la sala de istorie şi încerc să ignor nodul care mi se pune în gât. Îmi controlez expresia feţei în aşa fel încât să nu exprime nimic şi deschid uşa. Wardwell îmi aruncă o privire dezaprobatoare, dar nu poate spune nimic din moment ce am ajuns, teoretic, la timp.

Mă aşez pe locul meu de lângă Jaxon, dar privesc drept înainte.

— Vom începe cu proiectul vostru.

Domnul Wardwell poartă o jachetă de stofă, cu petice din piele de căprioară pe coate.

— Sam? şopteşte Jaxon.

Îl ignor şi simt cum mă încordez şi mai tare.

— Jaxon, spune domnul Wardwell, dacă eşti atât de dornic să vorbeşti în ora mea, atunci poate ai vrea să-mi spui ce subiect ţi-ai ales.

— Sigur, zice Jaxon fără să pară deranjat. Lucrez cu Sam şi ne-am ales ca subiect locul spânzurătorilor.

Nu menţionează faptul că noi credem că locul actual e greşit.

Fata drăguţă care îi păstrase lui Jaxon un loc lângă ea data trecută nu se întoarce să se uite la noi, dar restul clasei o face. Nu-ţi face griji, poţi să-l iei tu, mă gândesc eu în direcţia fetei drăguţe.

— Minunată alegere, zice Wardwell aprobator. Vineri o să vizităm Parcul Dealul Eşafoadelor. Puteţi să faceţi cercetări atunci.

Îmi ridic mâna, iar domnul Wardwell dă din cap.

— Da?

— Pot să fac proiectul singură?

— Nu. E un proiect de grup.

Se îndreaptă spre alt elev, iar Jaxon se uită fix la mine. Nu îndrăznesc să-l privesc, de teamă să nu încep să plâng.

Lizzie, care stă la câteva rânduri mai în faţă, se întoarce spre mine, cu părul ascunzându-i zâmbetul îngrozitor. De sub bancă scoate o păpuşică făcută manual, pe care e brodat numele „Mather" şi cu un ştreang în jurul gâtului. Jaxon mă prinde de braţ, ca şi cum m-ar avertiza să nu reacţionez. Îi dau mâna la o parte.

Citesc pe buzele lui John, care stă în banca de lângă Lizzie, cuvântul „blestemată"

Înlemnesc. Ăsta a fost cuvântul care mi-a distrus prieteniile în copilărie. Totul a început la scurt timp după ce prietena mea, Kara, a căzut în cuşca leului la aniversarea zilei mele de naştere, când împlineam şapte ani.

— Nu se simte îndeajuns de bine ca să te vadă, a spus mama lui Kara, ţinând uşa doar pe jumătate deschisă.

— O să ne întoarcem în câteva zile, a zis tata, punându-şi mâna pe umărul meu.

— Sam? s-a auzit vocea Karei de la capătul holului.

— Îmi pare atât de rău, Kara! am strigat eu, încercând să văd în spatele mamei ei.

Nu ştiam pentru ce îmi cer scuze, dar ştiam că îmi pare rău.

Când Kara a ajuns la uşă, mama ei a tras-o înapoi.

— Kara, n-o vei mai vedea pe Sam. Ea şi tatăl ei tocmai pleacă.

Ochii au început să mi se umple de lacrimi, iar tata şi-a încordat postura lângă mine.

— Desigur că sunteţi supărată în legătură cu ce s-a întâmplat. Dar nu e vina lui Sam. Să le interziceţi fetelor să se mai vadă este o exage...

Am întins mâna spre Kara, dar mama ei s-a aşezat în faţă.

Mi-a trântit uşa în nas. Nu am înţeles cu adevărat ce se întâmpla. Ştiam doar că nu mai puteam fi prietenă cu Kara pentru că era ceva în neregulă cu mine şi nu eram sigură că mă puteam resemna cu gândul ăsta.

John rânjeşte când vede expresia şocată de pe faţa mea. Există vreun mod prin care ar fi putut să afle despre ghinionul pe care l-am avut în copilărie? Sau este doar o coincidenţă îngrozitoare?

— Nu sunt blestemată. Şi dacă mai spui asta o dată, îţi şterg zâmbetul de pe buze cu un pumn! ţip eu.

În încăpere se lasă liniştea şi toată lumea se uită la mine.

Domnul Wardwell îşi îndreaptă umerii.

— Domnişoară Mather, nu permit acest gen de izbucnire în ora mea. Dacă nu te poţi controla, te invit afară. Este clar?

Lizzie strânge laţul în jurul gâtului păpuşii.

Îmi încordez pumnul.

— Deci e perfect în regulă ca Lizzie să aibă o păpuşă voodoo spânzurată? Glumiţi? Mi-au tăiat o şuviţă de păr zilele trecute!

Domnul Wardwell se uită la Lizzie, dar păpuşa nu se mai vede.

— Afară! zice domnul Wardwell arătând spre uşă.

Îmi iau geanta şi ies nervoasă.

— Domnule Wardwell, spune Jaxon, nu e...

— Nici nu vreau să aud, Jaxon.

Domnul Wardwell mă urmează pe coridor.

— Vreau să mergi în sala de acolo, zice domnul Wardwell scuturându-şi degetul arătător spre mine. Şi calmează-te. O să vin să vorbesc cu tine când sunt gata.

Traversez holul, intru în sala de clasă goală şi-mi arunc geanta pe podea. Ştiu că nu ar trebui să mă las copleşită de nervi în felul ăsta, dar Descendenţii ăia sunt complet nebuni. Cum să fii în stare de aşa ceva? Nu cred în vrăjitorie sau orice rahat o fi fost păpuşa aia, dar şi aşa. Şi ce făcea Jaxon? Mă apăra? Nu am nevoie de ajutorul lui. Întotdeauna m-am descurcat pe cont propriu. Nu ştiu de ce mi-a intrat în cap ideea că s-ar putea să-mi fac prieteni aici.

Mă plimb prin cameră ca un leu în cuşcă, până când obosesc. Lovesc cu piciorul banca de lângă fereastră înainte să mă aşez în ea. Îl vreau pe tata înapoi. Trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să aud că lucrurile vor merge în cele din urmă spre bine. În momentul ăsta, totul este anapoda. Şi, cu fiecare minut care trece, alunecă şi mai departe în afara razei mele de control. Îmi pun capul în mâini şi părul îmi cade în faţă.

Tata a îngenuncheat lângă mine.

— Nu e vina ta. Ştii asta, nu-i aşa, Sam? Acea femeie este o... E speriată din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Kara şi vrea să dea vina pe cineva.

Tata îmi dă şuviţele de păr la o parte de pe obrajii uzi.

— Eşti unul dintre cei mai buni şi mai frumoşi oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi îţi promit că voi face tot ce pot pentru a rezolva problema asta.

Am dat din cap.

— Bine, tati.

Dar undeva, adânc în suflet, am ştiut că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

După câteva minute în care stau cu ochii închişi, îmi încetineşte respiraţia. Când deschid ochii, tipul cu părul negru de care m-am ciocnit în prima zi se află lângă mine, în încăpere. Pentru câteva secunde, rămânem amândoi tăcuţi.

— O să pleci.

Vocea îi e lipsită de inflexiuni, dar expresia îi este intensă.

— Din sala asta? Nu pot.

— Din Salem, zice el şi, pentru prima dată, observ că şi el poartă negru din cap până-n picioare.

CAPITOLUL ZECE

Dincolo de bravadă

Sună clopoţelul la finalul celei de-a şasea ore – cea de literatură, iar eu sunt prima care iese din clasă. Abia aştept să plec de aici. Dacă mai aud fie şi o singură persoană şuşotind despre cum am fost blestemată de Descendenţi, urlu de nervi.

Mă grăbesc spre vestiarul meu. Ce bine, Susannah nu e aici încă. Învârt numerele din combinaţia încuietorii şi deschid rapid zăvorul. În timp ce îmi iau caietele, îl văd pe Jaxon îndreptându-se direct spre mine. Închid dulapul şi o iau spre ieşire. Dar până apuc să ajung la uşă, mă prinde din urmă.

— Sam, ce naiba se întâmplă?

— Lasă-mă-n pace.

— Nu înainte să-mi spui de ce eşti aşa supărată.

Ţine pasul cu mine, iar eu merg foarte repede.

— M-ai evitat toată ziua.

— Ştii de ce.

Mă duc spre trotuar, lăsând şcoala în urmă.

— Nu, chiar nu ştiu.

— Te rog, nu vreau să mă simt mai ridicol decât mă simt deja.

Privesc crăpăturile din trotuar peste care păşesc, încercând să îmi distrag gândurile de la cât de rănită mă simt.

— M-am purtat frumos cu tine. Îmi scapă mie ceva?

Îmi ridic privirea spre el pentru prima dată de când am început să vorbim.

— Cum au aflat Descendenţii că tata e în spital?

— Nu ştiu... ah, rahat.

— Exact, „rahat" e cuvântul potrivit.

Îmi cobor din nou privirea şi grăbesc pasul. O parte din mine a sperat totuşi să nu fie el cel vinovat. N-ar fi trebuit să am încredere în el.

— Nu e ceea ce crezi.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sam, nu erai acolo. Nu ştii ce am spus.

— Nu-mi pasă.

Mi-e mai bine singură.

— Păi, mie îmi pasă, zice el. În prima ta zi la şcoală, până la prânz, am auzit că Descendenţii au de gând să-ţi facă viaţa un iad. Erau tot felul de zvonuri despre tine. Am vorbit cu Susannah, i-am spus să transmită grupului să te lase în pace, că treci printr-o perioadă grea. Nu ştiam că o să folosească asta împotriva ta.

Simt pe pleoape greutatea adunată peste zi şi vreau să plec de lângă el înainte să mă fac şi mai tare de ruşine. Mă îndrept spre strada din apropierea casei. Jaxon se postează în faţa mea înainte să apuc să intru pe alee.

— Dă-te, zic eu.

— Nu. Nu înainte să îmi spui că mă crezi.

— Jaxon, haide.

Mă uit în ochii lui.

— Eşti în clasa a unsprezecea şi ai o groază de prieteni. Oamenii te plac. Pur şi simplu nu pot să cred că vrei să-ţi petreci atâta timp cu mine.

Vocea îmi tremură un pic.

— Vreau doar să nu-ţi mai baţi joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine.

Pare atât de sincer, încât nu știu dacă să-i dau una pentru că e un mincinos atât de priceput sau dacă să-l cred.

— Ai câștigat deja. Mă simt ca naiba. Misiune îndeplinită.

— Haide pe la mine să vorbești cu mama.

Mă opresc. Cum adică?

— Fac o înțelegere cu tine. Vino să vorbeşti cu mama, şi dacă nu eşti convinsă că spun adevărul, atunci te las în pace.

Se uită la mine în timp ce iau propunerea în considerare.

— Şi o să fac eu proiectul nostru la istorie. N-o să fie nevoie nici măcar să vorbești cu mine.

Îl privesc cu suspiciune.

— În regulă. Ar fi bine să fii priceput la istorie.

Îl urmez spre casa lui cu obloane albastre şi stea nautică pictată. În momentul în care deschide ușa de la intrare, miresme delicioase de cocă, mere şi scorţişoară îmi umplu nările.

Casa e surprinzătoare. Interiorul ei seamănă cu cabinele unei corăbii, una cu catarge înalte, folosită pentru aventuri pe mare. Grinzi rustice, de lemn neşlefuit, acoperă tavanul alb. Rafturile sunt făcute din lemn de balsa, la fel şi balustrada.

— Mamă! strigă Jaxon, şi traversează holul, apoi o ia la stânga.

Mă conduce printr-o arcadă de lemn.

Toate suprafeţele din bucătărie sunt acoperite cu fursecuri, plăcinte şi tot felul de lucruri minunate. Pereţii sunt decoraţi cu machete de vapoare, iar pe pervazurile geamurilor sunt aliniate borcane cu mirodenii.

— Samantha!

Doamna Meriwether apare de după un mixer.

— Ai venit în sfârşit în vizită.

— Bună ziua, doamnă Meriwether.

Mă apropii de barul cu bunătăţi.

— Mama e proprietara patiseriei Vrăji dulci din oraş, îmi explică Jaxon. Dar îşi petrece majoritatea timpului aici, inventând reţete noi.

Ea e proprietara patiseriei. Dau din cap, sperând că Vivian nu s-a certat cu doamna Meriwether din cauza acelor pateuri.

Doamna Meriwether zâmbeşte.

— Serveşte-te cu orice vrei.

Aleg o tartă în formă de inimă, cu zmeură proaspătă, şi muşc din ea.

— E delicioasă.

— Mamă, spune-i lui Sam ce ţi-am zis când am venit acasă după prima zi de şcoală, o roagă Jaxon.

Ea îşi înclină capul pe-o parte.

— Mi-a spus că ceilalţi colegi se aliază împotriva ta.

— Şi?

Se uită la Jaxon curioasă.

— Şi că el ştie cum e să ţi se întâmple aşa ceva şi va încerca să-i oprească.

— Vezi?

Mă uit când la unul, când la altul.

Doamna Meriwether lasă jos bolul mixerului.

— Jaxon, lasă-ne singure puţin.

— Mamă...

— Jaxon.

Pufneşte, dar iese din cameră.

— Ia loc, zice ea, şi trag unul dintre scaunele înalte de la bar.

Adaugă zahăr brun în bol înainte să înceapă din nou să amestece.

— Știi că am crescut în casa asta?

Clatin din cap.

— Tatăl tău și cu mine eram inseparabili. Ne-am născut la o lună diferență. Făceam totul împreună. Se gândea mereu ce farse să mai facă și întotdeauna trișa la cursele de alergat.

Râde.

— Îmi distrăgea atenția și pornea înaintea mea.

Încerc să mi-l imaginez pe tata prostindu-se cu o doamnă Meriwether tânără. După ce a început să se ducă totul de râpă cu viața mea socială, tata și-a pierdut mult din umor. L-a afectat faptul că nu putea să schimbe lucrurile pentru mine.

Oftez.

— Am vrut mereu să aflu despre locul ăsta, dar el nu vorbea niciodată despre asta. Nu mi-a povestit despre dumneavoastră.

Îmi fac griji să nu fi spus ceva nepotrivit, dar ea pare gânditoare.

— Da, zice ea amestecând în castron. S-a îndepărtat de locul ăsta după ce a murit mama ta. A fost devastat. Cu toții am fost. Dar n-a lăsat asta să-i afecteze statutul de tată. Ar fi trebuit să vezi cum te ținea tot timpul în brațe când erai bebeluș.

Mă uit la mâinile mele.

— Mi-e dor de el.

Fiecare zi fără el pare pustie.

— Știu că îți e, spune ea cu blândețe. Mi se frânge inima când mă gândesc cât suferi. Dar izolarea nu te ajută deloc. Îmi dau seama că moștenești încăpățânarea lui Charlie. Știi, o dată, când am mers să patinăm pe râu, și-a sucit glezna. S-a târât până acasă, dar a mers pe jos doi kilometri

jumătate. Nu m-a lăsat nici măcar să-i car eu pantofii. Când l-a văzut, Charlotte aproape că a făcut o criză de nervi.

— Nu încerc să mă izolez. Doar că nimeni de aici nu mă place.

— Jaxon te place. Şi dacă îl laşi să se apropie de tine, s-ar putea să descoperi ceva ce merită descoperit dincolo de toată bravada.

— Nu bravez, zice Jaxon de pe hol. Sunt pur şi simplu grozav.

— Jaxon, trasul cu urechea e un obicei urât, spune ea, care se potriveşte mai degrabă şarlatanilor şi bătrânelelor.

Jaxon apare în prag cu un zâmbet plin de încredere în sine.

— Nu-ţi face griji. M-am întors doar să văd dacă aţi terminat.

— Asta depinde de Samantha, zice ea.

— Da, cred că am terminat, spun eu. Pot să mai trec pe aici? Mi-ar plăcea să aud poveştile despre tata când era mic.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Scoate cu lingura o bucată de aluat care miroase a lapte de pasăre şi unt topit.

Jaxon îmi face semn să-l urmez.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Prietenia

— Cum de nu eşti gras? întreb eu, ţinând cu ambele mâini cana de ciocolată caldă cu un strop de scorţişoară şi chili de la Vrăji dulci, patiseria doamnei Meriwether.

Jaxon se bate pe abdomenul plat.

— Gene bune.

Traversăm strada spre port şi văd pentru prima dată o corabie enormă.

— Uau.

— N-ai văzut nava Prietenia până acum?

Zâmbeşte larg.

— Aşa se cheamă corabia asta de piraţi?

El râde.

— De fapt, e o reconstituire a unei corăbii de marfă din India de Est, construită în 1797.

Mă uit la el cu capul înclinat.

— Ştii data exactă?

— Când eram mic, tata obişnuia să mă aducă aici. El era constructor de nave şi îi plăcea foarte mult asta.

Dintr-odată, felul în care e decorată casa lui începe să capete sens. Sorb din ciocolata caldă.

— Corabia asta a călătorit în jurul globului de zeci de ori şi s-a întors în Salem de fiecare dată, aducând lucruri de peste tot din lume.

Priveşte catargele, cu complicatele lor caturi de lemn.

— Serios?

Sunt fermecată de dragostea lui Jaxon pentru această navă învechită.

— Din nefericire, britanicii au capturat nava originală în războiul din 1812 şi au vândut-o pentru piese.

— Ce trist. E foarte frumoasă.

Se simte o schimbare în el când vorbeşte despre nava asta.

— Da, urăsc când oamenii distrug lucruri frumoase.

Obrajii mi se aprind.

— Deci, obişnuiai să vii aici cu tatăl tău?

— Da, îmi arăta toate părţile navei şi îmi explica cum funcţionează. De asta îmi place să construiesc mobilă. Construiam multe lucruri cu tata.

Cerul a început să se coloreze, din portocaliu spre roz.

— Cum era tatăl tău?

Jaxon zâmbeşte.

— Purta mereu bretele şi avea un râs profund, i se scutura tot corpul când râdea. Şi purta după el o pipă veche, care o înnebunea pe mama. Ea spunea că tata împute casa. Dar, mai mult decât orice, tata o iubea pe mama. Îi plăceau mult dulciurile. Se furişa noaptea în bucătărie şi mânca bunătăţile făcute de ea pentru patiserie. Mama se plângea, dar, în secret, îi plăcea.

Dragostea lui Jaxon pentru tatăl lui îmi aduce aminte de tatăl meu şi mi se pune un nod în gât.

— Cred că a fost o persoană minunată.

Jaxon îşi pune un braţ pe umărul meu şi mă trage mai aproape. Mă încordez sub atingerea lui. Poate că doamna Meriwether avea dreptate în legătură cu Jaxon. Nu i-am dat cu adevărat vreo şansă. Nu sunt obişnuită ca oamenii să se poarte frumos cu mine. De fiecare dată când cineva de la şcoală a vrut să-şi petreacă timpul cu mine, a fost ca

să îmi facă o farsă, ceea ce nu prea m-a ajutat la capitolul încredere. Mă relaxez și mă sprijin de el, inspirând adânc mirosul lui de ace de pin.

— N-am prea avut prieteni în New York.

Privim împreună cerul multicolor reflectat în apă, iar eu mă gândesc la brațul lui, care încă nu mi-a dat drumul.

— Tu spui întotdeauna ceea ce crezi, nu-i așa?

Zice asta ca și cum ar fi un lucru bun.

Ridic din umeri.

— Vivian spune că nu am niciun filtru între gânduri și ceea ce spun. Partea amuzantă este că de la ea am învățat asta. Dar adevărul e că nu simt nevoia să îndulcesc lucrurile.

— Deci asta înseamnă că nu ți-e dor de New York?

— Nu chiar. Dar mi-e dor de faptul că acolo puteam să merg la spital în fiecare zi. Asta este cea mai lungă perioadă petrecută fără să-l văd pe tata de când a intrat în comă. Am reușit să vindem apartamentul mai repede decât se aștepta Vivian și a trebuit să ne mutăm înainte ca tata să fie transferat la Boston.

Jaxon mă ține un pic mai strâns, iar eu nu mă pot abține să nu mă cuibăresc în căldura corpului său. Inspir și expir într-un ritm un pic prea accelerat. Jaxon se uită la mine.

— Dacă nu te superi că întreb, ce s-a întâmplat?

Fac o pauză. Jaxon e prima persoană care-mi cere să povestesc ce s-a întâmplat.

— Acum patru luni, tatăl meu gătea micul dejun. Era sâmbătă dimineața și, înainte să se îmbolnăvească tata, eu aveam un talent în a dormi până la prânz. Nu mă trezeau nici alarmele de mașini, autospecialele de stins incendii, absolut nimic. Dar, în dimineața aceea, undeva în subconștient, am auzit vocea panicată a lui Vivian și am sărit din pat. Eu n-am știut atunci, dar ceea ce m-a trezit de fapt a fost apelul ei la urgențe. Îmi amintesc cum am

alergat în bucătărie și l-am văzut pe tata întins pe gresia neagră. Cel mai ciudat lucru este că în acel moment mi-am dat seama că tocmai îmi pregătea micul dejun preferat: clătite cu ciocolată și banane. Ochii i s-au închis chiar în momentul în care am ajuns la el. Doctorii au spus că a existat o mică ruptură în pericardium. Au reparat-o cu o intervenție chirurgicală, dar el a rămas în comă de atunci. Nimeni nu știe de ce.

Jaxon clatină din cap.

— Îmi pare incredibil de rău.

— Acum, deseori mă trezesc panicată. Cred... cred că ar putea fi vina mea. Faptul că tata s-a îmbolnăvit.

N-am mai recunoscut asta în fața nimănui.

— Sam, cu siguranță nu e vina ta.

Dintr-odată mă simt expusă și vreau cu disperare să mă ascund. Mă desprind de brațul lui Jaxon.

— Nu mă cunoști așa de bine. Oamenii au mereu de suferit în preajma mea. Sunt ca un fel de magnet pentru dezastre.

— Nu te poți învinovăți pentru...

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zic eu mușcându-mi buza de jos. Ar trebui să mă duc acasă. Nu i-am spus lui Vivian unde mă duc.

— Sigur.

Traversăm docul și ajungem înapoi pe stradă. Este mai frig fără brațul lui Jaxon în jurul meu, dar nu sunt sigură că mă simt confortabil atât de aproape de cineva. În general, oamenii nu mă ating.

— Mai există ceva de văzut pe drumul spre casă? întreb eu, sperând să îmi distrag atenția de la propriile mele gânduri negre. Repere istorice sau ceva?

— Da, sunt peste tot, spune el în timp ce mergem. Pe acolo, la câteva străzi distanță este Cimitirul vechi, cel mai

vechi din Salem. Unul dintre cei doi Mather este îngropat acolo. O să te duc o dată, când nu este întuneric.

— Cui i-e frică să meargă acum? întreb.

Jaxon rânjește și pornim pe jos pe străduța cu case frumoase și vechi de-o parte și de alta.

— Și mai încolo pe strada aia este casa în care a trăit judecătorul Corwin. Mulți oameni din Salem au mers acolo pentru a discuta despre acuzațiile de vrăjitorie.

Mâna lui o atinge pe a mea și mi-o retrag înainte de a mă hotărî dacă vreau să fac asta.

— Chiar știi multă istorie. Sunt impresionată.

— E un compliment?

— Când ofer complimente, sunt meritate.

— Poți să-l repeți? Vreau să mi-l amintesc.

— Nu.

Încerc să zâmbesc, dar nu reușesc.

Jaxon se oprește în fața unui conac uriaș, cu ferestre mari de sticlă și un acoperiș cu cupole. Îmi amintește de un castel în stil New England. Nuanțele de verde sunt frumos accentuate și un gard impunător înconjoară proprietatea.

— Ce este acest loc? întreb.

— Aici era o închisoare.

— Ce închisoare elegantă...

— Aici au stat prizonierii războiului din 1812, explică el. O mulțime de oameni au murit în locul ăsta, cei mai mulți dintre ei spânzurați. Acasă la Boston Sugrumătorul.

Îmi arată un cimitir aflat dincolo de clădire.

— Cimitirul de pe strada Howard.

— Aveți cimitire peste tot.

— Cred că pur și simplu există mulți oameni morți în Salem.

— Asta nu e înfiorător deloc, spun eu.

— Giles Corey a fost omorât prin presare aici.

Vocea lui are o tonalitate dramatică.

— S-a întâmplat chiar pe această alee.

— Ce? De ce ar face cineva așa ceva?

— Ei bine, când a fost acuzat de comiterea vrăjitoriei, fiind în vârstă, a refuzat să pledeze vinovat sau nevinovat. Giles a fost dezbrăcat, pus într-o groapă și două plăci grele i-au fost așezate pe piept, apoi deasupra i-au fost puse pietre din ce în ce mai grele.

— E de-a dreptul o barbarie. De ce n-a pledat pur și simplu nevinovat?

Jaxon dă din umeri.

— Tot ce știu este că în decursul a două zile, a fost rugat să pledeze de trei ori. Și tot ce a spus a fost „Mai multă greutate!" Unii oameni spun că la un moment dat i-a ieșit limba din gură și șeriful i-a împins-o înapoi cu bastonul. Apoi, chiar înainte de a muri, Giles l-a blestemat pe șerif.

— Ăsta e unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le-am auzit vreodată.

Aș vrea să nu mi-l fi imaginat.

— Se pare că, de atunci, fiecare șerif a murit de atac de cord sau de vreo boală de sânge.

— Oh, Doamne. Deci, la ce e folosit locul ăsta acum?

— În cele din urmă, orașul a cumpărat conacul și l-a transformat într-o clădire de apartamente și un restaurant.

— Aha. Oamenii trăiesc într-o fostă închisoare.

Mă întreb dacă aș putea face asta.

— Oamenii spun că Giles Corey bântuie locul ăsta și că, uneori, poți să simți o mână rece pe umăr.

Jaxon ridică din sprâncene.

— Eu nu cred în fantome, zic eu.

— Da, nici eu. Dar s-ar putea să fim singurii din oraș care nu cred.

Vântul se înteţeşte iar eu îmi încrucişez braţele. În acel moment, ceva îmi atinge uşor umărul. Tresar. Jaxon râde.

— Nu e amuzant.

— Parcă ziceai că nu crezi în fantome?

— Nu cred! Dar asta nu înseamnă că nu tresar când oamenii mă ating pe neaşteptate.

— Am înţeles. N-o să te ating pe neaşteptate.

Rânjeşte şi adaugă:

— Numai pe aşteptate.

— Pentru o secundă, am crezut că eşti matur în gândire şi bine informat. În momentul următor, ai stricat toată impresia.

— Poţi să repeţi? Am auzit totul până la partea cu „bine informat".

— Incredibil.

Scutur din cap şi dăm colţul în timp ce soarele apune în spatele caselor vechi şi copacilor înalţi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Momentul să pleci

Podelele scârţâie sub paşii mei în timp ce mă îndrept spre bibliotecă. Îmi atrage atenţia portretul pictat al unui bătrân ursuz cu un câine mare, şi mă opresc. Tata mi-a povestit despre tabloul ăsta.

— Mai povesteşte-mi o dată cum ai cunoscut-o pe mama, am zis eu, strecurându-mă sub plapumă.

Tata s-a aşezat pe marginea patului meu şi mi-a aranjat plapuma la picioare.

— Aveam cincisprezece ani pe atunci, cu şase ani mai mult decât ai tu acum. Şi eram cel mai frumos băiat pe care ţi-l poţi imagina.

Eu am chicotit. Văzusem fotografii cu tata la cincisprezece ani, şi era slăbănog, cu părul ciufulit în unele părţi ale capului, ca un porc spinos pe jumătate chel.

— Mama ta tocmai venea la bunica ta să-i aducă nişte cărţi. Familia mamei tale deţinea librăria din oraş. Iar eu mergeam pe hol spre ea. Ea a păşit la dreapta ca să mă lase să trec, dar şi eu am păşit în aceeaşi direcţie în acelaşi timp. Am păşit când la dreapta, când la stânga, de vreo cinci sau şase ori. Recunosc că la final făceam intenţionat, doar ca să mă mai pot uita la ea un pic.

Tata mi-a făcut cu ochiul, apoi a continuat:

— Mama ta mi-a cerut să nu mă mai mişc şi, când m-am oprit, m-a împins cu ambele mâini la perete. Am

ştiut din acel moment că o iubesc, cu părul ei cârlionţat şi răvăşit. De deasupra mea, străbunicul mă privea cu dezaprobare. N-am putut să nu rânjesc la bătrânul morocănos, cu basset-ul lui cu tot.

Oftez şi intru în bibliotecă, îndreptându-mă spre şemineu. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştiu despre familia mea. Nici măcar nu prea ştiu cum a murit mama mea. Tata spunea mereu că mama a murit mai fericită decât a văzut-o el vreodată, pentru că mă avea pe mine în braţe. Spunea că pentru câteva minute după ce m-am născut, am fost familia perfectă. Apoi se închidea la el în birou pentru restul serii.

Trag cârligul, aprind lampa şi împing uşa secretă, închizând-o în urma mea. Cărămizile şi grinzile vechi din lemn se luminează. Pornesc spre scara în spirală şi iau treptele încet, bucurându-mă de fiorul acestui loc ascuns. Mă întreb dacă tata a ştiut vreodată despre acest pasaj sau dacă era ceva ce bunica mea a păstrat doar pentru ea.

Zâmbesc când ajung în mica încăpere înţesată cu cărţi şi îmi fac loc spre biroul bunicii mele, pe care sunt răsfirate hârtii la care probabil se aştepta să se întoarcă. Las jos felinarul şi mă aşez. Deschid jurnalul şi încep să citesc.

„Am primit o scrisoare de la Charles astăzi, cu poze ale iubitei mele Samantha. Pur şi simplu nu mai suport zidul acesta pe care l-a construit între noi. Nu mă lasă nici măcar să-i vizitez la New York. Înţeleg de ce i-e frică lui Charles de familia noastră. Îi e frică de blestem, chiar dacă încăpăţânarea îl împiedică să recunoască asta.

Sunt mai hotărâtă ca niciodată să rezolv misterul. Mable îmi oferă ajutor şi sprijin nepreţuit. Deşi nu sunt sigură dacă nu cumva m-am îngrăşat câteva kilograme din cauza felului în care găteşte."

Mi se taie respirația când citesc cuvântul „blestem" și mâna îmi tremură când întorc foaia.

„Am vorbit cu unii dintre descendenții vrăjitoarelor acuzate și le-am cerut certificatele de deces din familie. Este clar că mă consideră complet nebună. Dar, ca să fiu sinceră, sunt prea ocupată ca să-mi pese. După câteva ore de conversații fără sens, m-am dus direct la primărie și am adunat o listă de decese ale descendenților vrăjitoarelor

Voi petrece ziua de mâine cercetând documentele, dar observ deja un tipar La fiecare o sută de ani sau cam așa ceva, din motive necunoscute, membrii acelor familii și ai propriei mele familii mor într-o perioadă foarte scurtă de timp. Nu cunosc cauza încă, dar trebuie să rup acest blestem înainte de a ajunge la Charles al meu sau la Samantha mea. Punct."

Dacă ea voia să mă cunoască, de ce ne-a ținut tata departe una de cealaltă? Nu-i stă în fire. Există două posibilități. Unu, bunica era nebună. Sau doi, bunica avea dreptate și familia mea e cu adevărat blestemată. Dacă e așa, înseamnă că boala tatei are cumva legătură cu asta. Poate chiar este bolnav din cauza mea. O durere surdă îmi pulsează în piept. Îmi pun mâna peste inimă și apăs ca să nu las durerea să se răspândească. Te rog, nu.

Se aude un foșnet slab de la parter. Cred că s-a întors Vivian acasă. Închid jurnalul și ridic felinarul. Cobor în tăcere scările abrupte și ascult la ușă. O întredeschid un pic ca să mă pot uita cu un ochi în bibliotecă. Nimic. Deschid ușa larg, trec pragul și închid panoul în urma mea dintr-o singură mișcare. Inima îmi bubuie în urechi.

Merg pe vârfuri prin bibliotecă și nimeresc cu piciorul într-o carte. Mă împiedic, așa că mă prind cu mâna de perete înainte să cad cu fața înainte. De unde naiba a mai

apărut şi cartea asta? Înainte s-o arunc pe un raft, observ titlul: *Momentul să pleci*. Mă încordez, amintindu-mi ce a spus brunetul despre faptul că trebuie să plec din Salem. Strâng cartea în mână şi deschid uşa.

— Vivian! strig eu, dar nu-mi răspunde nimeni.

Mă uit în ambele direcţii pe hol.

— Sunt sigură că am închis uşile, îmi spun eu.

E un obicei pe care fiecare newyorkez îl urmează cu sfinţenie. Mă duc în holul de la intrare şi mă uit în jur.

— Vivian! strig eu.

Încă ţinând cartea în mână, alerg spre scări. Ajung în camera mea în câteva secunde şi încui uşa după mine. Cum ar fi putut şti cineva că mă aflam în bibliotecă? Oare mă urmăreşte cineva? Geamul se sparge şi sar înapoi, lovindu-mă de uşa încuiată cu un zgomot surd. O parte din fereastra dormitorului meu e acum spartă în cioburi pe podea. Pentru câteva secunde, rămân nemişcată. Mă uit la piatra mică, lunguiaţă şi neagră, aproape invizibilă pe plăcile de parchet închis la culoare. Mâna dreaptă mi se strânge într-un pumn. Nu accept să fiu hărţuită în propria mea casă! Mă reped înainte şi apuc piatra. E rece şi netedă. O întorc în palmă. Inscripţionat pe o parte văd cuvântul „MORI".

Uşa de la intrare se trânteşte, iar eu înlemnesc.

— Sam! răsună vocea lui Vivian din holul de la parter.

Oftez uşurată.

— Vivian! strig din nou şi deschid larg uşa. Vino aici! Cineva tocmai a aruncat o piatră prin geamul meu.

Zgomotul tocurilor ei se aude estompat pe covorul de pe scări, dar se precipită când ajunge pe podeaua de lemn din hol.

Se uită la fereastra spartă, apoi la cioburile de pe jos.

— E strigător la cer, spune ea nervoasă.

— Uite, îi zic dându-i piatra.

Muşchii din jurul ochilor i se încordează.

— Despre ce e vorba, Sam?

Fac o pauză, fără să ştiu cum să încep.

— Astăzi, la şcoală, un băiat mi-a zis „O să pleci din Salem". Aproape ca o ameninţare. Şi apoi, am găsit cartea asta în pragul bibliotecii.

Ridic cartea.

— M-am speriat şi am venit aici. N-am stat nici măcar un minut, când cineva a aruncat piatra asta prin geam.

— Eşti sigură că nu era deja acolo cartea? Încăperea aia e plină ochi de cărţi.

— Sunt sigură.

— Mă duc să verific ferestrele şi uşile, zice ea şi pleacă.

— Sunt bine. Mulţumesc de întrebare, îmi spun mie însămi şi mă uit prin spărtura din geam spre curtea întunecată de dedesubt.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O să regreți fiecare cuvânt

— Nouăsprezece oameni și doi câini au fost spânzurați, o persoană a fost presată până la moarte și, la final, patru oameni au murit în închisoare.

Domnul Wardwell stă pe marginea catedrei, uitându-se la noi.

— Astea sunt decesele asociate în mod direct cu Procesele vrăjitoarelor din Salem. Dar, după cum știu mulți dintre voi, repercusiunile au fost mult mai grave. Multe familii au suferit timp de generații întregi, și-au pierdut proprietățile, au intrat în datorii din cauză că au stat în închisoare și au fost distruse din punct de vedere emoțional. Pun întrebarea asta în fiecare an elevilor mei, așa că vă întreb și pe voi. Care a fost cauza Proceselor vrăjitoarelor din Salem? Există cauze complexe și încurcate? Sau a fost o singură cauză majoră din care au derivate celelalte? Cauza este de natură politică, religioasă, culturală sau a fost doar o isterie generală? Pe măsură ce parcurgem eseurile pe care le aveți de scris și ne pregătim pentru reconstituire, vom continua să analizăm aceste întrebări. Orice răspunsuri preliminare sunt bine-venite.

Lizzie ridică mâna cu unghii îngrijite, pe care poartă un inel cu diamant în formă de cap de mort.

— Lizzie, spune domnul Wardwell arătând spre ea.

— Cotton Mather, răspunde ea. Cauza principală a fost Cotton Mather.

Jaxon își dă ochii peste cap. Mă bucur că își dă seama cât de ridicolă e Lizzie.

— Era expert în vrăjitorie, zice ea, pe care a studiat-o mulți ani înaintea Proceselor vrăjitoarelor din Salem, așteptând să se ivească ocazia de a prinde câteva. Apoi a oferit consultanță într-un proces de vrăjitorie în Boston și a scris, în mod arogant, o carte despre asta. Cartea a devenit bestseller și ne oferă o imagine de ansamblu pentru ceea ce s-a întâmplat trei ani mai târziu în Salem.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Unii oameni nu știu când să renunțe. Iar acțiunile lor duc la moartea altor oameni.

Și mai are tupeul să vorbească despre aroganță... Știu că ea a avut ceva de-a face cu piatra aia.

— Un răspuns bine gândit, Lizzie, spune domnul Wardwell.

Lizzie se întoarce spre mine cu un zâmbet periculos pe chip. Mă uit și eu la ea, pentru că nu vreau să arăt că m-a deranjat. Mi se face pielea de găină iar ea ridică o sprânceană înainte să se întoarcă cu spatele la mine.

— Grozav, zice domnul Wardwell uitându-se prin clasă. Alte teorii?

Nimeni nu răspunde. Nimeni nu îndrăznește să vorbească după Lizzie.

— Dacă nu aveți altele, puteți să vorbiți cinci minute cu partenerii voștri de proiect.

După o tăcere de două secunde, toți colegii încep să vorbească între ei.

— Sam... începe Jaxon cu o voce consolatoare.

— E în regulă, Jaxon, serios. Hai să nu vorbim despre asta.

— Am uitat... Ești o fată dură de oraș.

— Te-ai aştepta la altceva? întreb eu zâmbind.

— Cu siguranţă nu.

— Oh, apropo, am găsit casa, sau măcar zona, spun eu.

— Ce casă?

— Casa despre care vorbea bunica, cea de la care se vedeau spânzurătorile. Am citit despre ea la biblioteca publică.

Expresia lui Jaxon se schimbă pentru o secundă când menţionez biblioteca. Deci toată lumea ştie. Măcar are bunul-simţ de a nu aduce vorba despre asta.

— Vrei să vii să ne uităm pe hartă după ore? continui eu.

— Mă inviţi la o întâlnire?

Râd.

— O să iau asta ca pe un răspuns afirmativ, zice el.

Sună clopoţelul.

Ne luăm genţile şi ne îndreptăm spre uşă.

— Ne vedem după ore, îi spun eu.

— Da, ia-mă de la vestiarul meu. Îmi plac trandafirii roşii şi ciocolata europeană. Nu din cele ieftine.

Dau din cap în timp ce ne despărţim.

Oamenii se retrag din calea mea în timp ce avansez pe coridor. Nu neapărat şi bobocii – ei nu ştiu mare lucru despre dinamica socială. Dar toţi elevii mai mari mă evită. Aud clar cuvântul „blestemată" rostit în şoaptă. Fie Descendenţii ştiu cum am fost chinuită cu acest cuvânt la vechea mea şcoală, ceea ce înseamnă că depun într-adevăr foarte mult efort în a-mi face viaţa un calvar, fie e doar o coincidenţă, ceea ce este înfiorător în sine. Sincer, nu ştiu care dintre variante e de preferat.

Dau colţul spre sala de chimie şi mă ciocnesc de spatele lui Lizzie, care vorbeşte cu Susannah. Lizzie se întoarce cu faţa la mine şi se holbează.

Oamenii din jurul nostru observă. Susannah se foieşte neliniştită şi evită să se uite la mine.

— Ăsta e momentul în care îţi ceri scuze, speri din suflet să te iert şi pleci mai departe, spune Lizzie rar şi deliberat, ca şi cum aş fi retardată.

Îmi înfig unghiile în palmă.

— Sau ăsta e momentul în care îţi ceri *tu* scuze că ai aruncat o piatră prin geamul meu. Apoi poţi să pleci să te joci cu păpuşelele tale.

Lizzie îşi îngustează ochii diferit coloraţi şi face un pas spre mine. Miroase a foc de tabără şi gumă mentolată. Susannah o prinde pe Lizzie de mână, dar ea îi respinge atingerea.

— O să regreţi fiecare cuvânt, spune Lizzie chiar în momentul în care tipul brunet trece pe lângă noi.

— Şi tu! ţip la el.

Lizzie pare confuză că mă adresez altcuiva. Tipul se opreşte pentru o clipă ca să îmi arunce o privire dezaprobatoare, apoi pleacă mai departe, de parcă s-ar simţi jignit.

Asta mă frustrează şi mai tare şi fac o încercare rapidă de a-l apuca de braţ. Degetele mele intră în contact cu cămaşa lui neagră, dar el se trage în spate şi sunt nevoită să îi dau drumul. Fac un pas înainte, încercând să-mi recuperez poziţia, dar situaţia se înrăutăţeşte. Cad spre vestiarele metalice.

Îmi pun mâna în faţă, dar e prea târziu; stângăcia mea este în plină desfăşurare. Mă lovesc cu fruntea de un zăvor, cu un zgomot răsunător. Pentru un moment mi se înceţoşează privirea şi alunec pe podea. Toată lumea se întoarce să se uite la mine. Încerc să mă ridic, dar o durere ascuţită îmi pulsează în frunte şi sunt foarte ameţită..

Lizzie stă aplecată deasupra mea, cu o expresie amuzată pe chip. În jur, oamenii şoptesc despre faptul că Lizzie a folosit o vrajă asupra mea şi că m-a blestemat. Vreau să ţip la ei, dar capul îmi pulsează dureros.

— În regulă, faceţi loc, spune directorul Brennan trecând prin mulţime. Ce s-a întâmplat?

— S-a aruncat singură în vestiare, zice Lizzie, iar şoaptele continuă.

— M-am împiedicat, zic eu strâmbându-mă de durere.

— Eliberaţi zona. Acum! spune directorul Brennan. Hai să te ducem la cabinet. Poţi să stai în picioare?

— Cred că da, spun eu, dar, când sângele începe să-mi curgă pe mână, leşin.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Așa se întâmplă când mori

Îmi scot un picior de sub plapumă și îmi aranjez perna sub cap. Văd cum apune soarele prin fereastra spartă și lipită. Iau paharul de apă de pe noptieră și înghit încă o pastilă de Advil în caz că începe din nou să mă doară capul. Per total, capul nu e problema. Sentimentul copleșitor de rușine este problema.

Vivian bagă capul pe ușa camerei mele.

— Jaxon și mama lui au trecut pe aici. Le-am zis că te odihnești.

N-am întrebat-o dacă a țipat la doamna Meriwether în legătură cu pateurile alea, dar nu sunt sigură dacă vreau să știu.

— Oh, bine, zic eu încercând să zâmbesc. Știi, doamna Meriwether e chiar o persoană de treabă. S-ar putea să-ți placă de ea.

Vivian strâmbă din nas.

— Ies să iau ceva de mâncare. Ce ți-ar plăcea?

— Caşcaval pane și supă de roșii.

Ea dă din cap.

— Mă întorc repede.

Închid ochii în timp ce pleacă. Între incidentul ăsta și ușa aia încuiată din biblioteca din Salem, e ca și cum aș fi

făcut dinadins ca Lizzie să pară puternică. Sunt sigură că toată lumea vorbește despre asta.

O mână netedă și rece îmi acoperă gura și îmi apasă buzele. Ochii mi se deschid brusc. Tipul brunet stă la mine pe pat, cu buclele atingându-i obrazul în timp ce se apleacă spre mine. Degetele lui apasă și mai tare, iar eu mă zbat. Țip, dar nu se aude decât un geamăt înfundat printre degetele lui.

— Stai, zice el fără intonație, ca și cum nu s-ar întâmpla nimic ieșit din comun.

Îl trag de mână, dar e prea puternic. Se uită la mine cu o asemenea intensitate încât mi se face pielea de găină.

— N-o să-ți fac niciun rău.

Asta spune orice psihopat exact înainte să te mănânce! Încerc să-l lovesc cu mâna dreaptă, dar el mi-o prinde din aer. Îmi întind mâna stângă spre fața lui. Mi-o blochează cu cotul. Sunt prinsă în capcană!

— Am zis că n-o să-ți fac niciun rău.

Are un ușor accent britanic, iar formalitatea tonului pare nepotrivită.

— Îți dau drumul dacă nu țipi. Dar, dacă continui să te zbați, voi continua să te țin.

Mă uit fix în ochii lui și nu mă mai zbat. Orice este mai bine decât să fii imobilizat. Dau din cap. Te rog, Doamne, să fie Vivian încă aici. O dată s-a luat de un om de afaceri care traversa strada doar pentru că s-a uitat la mine într-un mod nepotrivit. Tipul cu părul negru mă analizează pentru câteva secunde, apoi îmi ia mâna de pe gură.

Mă ridic și mă trag înapoi atât de repede încât mă lovesc de tăblia patului. Chiar și așa, ne desparte mai puțin de jumătate de metru. Regret cu adevărat că i-am spus acele lucruri lui Lizzie. N-am știut că va merge atât de departe încât să-l trimită pe tipul ăsta la mine acasă. Mă gândesc

să țip, dar având în vedere cât de aproape e de mine, m-ar putea răni grav înainte ca cineva să audă. Mă uit spre ușă.

— Este încuiată, spune el.

Mă uit spre fereastră. Soarele atârnă jos pe cer și n-a mai rămas multă lumină afară.

El îmi urmărește privirea.

— A plecat.

Mi se face rău. Nu am auzit zgomotul de pornire a motorului.

El îmi analizează bandajul de pe frunte.

— Ești rănită.

— Da.

Cuvântul îmi rămâne înțepenit în gât.

El se încruntă.

— Ce vrei?

Vocea mi-a devenit o șoaptă, ceea ce nu face decât să mă enerveze. Ar trebui să-i trag un pumn și să mă lupt cu el în loc să îi pun întrebări șoptite.

— Vreau să știi că regret ce s-a întâmplat astăzi.

Stai, ce? Îi cercetez expresia feței în căutare de înțelesuri ascunse, dar nu găsesc nici unul.

— Dar nu aveai niciun drept să deschizi acele scrisori.

Calmul lui îmi dă fiori.

Nu cred că am auzit bine.

— Scrisorile din șifonierul meu?

— E nepoliticos să citești corespondența altcuiva.

— Nepoliticos?

Creierul meu se luptă prin ceața fricii.

— Nepoliticos! zic un pic mai tare. Ai intrat în camera mea. N-ai niciun drept să-mi spui ce e nepoliticos.

Îmi închid gura strângând din buze, conștientă de apropierea lui și de temperamentul meu ușor de aprins. Ochii lui cenușii-închis nu reacționează.

— La o privire mai atentă văd că manierele tale nu se îmbunătăţesc.

— Mă insulţi?

— Şi nu eşti prea inteligentă.

Am nevoie de tot controlul meu de sine ca să nu-l împing de pe pat.

— Ascultă, ciudatule, *nu* trebuie să mă justific în faţa ta. Tu trebuie să te justifici *în faţa mea*. Acum explică-mi de ce ai intrat în casă neinvitat.

— Ţi-am explicat deja.

— Dacă voiai scrisorile alea, de ce nu ai bătut la uşă să mi le ceri?

— Pentru că le citeai.

— Ghinion! Erau la mine în cameră.

Nu reuşesc să fiu la fel de calmă ca el.

— Şi atunci ce ai făcut? M-ai urmărit? Te-ai uitat de afară pe fereastră?

— Te-am urmărit de când ai venit în Salem.

Situaţia e mai gravă decât am crezut. *E nebun*. Mă uit spre uşă din nou şi îmi muşc buza.

— Ţi-am zis că e încuiată.

— Spune-mi ce vrei şi pleacă de aici.

El oftează.

— Am locuit în casa asta. Şi nu am încredere în tine.

Explicaţia lui nu mă face să mă simt mai bine.

— De asta m-ai urmărit? Eşti sărit de pe fix!

Aşa a obţinut Lizzie toate informaţiile despre mine?

Ochii lui cenuşii se îngustează.

— Atunci ar trebui să pleci din Salem înainte să fac ceva nebunesc.

Pentru o secundă, mă întreb dacă nu cumva am întins coarda prea tare.

— Ieşi din camera mea.

— Nu.

— Atunci sper că îți place la închisoare, spun eu cu forță în glas.

Aproape că izbucnește în râs. Mă abțin cu greu să nu îi trag un pumn.

— Cartea aia de pe jos, din bibliotecă... tu ai pus-o acolo, nu-i așa?

El dă din cap.

— De ce? Pentru că sunt membră a familiei Mather?

— E o parte din motiv, da.

— Care e restul motivului?

— Par să-ți placă repetițiile în conversație. Din nou, nu voiam să citești acele scrisori.

Cred că e cea mai enervantă persoană cu care am vorbit vreodată.

— Deci scrisorile sunt ale tale?

— Mai mult decât sunt ale tale.

— Scrisorile alea sunt foarte vechi. N-au cum să fie ale tale.

Sunt sigură că îi aparțin lui Abigail, fata din tabloul de la parter.

El face o pauză, apoi spune:

— Îi aparțin surorii mele.

Vocea îi tremură puțin.

— Atunci, sora ta n-ar fi trebuit să le lase aici!

— E moartă.

Pare atât de trist încât, pentru o clipă, nu numai că mă simt prost că am țipat la el, dar vreau să-l și consolez.

Îmi alung gândul ăsta.

— Ei bine, erau în șifonierul meu.

— Nu-ți aparțin. Și nici șifonierul nu-ți aparține, de fapt, zice el pe un ton concluziv.

— Asta e casa bunicii mele. Tot ce este aici aparține familiei mele.

— Nu neapărat.

Este cumva posibil ca bunica să fi avut în casă mobila surorii lui?

— De ce și-ar lăsa cineva mobila în casa altcuiva?

— Pentru că nu a avut de ales.

— De ce să nu aibă de ales?

— Așa se întâmplă când mori.

Îi analizez chipul, cu expresia lui mândră.

— Sora ta a cunoscut-o pe bunica mea?

— Nu cred.

— Când a fost aici?

— Ultima dată, în ziua în care a murit, în 1692.

Nu are nicio urmă de sarcasm în voce.

Mă uit cu atenție la el. E îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ca înainte, cu pantaloni de stofă negri, pantofi eleganți negri și un pulover subțire de cașmir, tot negru. Hainele se potrivesc cu accentul lui formal. Părul îi cade în valuri în jurul feței și miroase a cearșafuri proaspăt spălate. Clatin din cap, enervată pe mine însămi că iau în considerare varianta că ar putea spune adevărul.

— Pe bune, ce e asta? Ori ești nebun, ori îți bați joc de mine. Și oricum, m-ai atins. Mi-ai pus mâna pe gură. Nu poți fi o fantomă. Asta trebuie să fie ideea lui Lizzie; e o glumă nesărată.

— Înțeleg acum că a fost o greșeală să vin aici.

Se ridică și pleacă spre ușă.

Îmi ridic picioarele de pe pat și aterizez dintr-o săritură pe covorul moale și alb.

— Să nu crezi că...

Văd puncte negre. N-ar fi trebuit să mă ridic așa repede. Ezit.

— Samantha?

Întind mâna spre noptieră, dar el îmi prinde mâna și mă ajută să mă echilibrez.

— Întinde-te la loc. Nu te simți bine.

— Nu-mi spune ce să fac, zic eu și mă uit urât, strâmbându-mă la auzul accentului lui, în timp ce mă ajută să mă întind din nou în pat. Sun la poliție!

— Nu ți-aș recomanda să faci asta.

Se îndreaptă spre ușă, dar nu întinde mâna spre zăvor sau clanță. Pur și simplu continuă să meargă și dispare prin lemnul ușii.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Pasăre colibri nebună

Mă strecor pe scaunul de autocar bleumarin, imitaţie de piele, şi Jaxon se aşază lângă mine. Toată lumea vorbeşte cu entuziasm în timp ce se aşază în perechi. O excursie vineri – ce poate fi mai grozav? Domnul Wardwell încearcă de mai multe ori înainte să reuşească să se facă auzit.

Când toată lumea se linişteşte cât de cât, autobuzul porneşte. Ating micul bandaj din partea dreaptă a frunţii.

— Te doare? întreabă Jaxon.

Îmi scot luciul de buze cu aromă de căpşuni şi mă dau cu el.

— Nu chiar. E mai mult umilitor decât dureros.

— Toată lumea spune că Lizzie a aruncat o vrajă asupra ta şi că tu pur şi simplu ai zburat de-a lungul coridorului şi te-ai lovit de vestiare. Deci, în concluzie, oamenii din Salem sunt săriţi de pe fix.

Îmi oferă o bomboană cu caramel şi îl refuz.

Sunt de acord că sună nebunesc şi, dacă mi-ar fi spus asta acum o săptămână, aş fi râs. Dar nu pot să nu recunosc că se întâmplă lucruri ciudate când sunt în preajma ei.

— Am avut parte de o cădere spectaculoasă.

— Da, n-o să te mint, ai avut ghinion.

— Povestea vieţii mele.

— Serios, totuşi. I-am mai văzut pe Descendenţi unindu-se împotriva cuiva în trecut. Nu-ţi face griji, îşi pierd interesul. Le place să îi facă pe oameni să creadă că ştiu magie. Eşti ţinta perfectă pentru aşa ceva.

— Poate. Doar că mă înfricoşează lucrurile care se întâmplă în casă, zic eu înainte să mă pot abţine.

Încep să accept că suntem prieteni, dar nu sunt pregătită să-i spun despre piatra care mi-a spart geamul sau despre ce s-a întâmplat seara trecută. Nici eu nu mi-am dat seama prea bine ce înseamnă lucrurile astea. Şi mă fac să par nebună.

Zâmbetul lui Jaxon dispare.

— Ce lucruri se întâmplă în casă?

— În regulă, zice domnul Wardwell din partea din faţă a autobuzului. Oprim în Parcul Dealul Eşafoadelor. Şi înainte să ieşim, vreau să fie foarte clar: trebuie să staţi în locurile marcate. Dacă nu faceţi asta, o să vă petreceţi restul excursiei în autocar.

Ne face semn să ne ridicăm şi să ieşim în parcare.

— Ce voiai să spui despre casa ta? repetă Jaxon în timp ce străbatem câmpul rotund înconjurat de dealuri mici şi tufişuri.

Mă uit spre Lizzie şi John, care merg în faţa grupului.

— O să-ţi explic mai târziu.

— După cum ştiţi, spune domnul Wardwell, când cetăţenii din Salem au fost găsiţi vinovaţi pentru vrăjitorie în 1692, au fost condamnaţi la spânzurătoare. Vrăjitoria era o infracţiune capitală şi oamenii credeau că, dacă îi ucid pe cei care o practicau, îl împiedicau pe diavol să-şi întindă rădăcinile în comunităţile lor. Judecătorii au stabilit datele execuţiilor comune şi şerifului Corwin i s-a cerut să aleagă locul spânzurătorilor. I s-a impus să fie în afara oraşului. La momentul respectiv, acest loc era în

afara graniţelor oraşului, dacă vă vine să credeţi. În ziua aleasă pentru execuţie, vrăjitoarelor condamnate li s-au legat mâinile la spate şi au fost conduse cu căruţele pe dealul de la stânga mea. Să urcăm?

Îl urmăm pe un drum din pământ bătătorit, pe un deal cu copaci înalţi. Cărarea devine din ce în ce mai abruptă şi respiraţia mi se accelerează. Printre ramurile copacilor de la dreapta mea, tipul brunet mă priveşte. Mă opresc atât de repede încât aproape că îmi pierd echilibrul. Un icnet de surpriză îmi scapă printre buze înainte să mă pot abţine.

— Încearcă să te facă să crezi că-ţi pierzi minţile. Nu-i lăsa să te afecteze, zice Jaxon, lovind cu piciorul în pământ.

Mă uit în jos şi văd un desen cu o spânzurătoare. Deasupra scrie *Mather*, iar Jaxon şterge inscripţia cu piciorul. Cu siguranţă crede că Lizzie sau John au făcut asta. Poate că aşa este.

Mă uit din nou spre copaci, dar brunetul a dispărut. Oare chiar l-am văzut, sau sunt atât de tulburată încât mintea îmi joacă feste?

— Ţineţi pasul! strigă domnul Wardwell.

După încă un minut de căţărare pe poteca aproape verticală, ajungem în vârful dealului. *Cum a ajuns aici o căruţă, mai ales una plină de oameni?*

— Aici este locul exact unde vrăjitoarele condamnate au fost spânzurate, spune domnul Wardwell uitându-se la noi. Bridget Bishop, Sarah Good, Samuel Wardwell şi mulţi alţii.

Mă aplec spre Jaxon şi şoptesc:

— Stai aşa, domnul Wardwell e descendent al unei vrăjitoare?

Nu-i de mirare că nu mă place.

Jaxon clatină din cap.

— Cred că numele lui e doar o coincidenţă. A fost un scandal legat de asta acum câţiva ani, dar nu-mi amintesc prea bine.

Domnul Wardwell se uită fix la mine şi la Jaxon, aşa că ne prefacem că nu vorbeam.

— Nu lăsaţi numele acestui parc să vă inducă în eroare. Nu foloseau eşafoduri în anii 1600. În schimb, prindeau o sfoară de o cracă înaltă de copac. Condamnaţii stăteau în căruţă cu sforile în jurul gâtului şi căruţa pornea.

Ce dezgustător.

— Vă las să vă uitaţi pe aici. Nu plecaţi prea departe. Ne vedem aici în zece minute.

Jaxon mă ia de mână. Are mâna caldă şi puternică. Simt valuri de căldură urcând dinspre braţ spre obrajii mei. Ieşim de pe cărare la stânga, spre copaci.

— E cam înfiorător să te gândeşti la lucrurile astea, spun eu încercând să-mi distrag atenţia de la degetul lui mare care îmi mângâie uşor palma.

Jaxon dă din umeri.

— Nici măcar nu mai iau în seamă. Am auzit poveştile astea toată viaţa.

Jaxon se opreşte şi se sprijină de un copac. Mâna îmi alunecă dintr-a lui.

— Deci, spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.

M-a luat gura pe dinainte.

— Cineva mi-a spart geamul cu o piatră pe care scria „Mori".

După întâlnirea cu brunetul, desenul de pe jos şi mâna lui Jaxon într-a mea, sunt prea tulburată ca să mă mai pot opune să-i spun adevărul.

Chipul lui Jaxon devine dur.

— Vorbeşti serios? De ce nu mi-ai spus?

— Păi, ce puteai să faci tu în legătură cu asta?

— Să te ajut să găsești vinovații și să-i bat.

O spune ca pe ceva evident.

Chiar dacă unul dintre ei ar putea fi o născocire a imaginației mele?

— Nu știu.

— Atât? insistă el. S-a mai întâmplat ceva?

Îmi mușc buza și privesc în jos.

— E clar că îmi ascunzi ceva.

— Pur și simplu nu pot să am încredere în oameni și nu mă pricep să-mi povestesc problemele, sau să vorbesc în general. Și lista poate continua, spun eu.

Habar n-are că nu m-am mai destăinuit așa cuiva de ani întregi.

— Încearcă.

— Nu glumeam când am zis că oamenii din jurul meu au de suferit.

— Sunt dispus să risc.

Oare?

— S-ar putea să mă crezi nebună.

— Deja te cred.

Zâmbesc.

— Totuși, nu e problema ta.

— Nu te-ai prins până acum?

— De ce anume?

Expresia lui se îndulcește.

— Că îmi place de tine.

Mă trage aproape de el și stomacul mi se strânge. Își pune mâinile pe șoldurile mele și îi simt degetele ghidându-mă.

Îmi pun palmele pe pieptul lui, încercând să mă concentrez. Întreg corpul îmi tremură de parcă aș fi o pasăre colibri nebună și pierdută în spațiu.

— E cam ciudat.

— Tot vreau să știu.

Gândurile îmi sunt mult prea înceţoşate ca să pot protesta.

— Bine. Ai câştigat. Îţi spun.

El zâmbeşte.

— Dacă aş fi câştigat, în momentul ăsta m-ai fi sărutat deja.

Se apleacă spre mine iar respiraţia lui e caldă pe obrazul meu. Mă gândesc să plec, dar corpul meu refuză să se mişte. De fapt, mă trădează apropiindu-se şi mai tare de el. Buzele lui le ating în trecere pe ale mele.

— Ai gust de căpşuni, zice el.

Mă sărută din nou, doar că nu la fel de blând de data asta, şi totul în mine erupe ca într-un foc de artificii. Mă trage mai aproape de el şi îmi deschid buzele.

— Ar fi bine să nu pomeneşti de scrisori, spune o voce lângă mine.

Îl împing pe Jaxon atât de tare şi de repede încât se loveşte de copacul de care se sprijinea. Tipul brunet se află lângă noi. Îmi scutur capul, sperând să dispară.

— Scuze, am crezut... spune Jaxon.

— El nu mă poate vedea, spune brunetul, calm ca întotdeauna.

Mă uit cu ochii mari la Jaxon. El nici măcar nu aruncă o privire spre băiatul care stă la nici jumătate de metru de noi. Fantomă. E grav. Mă simt atât de ruşinată încât mă enervez pe mine însămi.

— Trebuie să pleci, acum, spun eu printre dinţii încleştaţi.

— La naiba. Scuze, zice Jaxon. Dar m-ai sărutat şi tu înapoi.

Băiatul brunet ridică o sprânceană şi se retrage printre copaci. Rămân nemişcată pentru câteva secunde,

încercând să înţeleg ce s-a întâmplat. Tocmai mi-a distrus primul sărut.

— Nu la tine mă refeream. Nu am vrut să-ţi spun să pleci.

— Păi, asta ai spus.

— Au trecut cele zece minute, strigă domnul Wardwell.

Nu pot să fac asta. E prea mult. De la stadiul de prieteni la sărut, într-o singură zi, iar acum tipul ăsta mort care mă urmăreşte. Trebuie să dezleg singură misterul blestemului aruncat asupra familiei mele. Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

— Jaxon, serios vorbind. Nu sunt bună pentru nimeni. Nu sunt foarte sigură că nu sunt blestemată.

Buza de jos îmi tremură. Mă întorc cu spatele şi plec spre restul grupului.

Jaxon mă prinde de mână.

— Nu cred în blesteme.

Îi alung mâna şi continui să mă îndepărtez.

— Stai departe de mine ca să nu ai şi tu de suferit.

Îmi doresc să se crape pământul şi să dispar.

— Nu vreau să stau departe de tine, spune el.

— Ei bine, eu vreau.

Mă lupt cu lacrimile când mă alătur din nou grupului.

— Minunat, suntem cu toţii aici! Linişte! Ştiaţi că poate dura mai mult de o oră pentru ca persoana spânzurată să moară? întreabă vesel domnul Wardwell.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Salem nu este ca alte oraşe

Fac stânga pe Aleea Mierlei, gândindu-mă cu groază că trebuie să mă duc acasă. E vineri seară şi acasă nu mă aşteaptă decât o fantomă care mă urăşte. Şi Jaxon... nici măcar nu mă pot gândi la el fără să mi se facă rău de ruşine. Singurul lucru pe care îl aştept cu nerăbdare este să-l vizitez în sfârşit pe tata duminică, după ce e transferat în Boston.

Mă uit fix la uşă, fără s-o deschid.

— La naiba cu asta, îi spun eu casei.

Îmi las geanta în pragul uşii laterale şi plec spre oraş. Nu ştiu exact încotro, dar m-am săturat să mă simt în fiecare secundă ca şi cum cineva urmează să mă atace. Am nevoie de spaţiu.

Înaintez încet pe trotuar, uitându-mă la casele drăguţe şi magazinele de modă veche. Oamenii au început deja să-şi pună decoraţiunile de Halloween, deşi e abia mijlocul lui septembrie. Mi-e poftă de o cafea, mă gândesc oprindu-mă în faţa unei mici cafenele numite Urzeala. Deschid uşa şi sună clopoţelul. Înăuntru miroase a boabe de cafea proaspăt măcinate şi mirodenii specifice sărbătorilor, iar pereţii sunt vopsiţi în galben ca de miere. Nu e nimeni la rând.

— Un latte cu aromă de dovleac, îi zic fetei cu părul prins în coadă de la tejghea.

— Dap, zice fata şi ia un pahar de carton. Numele de familie? întreabă ea cu un marker în mână.

Cred că-ţi baţi joc de mine. Am venit tocmai în cafeneaua care îţi cere numele de familie în loc de prenume? Asta nu e ziua mea norocoasă.

— Mather, spun repede şi îi întind cardul de credit.

Mă recunoaşte. Minunat. De obicei, când am o zi proastă ca asta, îmi pun pijamalele, mă urc în pat cu nişte îngheţată cu ciocolată şi mă uit la filme amuzante până mă simt mai bine. Dar ultimul loc în care vreau să fiu acum e camera mea.

— Dovleac pentru Mather! strigă fata.

Pe bune? Trebuia să urli asta?

Iau latte-ul şi mă uit urât la ea. Pe cartonul paharului e o pată care seamănă remarcabil de mult cu un laţ de spânzurătoare. Mă uit în jur cu suspiciune. Câţiva dintre clienţi mă urmăresc judecându-mă din priviri. O să fie aşa de fiecare dată când ies din casă?

— Ei bine, da, spun eu cu un accent dramatic spre cei care se holbează la mine. Sunt una dintre acei membri ai familiei Mather.

Puţinii oameni care nu se uitau la mine se întorc acum să mă vadă.

— Chiar mâncăm bebeluşi, dar numai în zilele de vineri. Oh, dar stai aşa, *chiar e* vineri.

O femeie îl ia pe prietenul ei de mână şi iese din cafenea.

— Vă e frică să nu fie contagios blestemul? Uuuuuu! fac eu agitându-mi mâinile în aer, cu tot cu latte.

Apoi scot limba la ei şi ies furtunos. Ştiu că n-a fost un comportament prea matur din partea mea, dar m-a făcut să mă simt un pic mai bine.

O iau aiurea pe străzi până apune soarele, numărând casele vopsite în negru şi câte magazine au nume care aduc aminte de vrăjitoare şi vrăjitorie. În faţa unuia dintre felinarele stradale antice, din fier, de la marginea oraşului, e un buchet de trandafiri şi o lumânare neagră, neaprinsă. Cineva trebuie să fi murit aici. Probabil într-un accident de maşină. Pentru o clipă, mi se pare că şi trandafirii sunt negri, dar, când mă apropii, îmi dau seama că sunt violet-închis.

Câţiva copii de la şcoală trec pe lângă mine pe trotuar, îndreptându-se spre magazinele luminoase. Arată cu degetul şi şoptesc. Îmi ridic gluga, sperând să dispar în umbra ei, şi continui să merg. Ce aiurea.

O iau pe scurtătură pe o alee şi ajung la intrarea cimitirului vechi. Este înconjurat de copaci şi de zidurile din spate ale clădirilor vechi din lemn, ascuns într-un mod ciudat în centrul oraşului.

Mi-e frig, acum că m-am oprit din mers. De asemenea, e mult mai întuneric. Unde au dispărut stâlpii de iluminat? Pietre mari cenuşii marchează intrarea în cimitir. Păşesc pe ele, lăsând în urmă trotuarul din cărămidă, şi îmi dau seama că sub tălpile mele sunt cuvinte gravate. Mă aplec.

— Sunt complet nevinovată în această ticăloşie, citesc eu cu voce tare.

— Mary Bradbury a spus asta la procesul ei, zice o voce de fată.

Mă întorc şi o găsesc pe Susannah în spatele meu, îmbrăcată cu o rochie neagră de balerină. De unde ştia că sunt eu sub gluga ridicată? Mă urmărea?

— Oh, fac eu, aşteptându-mă să-i văd pe ceilalţi Descendenţi apărând dintr-un moment în altul.

— Ăsta e Monumentul Proceselor vrăjitoarelor, zice ea aşteptând o reacţie din partea mea. Fiecare dintre aceste

bănci de piatră poartă numele cuiva care a fost spânzurat. Banca rudei mele, Susannah Martin, e acolo.

Arată cu degetul în întuneric.

— Ți-au pus numele ei?

Asta e tare înfricoșător.

— Aici, cu toții purtăm numele strămoșilor noștri. E o tradiție. Familiile noastre fac asta de generații întregi.

Felul în care face conversație de complezență mă neliniștește. *Ce vrea de la mine?*

— Mă bucur că părinții nu mi-au pus numele Cotton. Nu cred că mi s-ar potrivi.

Ea râde, iar vântul îi răvășește câteva șuvițe de păr în jurul feței.

— Nu, probabil că nu.

— De ce vorbești cu mine?

Îmi ignoră întrebarea.

— Acolo e un mormânt al unui membru al familiei Mather. Vrei să-l vezi?

Acum mă simt de parcă mi s-ar întinde o cursă. Privesc în jur, dar nu văd pe nimeni.

— Bănuiesc că da.

— Nu trebuie dacă nu vrei.

— Știu.

Auzind asta, pornește spre o poartă mică de fier. O urmez, dar continui să mă uit peste umăr. Ea arată spre băncile de piatră din umbră în timp ce trecem pe lângă ele.

— Alice Parker și Mary Parker. Nu sunt înrudite. Doar că sunt mulți oameni cu numele de Parker în Salem.

Faptul că îmi arată monumentele rudelor spânzurate ale celor mai bune prietene ale ei îi dă un aer întunecat și profund. Îmi închid fermoarul hanoracului.

— E ca și cum ați fi rude, având în vedere felul în care stați mereu împreună.

— Mereu a fost așa.

Se referă la ea și la prietenii ei sau la toți strămoșii lor din ultimii trei sute de ani? Trecem pe lângă primele morminte. Sunt decolorate, cu literele șterse de vreme.

Mă întreb de ce le-a menționat doar pe Mary și Alice.

— Dar Lizzie și John?

Susannah deschide gura, dar o închide la loc. După câteva secunde, întreabă:

— De ce ai căzut și te-ai lovit de vestiare?

— Pur și simplu am căzut.

— N-a fost vina lui Lizzie, spune ea, ca și cum ar fi un fapt știut.

— Cu asta sunt de acord.

Cu toate că nu mi-am dat încă seama ce s-a întâmplat atunci la bibliotecă.

— Eram acolo. Ai strigat cuiva „Și tu!", dar nu era nimeni acolo.

Se joacă cu o brățară neagră cu mărgele, în genul celor pe care copiii din clasele primare și le oferă unii altora în semn de prietenie.

Înaintăm spre colțul din dreapta al cimitirului. Încerc să evit pietrele de mormânt în întuneric. Chiar și așa, îmi fac griji să nu calc peste cineva. Susannah, pe de altă parte, alunecă grațios.

— Nu știu, spun eu.

— Cred că știi.

— E greu de explicat.

Ce-i cu fata asta? N-ar trebui să-i spun nimic. Prietenii ei mă urăsc. Până acum zece minute, credeam că și ea mă urăște. Poate chiar mă urăște.

— Aici.

Îmi arată un mic mormânt vechi.

Luminez piatra funerară cu lanterna telefonului mobil.

Scrie:

„Dl. Nathanael Mather decedat în 17 octombrie 1688. Un suflet bătrân care a văzut doar nouăsprezece ierni în această lume."

— Ai văzut pe cineva pe coridor? întreabă ea.

Ezit.

— Ai văzut, nu-i aşa?

— Da.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Aşa mă gândeam şi eu, spune ea, apoi după o pauză, adaugă: Trebuie să plec.

A obţinut ce voia, acum pleacă. N-ar fi trebuit să-i spun. Se îndreaptă spre ieşirea din cimitir mult mai repede decât am mers până acum.

Mă străduiesc să ţin pasul cu ea.

— Stai, asta e tot?

— Da.

— De ce te interesează dacă am văzut sau nu ceva pe coridor? Şi ce anume spuneai despre străbunicul lui John care a murit acum câteva zile?

Se opreşte brusc pe trotuarul din cărămidă de la intrarea în cimitir. *Ups. Tocmai am recunoscut că am tras cu urechea.* Poate ar trebui să lucrez un pic mai mult la capitolul auto-cenzură.

Se întoarce spre mine.

— Ai grijă, Sam.

Asta e o avertizare sau o ameninţare?

— La ce să am grijă?

Se uită peste umăr, apoi la mine.

— Salem nu e ca alte oraşe.

— Păi, asta ştiu.

Urăsc chestia asta. Nu pot să continui să trăiesc cu această groaznică teamă că un nebun cu păr brunet o să

apară brusc sau că un grup de gotici săriți de pe fix o să mă terorizeze la școală.

— Nu, nu știi, zice ea și pleacă spre oraș fără să-mi mai adreseze vreun cuvânt.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Fată de rând şi needucată

Domnul Wardwell se urcă în maşina parcată pe alee, lângă poarta casei mele. Nu mă vede stând în întuneric şi se îndepărtează în timp ce eu ajung la intrare.

O iau la fugă spre casă, furia propulsându-mă înainte.

— Vivian! strig eu când deschid uşa, deşi nu era nevoie.

Vivian stă la patru metri distanţă de mine, lângă masa pentru corespondenţă din hol.

— Ce căuta domnul Wardwell aici?

— Mă ajuta să repar geamul.

— De la mine din dormitor? întreb eu ridicând tonul.

— Da.

— Cum s-a întâmplat asta? Nu e deloc în regulă.

Simt că se învârte camera cu mine.

Vivian se încordează.

— L-am întâlnit la magazinul de bricolaj şi a chemat un tâmplar. Serios, Sam, nu-mi place să mă iei la rost în legătură cu asta.

Îmi îngustez ochii şi zic:

— Tatăl meu e în spital.

Vivian pune corespondenţa pe masă.

— Ştiu foarte bine unde e tatăl tău. Să nu îndrăzneşti să mai faci o asemenea insinuare vreodată.

Plec cu paşi apăsaţi spre camera mea şi trântesc uşa. Mă uit lung la geamul nou al ferestrei şi mă plimb prin cameră în cercuri.

— Fantomă? spun tare. Alooo? Unde eşti?

Tăcere.

— N-ai decât. Ignoră-mă. Mă duc direct la parter şi distrug tabloul cu Abigail.

Mă îndrept spre uşă, dar înainte să ajung acolo, el îmi blochează drumul. Aproape că mă izbesc de el. Mă prinde cu mâinile de braţe. Strânge atât de tare încât mă doare.

— Câtă aroganţă...

Ochii lui mă privesc fix.

— Să mă chemi ca pe un câine...

Accentul lui e mai pronunţat când e nervos.

— Nu-mi pasă dacă nu mă placi, zic eu. Nici eu nu te plac.

— Să nu mai pronunţi vreodată numele surorii mele.

Îmi ridic bărbia şi folosesc tonul pe care-l foloseşte tata când face afaceri cu oameni dificili.

— Vreau să fac o înţelegere cu tine.

Îmi dă drumul puţin din strânsoare şi văd că l-am surprins.

— Ajută-mă să îmi dau seama dacă sunt blestemată şi cum să rup blestemul, şi plec din casa asta.

El îmi dă drumul.

— Nu am niciun motiv să am încredere în tine.

— Nici eu.

— Aş putea să te fac să pleci fără o înţelegere.

— Da, dar aş putea să produc multe daune înainte să plec. Sunt multe lucruri aici care au simbolul bulgărelui-de-soare.

Urmează o pauză îndelungată.

— Da.

Expir şi nici măcar nu-mi dădusem seama că îmi ţinusem respiraţia.

— Bine. De unde începem?

— Asta nu e o întrebare la care ştiu să răspund.

— Dar ai stat pe aici timp de trei sute de ani, uitându-te la oameni. Trebuie să ştii ceva.

— N-am mai fost în Salem din anii 1600.

— Deloc?

— Nu.

— Unde ai fost?

— În alte locuri.

Poate să fie mai vag decât atât?

— De ce?

— Asta e treaba mea.

— Bine. Ce ştii despre familia mea?

— Foarte puţine lucruri. Ştiu că Increase Mather era un om foarte respectat în secolul şaptesprezece şi destul de influent în Boston, ştiu că fiul lui, Cotton Mather, i-a călcat pe urme şi ştiu că a zecea sau a unsprezecea strănepoată a lui, Samantha Mather, este o fată de rând.

— M-ai numit cumva „fată de rând"?

— Aşa cred.

Scrâşnesc din dinţi.

— Eşti un idiot.

— Fată de rând şi needucată.

— Nu m-am născut în anii 1600. Fetele vorbesc urât. Obişnuieşte-te cu ideea.

— Aş prefera să nu mă obişnuiesc.

Îmi pun mâinile în cap, cuprinsă de frustrare.

— Bine. Fă ce vrei. Hai să mergem în biroul secret al bunicii mele şi o să-ţi arăt ce am găsit.

— Biroul e al meu. Eu l-am proiectat.

— Nu-mi pasă al cui e. Ne vedem acolo.

Dispare. Îmi scot cizmele ca să nu fac zgomot pe holuri şi închid uşa uşor când ies din cameră. Sper că nu e rodul imaginaţiei mele. Ce om în toate minţile ar fi în stare să creeze o persoană imaginară care îl insultă?

Nu observ niciun semn care să-mi indice că Vivian ar fi pe aici, în timp ce mă strecor pe holuri şi intru în bibliotecă, dar nu aprind luminile, pentru orice eventualitate. În schimb, îmi găsesc drumul printre mese şi cărţi folosindu-mă de lumina telefonului mobil. Caut cu degetele de-a lungul arcadei din şemineul de cărămidă şi trag cârligul.

Uşa se deschide şi o strălucire slabă iluminează capătul coridorului. Minunat. Fantoma a luat felinarul? Trebuie să fie convenabil să dispară dintr-un loc şi să apară într-altul.

Când ajung în capătul de sus al scărilor, el stă în mijlocul camerei pe un covor decolorat. Pentru o secundă, îmi dau seama cât de nelalocul meu par eu, comparativ cu el. Aceste antichităţi i se potrivesc, îl fac să pară şi mai arătos şi mândru decât este deja.

— Cum te cheamă? Nu pot să continui să-ţi spun „tipul brunet“ în gând.

Se încruntă.

— Şi eu aş prefera să nu-mi spui aşa. Mă numesc Elijah Roe.

Un nume ciudat, dar i se potriveşte. Merg la biroul bunicii mele şi mă aşez, răsfoindu-i jurnalul.

— Uite.

Îi arăt pagina pe care e menţionat blestemul, iar Elijah se apropie.

În timp ce el citeşte, eu caut actele de deces ale descendenţilor, adunate de bunica. Nu trebuie să caut prea mult; dosarul se află deasupra unui teanc din apropiere.

Sunt cam cincizeci de pagini de statistici de deces în dosar. Îl răsfoiesc şi văd că bunica a încercuit trei ani cu roşu.

În acei ani, descendenţii au murit într-un interval de timp foarte scurt. Îmi stă inima în loc. Nu este o informaţie de bun augur pentru tatăl meu. Îmi scutur capul şi încerc să mă concentrez asupra numerelor. Nu înţeleg tiparul, dar văd că există unul.

Elijah îmi întinde jurnalul.

— Jurnalul unei bătrâne nu dovedeşte existenţa unui blestem.

Dacă nu aş vrea să elucidez misterul cu atâta ardoare, i-aş spune unde poate să-şi bage comentariul.

— Uite, aici a notat morţile descendenţilor. Include numele familiilor principale implicate în Procesele vrăjitoarelor.

Îi întind dosarul.

— Viaţa mea se năruie şi dacă bunica are dreptate şi e din cauza unui blestem idiot, atunci vreau să ştiu.

Ia actele de deces.

— Ştiu că toate astea sună ridicol, zic eu. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Nici măcar nu cred în fantome. Salemul m-a făcut să-mi pun la îndoială sănătatea psihică.

— Spirite, răspunde el.

— Ce?

— Ne numim spirite. „Fantomă" e un cuvânt vulgar.

— Ei bine, *pardonnez-moi.*

Nu mă pot abţine.

El ridică o sprânceană.

— O să fie nevoie să cercetez cu atenţie actele. Documentele astea sunt incomplete pentru că nu au fost actualizate în ultimii ani. O să le rectific.

— Minunat.

Înainte să apuc să pronunţ tot cuvântul, Elijah a dispărut.

Mă aşez din nou pe scaunul bunicii şi îmi dau părul pe spate. Sper că nu am făcut o înţelegere proastă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lucruri delicate

Mă uit la fotografia cu mine şi tata în Paris.

Tata ţine în mână o prăjitură glazurată, cu cremă deasupra.

— Sam, urmează să guşti unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-ai mâncat vreodată. Iar eu sunt norocosul care o să asiste la acest eveniment. Dacă leşini de plăcere să nu spui că nu te-am avertizat.

I-am zâmbit prosteşte tatei în timp ce el m-a ridicat la el în poală. Mi-a pus prăjitura mare cu cremă în mâinile mele mici.

— Acum, stai un pic. Înainte să muşti, ar trebui să imortalizăm momentul.

Tata i-a făcut semn unei femei frumoase care tocmai voia să intre în cafeneaua în faţa căreia stăteam.

— Mademoiselle, pardon. Pouvez-vous prendre une photo de nous?

Ea i-a zâmbit lui tata şi a luat aparatul pe care i-l întindea. Avea o coadă împletită neglijent, picioare lungi şi tocuri înalte.

— Bineînţeles.

— Acum, aşteaptă un moment, ceva poate fi îmbunătăţit aici, a zis tata trăgându-mă aproape. Şi ştiu exact ce anume.

A luat cu degetul puţină cremă de pe prăjitură şi mi-a pus-o pe nas.

— Gata. Perfect.

Eu am râs şi tata şi-a strâns braţele în jurul meu. Avea dreptate. În acel moment totul era perfect.

Las fotografia jos. *Încă o zi până ne vedem.* Telefonul meu mobil este lângă cadrul patului şi observ un apel ratat de la Jaxon, de aseară târziu. Mă înfior, amintindu-mi sărutul nostru nereuşit.

Împing la o parte cuvertura şi îmi pun în picioare papucii negri. Floarea bulgăr-de-soare din vaza subţire de pe noptieră îmi atrage atenţia şi ating petalele mătăsoase. Nu se poate să fie aceeaşi floare ca atunci când am ajuns aici. Elijah trebuie s-o fi înlocuit. Trebuie s-o fi iubit cu adevărat pe sora lui. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

Ascult cu atenţie în timp ce merg pe hol, dar nu se aud tocuri nicăieri în casă; totul e tăcut.

— Elijah? şoptesc în holul de la intrare.

Nu primesc niciun răspuns.

Ar fi trebuit să-l întreb despre locul spânzurătorilor. Dar a dispărut prea repede. În fine. O să găsesc singură casa despre care vorbea bunica. Sunt curioasă s-o găsesc oricum şi o să am nevoie de informaţia asta pentru proiectul de istorie. Nu pot să scriu pur şi simplu: „Fantoma din casa mea mi-a spus asta" în nota de subsol şi să mă aştept să fie luată drept dovadă incontestabilă.

Împing uşa de la bucătărie. Simt un vag miros de cafea. Vivian mi-a lăsat un pic de cafea într-un ibric. Iau o cană albă din dulap şi văd în spate cana cu „Cel mai bun tată". I-am făcut-o cadou tatei de ziua lui când eram în clasa a patra. De atunci, a folosit-o în fiecare dimineaţă. Spunea că e mândru de titlul ăsta şi că vrea ca toată lumea să afle. E unul dintre puţinele lucruri pe care le-am adus din apartamentul din New York.

Amestec o cantitate generoasă de frişcă şi zahăr în cafea şi mă îndrept spre uşa din spate. Ies pe terasă şi mă aşez la masa albă din fier. Miroase a început de toamnă.

— Samantha! strigă doamna Meriwether din grădina ei enormă.

Îmi face semn, cu niște ierburi în mână.

Mă uit în jur. Jaxon nu pare să fie prin preajmă.

— Bună dimineața, doamnă Meriwether!

— Ai mâncat micul dejun?

— Nu.

Apoi adaug repede:

— Dar nu mi-e foame.

— Prostii. Vino aici și ia micul dejun cu mine. Jaxon mai doarme de obicei câteva ore, și eu tocmai mă pregăteam să mă așez la masă.

— Nu vă faceți griji. Sunt OK.

— Nu văd mașina în fața casei și n-aș vrea să mă gândesc că ți-e foame când eu am atâta mâncare.

— Sunt îmbrăcată în pijamale.

Mă uit în jos la pijamalele mele negre, din stofă cadrilată.

— Cele mai bune haine din garderobă, răspunde ea și renunț.

N-ai cum s-o contrazici pe femeia asta veselă.

Pășesc de pe terasă pe iarba umedă. S-ar putea să regret decizia asta dacă Jaxon se trezește și mă găsește la masa lui din bucătărie. Dar mama lui a spus că doarme până târziu. Poate reușesc să aflu ceva nou despre bunica.

Doamna Meriwether deschide ușa din spate.

— Haide, intră.

Mă conduce spre sufragerie, unde e o masă antichizată din lemn cu aceleași accente rustice ca și restul mobilei din casă. Ouă, clătite cu căpșuni și crochete de cartofi sunt întinse pe masă în mod uluitor.

Mă așez.

— Arată extraordinar.

— Trebuie să vii mai des pe la noi. Niciodată n-am destule persoane pentru care să gătesc. Ar fi trebuit să am vreo doisprezece copii.

Îi zâmbesc şi îmi umplu farfuria.

— Doamnă Meriwether, aţi fost apropiată de bunica, nu-i aşa?

— Charlotte a fost ca o a doua mamă pentru mine. Am avut grijă de ea până a murit.

— Cum era? Adică, era...

Vreau să zic „sănătoasă la cap", dar sună nepoliticos.

— Era lucidă când a îmbătrânit?

— Charlotte era încăpăţânată. Oamenii n-o înţelegeau întotdeauna.

Face o pauză.

— Excentricităţile ei s-au înmulţit odată cu vârsta, mai ales credinţa ei în lumea nevăzută. Dar da, a avut mintea lucidă până ziua în care a murit.

— Dumneavoastră credeţi în lucruri pe care nu le vedeţi? întreb eu, fără să ştiu prea bine cum să ating subiectul blestemului sau al fantomei morocănoase.

— Aproape toate lucrurile în care merită să crezi nu pot fi văzute. Iubirea, de exemplu.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Sam? spune Jaxon din spatele meu.

La naiba.

Doamna Meriwether îmi observă reacţia.

— Jaxon, te-ai trezit înainte de prânz. Ce surpriză frumoasă!

— Am auzit voci, zice el.

Bun venit în clubul celor care aud voci.

— Ia loc. Îţi aduc o farfurie.

Se aşază la capătul mesei, între mine şi doamna Meriwether. Mama lui se duce în bucătărie, iar eu mă uit la mâncarea din farfurie.

— O să plec, zic eu imediat ce doamna Meriwether se îndepărtează îndeajuns de mult ca să nu mă audă.

— De ce?

— Știi de ce, din cauza... păi, a zilei de ieri.

— Deci ești supărată pe mine? întreabă el încruntându-se.

— Ce? Nu. Sunt doar... Nu știu ce sunt.

Doamna Meriwether se întoarce cu o farfurie și un pahar de suc de portocale proaspăt stors. Se uită la noi.

— Trebuie să mă duc să verific bezelele. Sunt lucruri foarte delicate, bezelele astea...

Cum iese din încăpere, cum mă ridic în picioare.

— Sam, stai. N-o să te mai sărut. Nu vreau să ne certăm.

— Crede-mă, nu e vorba de asta.

Pare ușurat.

— Deci vrei să te sărut?

Fața mi se înroșește puternic.

— Uneori, chiar vreau să-ți trag un pumn.

— Nu mi-e teamă de nu știu ce blestem idiot sau ce crezi tu că e în neregulă cu tine.

Mă așez la loc și îmi cobor vocea. Nu vreau ca doamna Meriwether să audă conversația asta.

— Știu că nu mă crezi. Dar nu mint. Una dintre prietenele mele cele mai bune a căzut pe scări în blocul în care locuiam. Alta a fost lovită de o mașină. Atrag dezastre.

Îmi ignoră avertismentul.

— N-ai fi venit aici dacă încercai să mă eviți. Ești la mine acasă, îmbrăcată în pijamale.

— Am venit pentru că m-a invitat mama ta.

Se uită la mine ca și cum nu crede că e posibil să vorbesc serios.

— Bine, de acord, zic eu ridicându-mi furculița la loc. Și ce dacă?

— Deci, îți place de mine.

Zâmbeşte, punându-şi ouă în farfurie.

Nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs.

Chiar te plac, mai mult decât îţi dai seama. Dar dacă i se întâmplă ceva rău lui Jaxon şi e vina mea? Nu mi-aş ierta asta niciodată.

— Mă mai scoţi la întâlnire azi, la casa aia? întreabă Jaxon.

Zâmbesc.

—.Nu dacă pui problema aşa.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Casa cu ziduri negre

Analizez harta pe care am făcut-o ca să găsim casa.

— E în pădurea asta. Îţi spun sigur, zice Jaxon.

Mă încrunt la copacii uriaşi, fără să vreau să accept adevărul. Nu-mi place să ies de pe potecă.

— Nu mi-am adus lanterna.

El râde.

— E mijlocul amiezii.

Pădurile îmi dau mereu o stare de neliniște. Am crescut printre betoane.

— Dacă harta asta e bună, atunci ştiu casa despre care zici... adică, am auzit despre ea, de fapt. E unul dintre locurile unde adolescenţii se provoacă unii pe alţii să meargă de Halloween.

— Oh, asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Sunt doar poveşti cu fantome. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nimic nu e adevărat.

Nu ştie, dar ăsta e cel mai rău lucru pe care îl putea spune.

— Dacă ne pierdem?

— Nu ne pierdem. Am o busolă pe mobil.

Telefoanele mobile. Aşa e. Măcar avem telefoanele.

— Bine, dar cine locuieşte în mijlocul pădurii? Nu e logic.

Pornesc fără tragere de inimă. În momentul în care ajungem în umbra copacilor, mă înfior.

— Se pare că există o potecă veche în direcţia bună. Observi că vegetaţia e mai proaspătă acolo?

Jaxon îmi arată un tufiş scund din faţă, un pic la dreapta.

— Şi oricum, sunt sigur că nu era ciudat să locuieşti în pădure când a fost construită casa. Nu e ca şi cum ar fi avut străzi pavate pe atunci.

Ideea de a nu avea străzi pavate nu face decât să mă neliniştească şi mai tare. Aud un croncănit de pasăre şi îl prind pe Jaxon de mână. El îmi strânge mâna într-a lui, iar eu sunt prea speriată ca să îmi pot da seama ce părere am despre asta.

Jaxon se opreşte şi se uită împrejur.

— Dacă harta ta e corectă, cred că e pe dealul ăsta.

— Eşti atent în ce direcţie am luat-o ca să ne putem întoarce, nu?

— Ştii, e drăguţ felul în care ţi-e frică de copaci, dar erai pregătită să-i tragi un pumn lui John în mijlocul coridorului ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

— Nu mi-e frică.

Dar nici măcar eu nu mai credeam asta.

— Atunci, poate că ar trebui să-ţi spun povestea locului ăstuia.

Simt un gol în stomac.

— Nu m-ar deranja deloc.

Îşi ia tonul dramatic cu care mi-a spus că Giles Corey a fost presat până la moarte.

— Legenda spune că o bătrână a locuit aici timp de sute de ani. Nu era urâtă ca în poveşti, dar avea ochi răi. Şi te putea ucide doar uitându-se la tine. Mânca păsări şi toată casa ei era plină de scheletele lor. Cel mai mult ura oamenii îndrăgostiţi. Odată ce un cuplu de tineri intra prea adânc în pădure, nu se mai întorcea niciodată.

În mod ciudat, asta mă face să mă simt mai bine.

— Asta e ridicol.

— Da. Ţi-am zis că e.

— Şi oamenii chiar cred tâmpeniile astea?

— Oamenii din Salem cred în tot felul de chestii ciudate.

Printre copacii din faţa noastră începe să se zărească o casă cu ziduri negre, cu etaj. Ferestrele au câte un singur ochi de geam, majoritatea fiind sparte. Copacii ating zidurile laterale ale casei, care sunt acoperite cu iederă.

Toate instinctele îmi spun să mă întorc pe călcâie şi să plec acasă.

— Chiar vă plac casele cu ziduri negre pe aici.

— Mda, zice Jaxon scărpinându-se pe ceafă cu mâna liberă. Ce straniu. E la numai un kilometru jumate de intrarea în pădure.

— De ce e straniu?

— N-am mai auzit pe nimeni care să fi văzut vreodată casa asta. Adică, dacă e doar la un kilometru jumate, ar trebui să fie uşor de găsit. M-am gândit să-ţi spun când am pornit că probabil casa asta nu există. Dar n-am vrut să ne stric plăcerea căutării.

Trebuie să-mi oblig picioarele să mă poarte mai aproape de casă.

— Deci ce vrei să spui?

Jaxon rânjeşte.

— Cred că ne-ai purtat noroc.

— Ei bine, asta ar fi o premieră.

— Vrei să intrăm?

— Nu chiar. Dar trebuie să mergem la etaj să ne uităm pe fereastra dormitorului ca să vedem locul spânzurătorilor.

Îmi transpiră palma mâinii cu care îl ţin pe Jaxon.

— Dacă vrei, intru eu şi arunc o privire, iar tu poţi să mă aştepţi aici, se oferă Jaxon.

— Nici nu se pune problema.

Ne apropiem de ușa de la intrare iar Jaxon pune mâna pe clanță. Din nefericire, ușa se deschide. De ce nu e încuiată?

Intrăm într-o încăpere mare, goală, cu un șemineu la un capăt, ca cel din biblioteca de acasă. Nu prea e lumină și pășesc cu grijă pe podeaua care scârțâie. Miroase a frunze putrezite. Partea ciudată e că încăperea e prea curată.

— Nu înțeleg. Casa asta a fost abandonată de mult timp, nu? N-ar trebui să fie pe aici gunoi și graffiti sau ceva de genul ăsta?

— Poate că suntem primii care au descoperit-o.

Mă îndoiesc.

— Hai la etaj ca să putem să plecăm mai repede.

În stânga camerei e un hol îngust. Și acolo, treptele care duc la etaj, slab luminate. Jaxon pornește într-acolo iar eu mă țin aproape de el, ținându-l strâns de mână și încercând să mă calmez. Treptele scârțâie sub pașii noștri. Jaxon se oprește.

— Ce e? întreb din reflex.

— Nimic, doar o treaptă ruptă. Ai grijă.

În spatele meu, o treaptă scârțâie.

— Ai auzit? întreb eu în timp ce ocolim treapta ruptă. A scârțâit ceva când noi nu ne mișcam.

— Sam, e o casă veche. Face zgomote.

Nu sunt prea convinsă. Mă uit peste umăr la fiecare două secunde. Nu știu ce mă aștept să văd, dar, orice ar fi, nu vreau să-l văd.

Ajungând la capătul de sus al scărilor, intrăm pe alt hol îngust. Avem de ales între două uși. Jaxon îmi dă drumul la mână și se îndreaptă spre ușa din stânga. O deschide.

— E prea mic ca să fie dormitorul principal, spun eu din hol, pentru că nu vreau să intru dacă nu e neapărat nevoie.

Jaxon trece pe lângă mine şi deschide a doua uşă. Lemnul scârţâie sub atingerea lui, iar eu strâmb din nas când simt aerul stătut şi prăfuit dinăuntru. E mai mare decât primul dormitor şi are un cadru de pat rupt şi câteva piese de mobilier stricate.

Jaxon zâmbeşte plin de optimism.

— Măcar e o singură fereastră aici. E uşor să ne dăm seama în ce parte să ne uităm.

Mă apropii de fereastra spartă, cu ochiuri în formă de diamant.

— Şi de asta e aşa întuneric aici.

— Uite, zice Jaxon arătându-mi peretele din spatele cadrului de pat. Numele tău.

Mi se încordează toţi muşchii. *Ce a spus?* Mă îndepărtez de fereastră. Pe măsură ce mă apropii de Jaxon, observ că pereţii sunt acoperiţi, din podea până-n tavan, cu scris decolorat de vreme. Lângă degetul lui Jaxon stă scris *Charles* şi *Samantha*. Mi se scurge tot sângele din obraji.

— Nu e amuzant. Charles e numele tatălui meu.

Ştiam că n-ar fi trebuit să vin aici.

Jaxon face un gest prin care cuprinde încăperea.

— Sam, nu vezi cum arată pereţii ăştia? Sunt plini de nume şi aiureli. Sunt sigur că e doar o coincidenţă.

— Cum îţi explici că numele noastre sunt scrise unul lângă celălalt?

— Amândouă sunt nişte nume comune. Credeam că o să te fac să te simţi mai bine. Astea sunt graffiti despre care credeai c-ar trebui să fie la parter.

Mă uit la scris cu atenţie.

— Nu, astea seamănă mai degrabă cu aiurelile scrise de un psihopat închis aici timp de ani întregi. Hai să aflăm care e locul spânzurătorilor şi să plecăm de aici.

Mă îndrept din nou spre fereastră, plină de nelinişte. *Vreau să plec de aici.* Pe pervaz sunt sculptate pene de

păsări. Nu pot să nu mă gândesc la povestea ridicolă pe care mi-a spus-o Jaxon.

Jaxon vine lângă mine.

— Okay, cu siguranţă nu mă aşteptam la asta, zice el când vede priveliştea.

Deasupra vârfurilor copacilor se vede un mic deal la distanţă, chiar în spatele zonei magazinului Walgreens.

Walgreens?

— Nu. Nu se poate. Ce nebunie.

Jaxon dă din cap.

— E singurul deal din apropiere. În rest sunt numai câmpii. Dacă scrisoarea pe care ai găsit-o are dreptate şi poţi vedea dealul de la fereastra asta, înseamnă că ăla e locul.

Mă aplec în faţă ca să văd mai bine pădurea şi mă sprijin cu o mână de rama veche a ferestrei. O femeie oftează, cu un vaiet adânc. Mă întorc imediat pe călcâie. Inima îmi bate tare.

— Ce-a fost asta? Ai auzit?

— Ce să aud?

— O femeie care plânge.

Jaxon îşi pune mâna pe spatele meu, iar eu tresar. Pereţii inscripţionaţi mă fac să mă simt claustrofobică. Nu pot să mai stau aici. Mă îndrept spre ieşire, fără să-l mai aştept. Când ajung pe hol, uşa din capăt se trânteşte. Fug spre scări.

— Sam, e doar vântul, zice Jaxon încercând să ţină pasul cu mine.

Îi aud rânjetul în voce.

Sar peste treapta ruptă.

— E ceva în neregulă aici.

Mă mişc atât de repede încât sunt sigură că o să mă împiedic. Traversez în fugă încăperea cu şemineu şi deschid

ușa larg. Jaxon, amuzat, mă urmează afară din casă. Îmi scutur mâinile, încercând să scap de senzația pe care mi-a dat-o casa.

— Serios vorbind, zic eu, îndepărtându-mă cu pași repezi de locul ăla groaznic, n-ai auzit nimic?

— Sam, a fost o pasăre.

Încetinesc un pic și mă uit la el.

— Poate.

— Cu siguranță.

— Hai să plecăm din pădurea asta. Cel mai urât loc posibil, zic eu.

— Mda, ești, în mod oficial, eliberată de misiunea de a merge pe teren.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Certificate de deces

Jaxon şi cu mine ajungem la aleea pavată cu pietre roşii din faţa casei mele chiar atunci când soarele dispare sub linia orizontului. În pragul uşii, sub streaşină, stă Elijah. *Oare a descoperit ceva?*

— O să mă duc pe la Dillon mai târziu. O să mai vină lume. Ar trebui să vii şi tu, zice Jaxon.

Mă opresc la câţiva metri de streaşina casei.

— O să fie ocupată cu altceva, spune Elijah.

Mă uit la el înainte să mă pot abţine.

— De fapt, trebuie să mă trezesc mâine devreme. Mergem în Boston să-l vedem pe tata.

Jaxon se apropie de mine.

— O să-ţi trimit un mesaj mâine, atunci.

— Spune-i la revedere sau o să-i spun eu în locul tău, zice Elijah.

În alte circumstanţe i-aş fi spus unde poate să-şi bage comentariul; dar abia m-am împăcat cu Jaxon şi nu vreau să par iar nebună.

— Sună bine, zic eu şi mă întorc spre uşă tocmai când Jaxon se apleacă în faţă.

Jaxon rămâne pe loc câteva secunde, apoi pleacă spre casa lui. Împing uşa de la intrare şi o închid în spatele meu,

înainte ca Elijah să aibă timp să mă urmeze. Nu contează, pentru că oricum trece prin zid.

— Ce naiba, Elijah? Încerci să mă faci de râs?

— Cine e Elijah? întreabă Vivian, intrând pe hol.

Are o dispoziţie neobişnuit de bună.

Mă uit în jos spre măsuţa de corespondenţă, încercând să mă comport natural.

— Reuşeşti foarte bine să te faci de râs şi singură, fără ajutorul meu, zice Elijah.

— Nimeni important, îi spun lui Vivian. Un băiat de la şcoală.

Vivian se încruntă.

— Atunci de ce vorbeşti cu el aici, pe hol?

— Nu vorbeam cu el. Vorbeam singură.

— Aha.

Expresia ei îngrijorată se schimbă într-un zâmbet.

— Ţi-e foame? Mă gândeam să ieşim în oraş. Să sărbătorim transferul tatălui tău.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat ceva cu Jaxon în drum spre casă.

— Cum vrei, zice ea.

Trec pe lângă ea şi urc în cameră, cu Elijah alături.

— Să nu mai faci aşa ceva! şoptesc eu şi închid uşa dormitorului în urma mea.

— Nu-mi place să aştept, zice el fără intonaţie, şuviţe ondulate de păr atingându-i obrazul.

— Atunci de ce n-ai venit să mă cauţi?

— Nu intenţionez să te caut prin tot Salemul.

Mă încrunt.

— Încercam să găsesc locul spânzurătorilor. Şi aş fi putut să te întreb pe tine şi să economisesc timp şi efort, dacă n-ai fi dispărut aseară.

— Este în spatele zonei Walgreens.

— Știu! mă răstesc eu, deși nu am fost convinsă înainte să-mi confirme el asta.

— Am studiat certificatele de deces.

— Serios?

Curiozitatea ia locul enervării.

Ia câteva foi de hârtie de pe banca de la fereastră și se așază. Foile sunt scrise de mână, într-un stil învechit. Mă așez lângă el, și pentru o clipă pot să jur că miroase a iarbă proaspăt cosită.

— La prima vedere, perioadele cu multe decese nu urmează vreun tipar anume.

Vorbește cu accentul lui din vremurile de demult. Are genele lungi, mai lungi decât ale mele, și sprâncenele perfect conturate. E destul de nedrept ca un băiat să aibă asemenea trăsături frumoase, mai ales un băiat mort.

— Am căutat cauze medicale, dar nu am găsit nimic ieșit din comun în anii documentați de bunica ta. De fapt, restul populației Salemului s-a născut și a murit într-un ritm perfect constant.

— Există diferențe în ceea ce privește familiile descendenților vrăjitoarelor?

— Te rog să nu mă întrerupi, zice el lipsit de orice urmă de politețe.

O să-ți trag un pumn în fața ta perfectă, în mod politicos.

— După câteva încercări nereușite, am schematizat numărul de membri ai familiilor vrăjitoarelor. Studiul meu a arătat că numărul descendenților care locuiesc în Salem a crescut în perioada cu cele mai multe decese. Și, mai ales, e vorba de membrii celor mai importante familii din Salem. În anii în care aceștia lipseau din Salem, totul era status quo.

— Deci are legătură cu numărul descendenților care locuiesc în Salem? Nu înțeleg.

— Decesele par să înceapă când este atins punctul de masă critică, zice el.

— Elijah! Ce înseamnă?

— N-ai învăţat nimic la şcoală, Samantha?

Tâmpit arogant.

— Cel puţin un descendent din fiecare familie importantă trebuie să fie prezent în Salem. În clipa în care acest lucru se întâmplă, încep decesele.

Gândurile mi se îndreaptă direct spre tata.

— Dar acum? Acum sunt în Salem descendenţi din toate familiile?

— Da.

Simt un gol în stomac.

— Eşti sigur?

— Descendenţii sunt prezenţi în Salem în cel mai mare număr de până acum.

Mi se usucă gura. Ştiu răspunsul la întrebarea asta, dar, ca o molie atrasă de flacără, nu mă pot abţine să nu întreb:

— Şi au existat decese ale descendenţilor?

— Şapte. Toate s-au petrecut după venirea ta aici. Tu erai singura verigă lipsă.

Şi străbunicul lui John a fost unul dintre cei care au murit.

— Şapte? Poate că astea au fost toate.

— Puţin probabil, dacă le compari cu numărul deceselor din anii trecuţi. După părerea mea, urmează multe altele.

Simt că nu mai am aer. Mă uit pe hârtii încercând să înţeleg cifrele pe care le-a scris Elijah. Dar când văd numărul deceselor de anul trecut, douăzeci şi cinci, îmi doresc să nu mă fi uitat pe foi. *Te rog, nu-l lăsa pe tata să fie unul dintre ei. Te rog.*

— Deci în mod clar există un blestem. Îți dai și tu seama, nu?

Încep să mă plimb prin cameră, gândindu-mă. *L-am mutat pe tata mai aproape de Salem, aducându-l de la New York. Asta înrăutățește situația? Putem să-l transferăm înapoi?*

— Nu știu.

— Dar recunoști că e mai mult decât o coincidență?

— E neobișnuit, da.

— De ce ești așa de calm?

— Sunt deja mort.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

N-o să fii niciodată singură

— Salonul o sută douăzeci şi şapte e pe aici, zice asistenta şi arată spre capătul coridorului.

N-o aştept să termine de rostit propoziţia şi o iau la fugă. Un vizitator surprins se dă la o parte din calea mea în timp ce alerg cu paşi apăsaţi pe coridor. Deschid uşa salonului în care e internat tata şi respir uşurată. Faţa lui e acoperită de tuburi, dar sunt obişnuită cu asta.

Cuverturile îi sunt aranjate cu grijă pe pat, în jurul lui. Au o nuanţă diferită de albastru faţă de cearşafurile de la celălalt spital. Îi ating mâna, cea pe care nu are monitorul cardiac şi perfuzia.

Vivian intră în încăpere şi închide uşa în urma ei.

— Aproape l-ai dărâmat pe omul ăla.

— Aha, zic eu fără să fiu atentă.

Mă aşez pe marginea patului şi îl ţin de mână. Din reflex, îi ating cicatricea de pe degetul arătător, de la gătit. *Arată la fel.* Îi examinez şuviţele de păr alb de la tâmple. Poate că e un pic mai slab decât era data trecută când l-am văzut, dar nu e foarte schimbat.

— Ne-am mutat în Salem, îi zic eu. După ce te-am bătut atâta la cap să mă duci acolo, acum locuim în casa bunicii. E uriaşă. Nu pot să cred că ai crescut în casa aia. Eu mă pierd în ea căutând baia. Folosesc baia ta. Cea pe

care ai avut-o când erai mic, dar cu altă mobilă. Doamna Meriwether a aranjat-o pentru mine. Mi-a spus că erați prieteni când erați mici.

Râd.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre ea. E foarte de treabă. Și, Doamne Dumnezeule, ce bine gătește.

Îi examinez palma.

— Când te trezești, poate îmi povestești despre bunica...

Mă opresc brusc. Monitorul cardiac scoate un țiuit.

— De ce face asta? o întreb pe Vivian.

Se apropie, uitându-se la monitorul cu semnele vitale și clatină din cap.

— I-ai atins din greșeală monitorul de pe deget?

— Nu.

Alerg spre ușă, dar înainte să ajung la ea, intră o asistentă.

Îi verifică pulsul și apasă pe butonul interfonului.

— Am nevoie imediat de două asistente în o sută douăzeci și șapte.

Îmi tremură mâinile.

— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit?

Intră doi bărbați în uniforme.

— Trebuie să ieșiți din salon, zice primul.

— Haide să-i lăsăm să-și facă treaba, Sam, zice Vivian, îndreptându-se spre ușă.

— Nu! strig eu.

Monitorul cardiac anunță lipsa pulsului.

— Tata! Te rog! Nu poți. Nu știu... Te rog, tata! Am nevoie de tine!

Unul dintre bărbații asistenți mă prinde înainte să ajung la patul de spital. Prima asistentă scoate un aparat de resuscitare. Îi deschide cămașa tatălui meu.

— E în regulă, îmi zice asistentul. O să te scot de aici.

Nu pot să respir. Încerc, dar nu se aude decât un șuierat. Încăperea se învârte cu mine.

Asistentul mă conduce spre un scaun de pe hol.

— Respiră, Sam, zice Vivian.

Abia o mai aud. Așa ceva nu se poate întâmpla. Tata nu poate să moară. Trec minute întregi. Nu știu câte. Închid ochii și încerc să respir.

Mi-am strâns genunchii la piept și mi-am lipit spatele de treptele reci din fața blocului, în timp ce mașina tatei oprea în față.

— Sam?

Nu și-a luat la revedere și n-a mulțumit șoferului, cum făcea de obicei. Știa de ce stau ghemuită în întuneric, pe scară.

Am ridicat câteva șuvițe ciuntite de păr care-mi atârnau deasupra umărului.

— Mi-au tăiat coada.

S-a așezat lângă mine, chinuindu-se să zâmbească.

— Au făcut asta doar pentru că știau ce bine o să-ți stea cu părul scurt.

Mi-au tremurat buzele când am ridicat o ultimă șuviță lungă de păr, ca să-i arăt cât de gravă era situația mea.

— Au râs de mine.

Câteva lacrimi mi-au alunecat pe obraz.

M-a luat de mână și m-a ridicat cu ușurință de jos.

— Haide.

L-am lăsat să mă conducă în holul puternic luminat al blocului, cu candelabrul uriaș. Tata s-a îndreptat direct spre biroul paznicului și a luat o foarfecă. Fără să ezite, și-a tăiat o șuviță mare de păr negru, chiar din față.

Am fost atât de șocată încât m-am oprit din plâns.

— Gata. Acum suntem la fel. N-o să fii niciodată singură, Samantha. Atâta timp cât o să fiu pe lumea asta, o să-ți fiu alături. Ce-ți spun eu mereu?

— Cazi de şapte ori, te ridici de opt.

— Şi ce-o să faci acum?

— O să mă ridic.

— Aşa te vreau. Acum, mergem să-i arătăm lui Vivian noile noastre tunsori? Poate o să vrea şi ea una.

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs. Ideea că Vivian şi-ar putea tunde propriul păr era prea ridicolă. M-am rezemat de tata şi el m-a ţinut în braţe în timp ce aşteptam liftul.

Prima asistentă iese din salonul tatălui meu. Se apropie de Vivian.

— E stabilizat, zice ea şi presiunea din piept mi se eliberează. S-ar putea să fi avut un atac de cord, dar e greu de spus până nu-l vede un doctor.

— O să fie bine? întreabă Vivian, iar eu mă ridic.

— Pentru moment, da, zice asistenta. V-aş recomanda să mai aşteptaţi câteva zile înainte să-l vizitaţi din nou. Abia a fost transferat aici şi, uneori, pacienţii nu reacţionează bine la mutări. Lăsaţi-ne să-l monitorizăm câteva zile. Vă anunţăm dacă se schimbă ceva.

— Pot să-l văd? întreb eu.

— Trebuie să-l lăsăm să se odihnească, Sam, zice Vivian. O să ne întoarcem să-l vedem când starea lui e mai stabilă.

— De ce nu aşteptăm aici până se stabilizează?

Asistenta mă întrerupe:

— Chiar cred că ar trebui să plecaţi.

— Mulţumim. Aşa o să facem, zice Vivian.

— Vă rog, pot să-mi iau la revedere? întreb eu.

Asistenta pare nesigură.

— Grăbeşte-te.

Alerg în salon înainte să mă poată opri cineva. Tata are din nou tuburi pe faţă şi, în afară de aşternuturile

deranjate, nu există niciun semn că s-ar fi întâmplat ceva. Îl sărut pe frunte.

— Îți promit că o să rezolv, șoptesc. N-o să las să ți se întâmple nimic. Te iubesc.

Asistenta deschide ușa și mă îndepărtez de pat, întipărindu-mi în minte imaginea tatălui meu în timp ce plec.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Un mod de a-ţi lua la revedere

— Ar trebui să-l transferăm înapoi în New York, îi spun lui Vivian în timp ce ne apropiem de casă.

Asta e cea mai lungă propoziţie pe care am rostit-o de când am plecat de la spital.

— Nu fi ridicolă. Ai auzit ce a zis asistenta despre cât de grea e mutarea pacienţilor. I-ar putea face rău.

— Nu am încredere în locul ăsta. I-ar fi mai bine în New York.

— Acolo unde nu-l putem vizita?

— Pot să iau autobuzul.

Vivian clatină din cap.

— O să mai vorbim despre asta după ce te calmezi.

— Sunt calmă, spun eu în timp ce trecem cu maşina pe alee.

— Sam, pari foarte tulburată în ultima vreme. Agitată, chiar. Ştiu că mutarea asta a fost stresantă. Poate că ar trebui să vorbeşti cu cineva despre asta.

Parchează maşina şi se întoarce cu faţa la mine, relaxându-şi pe volan degetele pline de inele.

— Vrei să zici terapie.

— Păi, nu dormi bine şi ai vedenii. Cred că merită să luăm în considerare varianta asta. Am câteva lucruri de rezolvat în oraş, poate vorbim despre asta când mă întorc acasă.

Ies din maşină, tremurând de furie.

— *Nu* merg la terapie şi *nu* am vedenii. Tatăl meu e în comă. Doar pentru că *tu* poţi să dormi, nu înseamnă că eu pot.

— Ei bine, asta e mai mult decât nedrept.

Trântesc portiera.

Accelerează cu spatele. Bara maşinii se loveşte în groapa de la intrarea pe alee. Cum am ajuns aşa, să ne certăm tot timpul? Descui uşa laterală şi simt că mă copleşeşte situaţia în care mă aflu, ca o mână de oţel care mă apasă.

Ajung doar până la mijlocul holului înainte să mă aşez pe podea. Mă ghemuiesc şi îmi rezem fruntea de podeaua de lemn. Îmi tremură tot corpul şi pe obraji îmi alunecă lacrimi.

— Elijah? spun printre suspine.

Îmi ridic privirea de la podea.

— Ştiu că nu-ţi place să fii chemat, dar am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

Elijah apare.

— Lasă-mă să te ajut să te ridici, Samantha.

— Nu-mi pasă de mine, spun eu ştergându-mi lacrimile cu mâneca. Îmi pasă doar de tata. Nu vreau să moară. Fac orice ca să nu se întâmple asta. Ajută-mă să rup blestemul.

El oftează.

— Te ajut. Am făcut înţelegerea aia ciudată cu tine.

— Adică să mă ajuţi cu adevărat, ca şi cum ţi-ar păsa, să mă ajuţi cum ai ajuta-o pe Abigail.

Pare să privească dincolo de mine, spre trecut.

— Dacă aş pleca din Salem şi l-aş transfera pe tata înapoi în New York? Atunci toţi membrii familiilor n-ar mai fi aici...

— Un descendent în vârstă a murit în somn în timp ce erai în Boston astăzi. Nu cred că ar mai conta dacă pleci acum sau nu.

Mi se oprește inima în loc.

— Te rog, trebuie să te ridici.

Elijah îmi oferă mâna și i-o accept. Palma lui e rece, așa cum era și când mi-o apăsa pe gură. Mă ridică și îmi pune mâna sub brațul lui.

Mergem în sufragerie, iar el mă conduce spre canapelele albe.

— Stai jos.

— Ești cea mai autoritară persoană pe care am întâlnit-o vreodată, spun eu, dar mă afund într-o pernă.

Îmi șterg obrajii uzi. Elijah se duce să ia niște lemne de foc.

— Sunt mai în vârstă decât tine. Știu ce e mai bine.

— Nu pari mai în vârstă.

— Nu asta contează.

— Câți ani aveai când ai murit?

Aprinde lemnele de foc și pune grilajul de protecție în fața șemineului.

— Optsprezece.

— Ai iubit-o mult pe Abigail, nu-i așa?

Uitându-mă la felul în care stă rezemat, cu flăcările luminându-i fața, nu pot să nu mă gândesc cât de atrăgător este.

— Da. Părinții noștri au murit când aveam cincisprezece ani și Abigail avea treisprezece. A devenit responsabilitatea mea să preiau afacerile tatălui meu. M-am dedicat în totalitate și am avut grijă de Abigail pentru ca ea să nu fie nevoită să suporte traiul alături de rudele noastre. Eram foarte apropiați.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— N-o să discut despre asta, Samantha. Am spus deja prea multe.

— Nu mi-ai spus nimic. Abia dacă știu ceva despre tine, în afară de faptul că vrei ca eu să plec din casa asta.

— Închidem subiectul.

Oftez.

— Bine. Nu vorbi cu mine. Dar o să mă ajuți?

Se așază într-unul dintre fotoliile albe.

— Da, dacă pot. Dar s-ar putea să nu-ți placă ce sugestii am.

— Cum ar fi?

Mișcările lui sunt elegante în timp ce își ajustează postura.

— Nu cred că o să poți opri blestemul de una singură.

— Îl am pe Jaxon și pe doamna Meriwether... și pe tine. De cine altcineva mai am nevoie?

— Cred că vei avea nevoie de ajutorul Descendenților.

— Nebunii ăia?

Mi se face rău.

— Ai dreptate. Nu îmi place sugestia ta.

— Având în vedere că decesele nu afectează doar familia ta, cred că ar fi o decizie prudentă să informezi potențialele părți vătămate. Ar putea să te ajute cu informații.

— Dintre toate lucrurile pe care le puteai spune, îmi zici tocmai asta? Acum o să mă simt vinovată dacă nu le spun. Nu știu. Poate m-ar putea ajuta. Nu știm nici măcar de unde a început blestemul.

— Dacă blestemul există cu adevărat, îmi imaginez că a început cu Procesele.

— Ei bine, care a fost cauza Proceselor vrăjitoarelor?

Imediat ce rostesc întrebarea, îmi aduc aminte răspunsul lui Lizzie de la ora de istorie.

— A fost vina lui Cotton Mather, nu-i așa?

Se uită la mine ca și cum ar retrăi niște amintiri neplăcute.

— El a fost un personaj-cheie, dar n-a fost singurul. Lasă-mă să mă gândesc.

— Pot să văd şi eu notiţele tale referitoare la certificatele de deces ale descendenţilor?

— Dacă vrei.

— Dacă trebuie să conving un grup de persoane care mă urăsc să rezolve misterul unui blestem care ne ucide familiile... Nici măcar nu pot să vorbesc despre asta fără să simt că par complet nebună. Oricum, am nevoie de notiţele tale, altfel nu am nicio şansă cu Descendenţii.

El dă din cap şi dispare.

— Ce mod de a-ţi lua la revedere...

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Mor oameni

Mă strecor pe locul de lângă Susannah la dirigenţie, înainte să sune clopoţelul. E luni dimineaţă în a doua săptămână la liceul din Salem, iar situaţia în care mă aflu îmi provoacă şi mai multă anxietate decât de obicei.

— Alice, spun eu.

Dacă tot fac asta, ar fi bine să mă adresez celei mai dificile dintre ei.

Alice, Mary şi Susannah se întorc spre mine – îmbrăcate în negru şi cu expresii întunecate. Au o frumuseţe aparte, de necontestat. Dacă n-ar fi atât de rele, aş fi şi eu fascinată de ele, ca restul lumii.

— Uite, ştiu că mă urăşti. Dar ştiu ceva important legat de familiile voastre, ceva ce o să vreţi să auziţi.

— Mă îndoiesc că ai de spus ceva ce vreau să aud, zice Alice. Vreau doar să te aud cum taci naibii.

— Să vorbesc cu voi e ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac. Dar, repet, e ceva important.

— Ei bine, ce e? întreabă Mary.

Alice se uită urât la ea.

— Mary, taci.

— Dar dacă e într-adevăr important, Alice? A zis că are legătură cu familiile noastre.

Alice își dă ochii peste cap, apoi se întoarce spre mine și spune:

— Ai treizeci de secunde.

Doamne, ce n-aș da să nu fiu nevoită să mă port frumos cu tine.

— Nu poate fi explicat în treizeci de secunde.

— Ai irosit deja zece. Mai ai douăzeci.

Alice așteaptă să vadă dacă am de gând s-o provoc.

Am nevoie de toate resursele interioare de autocontrol ca să îmi potolesc frustrarea.

— Cel mai simplu mod de a spune asta este... suntem blestemați.

Mary râde.

— Vrei să zici că tu ești blestemată.

Nu mă pot abține și tresar la auzul cuvântului.

— Vreau să zic „noi", adică noi toți. Din cauza noastră, mor oameni.

Mary râde iar, dar Alice și Susannah nu. Sună clopoțelul.

— Bine ați venit în această dimineață de luni, spune doamna Hoxley. Un nou început de săptămână. Avem un singur anunț. Miercuri nu se fac ore pentru că e Ziua Memorială.

În clasă se aud chiuituri.

— Acum aveți timp să vă consultați orarele și să vă terminați temele. Nu vorbiți între voi.

Doamna Hoxley se uită prin încăpere, să vadă dacă toată lumea a înțeles. Și, deși eu nu vorbesc niciodată în timpul orei, se uită la mine. Mă urăște de când cu incidentul cu pateurile, când a vomat în mijlocul coridorului.

Îmi scot agenda. Sincer, nu știu cum o să le fac pe fetele astea să vorbească cu mine îndeajuns de mult timp încât să le conving. Și eu aș crede despre mine că sunt nebună. Ce coșmar...

Susannah îmi strecoară un bileţel pe bancă. Pe el scrie „Explică".

Mă uit lung la hârtiuţă, fără să am habar ce să scriu. Încerc de trei ori, dar eşuez, scriind ceva ce sună a „instinctul îmi spunea că e ceva în neregulă şi apoi – Bingo – am aflat că oamenii sunt în pericol de moarte".

În ultimul minut de dirigenţie, scriu „citiţi astea" şi le dau înapoi bileţelul împreună cu foile scrise de mână de Elijah. Doamna Hoxley pare să vrea să comenteze, dar clopoţelul o întrerupe.

Descendenţii pleacă fără să-mi arunce vreo privire. Măcar Susannah ia foile cu ea. Îmi pun lucrurile în geantă şi mă grăbesc spre ora de istorie. Ieri nu i-am răspuns la mesaje lui Jaxon şi aş vrea să-i dau o explicaţie înainte să înceapă ora.

Abia apuc să păşesc pragul clasei, că domnul Wardwell îmi spune:

— Sam, ai fost chemată în biroul directorului.

— Dar...

— Fără „dar". Du-te.

Mă uit spre locul liber unde stă de obicei Jaxon şi plec. Despre ce poate fi vorba? Susannah n-ar da foile alea unui profesor, nu? Aş părea cu adevărat psihopată.

Când deschid uşa greoaie de sticlă de la biroul directorului, ochii secretarului sunt lipiţi de o carte. Trec pe lângă el şi apăs clanţa uşii pe care scrie „directorul Brennan" cu litere mari. Vivian stă pe un scaun în faţa biroului lui Brennan. Înlemnesc.

— Tata e bine? Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău e bine. Jimmy a vrut doar să aibă o discuţie cu noi, spune Vivian cu vocea ei de „sunt cea mai drăguţă persoană".

Ce scârbos, i-a spus Jimmy?

Mă uit de la unul la altul şi mă aşez lângă Vivian. Oare ce am făcut rău?

— Deci, Sam, spune Brennan. Ştiu că ţi-a fost greu să te adaptezi în prima săptămână la Liceul Salem. Ceea ce e de înţeles, având în vedere starea tatălui tău şi toate celelalte. Dar am aflat că problema e mai gravă decât mă aşteptam.

Cel puţin nu e vorba de foile pe care i le-am dat lui Susannah.

— Aşa...

— Cred că cel mai bine ar fi să mergi la consilierul şcolar o dată pe săptămână în următoarele luni, ca să-ţi monitorizeze progresul, continuă Brennan.

— Să-mi monitorizeze progresul? Ca un fel de terapie?

Mă holbez la Vivian. Dacă se pricepe la ceva, trebuie să recunosc că e bună la a fi insistentă.

— Nu e vorba de terapie. E doar un control informal. Jimmy – pardon, *domnul director Brennan* – crede că asta ţi-ar face tranziţia mai uşoară. În felul ăsta poţi discuta despre orice te deranjează.

— Nu.

— Sam, zice directorul Brennan trecându-şi mâna prin părul rar. Asta nu este o rugăminte. Vreau să te duci la biroul consilierului şi să stabileşti o întâlnire cu doamna Lippy înainte de a te întoarce la oră.

— Vreţi să mă duc să discut cu cineva pe nume „doamna Lippy"? Dacă...

— Haide să discutăm afară, mă întrerupe Vivian. Nu vă faceţi griji, domnule director Brennan. Mă ocup eu.

Directorul mă priveşte aspru, dar Vivian se ridică şi picioarele ei lungi îi distrag atenţia.

— A fost o plăcere să te cunosc, Vivian. Sam, aştept rapoarte pozitive de progres din partea ta.

Mă ridic, traversez sala de așteptare și ies pe coridor.

— Sam, spune Vivian când mă prinde din urmă. Atât am putut să fac pentru tine. Se pare că mulți elevi se plâng din cauza ta. Știu cum pare, dar directorul a fost cel care m-a sunat, îngrijorat de faptul că nu te adaptezi la școală. E cea mai bună soluție. Asta dacă vrei să vii în continuare la liceu.

— În fine.

— Nu te purta așa cu mine când tocmai ți-am salvat pielea.

— Nu pot să vorbesc acum. Mă așteaptă doamna Lippy.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Conacul Ropes

Despăturesc bucăţica de hârtie albă care mi-a fost îndesată pe marginea vestiarului. Pe ea scrie: *Ne vedem în curtea Conacului Ropes de pe strada Essex la 15.15 ~ Susannah.* Mă uit la mobil. E 15.05. Traversez în grabă coridorul aglomerat şi ies afară.

Îi scriu lui Jaxon un mesaj în care îi spun să nu mă aştepte şi caut pe mobil Conacul Ropes. Nu e departe. Cred că Descendenţii ori plănuiesc să sară pe mine în curtea conacului, ori au ajuns la concluzia că notiţele lui Elijah sunt credibile.

La câteva străzi de şcoală, trec pe lângă o casă de pompe funebre, în faţa căreia stă o tânără care se chinuie să îşi ascundă lacrimile în timp ce întâmpină lumea. Oare pe cine a pierdut? Pe un prieten, pe soţul ei, pe tatăl ei? Clatin din cap ca să-mi alung gândul, dar mă uit direct la plăcuţa pe care e scris numele decedatului... *Proctor. Încă un descendent a murit.* Îmi muşc buza şi grăbesc pasul.

Îmi ia doar câteva minute să ajung pe strada Essex. E o stradă veche, mărginită de tufişuri cu mure şi alei din cărămidă roşie. Mă apropii de turnul înalt al unei biserici gotice şi îmi verific din nou mobilul. Harta spune că am ajuns la destinaţie, dar nu văd nicio curte şi nici pe Susannah.

Urmez gardul de fier cu ţepuşe care înconjoară biserica. „Prima biserică din Salem, construită în 1629", scrie pe un semn. Se termină gardul şi văd o arcadă împletită din lemn, acoperită de plante căţărătoare. *Să trec pe aici?* Mă uit în jur şi păşesc pe aleea care duce spre arcadă.

Trec pe sub iederă şi poteca de pământ bătătorit mă duce spre un labirint de alei, înconjurate de flori. În centrul grădinii se află un cadran solar şi, în jurul lui, Susannah, Mary şi Alice.

Îmi dau seama că se certau pentru că vorbesc în şoaptă şi se încruntă.

— Samantha, zice Susannah, şi se întorc cu toţii spre mine.

Îmbrăcate în haine negre şi aflate în umbra turnului gotic, par şi mai fascinante ca de obicei.

— Ai întârziat, spune Alice.

Mă uit la mobil.

— Am întârziat două minute.

— Exact, îi spune Alice lui Susannah, de parcă ar vrea să demonstreze că are dreptate.

Oare despre ce vorbeau înainte să ajung?

— Aţi citit foile pe care vi le-am dat?

— Da, spune Susannah, întinzându-mi-le.

Alice mă fixează cu privirea.

— Cine ţi le-a dat?

— Ăsta nu e scrisul tău, adaugă Mary, şi Alice o ciupeşte de braţ.

— Au, face Mary trăgându-şi braţul. M-a durut, să ştii.

— Nu contează de unde le am. Ce părere aveţi?

— Eşti incapabilă să răspunzi la o întrebare simplă?

Alice se uită la mine de parcă aş fi tare de cap.

— Am fost surprinse că ştii atât de multe lucruri despre familiile din Salem, zice Susannah.

— Ştiaţi şi voi despre decesele astea, nu? întreb eu, interpretând răspunsul diplomat al lui Susannah.

Oare de asta a vrut să vorbească cu mine despre străbunicul lui John şi mi-a spus să am grijă când ne-am întâlnit în cimitir? Ce pun la cale fetele astea?

Mary se îmbufnează.

— Eu nu ştiam.

Susannah se uită la Alice înainte să continue.

— Foile alea conţin decenii întregi de informaţii. Cum ai reuşit să le aduni?

Bănuiesc că ăsta e motivul pentru care se certau când am venit. Alice şi Susannah ştiu ceva ce nu i-au spus lui Mary. Hmmm. Mary se trage de buclele şatene de păr şi se încruntă. Nu ştie să-şi ascundă emoţiile la fel de bine ca Alice şi nu e la fel de echilibrată ca Susannah. Ea e singura dintre ele cu care aş putea să vorbesc sincer. De asta îi tot spune Alice să tacă din gură.

— Mary, tu ce crezi?

— Cred că ai dreptate. Cred că suntem blestemaţi. Şi eu, personal, vreau să dezleg misterul. Nu am în plan să mor prea curând sau să-mi văd familia cum moare. Fratele lui Lizzie...

— Mary, o întrerupe Alice. Destul.

Deci sunt conştiente că am dreptate, că decesele nu sunt o coincidenţă. Mulţumesc, Mary.

— În regulă, Alice, dacă tu nu crezi că e ceva ciudat la mijloc, o să plec.

— Scrisul are o caligrafie învechită şi ţi-ar fi trebuit luni întregi ca să aduni toate informaţiile astea. E clar că pui ceva la cale. Şi vreau să aflu ce anume.

— Iar voi trei sunteţi într-o grădină ascunsă, fără Lizzie şi John. În plus, Mary n-a ştiut nimic din toate astea până acum. Şi voi puneţi ceva la cale.

— Nu joc niciun joc cu tine.

— Dacă m-ai ruga frumos, poate că ţi-aş spune de unde am informaţiile, zic eu.

Alice îmi arată degetul mijlociu.

Plec. Dacă Alice nu mă acceptă ca pe un egal şi nu vrea să lucrăm împreună, o să dezleg misterul cu ajutorul lui Elijah. N-am de gând să îi suport toanele zilnic. Am terminat cu asta.

— Nu pleca, Samantha, spune Susannah.

Din motive necunoscute, nu pot s-o urăsc pe Susannah.

— Te rog, spune-ne ce ştii.

Mă opresc.

— Las-o să plece, zice Alice.

— Ţie nu-ţi pasă de familia ta, Alice, dar eu sunt foarte apropiată de a mea. Dacă cifrele sunt reale? insistă Susannah.

— Da, pe bune, Alice, adaugă Mary. Nu ne permitem să riscăm în situaţia asta.

— Bine. Dar asta rămâne între noi. Nu-i amestecăm pe Lizzie şi pe John pentru moment, zice Alice şi se uită la mine. Deci?

Nu înţeleg de ce Alice îi exclude, deşi nu mă deranjează să nu fiu nevoită să vorbesc cu Lizzie şi cu John. Mă întreb ce altceva mai ascunde. Mă întorc lângă cadranul solar. Pe el observ o inscripţie care spune: „Orele trec, florile înfloresc şi mor, zilele şi obiceiurile se schimbă, dragostea rămâne.“ *Şi blestemele rămân.*

— Hai să mergem la tine acasă, Mary. E doar la o stradă distanţă de aici, sugerează Susannah.

— Nici gând, zice Alice înainte să apuce Mary să răspundă.

Nu pot să nu observ că împreună arătăm ca o întrunire a vrăjitoarelor. Îmi dreg glasul.

— Bine, uite ce știu. Morțile astea nu sunt întâmplătoare. Se petrec conform unui tipar. Și se declanșează în momentul în care cel puțin un membru al fiecărei familii importante de la Procesele vrăjitoarelor se află în Salem. Din păcate, avem în acest moment o listă completă de descendenți în oraș.

Șocul se citește clar în expresia lui Alice. Se uită rapid peste umăr.

— Trebuie să discutăm despre asta într-un loc mai retras.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Ea nu e una dintre noi

— Te aştepţi să cred aşa ceva? întreabă Alice, strângând din pumni şi rezemându-se înapoi pe pernele roşii de pe canapeaua lui Mary.

Casa lui Mary seamănă mult mai mult a cămin decât a mea. Nimic nu e prea luxos sau uşor de spart şi totul pare uzat. Măsuţa de cafea are mici zgârieturi, iar platoul de pe care mâncăm legume cu sos e un pic ciobit.

— Uite, spun şi mă aplec în fotoliul în care stau şi îi întind lui Alice mobilul pe care se vede vechea hartă a Salem. Domnul Wardwell a spus că principalul criteriu în alegerea locului spânzurătorii a fost că trebuia să se afle în afara oraşului. Singurul drum care ieşea din oraş la vremea aceea era peste pod. Walgreens e chiar pe cealaltă parte a locului unde era podul. Ar fi fost cel mai apropiat şi cel mai uşor de ales loc posibil.

— Ar trebui să mergem să-l vedem, zice Mary, stând cu picioarele încrucişate pe podea şi înfăşurându-şi o buclă în jurul degetului.

Alice examinează harta.

— Faptul că locul e convenabil şi vizibil de la nu ştiu ce fereastră pe care zici că ai găsit-o nu dovedeşte că ai avea dreptate.

— Bine, păi, uite. Se vede pe hartă un drum de căruţe chiar în spatele locului unde e Walgreens acum. Şi nu există niciun drum acolo unde toată lumea spune că au avut loc spânzurările. Am fost în locul pe care voi îl numiţi Dealul Eşafoadelor şi cu greu îmi pot imagina că au urcat pe dealul ăla abrupt căruţe pline cu oameni. Le-ar fi trebuit un drum bătătorit, zic eu.

Susannah şi Alice schimbă o privire atotştiutoare.

Susannah dă din cap.

— Atunci am hotărât. Mergem.

Recenta mea experienţă din pădure îmi vine în minte.

— Acum? Pe întuneric?

Alice rânjeşte.

— Dacă ţi-e frică, poţi să rămâi aici. Nimeni nu-ţi va simţi lipsa.

Mă foiesc în scaun.

— Nu sunt sigură ce o să reuşim să vedem pe întuneric.

— O să aflăm adevărul, zice Susannah, şi se uită la mine. Bunica ta credea că adevăratul loc al spânzurătorilor e important, Samantha, pentru că păstrează o amprentă a acelui eveniment. Ca o amintire.

Nu înţeleg despre ce vorbeşte.

Alice clatină din cap.

— Nici nu se pune problema, Susannah. Nu facem asta de faţă cu ea.

— Cred că ar trebui, zice Mary.

Okay, serios acum, ce se întâmplă?

— Cum ne putem aştepta de la ea să ne spună ce descoperă dacă n-o includem în ceea ce ştim deja? întreabă Susannah.

— Ea nu e una dintre noi, spune Alice. Nu uitaţi asta.

— Este totuşi membră a uneia dintre familiile descendenţilor, spune Mary.

— De partea greşită a istoriei, Mary.

— Ei bine, se îmbracă numai în negru, spune Mary ca şi cum asta ar însemna ceva.

Schiţez un zâmbet. Mă înduioşează naivitatea ei.

— Alice, e prea important, spune Susannah jucându-se cu franjurile pernei pe care o ţine în poală.

Alice arată cu degetul spre mine.

— Dacă îi sufli o vorbă lui Jaxon sau oricui altcuiva din şcoală, îţi dau foc.

— Uh, bine, zic eu.

Ameninţarea ei nu prea are sens, dar sună morbid.

Mary se ridică în picioare, aproape ţopăind.

— Aduc lumânările.

Lumânările? Nu vreau să merg în pădure cu lumânări. Dar dacă nu merg, s-ar putea să stric aranjamentul ăsta şi să nu mă mai includă niciodată în grupul lor.

Mary deschide dulapul de lângă uşa de la intrare şi caută prin el. Se întoarce cu o sacoşă de pânză şi patru pelerine negre, pe care ni le împarte. *Viaţa mea devine din ce în ce mai ridicolă, cu fiecare minut care trece.*

Uşa de la intrare se deschide şi pătrunde în casă o femeie care este, fără urmă de îndoială, mama lui Mary, cu o pungă de cumpărături. Părul ei este mai ondulat decât al lui Mary şi îl poartă prins în vârful capului, dar ochii şi gura îi sunt exact la fel ca ale fiicei ei.

— Văd că am ajuns când voi tocmai plecaţi, zice mama lui Mary, observând pelerinele negre.

Instinctul îmi spune să-mi ascund pelerina sub fund. Îmi închipui câte întrebări ar pune Vivian dacă ar surprinde o scenă asemănătoare.

Mary îşi aruncă braţele în jurul mamei ei cu entuziasm, aproape făcând-o să scape cumpărăturile din mâini. Pentru o clipă, Mary arată mai mult ca o fetiţă decât ca o

adolescentă gotică, păstrătoare a secretelor Descendenţilor. Mama ei o pupă pe creştet.

— Întoarce-te repede... O să fie gata cina în câteva ore. Sunteţi şi voi bine-venite, fetelor.

— Pe mine mă aşteaptă mama, spune Susannah. Dar mulţumesc, doamnă P.

— Eu o să vin, spune Alice.

— Nu mă îndoiesc de asta, zice doamna P. şi îi face cu ochiul lui Alice.

Cred că fetele astea îşi petrec foarte mult timp împreună. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să ai o astfel de rutină cu un grup de prieteni. Mă uit jenată spre mama lui Mary, fără să fiu sigură dacă invitaţia e valabilă şi pentru mine.

— Ea e Sam, spune Mary arătând spre mine şi mă simt recunoscătoare pentru prezentarea venită la momentul potrivit.

Ochii doamnei P. se măresc un pic de uimire şi sunt convinsă că ştie cine sunt.

— Nu le lăsa pe fetele astea să te pună să dansezi goală la lumina lunii.

Apreciez că nu sunt singura căreia treaba cu vrăjitoria i se pare caraghioasă, dar lipsa ei de reacţie în faţa pelerinelor negre şi comentariul ăsta mă fac să mă întreb ce fac fetele astea în timpul liber.

Mary râde.

— Dar e un ritual de iniţiere atât de distractiv...

— Da, spune Susannah. Şi e mai bun decât ritualul de sacrificiu pe care îl făceam înainte.

Alice îşi dă ochii peste cap. Nu cred că îi place că prietenele ei glumesc cu mine, oricât de ciudat ar fi umorul lor.

— Ar trebui să vezi ce faţă ai făcut, îmi spune Mary, rânjind.

O sărută pe mama ei pe obraz.

— Mă întorc repede.

Le urmez pe fete afară din casă, pe aleea lungă. Mary își scoate cheile de la mașină.

— Ai mașină?

Newyorkeza din mine e surprinsă.

Alice și Susannah zâmbesc.

— Dap, zice Mary. Eu am doar permisul provizoriu, dar Alice tocmai și-a luat permisul pentru începători.

Nici măcar nu vreau să știu ce nivel de lipsă de experiență mai e și ăsta. Mary îi aruncă cheile lui Alice și ne urcăm împreună în Jeep-ul Wrangler negru. Cum închid portiera, îmi prind centura de siguranță.

— Ați locuit în Salem dintotdeauna? întreb eu.

Susannah se întoarce spre mine de pe bancheta din spate.

— Dintotdeauna. De generații întregi. Din câte știu, majoritatea descendenților vrăjitoarelor n-au plecat din oraș.

— Eu o să plec, spune Alice.

Alice conduce ca un taximetrist din New York: agresiv și cu viteză. Manevrele lui Vivian par o nimica toată pe lângă ce face ea. Din fericire, Walgreens se află la mai puțin de un kilometru distanță.

Mary se bosumflă.

— Nu poți. S-ar destrăma cercul dacă pleci.

— Aici, zice Alice în timp ce jeep-ul se oprește cu un scrâșnet pe locul de parcare.

Suntem proiectate în față din cauza frânei. Ce cerc? Se comportă de parcă ar fi într-o societate secretă. Dacă e posibil așa ceva, s-ar putea ca ele să fie și mai prevăzătoare decât mine când vine vorba de a avea încredere în oameni.

Parcarea e în formă de U și e mărginită de o pantă înaltă de cinci metri, formată din pietre și pământ. Pornim

spre ea, Susannah şi Mary cărând după ele sacoşele cu picioare de păianjen sau ce-or fi chestiile aberante dinăuntru.

— Pare că putem urca dealul pe acolo, zice Mary, şi arată spre un colţ întunecat pe unde urcuşul e mai puţin abrupt.

Alice porneşte pe pantă, iar noi o urmăm. Apuc câteva crengi de copac ca să nu alunec. *Chestia asta chiar nu e genul meu.*

— Hai să mergem într-un loc mai retras, sugerează Susannah.

Hai să nu.

Lumina felinarelor stradale se estompează în timp ce înaintăm în pădure şi nu văd decât la câţiva metri în faţa mea. Crengile joase ameninţă să-mi scoată ochii sau măcar să-mi tulbure puţina senzaţie de siguranţă pe care o mai am. Merg cu mâinile întinse în faţă.

— Aici e bine, zice Alice când ajungem într-o poieniţă rotundă.

Mă uit în toate direcţiile, dar nu-mi dau seama unde suntem. Copacii sunt deşi şi, din câte văd, luna e ascunsă de nori. Mary scoate o pătură neagră şi o ajutăm să o întindă. Poieniţa abia dacă e îndeajuns de mare pentru pătură.

Mă aşez şi îmi trag gluga, vrând să-mi micşorez vederea periferică. Dacă pot să-l văd pe Elijah, asta înseamnă că pot să văd şi alte fantome? *Repede, gândeşte-te la altceva. Pisicuţe, căţeluşi, margarete... bulgări-de-soare, Abigail, fantome. La naiba.*

Susannah şi Mary aprind lumânări şi le aşază pe pătură. Copacii tremură în lumina flăcărilor şi crengile par să se mişte. Simt o nevoie puternică de a mă uita peste umăr. De ce n-am dat înapoi când am avut ocazia? Dacă

cineva spune: „Hai să invocăm morţii", nu-mi pasă cât de caraghioasă sunt, o iau la fugă.

Alice leagă ceva... nu ştiu ce... ierburi? Ritualul ăsta tăcut mă omoară. *Să zică cineva ceva, ca să scap de propriile gânduri!*

— Deci, ce ex... încep eu.

— O să-ţi spun când ai voie să vorbeşti. Până atunci, taci din gură, se răsteşte Alice, cu părul blond strălucindu-i în lumina lumânărilor.

— Nu-ţi face griji, spune Susannah. O să te prinzi pe parcurs.

Susannah aprinde patru lumânări în mijlocul păturii şi feţele noastre strălucesc. *Nu mă simt deloc confortabil.* Alice se uită spre Susannah iar ea dă din cap.

— Invoc puterea apei. Fie ca apa să-mi alunge îndoielile şi să-mi calmeze spiritul. Doar prin linişte pot vedea adevărul.

Când termină de rostit incantaţia, Susannah îşi toarnă pe degete puţină apă dintr-o sticlă şi stropeşte lumânările. Flăcările tremură, dar nu se sting.

Susannah se uită la stânga, spre Mary.

— Invoc puterea pământului. Fie ca pământul să ne arate drumul şi să ne ţină spiritul conectat la realitate. Doar prin echilibru pot vedea adevărul.

Mary ia puţin pământ de la marginea păturii şi îl aruncă spre lumânări.

Mary se uită la Alice.

— Invoc puterea aerului. Fie ca aerul să-mi înalţe gândurile şi spiritul. Doar prin răsuflare pot vedea adevărul.

Alice îşi vântură mâinile în apropierea flăcărilor, înteţindu-le.

Se uită toate trei la mine. *Foc? Trebuie să spun „foc"? Care erau cuvintele?*

— Invoc... zic eu simțindu-mă aiurea. Invoc... ăăă... focul... puterea focului.

— Fie ca focul să-mi lumineze drumul și să-mi aprindă spiritul. Doar prin purificare pot vedea adevărul, continuă ele la unison.

Alice ne împarte legăturile făcute de ea. Le urmez exemplul și pun un capăt al legăturii în foc. Alice ridică un bol în care punem ierburile arzătoare. Se simte un miros înțepător și iese mult fum.

Împreună, fetele rostesc:

— Cred ce spun și spun ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul.

— Repetă, șoptește Susannah.

— Cred ce spun... și spun ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul?

Susannah și Alice îmi întind mâinile. Le iau de mână. Prin fum, chipurile lor apar și dispar, ca atunci când ai semnal slab la TV. *Stai, ce e asta?* După un moment, chipurile tremură și mai violent. Apoi se estompează complet și în locul lor apar fețele altor femei. E ca și cum aș vedea câte două chipuri în același timp: Descendentele și niște femei bătrâne, pe care nu le cunosc.

Deschid gura, dar totul în jurul meu dispare. Până și sunetul flăcărilor care ard se stinge. Pentru o secundă, în întuneric apare o imagine: ceafa unui băiat care sângerează pe pământ, corpul său fiind strivit sub o placă mare de metal.

Țipătul lui Mary îmi întrerupe viziunea și sparge întunericul. Le văd pe fete din nou așa cum sunt ele, fără fețele estompate. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce se întâmplă. Toată lumea se panichează, stinge lumânările și strânge ingredientele pentru vrajă.

— Samantha, haide, spune Susannah, și mă ridic.

Alice ia pătura şi le urmez alergând prin pădure. Cu fiecare pas, devin şi mai conştientă de întuneric şi de senzaţia supărătoare că mai e cineva în pădure cu noi. Alerg atât de repede încât alunec pe panta dealului şi aterizez în parcare, cu mâinile zgâriate. Mary se învârte cu paşi mari în jurul jeep-ului.

— Ce-a fost asta? întreabă Mary.

Mă prind cu mâinile de cap, încercând să opresc starea de rău. Toată pielea îmi pulsează în ritmul înnebunitor al inimii. Poate că ierburile alea erau droguri halucinogene? Oare m-am înşelat în privinţa lor? Oare fetele astea chiar ştiu magie? Adică, eu văd fantome. Chestia asta nu e foarte diferită.

— Nu ştiu, spune Alice. Feţele alea...

Mary îşi scoate pelerina.

— Ai văzut şi tu, nu-i aşa, Susannah?

— Am văzut.

Şi cine era tipul strivit? *Era atât de mult sânge.*

— Tu ai...?

— Toată lumea să tacă un minut, zice Alice.

— Vreau acasă, spune Mary.

Alice scoate cheile şi descuie jeep-ul. Nimeni nu ezită; sărim toate înăuntru. *Ce tare îmi doresc să nu fi venit aici,* mă gândesc eu urcându-mă pe bancheta din spate. În oglinzile laterale văd că toată lumea are expresii tulburate. Călătorim în tăcere spre casă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Ceva în comun

Nu apuc să fac nici trei paşi în holul de la intrare, că Vivian strigă:

— Cum îndrăzneşti să vii acasă la ora asta fără să mă suni?

N-am avut timp să procesez ce am văzut şi faptul că Vivian ţipă la mine nu face decât să mă tulbure şi mai tare.

— Eşti plină de noroi. Unde ai fost?

Vorbeşte spre mine, nu vorbeşte cu mine.

— Am fost cu nişte fete de la şcoală.

Nu-mi cer iertare, nu după ce a făcut Vivian astăzi.

— De ce n-ai răspuns la telefon? Te-am sunat de cel puţin cinci ori.

Când o ignor reacţionează mereu prost, dar nu e ca şi cum aş fi putut să îi spun ce fac.

— N-am vrut să vorbesc cu tine.

Devine tensionată şi ştiu că am întins prea mult coarda.

— Sunt surprinsă că ai prieteni, având în vedere cum mi-a spus directorul că te porţi. Dar amândouă ştim că n-o să-i păstrezi prea mult timp.

— Pe bune? Trebuia să spui asta? Pun pariu că te simţi grozav că ai reuşit în sfârşit să mă bagi la terapie. Poate că aş putea să profit de timpul petrecut acolo ca să vorbesc despre ce treabă groaznică faci în rolul de părinte.

— Tocmai ai obţinut o săptămână de aşteptare până îţi revezi tatăl.

— Nu poţi să mă opreşti să-mi văd tatăl.

— Ba pot şi o s-o fac până înveţi cum să te porţi.

Mă îndrept spre scări.

— Nu vrei să mă ai ca duşman, Samantha. N-o să-ţi placă.

Nu mă deranjez să mă uit în urmă.

Deschid uşa camerei şi îl găsesc pe Elijah aşezat pe bancheta de la fereastră. Aruncă o privire expresiei şi hainelor mele şi se ridică în picioare.

— Te las singură.

— De ce ar spune aşa ceva? întreb eu.

Elijah clatină din cap.

— Nu ştiu.

— De ce ar face oricine aşa ceva? E răutate pură.

— Da.

— Oare chiar sunt atât de groaznică?

Buza de jos începe să-mi tremure.

Elijah se încruntă.

— Dacă nu-l am pe tata, nu am pe nimeni. Sunt complet singură.

El se întoarce spre fereastră şi nu-mi răspunde. Am nevoie de cineva care să se poarte frumos cu mine. Mi-am atins limita.

— Las-o baltă. Nici tu nu mă suporţi.

Îmi scot cizmele pline de noroi.

Elijah se uită pe geam.

— Tocmai mi-am amintit că la un moment dat am avut o conversaţie foarte asemănătoare cu Abigail.

Comentariul lui mă surprinde.

— Serios? Despre ce?

— E o poveste lungă.

Asta înseamnă că s-ar putea să-mi spună? Nu m-ar deranja să aud despre viaţa altcuiva acum.

— Nu mă deranjează.

Ezită pentru un moment. Când se întoarce spre mine, chipul lui e cuprins de emoţie.

— Stai jos.

Mă uit în jos spre blugii mei.

— Sunt plină de noroi. Întoarce-te cu spatele.

Nu-mi pasă dacă e mort de trei sute de ani. Mi-e aproape ca un prieten, după Jaxon.

El se uită la picioarele mele şi vede că am dreptate, apoi se întoarce iar spre fereastră. Mă dezbrac şi îmi pun pantalonii de trening.

Când mă uit înapoi spre el, îmi dau seama că reflexia mea e vizibilă în fereastră. S-a uitat la mine? Mă aşez pe pat, cu picioarele încrucişate.

— Poţi să te întorci.

El îşi prinde mâinile la spate.

— Ştii deja că Abigail iubea bulgării-de-soare. Credea că sunt cele mai frumoase flori din New England şi spunea că suntem norocoşi că le avem. Le culegea la sfârşitul verii şi apoi le găseam tot anul presate prin cărţi şi jurnale, chiar şi în actele mele contabile.

Îmi înfăşor o pătură în jurul picioarelor.

— Ce drăguţ.

Elijah dă din cap.

— Patul pe care stai. L-am comandat special pentru ea, la fel cum am făcut şi cu restul mobilei din camera asta. Am mers călare până în Ipswich ca să-l comand şi i-am făcut o surpriză când a împlinit şaisprezece ani. Ar fi trebuit s-o vezi când l-a primit. Şi-a trecut degetele peste florile sculptate şi a plâns.

— Deci tu ai comandat să se facă un compartiment ascuns în şifonier? Şi uşa secretă în bibliotecă? Chiar îţi place să ascunzi lucruri, nu-i aşa?

Ceea ce vreau să întreb este „ce anume ascundeai?“ Dar nu îndrăznesc să întreb asta. E mereu pe picior de plecare şi fără să-l enervez eu.

El pare amuzat de observaţia mea.

— Scrisorile pe care le-ai găsit erau scrisori de dragoste între Abigail şi un băiat cu care am crescut. Era cu câţiva ani mai mare ca ea, îmi era coleg de şcoală şi prieten. Am ştiut dintotdeauna că e ceva între ei, dar n-am lăsat să se vadă. Nu voiam să o fac să se simtă ruşinată.

Respectul lui pentru sora mai mică mă face să mă simt vinovată pentru că am încercat să-i citesc scrisorile.

— Într-o zi, mi-a mărturisit că e îndrăgostită. M-a întrebat dacă pot să-i duc o scrisoare în secret. Am acceptat, dar mi-era teamă pentru ea, ştiind că familia lui îl obliga să se însoare cu fiica guvernatorului. Dacă iubirea lor devenea publică, ar fi fost nevoiţi să se despartă. Sau bună-cuviinţa lui Abigail ar fi fost pusă la îndoială. Curând după aceea, am devenit singura lor modalitate de a comunica între ei.

Priveşte şifonierul cu nostalgie.

— Compartimentul secret a fost conceput pentru ca ea să aibă un loc în care să-şi ţină lucrurile private.

— Au fost împreună până la urmă?

Tonul lui William în scrisoare părea unul plin de regret.

— Nu, zice el.

Aştept, dar el nu mai continuă.

— Mulţumesc că ai împărtăşit asta cu mine. Când am găsit scrisorile alea, am ştiut că sunt speciale. Acum ştiu de ce.

Expresia lui devine blândă.

— Nu am mai vorbit despre ea de sute de ani. Nu mă simt pe deplin confortabil.

— Înţeleg. Nu mă refer la partea cu sute de ani, ci la faptul că nici eu nu împărtăşesc lucruri personale. Nu am prieteni pentru un timp îndeajuns de lung ca să le spun. Iar atunci când le povestesc, au tendinţa să folosească informaţiile astea împotriva mea.

— Nu-mi place să recunosc că avem ceva în comun.

Se aşază lângă mine şi, pentru prima dată, cred că tocmai a făcut o glumă.

— Da, aşa ceva ar fi îngrozitor.

Colţurile gurii lui se mişcă un pic în direcţia unui zâmbet.

— Zâmbeşti? întreb eu.

— În niciun caz.

Colţurile gurii i se ridică şi mai tare.

— Ai grijă. S-ar putea chiar să cred că mă placi.

— O să îţi las altă carte pe podea, atunci.

— Sau altă piatră, răspund eu.

Zâmbetul lui dispare.

— Nu eu am aruncat piatra aia în geamul tău.

— Serios? întreb eu şi fac o pauză înainte să continui. Ştii cumva cine a aruncat-o?

El clatină din cap.

— Ai vorbit cu Descendenţii astăzi?

Evenimentele din seara asta îmi invadează mintea.

— Mda, au fost de acord să mă ajute. Dar... am fost la locul spânzurătorilor şi... ăăă...

Cum să mă exprim?

— Şi am făcut un ritual sau o vrajă sau ceva...

Expresia lui devine serioasă.

— Ai practicat vrăjitoria?

Nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs. Şi acum, că nu mai sunt în pădurea aia înfricoşătoare, încep să cred că mi-am imaginat totul.

— Cred că da.

— Ce s-a întâmplat?

Tonul lui mă îngrijorează. Trasez cu degetele modelul dantelei de pe aşternutul meu de pat. Am crezut că el ar fi primul care ar susţine că vrăjitoria nu există.

— Feţele fetelor s-au estompat şi au devenit alte chipuri. Apoi totul s-a întunecat şi am văzut un băiat strivit sub o placă de metal.

Se ridică în picioare.

— Feţele cui?

— Sincer, nu ştiu. Erau mai în vârstă, totuşi.

— Trebuie să te întorci acolo cu Descendenţii. O să vin şi eu să văd.

— Nici gând! Nu fac asta din nou. Aproape că am vomat de frică.

— Dacă nu cumva ai altă idee despre cum am putea vedea feţele respective, ne întoarcem pe deal.

Tonul lui sugerează că n-o să ajung nicăieri dacă mă cert.

— E clar că îmi ascunzi ceva. Ce anume? întreb eu.

— Am luat iniţiativa de a citi câteva jurnale ale Descendenţilor din anii cu multe decese. Am găsit în mare parte lucruri inutile, bârfe ordinare. Dar o anumită informaţie mi-a rămas în minte. La o diferenţă de o sută de ani între un incident şi celălalt, două persoane au văzut chipuri ca cele descrise de tine.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Fruntea i se încreţeşte.

— Au murit la scurt timp după aceea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Sunt descoperită

Arunc o privire prin sala de mese. Alice, Mary şi Susannah stau la locul lor obişnuit de lângă fereastră. Îmi doresc să le fi rugat să vină la locul spânzurătorilor în timpul orei de dirigenţie. Şi dacă n-o fac acum, se termină şcoala şi mâine e miercuri – Ziua Memorială. Trebuie să fac asta, chiar dacă Alice mă umileşte de faţă cu ceilalţi.

Pe măsură ce mă apropii de masă, lumea se întoarce să se uite la mine. N-am văzut pe nimeni care să încerce să se apropie de ei în timpul prânzului. E ca şi cum te-ai prezenta în faţa tronului fără invitaţie. Mă opresc la marginea mesei rotunde. Aici e mult mai rău decât în grădină. Sunt descoperită.

— Ia loc, Samantha, zice Susannah.

Mă uit la Alice.

— Nu mai sta acolo ca o idioată, zice ea.

De obicei, când cineva mă face „idioată" nu mă simt uşurată. Dar, în cazul ăsta, da. Trag un scaun şi mă aşez.

— Nu ştiu cum să zic asta, aşa că o s-o spun pur şi simplu. Trebuie să mergem înapoi la locul spânzurătorilor.

— Ăsta e marele anunţ?

Alice inspiră încredere.

— Ştim. Mergem după petrecerea cu vrăjitoare şi vrăjitori din seara asta.

— Eu n-am fost invitată la petrecere.

De ce am spus asta?

Toată lumea tace. Apoi Susannah spune:

— Vino la petrecere, o să mergem împreună după aceea.

— Bine, dar tu eşti responsabilă, o avertizează Alice pe Susannah.

Nu sunt sigură dacă ar trebui să-i mulţumesc pentru invitaţie sau s-o întreb pe Alice care sunt riscurile. Oare e vorba de faptul că Lizzie mă urăşte? Nici Alice nu mă place prea tare, asta e sigur. Şi de ce păstrează secretul a ceea ce am făcut ieri în faţa lui Lizzie şi John? În fine. Asta e despre tata, nu intenţionez să-mi fac prieteni.

Alice sparge tăcerea.

— Ai terminat? Sau mai ai şi alte idei geniale?

— Cred că şi alţi descendenţi au văzut feţele estompate pe care le-am văzut în pădure. În anii trecuţi, când au murit mulţi oameni, adică.

Mary se foieşte inconfortabil.

— Eşti plină de veşti bune.

— Crezi sau ştii? întreabă Alice.

— Ştiu.

— Cum poţi să ştii asta, Samantha? întreabă Susannah.

— Nu pot să explic asta. Dar e ceva ce ar trebui să ştiţi. Descendenţii care au văzut acele feţe estompate...

— Nu ştiu dacă să fiu ruşinată pentru tine sau dezgustată de tine, spune vocea lui Lizzie în spatele meu.

Oh, rahat. Ce caută la pauza de prânz pentru clasele a zecea şi a unsprezecea?

Alice îmi aruncă o privire care spune „E doar vina ta, pentru că ai încercat să stai cu noi". Mă ridic şi o înfrunt pe

Lizzie, dar ea se uită dincolo de mine, la Descendenți. Sunt cam douăzeci de elevi de-a unsprezecea, inclusiv Jaxon.

— Sper că asta e o glumă, le spune Lizzie fetelor.

— Ei bine, dacă e o glumă, e cam lipsită de umor, spune Alice.

Lizzie pare nesigură. Și eu sunt confuză. Replica asta a fost direcționată către mine sau către Lizzie? Încerc să părăsesc grupul, dar Lizzie mă prinde de braț și își înfige unghiile în pielea mea.

— Aș putea să te distrug dacă aș vrea, spune ea înainte să-mi dea drumul, amenințându-mă cu ochii ei, unul căprui și unul verde.

Jaxon mă privește de la o masă din capătul opus al încăperii și decid să plec de lângă ea. Chiar nu vreau să fac o scenă în mijlocul cantinei, când toată școala se uită.

— Ce-a fost asta? întreabă Jaxon când mă îndrept spre el.

Își scoate din ghiozdan un prânz incredibil de mare.

Mă așez lângă el.

— Nimic, nu te îngrijora.

— Nu pare nimic.

— Vorbeam cu Descendenții și Lizzie s-a enervat.

Încerc să mă port ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Nimeni nu vorbește cu ei la prânz. Crede-mă, am mai văzut persoane care au încercat. Se uită la tine cu priviri fixe, până te simți jenat și pleci.

— Te cred.

— Vrei să-mi spui ce se petrece?

Jaxon îmi oferă un sandvici cu unt de arahide, banană și miere.

— Ești sigur? îl întreb.

— Am două.

Râd și iau sandviciul.

— Ce faci aici în pauza mea de masă?

— Profa era bolnavă şi suplinitorul n-a venit. Nu cumva ai împărţit iar pateuri?

Rânjeşte. Nu ştie că erau de la patiseria mamei lui? Poate că Vivian n-a pomenit nimic de faţă cu doamna Meriwether până la urmă. Ce uşurare.

Zâmbesc şi muşc din sandviciul delicios.

— Ştii ceva despre o petrecere cu vrăjitori şi vrăjitoare în seara asta?

— Dap.

— Asta e tot ce ai de spus?

— Depinde. Tu mi-ai spus tot ce aveai de spus despre Descendenţi?

Clatin din cap, amuzată. Dar, în realitate, nu ştiu ce să spun. Nu vreau să mint, dar nu-i pot spune adevărul. Dacă i-aş spune, aş putea să compromit înţelegerea tacită pe care o am cu Descendenţii şi n-o să mai vină cu mine la locul spânzurătorilor.

— Susannah şi-a lăsat caietul în sala de dirigenţie, iar eu i l-am înapoiat.

O minciună slabă, dar se putea şi mai rău.

— Părea că te-ai aşezat la masa lor. Ca şi cum aţi fi prietene.

— Fii serios. Nici vorbă.

De fapt, chiar stăteam la masa lor. Mă purtam prietenos cu ele. Dar asta nu înseamnă că suntem prietene, nu?

Jaxon nu e convins, dar schimbă subiectul.

— Petrecere cu costume. Acasă la Alice. Descendenţii organizează mereu câte o petrecere din asta înainte de Ziua Memorială. E o tradiţie.

Bal mascat? Organizat de Descendenţi? Nu sună prea distractiv pentru mine. Dar, dacă nu mă duc, s-ar putea să nu mă aştepte când se întorc la locul spânzurătorilor.

— Tu vii?

— Arăt foarte bine în costumul meu de vrăjitor. N-aş vrea să le răpesc oamenilor plăcerea de a mă vedea.

— Da, şcoala nu te-ar ierta niciodată.

Jaxon îmi dă să aleg între mai multe feluri de prăjituri dintr-o cutiuţă legată cu sfoară. Mă întreb dacă pot s-o conving cumva pe doamna Meriwether să-mi împacheteze masa de prânz.

— Te iau de acasă la nouă, nouă jumate? întreabă Jaxon.

— Ăă, da. Sigur. Trebuie să mă costumez?

— N-o să te lase să intri altfel.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Ai muşcat pe toată lumea

Dansul sincron, balurile mascate şi vorbitul în public sunt în vârful listei mele de moarte-prin-umilire. Hainele mele sunt împrăştiate pe fiecare suprafaţă disponibilă pe mobilele din cameră. Îmi doresc să nu fi acceptat să fac chestia asta.

— Sam! Uşa! urlă Vivian de la parter.

Mă uit la mobil. E 20.17. Oare Jaxon a venit mai devreme? Apuc nişte haine şi le îndes în şifonierul lui Abigail într-o grămadă dezordonată.

— Vin!

Cobor primele scări înainte să mă opresc brusc, speriată. Vivian vorbeşte cu Susannah în hol.

— Hei, spun eu, iar ele se uită spre mine.

— Nu ştiam că vă duceţi la o petrecere tematică, zice Vivian pe un ton prietenos în timp ce eu cobor restul scărilor.

Nu ştie pentru că n-am mai vorbit deloc de seara trecută. Dau din umeri.

— S-ar putea să am ceva în dulap ceva pentru tine, zice Vivian.

Ăsta e un exemplu perfect al relaţiei noastre actuale. Ne certăm şi apoi ignorăm complet faptul că cearta a avut loc.

— N-am nevoie.

— Spune-mi dacă te răzgândeşti, zice ea şi se îndepărtează, ţăcănind cu tocurile pe hol.

Susannah poartă o rochie victoriană care îi stă foarte bine, cu volane şi guler înalt. Are părul prins într-un coc elaborat, diferit de felul în care îl poartă de obicei.

— Uau. Arăţi extraordinar.

N-am cum să mă compar cu felul în care arată ea.

— Mersi, zâmbeşte ea.

— Tocmai mă pregăteam. Vrei să vii la etaj?

E clar că a venit cu un motiv anume şi nu vreau ca Vivian să audă, orice ar fi. Vivian deja mă consideră instabilă psihic; n-am nevoie să audă că practic vrăjitoria fără să vreau.

— Sigur. E o casă veche foarte frumoasă. Mereu m-am întrebat cum arată pe dinăuntru.

Urcăm împreună scările.

— Timp de aproape trei zile, m-am tot pierdut prin ea.

— Îmi imaginez.

Se uită la aplicele care luminează slab pe hol.

— Iată-ne, zic eu deschizând uşa dormitorului meu.

— Mă simt de parcă am fi călătorit în trecut.

Repetă exact gândurile mele de când am văzut locul ăsta.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ştiu că nu ai trecut din întâmplare prin cartier.

— Aşa e.

Se uită în jos la geanta din mătase, de epocă, pe care o poartă într-o parte şi scoate din ea un plic.

— Asta e o scrisoare de la bunica ta pentru a mea. Am găsit-o când o ajutam pe mama să sorteze lucrurile din nişte cutii vara trecută. În scrisoare, bunica ta vorbeşte despre decesele suspecte.

— Deci ştiai şi tu despre ele?

Aveam dreptate în grădină. Chiar știau ceva și nu îmi spuneau.

— Într-un fel. Sincer, credeam că bunica ta era cam... dezechilibrată. Dar răspunsul bunicii mele a fost cel care m-a îngrijorat. Era băgat în același plic. Dar nu l-a trimis.

— Aha, zic eu, nesigură.

— Samantha, de unde știai că și alți descendenți au văzut fețele estompate?

— Asta spune scrisoarea? Cea de la bunica ta?

— Da. I-am arătat-o lui Alice, iar ea a fost de acord cu mine că s-ar putea să fie o informație importantă. Apoi ai venit tu la școală și ne-ai spus că și alți descendenți au văzut fețele estompate.

Încep să înțeleg de ce e Alice suspicioasă în legătură cu mine. Informația pe care o am mi s-ar părea ciudată și mie, dacă aș fi în locul ei.

— Bunica mea n-a trimis scrisoarea. De unde ai aflat?

— Nu pot să-ți spun.

— Știu că nu ți-am dat niciun motiv să ai încredere în noi, după ce ți-am scris pe vestiar, te-am tras de păr și am stârnit zvonuri...

— Și ați aruncat piatra, spun eu.

— Piatra?

— Piatra pe care ați aruncat-o în geamul meu și pe care scria „MORI"?

Chipul ei cu trăsături delicate se încruntă.

— Nu știu nimic despre asta. Ce oribil.

Poate că Lizzie și John au făcut asta și ea nu știe?

— Mda, păi. Înțelegi de ce nu mă arunc cu capul înainte când vine vorba de a avea încredere în voi.

— Înțeleg. Ce aș putea face ca să te răzgândești?

— Nu știu. Cred că ai putea începe prin a-mi spune de ce mă urmărește Lizzie peste tot.

Se uită spre fereastră, lucru care nu îmi diminuează suspiciunile şi nu mă linişteşte deloc.

— E complicat.

— Are cumva de-a face cu faptul că nu i-aţi invitat pe ea şi pe John în ziua în care ne-am întâlnit în grădină?

Îşi atinge în treacăt gulerul.

— Da.

Aştept, dar ea nu continuă.

— Susannah, dacă nu-mi spui de ce Lizzie se poartă atât de urât cu mine sau de ce ascundeţi faptul că vă petreceţi timpul cu mine, cum aş putea să mă răzgândesc şi să am încredere în voi?

Sună mai dur decât intenţionam. Dar, pe bune, mă simt de parcă aş fi atacată din toate părţile. Şi dacă Lizzie are vreun plan măreţ, vreau să ştiu care e.

— Ai dreptate, zice ea dând din cap. N-ar trebui să ne ascundem. E greşit.

Rămânem într-o tăcere jenantă câteva secunde, dar ea nu-mi dă alte explicaţii.

— Bine, atunci bănuiesc că putem să ne ducem la locul spânzurătorilor în seara asta şi apoi să mergem fiecare pe calea ei.

Mă doare să spun asta cu voce tare. Nici n-am realizat cât de mult îmi doresc ca lucrurile să evolueze altfel.

Ea îşi împreunează degetele subţiri şi spune:

— Sora mea mai mică are cancer, Samantha. Anul trecut a stat mai mult prin spitale. Pentru o perioadă am crezut că o să se facă bine. Dar, recent, au descoperit şi mai multe celule maligne. Acum înţelegi de ce sunt atât de îngrijorată de tiparul ăsta de decese. Amândouă avem foarte mult de pierdut.

Greutatea vorbelor ei mă ia prin surprindere.

— Îmi pare rău.

De asta a abordat-o Jaxon ca să-i spună despre tatăl meu. A crezut că Susannah ar putea să înţeleagă prin ce trec.

— Nu mă aştept să ai încredere în mine atât de curând, mai ales având în vedere tot ce s-a întâmplat. Dar, te rog, gândeşte-te la asta. Nu putem să mergem fiecare pe calea ei, pentru că atunci...

Nu e nevoie să termine propoziţia ca să înţeleg teama ascunsă în cuvintele ei. Ştiu foarte bine ce vrea să spună.

— Bine. O să mă gândesc la asta.

Ea dă din cap.

— Te las să te pregăteşti. O să plec, nu e nevoie să mă conduci.

Iese pe uşa dormitorului şi o parte din mine vrea să-i spună că totul o să fie bine. Dar adevărul este că nu ştiu dacă aşa o să fie.

Instinctiv, îmi las privirea să coboare pe fotografiile tatălui meu, aşezate pe cufăr.

— O să dezleg misterul, tată. Fac tot ce pot. Cad de şapte ori şi mă ridic de opt.

Ceea ce înseamnă că acum trebuie să mă duc la petrecerea asta şi să aflu ce a fost cu feţele estompate. Chiar dacă tot ce vreau să fac este să mă mut în salonul de spital al tatei.

Îmi verific mobilul. E 20.39. Deschid uşile şifonierului şi examinez dezordinea dinăuntru. În vârful mormanului de haine este o rochie de dantelă frumos împăturită. *Ce caută asta aici?* O scot cu grijă, o despăturesc şi coboară până-n podea foşnind. E cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată.

— Elijah?

Niciun răspuns.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Aştept, dar nu primesc niciun răspuns.

Mă dezbrac de blugii rupţi şi de tricou. A făcut asta pentru că vrea să fie sigur că mă duc la locul spânzurătorilor cu fetele? Sau e pur şi simplu un gest frumos?

Mă admir în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi mă simt nesigură. Mă încalţ cu o pereche de cizme cu şiret şi îmi pun portofelul într-una dintre ele. Cumva, detaliul ăsta mă face să mă simt mai sigură pe mine.

— Ce rochie frumoasă. Nu o ştiu, spune Vivian din pragul uşii.

Mă întorc spre ea, dar nu-i răspund.

— Pare de epocă, continuă ea.

— Poate.

Îmi scot geaca şi o pun pe pat, evitând să stabilesc contact vizual cu Vivian.

— Nu poţi să porţi geacă de piele cu rochia asta. Mai ales piele ecologică. N-o să arate bine.

Vreau să ţip la ea să plece din camera mea, dar mi-e teamă că, dacă fac asta, n-o să mă mai lase să plec.

— Sam, ia pelerina mea neagră. O să se potrivească perfect. Consider-o un semn de pace.

Vivian nu e genul care să-şi ceară scuze.

— Putem să mergem să-l vedem pe tata mâine?

Oftează.

— Nu crezi că vreau şi eu să-l văd? Am fost îngrijorată din cauza ta aseară. Bineînţeles că putem să mergem să-l vedem mâine.

Simt cum tensiunea din pieptul meu se calmează.

— Bine, spun eu. Hai să vedem pelerina aia.

Vivian zâmbeşte şi ţăcăne pe tocuri spre camera ei, în capătul opus al casei. O urmez în timp ce vorbeşte despre perioadele modei şi cum pelerina se purta în nu ştiu ce vremuri. Se duce direct în dormitor şi deschide şifonierul.

N-am idee ce vrea de fapt să spună. Sunt doar uşurată că o să-l văd pe tata. Din când în când, spun „grozav" în timpul discursului ei despre modă. Pe măsuţa de toaletă zăresc colţul unei facturi medicale. Notă mentală: trebuie să mă întorc aici când ea nu e acasă.

— Uite, zice ea şi îmi întinde o pelerină grea din mătase.

E într-adevăr foarte frumoasă.

Când eram mică, Vivian îmi cumpăra haine ca şi cum aş fi fost păpuşa ei. Partea amuzantă e că îmi plăcea. Atenţia de care mă bucuram mă făcea să mă simt specială.

Vivian s-a aşezat pe pat şi a pus lângă mine o cutie neagră, strălucitoare.

— Ce e? am întrebat eu, rezemată de perne.

— Singurul mod prin care poţi să afli e s-o deschizi.

Vivian folosea cu mine acelaşi ton al vocii pe care-l folosea cu adulţii. Nu m-a tratat niciodată diferit doar pentru că eram mică. Îmi plăcea lucrul ăsta.

Am ridicat capacul şi am dat la o parte hârtia creponată. Înăuntru era o rochie crem cu modele migăloase făcute din mărgele.

— Uau. Arată ca a ta.

— E exact ca a mea. Am comandat-o. Ştii pentru ce e?

Nu-mi venea să cred că ţineam în mâini o replică a piesei mele favorite din garderoba lui Vivian. Iar asta spune multe, având în vedere dimensiunile şifonierului ei.

— Pentru festivitatea de absolvire a clasei a cincea?

Ea a dat din cap.

— O rochie în stilul anilor douăzeci s-ar potrivi perfect cu părul tău scurt. Şi când toată lumea o să-ţi admire alegerile vestimentare curajoase, poţi să le arăţi degetul mijlociu fetelor care ţi-au tăiat părul.

Am râs.

Mă îmbrac cu pelerina şi Vivian se uită la mine.

— Hmmm, face ea şi începe să caute printr-o cutie de bijuterii.

Îmi pune un lănţişor argintiu la gât. Are un pandantiv făcut din bucle de argint unite, care formează un nod.

— Mult mai bine.

Îmi îndreaptă pelerina pe umeri şi, brusc, mă simt copleşită de cât de groaznic ne-am certat zilele astea. Poate că am luat decizia greşită ascunzându-i ce se întâmplă în Salem. Dacă Elijah are dreptate şi tata e în pericol, n-are şi ea dreptul să ştie? Măcar o parte din informaţii?

— V, mai ţii minte când ai comandat pentru mine rochia aia în stilul anilor douăzeci?

Zâmbeşte. Îi place când îi spun V. N-am mai făcut asta de luni bune.

— Pe atunci erai îndeajuns de deşteaptă ca să-mi urmezi gusturile vestimentare.

Râd.

— Da. Îmi era foarte frică să mă duc la absolvire şi să înfrunt pe toată lumea. Rochia aia m-a făcut să-mi fie mai uşor.

— Te-a ajutat şi faptul că una dintre fetele alea rele a căzut când urca pe scenă.

Rânjesc.

— Dap. Şi asta m-a ajutat. Oricum, mulţumesc pentru toate astea.

Îşi înclină capul puţin.

— Cu plăcere.

Tensiunea din aer s-a mai diminuat, cel puţin pentru moment. Nu pot să nu mă gândesc ce bine e.

— Mă gândeam că am putea petrece mai mult timp împreună, cum făceam înainte. Ştiu că m-am purtat ciudat în ultima vreme... şi am fost dificilă. Doar că am fost copleşită.

Ceasornicul de la parter începe să sune. E 21.00. În orice moment poate să apară Jaxon.

Expresia lui Vivian devine blândă.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Da, cred că s-ar putea să vreau. Trebuie să plec acum, dar vorbim mâine?

— La cină. O să gătesc ceva după ce ne întoarcem de la spital.

— Aşa rămâne, zic eu.

Dacă am fi genul de oameni care se îmbrăţişează, probabil că ne-am îmbrăţişa acum. În schimb, eu zâmbesc iar ea dă din cap, apoi plec grăbită spre camera mea.

Mă examinez în oglindă. Sunt îmbrăcată prea frumos ca să fiu vrăjitoare. Mi-ar trebui nişte vopsea verde cu care să mă dau pe faţă. Stai, o să-mi fac un neg. Măcar aşa o să arăt mai mult a vrăjitoare. Desenez un punct în mijlocul obrazului cu un creion dermatograf. Aşa e mai bine.

— Sam, a venit Jaxon! strigă Vivian.

Închid lumina şi înaintez pe hol. Mă opresc la capătul scărilor şi privesc în jos, spre Jaxon. El îmi zâmbeşte. Păşesc pe trepte cu grijă, ca să nu calc pe rochie. Când ajung jos, mă întorc spre el.

— Ce e? spun după câteva secunde de tăcere.

— Eşti frumoasă.

Mi se înroşesc obrajii.

— Mulţumesc.

— Îmi place aluniţa în stil Marilyn Monroe.

— Ce? Nu, e un neg, spun eu, iar Jaxon râde.

Traversăm holul de la intrare, Jaxon îmi deschide uşa şi mă lasă să trec. Poartă o vestă neagră cu nasturi aurii, pantaloni negri şi un palton negru, lung până-n pământ.

— Trebuie să recunosc, sunt impresionată.

— Pentru că ţi-am deschis uşa? Sau pentru că am avut dreptate când am spus că arăt bine în rolul de vrăjitor?

Jaxon porneşte spre aleea din faţa casei lui şi îmi întinde mâna. I-o strâng.

Clatin din cap.

— Sunt impresionată de costum, prostule.

Îmi deschide uşa din dreapta a camionetei lui şi mă ajută să urc.

— Sunt multe petreceri cu costume pe aici. Dacă aş fi în locul tău, aş începe să mă pregătesc.

Ocoleşte camioneta şi se urcă.

— Sunt sigură că nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu asta. Mă îndoiesc că sunt pe lista de invitaţi la petrecerile astea. Ţi-a împrumutat mama ta camioneta?

— De fapt, e a mea.

Porneşte motorul şi dă cu spatele pe alee.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar m-am întrebat de ce are doamna Meriwether două camionete în faţa casei.

— De ce nu vii cu maşina la şcoală, atunci?

El rânjeşte.

— Pentru că făceam drifturi noaptea cu prietenii mei şi m-a prins mama. Am convins-o să mă lase acum cu maşina pentru că tu porţi tocuri.

— Ce te-a făcut să crezi că o să port tocuri?

— Am bănuit.

— Păi, nu port.

— Ups.

Rânjetul i se lărgeşte.

— Eşti o figură, zic eu zâmbind.

— Vrei să spui că sunt cel mai extraordinar, pentru că acum nu trebuie să mergi pe jos, îmbrăcată în rochie.

— Nu există „cel mai extraordinar".

— Acum există.

Se întinde spre torpedo şi scoate o cutiuţă.

— Ah, şi mama ţi-a trimis asta.

Îmi pune cutia în braţe.

E o cutie mică, roz, de la patiseria ei, înfăşurată în panglici negre şi aurii. Trag de fundă şi deschid capacul. Înăuntru e un mic buchet de violete negre şi mov, acoperite cu zahăr.

— E un buchet de prins la corsaj, îmi explică el în timp ce trecem pe lângă o casă mare cu coloane albe, acoperite de luminiţe.

Fiecare fereastră are câte o lumânare în geam. Probabil asta e casa lui Alice. Jaxon parchează camioneta în primul loc liber de pe strada aglomerată.

— Nimeni nu mi-a mai oferit vreodată un buchet, spun eu cu o voce mai tăcută decât de obicei, ridicând micul aranjament floral din cutie.

Jaxon se întoarce spre mine şi mi-l ia din mână.

— Zice că e comestibil. Deci, când se termină petrecerea, poţi să-l mănânci.

Îl prinde cu grijă de rochia mea.

— I-am spus că ăsta nu e balul de absolvire, dar o ştii pe mama. N-ai cum s-o refuzi.

Îi zâmbesc.

— E minunat.

Poate că petrecerea asta n-o să fie aşa de groaznică până la urmă.

— Lasă-mă să-ţi deschid uşa, se oferă el.

Dar, înainte să ajungă la portieră, mi-o deschid singură. Păşesc cu grijă pe trotuarul neuniform, ca să nu-mi prind rochia în ceva.

Jaxon râde.

— Sam, eşti cea mai încăpăţânată fată pe care am cunoscut-o vreodată.

— Şi imaginează-ţi, sunt aşa când sunt bine dispusă.

Îşi pune mâinile de-o parte şi de alta a taliei mele şi mă trage spre el. Mirosul lui lemnos mă copleşeşte.

— Noroc că încăpăţânarea mi se pare sexy.

Faţa lui e la câţiva centimetri de a mea.

Mă aplec în faţă şi vârful cizmei îmi alunecă într-una dintre crăpăturile trotuarului. Fac un pas în spate ca să nu cad.

— Îţi plac şi fetele care se împiedică stând pe loc? îl întreb eu.

Aproape că m-a sărutat, ca în pădure, iar eu mă împiedic?

El râde şi mă ia de mână. Traversăm spaţiul verde, îndreptându-ne spre uşa de la intrare.

— Bun venit la rezidenţa familiei Parker, spune un majordom la intrare. Pot să vă iau hainele?

Îi dau pelerina.

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama că petrecerea asta e ca dineurile lui Vivian, dar la un cu totul alt nivel. E o petrecere pentru elevi de liceu. De ce e aşa de somptuoasă? Toată lumea se uită la noi fără urmă de jenă.

— Hai să luăm ceva de băut.

— Sigur, spune Jaxon.

— Hei! strigă o voce familiară în timp ce ne îndreptăm spre o masă frumos aranjată, plină cu bunătăţi specifice anotimpului.

E Dillon. Iar lângă el se află fata drăguţă de la ora de istorie care flirtează mereu cu Jaxon.

— Bună, zice Jaxon.

Dă din cap spre Dillon şi o îmbrăţişează pe fată. Ea poartă un corset cu şiret şi o fustă scurtă, neagră. Nu înţeleg rostul unui costum care te înfăţişează aproape dezbrăcată. Dillon, pe de altă parte, a aruncat pe el toate hainele negre pe care le avea, fără să se gândească prea mult.

Dacă n-ar fi proaspăt ras, cu părul dat pe spate cu gel, ar părea un vagabond.

— Îl ştii pe Dillon, iar ea e Niki, spune Jaxon arătând spre ei. Ea e Sam.

— Mă bucur să te cunosc, îi spun lui Niki, dar ea îşi păstrează atenţia fixată asupra lui Jaxon.

Ei bine, seara asta o să fie distractivă.

Mă uit spre mulţimea de oameni costumaţi. Şoaptele şi privirile sunt evidente.

Dillon ne oferă pahare de cidru fiert de mere de pe masă şi scoate o sticluţă. Pune câte puţin lichid din sticluţă în paharele noastre, şi apoi o ascunde înapoi sub straturile de haine.

— Avem o descendentă Mather la o petrecere cu vrăjitoare. Beau în cinstea ta.

Îşi ridică paharul.

E cam ameţit, dar îmi place de el. Iau o gură de cidru şi e delicios.

— Tu bei pentru orice, spune Jaxon.

Niki se uită la mine pentru prima dată.

— Ai ceva pe faţă.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea să zică.

— E un neg.

— Oh.

Pare sceptică.

Mă uit prin mulţime, dar nu-i văd pe Descendenţi. În mod ciudat, îmi dau seama că îl caut din priviri şi pe Elijah.

— Asta îmi place să văd, comentează Dillon când mă vede că iau o gură de băutură şi realizez că aproape am terminat un pahar întreg. O să bem nişte shot-uri mai târziu, Sam.

Deja încep să mă simt un pic ameţită.

— Sau poate că nu, zice Jaxon. Mergem să-i arăt lui Sam pe aici. Ne vedem mai târziu.

— Okay, spune Dillon.

Niki nu spune nimic, dar dezamăgirea ei e evidentă.

— Samantha! strigă Dillon în timp ce ne îndepărtăm. Te place!

Mi se înroșesc obrajii. Sunt sigură că Niki vrea să mă omoare.

— Taci din gură! strigă Jaxon peste umăr.

— Nu-i frânge inima! strigă Dillon, dar deja ne-am pierdut în mulțime.

Jaxon zâmbește.

— Nu-l asculta pe clovnul ăla. E beat.

— Deci, vorbești despre mine cu prietenii tăi?

— Poaaaate am spus ceva despre faptul că te plac.

Jaxon se înroșește și intrăm într-o sufragerie formală, decorată cu un număr amețitor de lumânări negre.

— E greu de crezut că cineva te place, spune Lizzie de pe canapeaua-șezlong, iar eu mă opresc brusc. Pleacă de aici!

Te rog, nu mi se poate întâmpla asta. Nu pot să plec până nu pun la cale un plan cu fetele.

— Taci din gură, Lizzie. Asta nu e casa ta, zice Jaxon.

Lizzie se ridică. Rochia ei mulată și lungă atinge podeaua. Are un guler de dantelă, care stă ridicat la ceafă, făcând-o să arate și mai înfricoșător.

— E petrecerea mea, Jaxon. De ce nu te dai deoparte și mă lași să mă ocup de ea? Asta dacă nu cumva vrei să încep să mă iau de mama ta nebună.

Doamna Meriwether? Câtă răutate. Pentru prima dată de când îl cunosc, Jaxon se enervează foarte tare. Dacă Lizzie ar fi băiat, sunt sigură că Jaxon i-ar trage un pumn.

Înainte ca Jaxon să aibă timp să răspundă, John o întrerupe.

— Ce naiba?

Își ridică brațele, arătându-i-le lui Lizzie. O iritație severă, formată din ovale roșii îi acoperă mâinile.

Ne holbăm cu toții.

— Arată ca niște mușcături, spune el, cu vocea nesigură.

O fată țipă și ne întoarcem spre ea. Are aceeași iritație pe față. Groaza își aruncă ancora în străfundul stomacului meu.

Lizzie arată cu degetul spre mine.

— Tu ai făcut asta? Nimeni n-a uitat că ne-ai dat pateuri otrăvite.

Vorbește îndeajuns de tare pentru ca toată lumea din jur să înceapă să șușotească.

Mă uit spre Jaxon, îngrozită. Dar el se uită la propriile mâini, acoperite de urme de mușcături. Oh, nu.

Lizzie își mușcă obrajii. Încerc să mă gândesc la o posibilă ieșire din situația asta, dar nu pot. Îmi doresc să nu fi băut alcoolul ăla. Fac un pas în spate. Lizzie rânjește și murmură ceva pe sub bărbie.

Susannah, despre care nu știam că se află în încăpere, o oprește:

— Lizzie, nu face asta.

Îmi ia apărarea?

— Pleacă, Susannah. O să mă ocup *personal* de problema asta, pentru că tu nu ești în stare.

Susannah o prinde pe Lizzie de braț.

— Nu, Lizzie. Eu am invitat-o aici.

Orice urmă de amuzament se șterge de pe fața lui Lizzie. Rămâne numai furie.

— Idioată lipsită de respect. N-ai pic de loialitate!

Nu știu ce voia Lizzie să facă, dar sunt destul de sigură că Susannah m-a salvat.

— Susannah, nu e nevoie să faci asta, spun eu, regretând faptul că furia lui Lizzie e acum îndreptată împotriva ei.

Lizzie se uită urât la mine și îmi aruncă în față conținutul paharului ei. Încerc să mă feresc, dar nu sunt îndeajuns de rapidă și cidrul îmi murdărește părul și obrazul. Mă uit la Jaxon. El scanează din priviri mulțimea isterică, fără să le acorde atenție Descendenților. Iritația lui se întinde, iar casa e cuprinsă de haos. Toată lumea strigă.

Lizzie pornește spre Susannah, care se dă înapoi încet. Lizzie își ridică mâna, iar ochii lui Susannah se măresc de teamă. Se aude zgomot de pahare sparte și lumea aleargă care încotro.

— Sam, haide să plecăm de aici, spune Jaxon.

— Nu pot s-o las pe Susannah așa.

Serios, nu pot să plec. Trebuie să mă duc la locul spânzurătorilor.

— O să se descurce singură.

Mă uit la sărmana Susannah, care acum este țintuită la zid de Lizzie. Ca să ajungă la ea, Alice își face loc printr-un grup de oameni care țipă. Plec de lângă Jaxon și mă îndrept spre fete. Jaxon mă prinde de braț.

— Stai... trebuie să le spun ceva, zic eu.

— Nu, trebuie să pleci de aici acum.

Alice o împinge pe Lizzie din fața lui Susannah.

— Alice! strig eu, dar ea nu mă aude.

— Sam, lumea crede că tu ai făcut asta, zice Jaxon.

Mă opresc, realizând că sunt singura fără urme de mușcături. Și Jaxon are dreptate; toată lumea rostește numele meu.

— Trebuie să le spun un singur lucru.

Încerc să îmi fac loc printre câteva fete isterice.

— Pleacă, Samantha, spune Elijah, apărând lângă mine. Nu ești în siguranță.

Alice și Lizzie țipă una la alta. Jaxon mă trage de braț.

— O să-i urmăresc eu pe Descendenți, spune Elijah.

Și mai mulți oameni se împing în jurul meu. Distanța dintre mine și Descendenți se mărește.

— Tu ai făcut asta! strigă o fată pe care n-am mai văzut-o niciodată până acum.

Se năpustește asupra mea cu mâinile pline de urme roșii. Mă feresc, dar reușește să îmi rupă bucheţelul de violete. Nu mai rezist. O iau la fugă.

Mesele sunt răsturnate, iar podeaua e plină de sticlă spartă. Jaxon și cu mine traversăm rapid sala de mese, apoi bucătăria și ieșim din casă.

Jaxon trece pe lângă o fată care plânge ghemuită la pământ.

— Jaxon, e pe gâtul tău, spun în timp ce ocolim casa spre curtea din față.

Îmi țin rochia cu mâna ca să nu mă împiedic.

— Iritația.

— Uite-o! urlă un băiat de la dirigenție și arată cu degetul spre mine.

Un grup de băieți și fete se întoarce spre mine. Eu și Jaxon o luăm la fugă spre camionetă. Respir greu. În timp ce intrăm în mașină, aud pe cineva strigându-mi numele. Jaxon pornește motorul, iar tipul care a strigat bate cu pumnul în geamul portierei mele. Apăs repede butonul de blocare a ușii, în timp ce camioneta lui Jaxon scrâșnește pornind din loc.

— Ce-a fost asta? întreb eu, fără să știu cum să procesez scena sălbatică la care tocmai am asistat.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea.

Mă uit la urmele de mușcături de pe gâtul lui în timp ce Jaxon conduce.

— E dureroasă? Iritația?

— Nu, nu chiar. Doar arată dezgustător.

— Jaxon, haide. Lumea ţipa şi se arunca pe jos de durere. E imposibil să nu te doară.

— Mda, bănuiesc că ustură un pic.

— Sau un pic mai mult.

— Nu ştiu cum ai reuşit s-o eviţi.

— Jur că n-am făcut eu asta, spun eu, atingându-mi rochia acolo unde am avut bucheţelul de violete.

— Ce ciudat, pentru că eu chiar credeam că ai muşcat pe toată lumea de la petrecere.

Zâmbesc, în ciuda stresului care a pus stăpânire pe mine. Totuşi, nu sunt sigură că n-a fost vina mea. Dacă e de vină blestemul? Rămânem tăcuţi în timp ce parcurgem câteva străzi.

Jaxon intră pe aleea din faţa casei lui şi parchează. Amândoi ieşim repede din maşină, ca şi cum am putea cumva să fugim de experienţa pe care tocmai am avut-o.

Jaxon îşi examinează mâinile, iar petele roşii par un pic mai puţin iritate.

— E ciudat că tu nu ai iritaţia asta. Adică, mă bucur că nu ai.

— Ţi-am spus că oamenii din jurul meu au de suferit.

Nu pot scăpa de sentimentul de vină care mă apasă.

— Nu-mi spune din nou să mă ţin departe de tine.

Totuşi, nu pot rămâne cu el. Trebuie să mă duc să mă schimb şi să aştept să aflu ce are de spus Elijah despre Descendenţi. Încă am putea să mergem în pădure.

— Trebuie să plec.

— Sam...

— Nu e vorba de asta. Trebuie să plec.

Trec câteva secunde.

— Bine.

Se întoarce şi porneşte spre casa lui.

Mi se strânge inima. Vreau să-i mulțumesc. Nici nu-mi pot imagina ce mi-ar fi făcut cei de la petrecere dacă Jaxon nu m-ar fi luat de acolo în acel moment. Dar, în loc să spun ceva, îl privesc cum se îndepărtează.

Mă întorc spre casă, iar Vivian mă așteaptă în prag.

— Unde e pelerina mea?

Îmi scot colierul și i-l dau.

— Am lăsat-o acolo.

Pornesc spre scări.

— Frumos comportament, Sam.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Puritan rebel

Îmi trec degetele prin părul ud ca să mă asigur că nu mai am urme de cidru. Încui uşa dormitorului şi îmi scot mobilul. Nimic. E imposibil ca iritaţia aia să fi fost o coincidenţă. Ori cineva mi-a întins o capcană, ori eu sunt cea care a provocat asta, într-un fel sau altul.

Elijah apare în faţa mea.

— Ce bine. Ai venit.

Îmi iau ghetele.

— Stai să-mi pun o geacă şi mergem.

— În seara asta n-o să mergi în pădure, Samantha. Cel puţin, nu cu Descendenţii.

— Dar trebuie. Nu ştim cât timp mai avem la dispoziţie, aproape că strig eu.

— Acasă la Alice a venit poliţia, şi câţiva părinţi. Multă lume te învinovăţeşte pe tine. Sunt deja speriaţi de recentele decese din Salem, iar asta îi înfricoşează şi mai tare. Nu gândesc limpede.

Dricul pe care l-am văzut când eram cu Jaxon, trandafirii violet de lângă felinar, femeia din faţa pompelor funebre şi străbunicul lui John, toate îmi inundă gândurile.

— N-ar fi înţelept să te întorci acolo. Va trebui să te duci mâine.

Vocea îmi tremură.

— Dar tatăl meu...

— Trebuie să te calmezi. Nu poți rezolva asta fără să ai mintea lucidă.

Trag aer în piept și încerc să nu încep să plâng.

Elijah mă ia de mână.

— O să te ajut, Samantha. În orice mod posibil.

Ochii lui cenușii sunt blânzi. Îmi iau mâna dintr-a lui și îl îmbrățișez. Îmi rezem obrazul de pieptul lui. Pentru un moment, rămâne nemișcat. Apoi, încet, mă îmbrățișează înapoi. Miroase un pic a lemne care ard în șemineu.

— O să stai un pic cu mine?

— Dacă vrei.

— O să-mi povestești despre Abigail?

Vreau să vorbesc despre altceva în afară de teama mea.

— Da, spune el în părul meu ud, cu obrazul rezemat pe capul meu. Ce ai vrea să-ți povestesc?

Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu ea, dar nu îndrăznesc să întreb.

— Cine a pictat portretul ei de la parter?

— Eu.

Mă retrag din îmbrățișare ca să mă uit la el și observ că are un mic pistrui pe buza de jos.

— Ești pictor?

Ochii lui zâmbesc.

— Nu au existat pictori puritani. Activitățile statice erau descurajate sub orice formă.

— Atunci cum?

Își retrage mâna cu care mă ținea lipită de el.

— Am început cu desene pentru Abigail când era mică. După ce au murit părinții noștri, ea nu a vorbit mult timp. Căutam tot timpul moduri de a o înveseli.

Mă așez pe pat și aranjez pernele.

— Dar pictura aia e foarte frumoasă. Nimeni nu pictează așa la prima încercare.

El pare jenat.

— Aveam mult timp liber seara. Nu erau prea multe lucruri de făcut pe atunci. Am tot exersat. Nu jucam sporturi și nu cântam la niciun instrument. Oamenii credeau că duc la lenevie și păcat. Sărmana Abigail. Îi plăcea să inventeze cântece, dar putea s-o facă doar acasă.

Îi fac semn să se așeze lângă mine și, după un moment de ezitare, se așază.

— A văzut picturi din acele vremuri și toată lumea purta bonete și rochii negre urâte. De unde a făcut rost de rochia albastră de mătase din tablou?

— Un negustor din port făcea drumuri dese în Europa. Tot el îmi aducea și vopselele, pânzele și lumânările la lumina cărora pictam.

— Deci erai un puritan rebel?

— Ca să fii numit așa, nu trebuia să faci mare lucru. Și dacă râdeai prea tare erai considerat rebel.

Îi zâmbesc.

— A aflat cineva ce făceai?

— O singură persoană, da.

— Cine?

— Logodnica mea.

Mi se măresc ochii de uimire.

— Ai fost logodit?

Îmi evită privirea pentru un moment, iar fericirea din ochi îi dispare.

— Ce e? întreb eu cu blândețe, sperând să îmi împărtășească un pic mai mult din viața lui.

— Ți-am spus că sora mea era îndrăgostită de William. Era fericită, Samantha. N-am mai văzut niciodată pe cineva atât de fericit. Ți-am spus și că familia lui William voia ca el să se însoare cu fiica guvernatorului. Erau niște oameni proști și snobi. William a asigurat-o totuși pe Abigail că nu are motive de îngrijorare.

Faptul că retrăiește amintirea asta îi face pleoapele grele și vocea obosită.

— Asta se întâmpla în timp ce începuse deja isteria legată de vrăjitorie. După cum știi, lucrurile au degenerat și au fost arestați mulți localnici. În iulie, Salemul era un loc periculos, în care nu puteai avea încredere în nimeni. Oamenii își priveau cu suspiciune vecinii și prietenii apropiați. Mi-era cel mai frică pentru siguranța lui Abigail, așa că am aranjat să plecăm cu un vas spre Europa. Dar ea a refuzat să-l părăsească pe William.

Mi se strânge stomacul.

— Te rog, spune-mi că n-au acuzat-o.

— Au existat zvonuri despre Abigail în următoarele luni, legate de faptul că îi cânta diavolului. William a venit să vorbească cu mine, speriat de bârfe. L-am implorat să fugă în secret și să se însoare cu ea, ca să scape împreună de aici înainte ca ea să fie acuzată în mod oficial. Dar mama lui s-a îmbolnăvit, iar el n-a vrut să-și părăsească familia. Odată cu trecerea timpului, zvonurile s-au înmulțit. Oamenii legii au venit la noi acasă și au interogat-o.

— Și n-ai intrat în panică?

— Mi-era rău de frică. Dar scumpa mea soră era calmă. Ea era încrezătoare că binele va învinge. Apoi, lumea a aflat despre relația lor și William n-a mai vorbit deloc cu ea. A negat totul.

— A abandonat-o?

Ridic vocea.

— M-am dus să discut cu el. El a spus că stresul nu-i face bine mamei lui și că nu-și poate lega familia de o orfană suspectată de vrăjitorie. Că trebuie să-și protejeze reputația. Voiam să-l omor. Dar știam că, dacă acționam, ar fi fost mai rău pentru Abigail. Totul a fost prea copleșitor pentru ea,

faptul că localnicii s-au întors împotriva ei, şi apoi William a făcut acelaşi lucru. N-a mai vrut să vorbească sau să mănânce. Zăcea în camera ei, desenând bulgări-de-soare. Am chemat doctori, dar n-au găsit nicio soluţie. Aşa că am stat la patul ei, urmărind-o zi după zi.

— Apoi s-au întors oamenii legii.

Face o pauză.

— Voiau s-o aresteze, Samantha. Aşa plănuiau, dar i-am făcut să se răzgândească spunându-le cât de bolnavă este. Le-am spus că dacă ar fi arestat-o iar ea ar fi murit din cauza neglijenţei lor, ar fi putrezit cu toţii în iad. Pentru că toată lumea ştia că sora mea n-ar fi făcut rău nimănui. Ei nu i-am spus niciodată toate astea.

Ce greutate a purtat în suflet...

— William a venit măcar să vadă ce face?

— Nu.

Pentru o secundă, îşi strânge pumnul.

— Dar Abigail nu şi-a pierdut speranţa până în momentul în care am primit vestea. El se logodise.

— Cu fiica guvernatorului?

— Da. Când a aflat, sora mea a scos un singur ţipăt. După două săptămâni a murit de inimă rea.

— L-aş fi ucis, spun eu.

— La început, am fost furios. Dar mai mult decât răzbunare, voiam răspunsuri. Nu mi-a luat mult să descopăr că zvonurile au pornit de la logodnica mea. Cea mai mare trădare din viaţa mea. I-am dezvăluit nişte lucruri care au dus la moartea propriei mele surori. Aşa că am confruntat-o. A recunoscut. A spus că era geloasă pe relaţia mea cu Abigail, şi că nu a intenţionat să degenereze lucrurile astfel. După asta, eram furios pe toată lumea. Mai ales pe mine însumi.

Mă doare inima pentru el. Nu sunt sigură că aş putea să suport să mi se întâmple aşa ceva.

— Cum ai trecut peste asta?

Ochii lui par întunecați de amintiri.

— M-am spânzurat de la balconul magazinului universal din centrul orașului la miezul nopții. Localnicii mi-au găsit cadavrul cu o scrisoare pe care scria: „Cel mai mare păcat este să desparți doi oameni care se iubesc. Vă condamn pe toți."

Îmi acopăr gura cu mâna.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

— Asta pentru că nimeni n-a vrut să și-o amintească.

Nu-i de mirare că are inima frântă și e furios. Și eu aș fi.

— Ce pot face pentru tine?

— Poți să-ți salvezi tatăl. Eu nu am reușit să o protejez pe Abigail, și nu m-am iertat niciodată pentru asta.

Mi-aș dori să-i alung tristețea. Pare atât de nedrept că a trebuit să treacă prin așa ceva. Îmi strecor cu grijă degetele în mâna lui. El se uită la mâna mea, apoi mă privește în ochi.

— Samantha.

Ne privim fix. Pentru o secundă, expresia lui devine blândă, și simt nevoia să-l îmbrățișez. Dar el îmi dă drumul la mână și pornește spre fereastră.

Forța cu care trupul meu a fost atras de al lui se risipește și îmi examinez degetele. De ce simt această conexiune puternică? Și de ce mă simt jenată?

— De ce mi-ai adus rochia aia?

— Am observat că ai nevoie disperată de ajutor.

— M-ai urmărit?

Nu-mi răspunde. Se uită pe geam.

— Mulțumesc. A fost unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-a făcut cineva pentru mine vreodată.

Aproape că zâmbește.

— Da. Îți stătea bine.

Corpul mi se încălzește la auzul complimentului. Îmi vibrează mobilul. E un mesaj de la Jaxon.

„Iritația s-a mai calmat. Somn ușor, fără strigoi."

Elijah dispare.

CAPITOLUL TREIZECI

Te văd

Crengile căzute se rup sub paşii mei în timp ce alerg printre copacii întunecaţi. Un bărbat stă într-un con de lumină undeva în faţă. O creangă îmi zgârie obrazul. Îmi pun mâinile pe faţă, dar nu mă opresc din alergat. Trebuie să ajung la el. E tânăr, are cam douăzeci de ani şi poartă haine în stil antic. Îşi ţine mâinile îndoite la spate, cum face Elijah.

Se uită în sus când intru în poieniţă şi îi urmăresc privirea. Un corb stă pe o creangă uriaşă. Iar dedesubt atârnă un ştreang. Încerc să ţip, dar sunetul este estompat.

Mă ridic în capul oaselor în timp ce ţip. Mobilul arată ora 7.27. Cobor din pat, încercând să alung teama din vis, şi pornesc pe hol.

E miercuri şi nu se fac ore. Merg direct spre camera lui Vivian, sperând că e trează şi putem merge la Boston. Uşa ei e întredeschisă şi o împing. Patul e făcut şi n-o aud în baie. Ochesc factura medicală de pe dulap. O să mă uit rapid peste ea.

Ridic cu grijă hârtiile de deasupra. Pe foaie scrie „Detalierea Beneficiilor – Aceasta nu e o factură". Bănuiesc că e un raport al asigurării medicale? Sunt coloane cu numere. Suma facturabilă e uriaşă – multe mii de dolari. Mă uit

peste lista de cheltuieli deductibile şi plătite în comun. Toate sunt zero. Dau pagina. La fel.

Răsfoiesc mai departe, până la ultima pagină, acolo unde sunt sumele totale. Scrie: „Responsabilitatea pacientului (suma plătită sau datorată furnizorului): 0 $". Mă uit la dată. A fost trimisă cu mai puţin de două săptămâni în urmă. Inima îmi bate tare în timp ce aranjez hârtiile aşa cum le-am găsit.

Ce înseamnă asta, mai exact? Înseamnă că m-a minţit tot timpul ăsta când susţinea că, în total, costurile spitalizării sunt ridicate. Gândul ăsta mă îngrozeşte. Nu pentru că m-a minţit, ci pentru că a mers atât de departe cu minciuna.

Mă duc spre scări şi mă prind de balustradă. Dacă nu cumva îmi scapă ceva, nu a existat niciun motiv pentru care a trebuit să vindem apartamentul din New York. De ce a făcut asta? Pentru bani. Dar tata câştiga bine. Vivian vrea şi mai mulţi bani? Ăsta e singurul motiv posibil. Deci, care-i ideea? Aşteaptă să moară tata ca să primească o moştenire uriaşă? Mi se face greaţă. Cum poate fi în stare de aşa ceva?

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, spune Vivian de la capătul scărilor.

Mi-e teamă să mă uit la ea. Nu ştiu ce-aş fi în stare să-i spun. Nu-mi vine să cred că aproape m-am destăinuit în faţa ei seara trecută.

— Am avut un coşmar.

— Ei bine, tocmai am vorbit cu cei de la spital şi doctorul a programat câteva teste pentru tatăl tău în timpul amiezii. Cred că trebuie să amânăm vizita de weekendul ăsta.

Acum mă uit la ea. Aş vrea să-i spun că n-are dreptul nici măcar să vorbească despre tata.

Vivian se încruntă.

— Știu că ești dezamăgită, dar nu te supăra pe mine. Nu eu am programat testele alea.

Trec pe lângă ea pe scări, dar nu spun nimic. Mă duc direct în bucătărie. În mod normal, aș țipa de nervi. Dar nu pot. Dacă într-adevăr așteaptă ca tata să moară ca să-i ia averea? Iar eu țip la ea și o împing la un gest necugetat? Ea îi controlează tratamentul medical. Trebuie să iau în considerare asta. Nu pot să-i dau de înțeles că am găsit factura.

Îmi amestec cafeaua, aproape fără să mă uit ce fac. Trebuie să rezolv misterul blestemului. Asta e singura cale prin care pot să-l ajut pe tata, cea mai bună șansă de a-l ajuta să se trezească. E o șansă infimă, dar trebuie să cred în ceva.

— Totul în regulă? mă întreabă Elijah cu accentul lui asemănător celui britanic.

— Cum funcționează chestia cu spiritele? întreb eu fără să-i răspund la întrebare.

Sorb din cafea.

— Nu sunt sigur ce anume mă întrebi.

— Ai spus că mă urmăreai des când m-am mutat în casă. Ce voiai să spui?

— Dacă știu unde ești, pot să mă concentrez asupra ta în spațiul respectiv, pot să te văd. E ca și cum aș avea o fereastră cu vedere spre lumea ta, ca un televizor. Dacă știi pe ce canal să dai și când anume, poți să-ți vezi emisiunea preferată.

Ei bine, asta explică faptul că a știut că sunt în pericol la petrecere.

— Și dacă nu știi unde sunt?

— Atunci trebuie să te caut. Poate dura ceva.

— Dar obiectele fizice? Dacă iei cana mea de cafea în mână, de exemplu, ce-ar vedea lumea?

— Asta e o treabă mai complicată. Pot face să dispară lucruri mici. Dar nu și obiecte mari. Seamănă cu felul în care funcționează forța fizică. Sunt îndeajuns de puternic ca să ridic anumite lucruri, dar pe altele nu pot nici măcar să le mișc... Să transfer obiecte fizice dintr-un loc într-altul e chiar și mai complicat. E nevoie de mult exercițiu și concentrare.

— Dar pe mine? Dacă m-ai ridica pe mine?

Elijah pare amuzat.

— Ai părea că plutești. Nu am puterea de a face ființele vii să dispară. Doar obiectele.

— Nu cred că înțeleg regulile astea.

— O să le înțelegi.

— Îmi poți face o favoare? întreb eu.

— Mă întrebam cât îți va lua să spui propoziția asta. Am recuperat deja pelerina.

— Oh! Mulțumesc.

Mi se pare jenant cât de ușor sunt de citit.

— De fapt, ai putea să verifici ce face tata? Vivian a spus că i se fac teste astăzi. Nu sunt sigură că o cred. Și eram pregătită să-l vizitez.

— Da, îi fac teste astăzi.

Mă las să cad pe un scaun de la masa mică pentru micul dejun, de lângă fereastră.

— De unde știi? Te-ai concentrat asupra lui sau ceva de genul ăsta?

Dacă știe unde e tata, înseamnă că m-a urmărit când l-am vizitat la spital?

— Nu. L-am verificat mai devreme.

Se interesează de tatăl meu?

— Cum se simțea?

— Cei de la spital au grijă de el.

Mă relaxez un pic. Simt o nevoie disperată să-l văd, dar mă bucur că e bine. Iar gândul de a mă duce la spital cu

Vivian e îngrozitor. N-aș suporta să o văd cum se preface că îi pasă.

Dacă nu pot merge la spital...

— Trebuie să aflăm mai multe despre blestem și despre ce-a fost haosul de ieri seară.

— Va dura ceva să desluşim misterul serii de ieri. Toată lumea încă se recuperează.

— Toți Descendenții au iritația?

— Da, iar Susannah are o formă mai gravă.

— Deci eu sunt singura care nu a luat iritația?

— Mi-e teamă că da.

Mă ținusem cu dinții de speranța că poate nu sunt singura. Oftez.

— Mi-am petrecut noaptea analizând cercetările bunicii tale. Nu am terminat, însă.

— Te ajut eu.

Mă ridic și mă îndrept spre ușa bucătăriei. Sunt recunoscătoare că nu doarme și lucrează în timpul nopții. Deja simt presiunea intensă a faptului că nu desluşesc misterul blestemului îndeajuns de repede și că în orice moment, viața mea s-ar putea duce de râpă.

Elijah nu se transferă, sau cum o numi-o el. În schimb, merge alături de mine prin casă și intră în bibliotecă.

— De ce sunt singura care te vede? Pentru că tu alegi să nu-i lași pe alții să știe că ești prin preajmă? spun eu în șoaptă.

Îmi place ideea asta.

Închide ușa bibliotecii în urma noastră.

— Nu am nimic de-a face cu faptul că mă vezi.

S-a zis cu teoria mea.

— Atunci, de ce te văd?

— Asta nu e ceva ce știu.

Trag cârligul din șemineu și păşim pe holul îngust.

— Dar ești mort.

— Sunt conştient de asta.

— N-ar trebui să ştii?

Aproape că râde.

— Ştiu doar cu puţin mai mult decât ştiam când eram viu. Acum mă mişc mai repede.

Teoria cum că moartea aduce cunoaştere e desfiinţată.

— Ai mai întâlnit oameni care te puteau vedea?

— Da. Câţiva. Sunt puţini.

Când ajung la capătul scărilor, observ că Elijah a rearanjat cărţile în teancuri organizate. Praful a dispărut. Spiritele fac curat?

Nu sunt sigură că vreau să pun următoarea întrebare, dar curiozitatea mă copleşeşte.

— Dacă te văd pe tine, înseamnă că pot vedea şi alte spirite?

— Da.

Să vizitez cimitire tocmai a ajuns pe lista lucrurilor pe care n-o să le mai fac niciodată.

Oare până acum am văzut spirite, dar am crezut că sunt oameni în viaţă?

— Deci, ce e cu teancurile astea de cărţi?

Să ne gândim la ceva mai vesel, la blesteme, de exemplu.

— Majoritatea mă ajută în cercetarea Proceselor şi istoria familiei Mather. Eu am plecat din Salem înainte să se termine Procesele. Acum am nevoie să mă documentez.

— De ce ai plecat din Salem?

— Nimeni nu se sinucide pentru că e fericit acolo unde e.

Ei bine, asta are sens. Pot numai să-mi imaginez cât de surprins trebuie să fi fost când a murit şi s-a trezit înapoi în Salem pe o perioadă nedefinită. Şi eu aş pleca. Iar acum s-a întors aici, documentându-se despre Procese. Bănuiesc că, în concluzie, nu poţi să-ţi eviţi propria viaţă, nici măcar dacă mori.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Iubire şi săgeţi

Întorc ultima pagină a jurnalului bunicii mele, în care sunt trecute cercetările făcute de ea.

— N-am găsit nimic nou nici în ăsta, îi spun lui Elijah, care are un teanc de jurnale în faţă, adunate din colecţii istorice şi din podurile caselor vecine.

— Munca de cercetare nu se face în câteva minute şi trebuie construită treptat. Repede nu înseamnă şi bine. Această perspectivă îţi va deforma percepţia. O să ratezi un amănunt esenţial.

Uşor de spus, greu de făcut, când viaţa tatălui meu e în pericol.

— Ce-ar fi s-o întreb pe doamna Meriwether? Ea a cunoscut-o bine pe bunica. Mai bine ca oricine. Poate e ceva ce bunica nu a notat în jurnale. Ceva ce ştie doamna Meriwether?

— Posibil. Oricum, poţi obţine rezultate vorbind cu ea doar dacă eşti directă.

— Ai ascultat conversaţia pe care am avut-o cu ea zilele trecute?

Priveşte dezaprobator. *Grozav*. Asta înseamnă că m-a auzit vorbind cu Jaxon. Cât de jenant. Mă simt şi-aşa îndeajuns de penibil ştiind că un tip mort şi atrăgător aude tot ce spun. Ar trebui să nu mai vorbesc deloc.

Răsfoiesc un jurnal pe care deja l-am citit ca să văd dacă n-am ratat ceva.

— Crezi că desenele bunicii mele ar putea avea vreo semnificaţie? Le-a făcut pe margine şi nu a scris nimic specific despre ele.

— Poate. Lasă-mă să văd.

Îi întind caietul lui Elijah.

Îl studiază şi se încruntă.

— Mai sunt şi altele?

— Da, dar sunt versiuni similare ale femeii cu păr ondulat văzută din spate.

Întoarce paginile caietului.

— Niciuna nu arată faţa?

— Nu, de ce?

— Ar trebui s-o întrebi pe doamna Meriwether.

— E ceva ciudat la desenele astea?

— E mai bine să pui prea multe întrebări decât prea puţine.

Sunt de acord, dar cred că s-ar putea să omită un detaliu.

— Bine. O să mă duc în vizită la ea.

El dă din cap şi continuă să citească. Îmi prind părul în coadă în timp ce traversez pasajul secret. Când intru în bibliotecă, văd că afară deja s-a întunecat. Trebuie să le găsesc pe Descendente după ce apune soarele.

— Ei bine, iată-te. Unde ai fost toată ziua? întreabă Vivian în timp ce ies pe uşa laterală.

— Aici.

— Te-am căutat mai devreme şi nu te-am găsit.

Am auzit-o strigându-mă, dar n-am vrut să-i răspund.

— Probabil am ieşit la o plimbare.

Nu pare prea convinsă de răspunsul meu.

— Probabil.

— Mă duc în vizită la doamna Meriwether.

— Bine.

Își verifică ceasul auriu.

— Să te întorci până la șapte pentru cină. Am comandat o cantitate ridicol de mare de mâncare franțuzească.

— Oh.

Cuvântul îmi rămâne în gât. Îmi apare în minte imaginea unei Vivian mai tinere, făcându-ne poză din fața cafenelei pariziene. De când am cunoscut-o pe ea, mâncarea franțuzească a fost cea care ne-a unit pe toți trei, ceva ce era numai al nostru. Am mâncat întotdeauna mâncare franțuzească în nopțile speciale, ca de exemplu când tata se întorcea din vreo călătorie sau când sărbătoream prima ninsoare.

— Știu că ai fost supărată că nu l-ai văzut pe tatăl tău azi. M-am gândit că asta te-ar putea înveseli. Și putem să vorbim. S-ar putea să leșini când o să vezi ce multe deserturi am comandat.

E dureros s-o văd încercând să fie drăguță după ce am citit documentul ăla.

— Trebuie să plec, spun eu, înghițindu-mi tristețea.

Ies pe ușă și plec spre terasa doamnei Meriwether, străduindu-mă să mi-o alung pe Vivian din minte. Ridic mâna să bat la ușă, dar Jaxon iese din casă.

— Hei. Nu știam că ești acasă. Am trecut mai devreme, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Serios? Cred că n-am auzit ușa. Mama ta e aici?

— Și eu care mă bucuram că ai venit să mă cauți pe mine.

Zâmbesc.

— Voiam să o întreb despre niște lucruri de-ale bunicii mele pe care le-am găsit.

— Tocmai mă duceam s-o văd. E la târgul de Ziua Memorială, în centrul Salemului. Patiseria ei are un stand acolo. Vino cu mine.

— Nu știu ce să zic.

Mă uit la soarele abia vizibil. Trebuie să-i găsesc pe Descendenți.

— Sam, e prima ta toamnă petrecută în Salem. Târgul e doar o dată pe an.

— Uh... Aveam planuri cu Susannah.

— Și ea e acolo. A venit imediat după ce m-am dus acasă să iau niște sfoară pentru cutiile de prăjituri ale mamei. Haide. Tot orașul e acolo. E distractiv.

Mă relaxez un pic. Asta înseamnă că nu trebuie să mă mai duc acasă la Descendenți. Cine știe ce părere și-au făcut părinții lor despre mine după seara trecută.

— Hai să mergem.

Jaxon și cu mine ne îndreptăm spre trotuar.

— Dacă ești cuminte, poate o să-ți dau una dintre faimoasele gogoși făcute de mama.

— Și dacă tu ești cuminte, n-o să-ți dau iritația aia de zombi.

Schimbăm o privire amuzată.

— Îmi pare bine că ți-a revenit simțul umorului, în loc de tot negativismul ăla.

Încă am gânduri negative. Doar că nu e drept să mă descarc în fața lui Jaxon.

— Ești destul de drăguță pentru o vrăjitoare.

Glumește, dar îmi amintește de lucrurile ciudate care mi s-au întâmplat recent.

— Crezi că există vreo posibilitate ca iritația aia să fie vreo vrăjitorie?

Jaxon râde.

— Cu siguranță. Bună teorie. Ar putea fi de vină și zânele, și fantomele.

Cel mai prost răspuns din toate timpurile.

— Sper că nu te superi că te întreb, dar de ce a spus Lizzie că mama ta e nebună?

Maxilarul lui Jaxon se încleştează.

— Mama a trecut printr-o perioada grea după ce a murit tata. A fost foarte deprimată şi, pentru un timp, încă vorbea cu el. Nu-i păsa cine o aude. Mai erau şi alte lucruri. Dar ideea e că oamenii din oraş au crezut că şi-a pierdut minţile. Nu au mai cumpărat de la patiseria ei pentru o perioadă. A durat câţiva ani până totul a revenit la normal. Aproape că am pierdut casa. Şi Lizzie a fost cea care a pornit zvonurile astea. Nu-i plăcea nici de bunica ta.

Încep să îmi dau seama că nu mulţi oameni o plăceau.

— Uau, Jaxon. Nu ştiu ce să spun.

Nu-i de mirare că Jaxon e aşa drăguţ cu mine, deşi toată şcoala mă urăşte. Ştie cum e să existe zvonuri urâte despre propria familie.

— Aş putea s-o omor pe Lizzie pentru că ţi-a spus asta.

I se întoarce zâmbetul pe faţă.

— N-o să încerc să te opresc.

Ne apropiem de Salem Common, un parc mare din centrul oraşului, plin de oameni şi lumini. Se aude muzică, iar în aer se simte miros de mâncare. Conversaţiile din jur par a fi entuziaste.

Jaxon mă conduce prin mulţime spre standul mamei lui.

— Bună, mamă. Uite pe cine am găsit la noi în faţa casei. Venea să vorbească cu tine.

— Oh, Samantha! Ce surpriză plăcută! Ia o gogoaşă.

Nu pot să mă abţin când îmi întinde o farfurie de gogoşi delicioase, prăjite şi pudrate cu zahăr.

— Mamă, îmi distrugi toată strategia.

Ea se uită de la unul la altul.

— Samantha nu poate fi păcălită aşa uşor. Trebuie să te gândeşti la o strategie mai bună, nu e de ajuns să te foloseşti de gogoşile mele, Jaxon.

Râd. Îl cunoaşte aşa de bine.

— Deci, draga mea, de ce voiai să mă vezi?

Citeşte ezitarea pe faţa mea.

— Jaxon, fă-te util şi ai grijă de stand cât eu şi Samantha vorbim.

Jaxon porneşte spre stand, iar eu îmi şterg zahărul vanilat de pe bluză înainte să încep.

— Ştiu că e o întrebare ciudată. Dar mă uitam printre lucrurile bunicii şi am observat că avea în caiet nişte desene cu o femeie cu păr ondulat. Vă spune ceva?

Bucuria de pe chipul doamnei Meriwether se stinge.

— Charlotte avea multe coşmaruri, sărmana. Mai ales spre final. Femeia asta apărea în majoritatea coşmarurilor. Nu-i vedea faţa, dar o numea „femeia cu corbi" pentru că o vedea mereu înconjurată de corbi.

Mă opresc în timp ce muşc din gogoaşă. Mi-a apărut un corb în vis azi-dimineaţă.

— Credea că femeia are cumva legătură cu blestemul familiei Mather. Lucru pe care presupun că îl ştii, dacă citeşti jurnalele lui Charlotte.

Ridică din sprâncene.

Tocmai m-a salvat de următoarea mea întrebare incomodă.

— Credeţi că există într-adevăr un blestem?

Doamna Meriwether strânge din buze.

— Nu ştiu. Dar Charlotte credea. Totuşi, n-a reuşit niciodată să-şi dea seama ce anume implica blestemul. Iar Charlotte a fost o persoană foarte specială pentru mine, după cum ţi-am mai spus. Uneori, faci anumite lucruri pentru că ai încredere într-o persoană, nu pentru că ai încredere în tot ce face ea.

Bănuiesc că toată ideea unui blestem e destul de greu de crezut. Mă bucur că bunica a avut-o aproape pe doamna Meriwether.

— Am înţeles. Mulţumesc.

— Oricând. Acum îmi închipui că vrei să te bucuri de târgul ăsta minunat. Jaxon!

Jaxon nu așteaptă să fie strigat de două ori. Se grăbește spre mine.

— Ai aflat ce voiai?

Dau din cap. Jaxon mă trage după el, în mulțime. Oare e posibil să existe o legătură între visul meu și femeia cu corbi? Vreau să-l întreb pe Elijah. Mă uit în jur, căutându-i pe Descendenți, dar nu-i văd. Primesc însă câteva priviri încruntate din partea necunoscuților.

— Baschet? întreabă Jaxon în timp ce ne apropiem unul dintre jocurile de carnaval unde trebuie să arunci cu mingea într-un coș care e cu doar un centimetru mai mare decât mingea.

O femeie în vârstă trece pe lângă noi, ținându-l pe soțul ei de mână.

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu asta. Au fost prea multe accidente și decese în ultima vreme. Nu e normal, spune ea.

Se îndepărtează și se pierd în mulțime.

— Putem s-o căutăm pe Susannah mai întâi? întreb eu, simțindu-mă mai nerăbdătoare decât înainte.

— Sam, dacă nu e nimic urgent, o să insist să încerci să te distrezi.

Îmi trebuie un plan, ca să nu fie nevoie să-i dau explicații.

— Tragem cu arcul? întreb eu în timp ce ne apropiem de țintele aliniate de-a lungul baloților de paie.

— Ab-so-lut!

Ne oprim la una dintre cozi și îl așteptăm pe bărbatul cu arcuri.

— Am o singură condiție, spun eu, sperând că n-o să regret asta. Dacă câștig, mă ajuți s-o găsesc pe Susannah. Dacă pierd, alegi tu următorul joc.

— Bine.

Zâmbetul i se lărgeşte. Când continuă să zâmbească şi după câteva secunde, încep să mă simt inconfortabil.

— Ce e?

— Ai zahăr vanilat pe faţă.

— Ce? De ce nu mi-ai spus?

Mă prinde de mână înainte să apuc să mă şterg.

— Nu te şterge.

— Ai înnebunit? Nu stau cu zahăr pe faţă.

— Mi se pare drăguţ.

— Păi, nu e.

Încerc să par deranjată, dar nu îmi iese.

Se apleacă şi mă sărută, ştergându-mi astfel zahărul de pe faţă. Pielea mi se încălzeşte în locurile în care m-a atins cu buzele.

— Încerci să îmi distragi atenţia ca să nu te învinge la trasul cu arcul? întreb eu.

Mă sărută pe buze şi toate simţurile mi se activează din senin.

— Nimic nu se compară cu iubirea adolescentină şi săgeţile, zice un bărbat robust, cu barbă, ţinând în mână două arcuri.

Ne îndepărtăm unul de altul, dar eu m-am înroşit.

Bărbatul chicoteşte.

— Câte săgeţi vreţi?

— Trei de fiecare, spun eu şi îmi scot portofelul ca să-l plătesc.

Jaxon deschide gura ca să protesteze în timp ce eu iau arcurile.

— Eu te-am provocat, eu plătesc.

— Ai mai tras cu arcul până acum? întreabă bărbatul.

— Nup, spune Jaxon, şi clatin şi eu din cap.

Ce bine. Măcar aici am şanse să câştig. Nu aveam cum să-l bat la jocuri de baschet.

— Prinzi arcul de aici. Ții brațul drept, cu forță. Pui săgeata aici. Apoi tragi coarda până la bărbie. Nu ciupi săgeata pentru că nu se va duce unde vrei. Ați înțeles?

Dăm din cap. Bărbatul aruncă săgeata, care atinge un mic x pe perete, în spatele țintei.

— Mulțumim, zice Jaxon, și bărbatul face un pas înapoi.

— Trage tu primul, spun eu.

Jaxon se apropie de baricada din fân și se așază în poziția pe care i-a arătat-o bărbatul. Dă drumul primei săgeți și atinge ultimul cerc al țintei. A doua săgeată ajunge în aceeași zonă, dar un pic mai la stânga. A treia ajunge în cercul mic din centrul țintei. La naiba.

— Se pare că aleg eu următorul joc, zice Jaxon. Mă gândesc să încercăm un concurs de mâncat plăcinte.

— Taci din gură, spun eu înaintând spre baricadă.

La prima mea încercare, ciupesc săgeata. Spre marea mea dezamăgire, aterizează pe pământ, la doi metri de țintă. Jaxon chicotește. Din fericire, a doua săgeată ajunge fix în cercul din mijloc al țintei.

— Ai emoții? întreb eu.

— Nici măcar un pic.

Țintesc și mâna îmi tremură. În timp ce eliberez cea de-a treia săgeată, apare Elijah, iar săgeata trece direct prin corpul lui. Scot un țipăt și fac un pas în spate, împiedicându-mă de Jaxon. El mă ia în brațe, iar instructorul îmi ia arcul din mână.

Jaxon mă strânge în brațe.

— Trebuie să recunosc că asta a fost cea mai dramatică tragere pe care am văzut-o, dar având în vedere că ai atins centrul, nu pot să comentez. De fapt, cred că tocmai am fost tras pe sfoară.

Bătăile inimii mi se liniștesc când îmi dau seama că am câștigat și că totul e în regulă. Ce-a fost asta? O glumă? Elijah pare prea mulțumit de sine ca să fi fost un simplu

accident. *Umor negru*. E mort, dar pe bune? Devin brusc foarte conştientă de braţul lui Jaxon în jurul meu şi mă îndepărtez de el. N-ar trebui să-mi pese dacă Elijah vede asta. Dar gândul ăsta nu-mi dă pace.

Înainte să apuc să mă laud cu faptul că am învins, Susannah, Mary şi Alice vin spre mine.

— Hai să mergem, spune Alice.

Chiar mă bucur s-o văd.

Zâmbetul lui Jaxon dispare:

— Frumoasă atitudine.

— Nu am timp să fac conversaţie de complezenţă.

Nu-mi place să fac asta, dar trebuie să-i dau dreptate lui Alice, chiar dacă atitudinea ei lasă de dorit. Mă întorc spre Jaxon. El pare pe punctul de a-i răspunde lui Alice, aşa că îmi pun mâna pe pieptul lui.

— E în regulă. O să te sun mai târziu.

— Nu te înţeleg, Sam. De ce faci ce-ţi zice Alice?

— Pentru că e mai puţin idioată decât restul lumii, spune Alice.

— Nu ştiu dacă îţi vine să crezi, îi spun lui Jaxon, dar mi se pare că ăsta a fost un compliment.

Jaxon clătină din cap.

— Ce ar putea fi atât de important?

— Trebuie să plec.

Mă îndrept spre Descendenţi.

Jaxon pare dezamăgit.

— Spui asta des.

Înainte să apuc să îi spun că îmi pare rău, Mary mă prinde de braţ şi mă trage spre mulţime.

— Trebuie să plecăm. Părinţii m-au lăsat să ies doar câteva ore.

— Şi am pierdut deja jumate de oră căutându-te la tine acasă. Nu ne-am aşteptat să ieşi în public, continuă Alice şi ne apropiem de marginea parcului.

— Toată lumea mă acuză de iritaţia aia?

Susannah dă din cap.

— Am spus poliţiei că nu e vina ta, dar există tot felul de zvonuri.

Sper că Lizzie nu a luat-o prea tare la rost aseară.

Alice scoate cheile lui Mary şi descuie Jeep-ul.

— Şi ironia situaţiei este că lumea te consideră pe tine o vrăjitoare. Pun pariu că Cotton se răsuceşte în mormânt.

Aş râde, dar situaţia e aiurea.

— Aţi găsit ceva care ar putea explica ce s-a întâmplat?

— În casa lui Alice era o harababură. Dar nimic ieşit din comun. Dacă mă întrebi pe mine, a fost o vrajă, spune Mary. A fost ciudat felul în care a apărut şi a dispărut atât de repede.

— Aiureli. Pe cine cunoşti care ar putea să facă o vrajă atât de puternică? întrebă Alice.

— Păi, Lizzie...

— Nu.

Alice ocoleşte brusc o maşină şi mi se întoarce stomacul pe dos.

Nu-mi place ideea că cineva ar putea flutura o baghetă şi toată lumea capătă o iritaţie. Pare atât de imprevizibil. Apropo de asta, unde e Elijah?

— Stai, deci Lizzie poate sau nu să facă magie?

— Ei bine, zice Susannah, nu e problema că nu poate. Toţi Descendenţii au o înclinaţie pentru asta. Dar eu, personal, cred că blestemul a fost cel care a cauzat toată nebunia.

Nu e prea liniştitor să ştiu că există persoane cu *înclinaţie* pentru magie.

— Dacă a fost de vină blestemul, atunci eu de ce n-am avut iritaţia?

— Asta e partea pe care nu o înţelegem.

Susannah își ciupește buza de jos între degete.

— O să ne dăm noi seama...

Știu că sunt norocoasă că ele vorbesc cu mine, dar ceva la această problemă cu Lizzie încă nu-mi dă pace.

— De ce nu sunt Lizzie și John cu voi?

— Pentru că Lizzie... începe Mary.

— Te urăște, o întrerupe Alice.

Susannah se întoarce spre mine pe bancheta din spate.

— Lizzie crede că tu ești responsabilă pentru anumite lucruri care au luat-o razna în Salem. Leagă lucrurile astea de venirea ta în oraș.

— Iar ea e iubita lui John, deci de asta nu e și el aici, adaugă Mary.

Păi, Lizzie nu se înșală, de fapt. Și nu sunt surprinsă că sunt împreună. Mi-aș fi dat și singură seama de asta, dacă n-aș fi fost așa preocupată de blestem și de tata.

— De asta mă urmărește peste tot?

— Destul! spune Alice, și Susannah îmi evită privirea.

— S-a întâmplat ceva ce eu nu știu?

Alice oprește brusc în parcarea Walgreens.

— Iritația aia n-a fost de-ajuns pentru tine?

Văzând copacii întunecați și amintindu-mi ce vis am avut, mi se face rău.

— Știi ce vreau să spun, zic eu.

Mary îmi întinde o pelerină cu glugă și mă îmbrac cu ea.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Semnele vrăjitoriei

Alice porneşte pe panta abruptă şi noi o urmăm. Tăcerea dintre noi e plină de secrete. Încerc să uit unde mă aflu, dar, pe măsură ce ne îndepărtăm de lumina din parcare şi înaintăm în pădurea deasă, mă cuprinde anxietatea.

Pelerina mi se prinde într-o creangă şi mă opresc brusc. Celelalte fete merg mai departe. Trag de pelerină, dar nu reuşesc s-o eliberez. Totul arată la fel în întuneric: umbre vagi şi strâmbe, întuneric în întuneric.

— Aşteptaţi! le strig fetelor şi vocea mi se sparge.

Vântul şuieră printre copaci şi sună ciudat de asemănător cu plânsul femeii pe care l-am auzit în casa aia oribilă. Trag cu putere de creanga de care mi s-a prins pelerina, iar scoarţa dură îmi zgârie palma.

— Sunt aici, Samantha, spune Elijah.

Trag aer în piept şi îmi pun mâna pe frunte ca să mă calmez. Picioarele mi se opresc din tremurat când Elijah îmi desface pelerina din creangă. Îl prind strâns de mână, poate prea strâns. El nu spune nimic, dar îşi strânge degetele reci în jurul alor mele. Când le prindem din urmă pe fete, ele pornesc din nou la drum.

Ajungem în poieniţă şi Mary scoate pătura. Mă mir că Alice a reuşit să găsească locul ăsta a doua oară. Nu

sunt sigură că aș fi putut să fac același lucru. Fetele scot ierburile.

— Astea sunt toate semnele vrăjitoriei, spune Elijah, dându-mi drumul la mână.

Aproape că răspund înainte să mă abțin.

Susannah aprinde lumânările, iar eu mă uit prin copaci, dar nici urmă de ștreanguri. Îmi doresc să îmi pot șterge visul ăla din memorie. În lumina lumânărilor, Mary pare la fel de înfricoșată cum mă simt eu pe dinăuntru. Susannah pare doar un pic agitată, iar Alice pare complet calmă. Nu o înțeleg pe fata asta.

Susannah începe să rostească... incantația? Așteptarea atârnă greu deasupra noastră, ca un nor înaintea ploii.

— Invoc puterea focului, spun clar când îmi vine rândul.

Elijah ridică o sprânceană.

— Fie ca focul să-mi lumineze drumul și să-mi aprindă spiritul.

— Doar prin purificare pot vedea adevărul, continuăm toate în cor.

Aprindem legăturile de ierburi și le aruncăm în bolul de lemn.

— Cred ceea ce spun și spun ceea ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul, spun fetele încet, ca să pot ține pasul cu ele.

Mirosul puternic de ierburi care ard umple aerul care ne înconjoară.

Ne luăm de mână și mușchii mi se încordează. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cum s-a întâmplat și înainte, fețele lor tremură – încet și vag la început, dar devenind din ce în ce mai estompate. Pe fața fiecărei fete e un strat ciudat, eteric, ca și cum alte persoane ocupă același spațiu fizic ca ele. Chipurile tremurânde sunt ale aceleiași femei bătrâne ca și data trecută și au ceva incredibil de

trist în privire. Bătrâna care ocupă chipul lui Mary priveşte în jur şi îşi opreşte privirea asupra mea. Spune:

— Copacii ăştia erau puieţi cândva. Au crescut.

— Apa venea până aici sus pe deal, spune femeia care ocupă chipul lui Susannah, întorcându-se şi ea spre mine. Se numea Lacul Bickford. Aici a venit Benjamin Nurse să caute cadavrul mamei lui.

— În prăpastia asta ne-au aruncat cadavrele, spune bătrâna de pe chipul lui Alice, cu o duritate care-mi aminteşte de versiunea ei mai tânără.

Mă uit spre locul pe care mi-l arată cu degetul. Sunt nişte stânci abrupte, abia vizibile. Mă cuprinde un fior, iar palmele îmi transpiră. *Ce se întâmplă?*

— Nouăsprezece iulie 1692. Am fost în primul grup de spânzuraţi, continuă Susannah cea bătrână.

Nu văd aşa ceva. Nu-i aşa? *Femeile astea... Nu ştiu ce să cred despre ceea ce văd.* Inima îmi bate tare. Încerc să mă ridic, ca să înceteze viziunea asta sau ce e, dar corpul meu nu reacţionează. Nu pot nici măcar să ridic un deget.

— Prima dată când am intrat în sala de judecată...

Susannah cea în vârstă rosteşte „sala de judecată" cu dezgust.

— ...fetele au început să aibă crize. Una chiar şi-a aruncat mănuşa înspre mine.

Oare Descendenţii au folosit vreo vrajă asupra mea?

Bătrâna de pe chipul lui Susannah îşi încruntă chipul plin de riduri.

— Am râs de ele. Mi-am dat seama imediat, după mirarea de pe chipul magistratului, că am subestimat gravitatea situaţiei. „Râzi de noi?" m-a întrebat el. „Râd de toată mascarada asta", i-am zis. Dar magistratul era serios. „Asta e o mascaradă? Când oameni au de suferit?" a întrebat el. Am declarat: „N-am rănit niciodată pe nimeni,

bărbat, femeie sau copil." Chiar am recitat pasaje din Biblie ca să-mi dovedesc credința. Dar au zis că numai servitorii Diavolului îi pot imita pe cei inocenți.

Oftează.

— Cel mai rău a fost la închisoare, spune bătrâna de pe chipul Mary, cutremurându-se când își amintește.

— Nu, spune bătrâna de pe chipul lui Alice. Cel mai rău a fost că nu am primit un avocat și am fost condamnate la moarte pentru că niște copii au spus că au avut viziuni cu noi făcându-le rău. Când fata aia a avut o criză în sala de judecată, am fost acuzată că eu sunt de vină, i-am spus direct...

Fața femeii se tulbură. Mary trage aer în piept și tușește, rupând cercul. Greutatea care îmi apăsa corpul se sparge ca gheața căzută pe asfalt și îmi pun mâinile pe piept, trăgând de haine ca să am mai mult aer.

— M-am simțit ca și cum îmi storcea viața din mine, spune Mary printre răsuflări.

— Dar eram pe drumul cel bun, zice Susannah, aplecându-se în față cu ambele mâini întinse pe pământ.

— Ar trebui să încercăm să continuăm, spune Alice.

Mary clătină din cap.

— Nicio șansă. A fost terifiant. Și pentru ce? Pentru niște povești pe care le știm deja?

— Știți poveștile astea?

— Nu știam despre copaci și apă, spune Susannah încercând să-și tragă răsuflarea.

Elijah îngenunchează lângă mine.

— Pe chipul tău a apărut Cotton Mather.

Îmi ridic brusc capul.

— Cotton!

Alice reacționează imediat:

— De unde știi că pe fața ta era un chip de bărbat?

— Nu ştiam. Am ghicit.

— Minţi. Tu ai fost singura care nu a vorbit.

Mary, recăpătându-şi răsuflarea, îşi strânge genunchii la piept.

— Hai să discutăm despre asta în maşină.

— Nu plec până Sam nu ne spune adevărul.

Brusc, îmi dau seama că au ştiut de data trecută că pe chipul meu a apărut Cotton. Şi nu mi-au spus nimic. Ce fel de joc e ăsta?

— Ştiţi ceva? M-am săturat să vă răspund la întrebări. Ştiaţi de data trecută că pe faţa mea apare chipul lui Cotton.

Alice îşi recapătă controlul asupra respiraţiei.

— Ei bine, acum ştii şi tu.

Confirmarea faptului că au ascuns asta în faţa mea mă deranjează foarte tare. Mă uit la Susannah.

— Şi voiai să am încredere în voi?

Alice se uită şi ea la Susannah.

— Ai vorbit cu ea fără noi? întreabă Alice. Deci Lizzie avea dreptate. Chiar eşti lipsită de loialitate.

Okay, acum m-au pierdut.

Susannah îşi încrucişează mâinile în poală.

— V-am spus că mi se pare o idee proastă să îi ascundem lui Samantha ceea ce ştim. Voi credeţi că suntem precaute, dar nu facem decât să o îndepărtăm pe singura persoană care ne poate ajuta.

— Sau ne poate face rău, zice Alice.

— Sunt sigură că putem discuta despre asta şi în jeep, spune Mary.

Alice şi Susannah se întorc spre ea.

— Nu! spun ele la unison.

Nu pot să nu mă simt prost pentru Mary. Faptul că Elijah e aici e singurul motiv pentru care nu fug în momentul

ăsta din pădure. Şi chiar şi cu el lângă mine, tot mă uit în întuneric cu suspiciune.

— Cred că faceţi o greşeală în ceea ce o priveşte pe Samantha, şi oamenii ar putea avea de suferit din cauza asta. Sora mea ar putea muri din cauza asta, spune Susannah.

Alice respiră adânc.

— Şi dacă te înşeli?

— Atunci o să preiau vina asupra mea.

— Lizzie n-o să te ierte, spune Alice.

Susannah dă din cap.

— Ştiu.

Elijah se plimbă în cerc, lângă mine.

— Bine, zice Alice, şi face un gest spre Susannah.

— Alice citeşte în oase aşa cum alţii citesc în cărţi de tarot, spune Susannah, ca şi cum ăsta ar fi un lucru aproape normal. Şi acum patru luni a citit că ceva foarte rău o să se întâmple.

— Tatăl meu intrat în comă acum patru luni, zic eu înainte să-mi dau seama ce spun.

Alice şi Susannah schimbă o privire între ele.

— De atunci, de fiecare dată când Alice citeşte în oase, vede tristeţe, pierdere şi aceeaşi avertizare că ceva rău o să se întâmple.

Mary îşi strânge genunchii un pic mai tare la piept.

— Ceea ce citeşte Alice se adevereşte mereu.

Alice dă din cap.

— Apoi ai apărut tu. Şi de fiecare dată când citesc în oase, apari doar tu.

— Stai, ce vrei să zici cu „apari doar tu"?

Simţul meu practic se luptă să înţeleagă. Oase şi vrăji şi fantome. Îmi vreau realitatea simplă înapoi.

— Doar numele tău, zice Alice. Din nou şi din nou.

Reacţiile lor dure la venirea mea, în prima zi de şcoală, nu mai par atât de ciudate.

— Lizzie şi cu mine credem că *tu* eşti lucrul rău care avea să se întâmple, dar Susannah nu e convinsă.

— De asta m-a urmărit Lizzie peste tot?

— Lizzie a fost afectată grav de acest lanţ de evenimente, spune Susannah. Şi te învinovăţeşte pe tine. Dacă ar ştii că vorbim cu tine deschis, ar putea să facă ceva.

Aş vrea să întreb cum a fost Lizzie afectată, dar ştiu că Alice ar încheia conversaţia.

— Ce să facă?

— O vrajă, spune Mary.

Elijah se încordează lângă mine.

— Trebuie să înţelegi că s-au întâmplat lucruri ciudate peste tot prin oraş, spune Susannah înainte ca Mary să continue. Nu e vorba doar de morţile descendenţilor. Unchiul lui Alice are o cafenea. Şi când a deschis cafeneaua de dimineaţă, pe fiecare masă era câte un ştreang. Niciun semn de intrare forţată, doar ştreanguri.

— E vorba cumva de Urzeala?

— N-ar trebui să ştii despre asta, zice Alice. Doar câţiva oameni ştiu.

Se uită cu toţii la mine, chiar şi Elijah.

— Am fost acolo acum câteva zile şi paharul meu de latte avea o pată de cafea în formă de ştreang. M-am gândit că poate fata de la cafenea îşi bate joc de mine.

Încep să regret micul moment de sinceritate.

— Vezi? Chiar şi atunci când ştim ceva, afli şi tu imediat. Feţele estompate, Cotton, tiparul deceselor, zice Susannah.

Aşteaptă un răspuns din partea mea.

Mă uit la Elijah.

— Ai grijă doar să nu le spui detalii personale despre mine, spune el.

Nu pare deranjat, pare resemnat.

— Eu... văd spirite. Sau cel puţin unul. Văd un spirit.

Nimeni nu reacţionează, aşa că mă întreb dacă m-au auzit bine.

— Ştiam eu, zice Susannah.

— Eşti vrăjitoare, spune Mary.

— Nu sunt vrăjitoare.

— Şi fantoma asta e cu noi aici?

Alice pare sceptică.

— Da.

— Dovedeşte.

— Nu.

Nu e nevoie să mă uit la Elijah ca să ştiu că nu are de gând să facă vreun truc pentru ele.

Alice ridică o sprânceană.

Mary se uită spre copaci cu teamă, căutându-l pe Elijah.

— Putem să plecăm, vă rog? Trebuie să ajung acasă.

Alice se ridică, răspunzând astfel la întrebare, iar Mary o urmează imediat, nerăbdătoare să plece. Au rămas încă atât de multe întrebări pe care vreau să le pun. Şi o parte din mine se teme ca nu cumva să fiu eu cauza acestor lucruri îngrozitoare. Poate că blestemul e parte din mine? Suflăm în lumânări şi punem totul în genţile lui Mary şi Susannah. Pădurea a devenit şi mai întunecată.

Alice se întoarce spre mine.

— Dacă ne minţi în legătură cu fantoma şi dacă aflu cumva că eşti implicată în morţile astea, n-o să-ţi placă consecinţele.

— Am la fel de mult de pierdut ca voi dacă nu rezolvăm misterul morţilor.

Îmi dau seama că acceptă argumentul ăsta, pentru că se întoarce cu spatele şi se îndreaptă spre copaci fără să mai zică nimic.

— Alice, spun eu, iar ea se opreşte, părul ei blond fiind singurul lucru vizibil în întuneric. Viziunea pe care tocmai

am avut-o. Ce a spus Alice Parker când fata aia a acuzat-o de vrăjitorie?

Mary a spus că ele ştiu poveştile astea, dar eu nu le ştiu. Şi fie că fetele astea încearcă să mă tragă pe sfoară, fie că nu, bătrânele alea încercau să ne spună ceva.

Alice se întoarce.

— Ca răspuns în faţa acuzaţiilor, a spus: „Îmi doresc ca Dumnezeu să deschidă pământul şi să mă înghită în acest moment dacă e adevărat vreun singur cuvânt."

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Nervoasă, nu tristă

— Treci încoace.

Cuvintele lui Vivian sunt tăioase.

Mă uit la ceasul cu pendul din hol înainte să intru în sufragerie. E 9.27. Știu că am ratat cina, dar nu cred că mă pot uita la Vivian fără să vreau să țip și să plâng în același timp.

— Cere-ți scuze și o să mă mai gândesc dacă te pedepsesc.

Ar trebui să-mi cer scuze și să plec.

— Nu.

Cere-ți tu scuze. Nu-ți pasă de tata... de familia noastră.

Își pune paharul de vin pe masă și se ridică.

— Nu-ți pare rău deloc, nu-i așa?

— Samantha, nu te certa cu ea, spune Elijah, stând lângă niște sticle goale de vin.

— Poate ar trebui să-ți pese mai mult de tata decât să umbli toată ziua la cumpărături și să te îmbeți.

Figura ei devine dură. Cunosc privirea asta. Am atins limita de unde nu ne mai putem întoarce.

— Și tu pari incredibil de sociabilă pentru cineva care spune că nu vrea decât să-i stea alături tatălui ei.

— Nu ai habar câte am făcut eu.

— Te-am supărat, *mon chou*? mă tachinează Vivian, folosind numele de alint pe care-l folosea tata când eram mică.

Înseamnă „mica mea gogoşică cu frişcă."

Îmi înfig unghiile în palme.

— Du-te naibii.

Vivian mă plesneşte peste obraz atât de tare şi atât de rapid, încât mi se întunecă vederea pentru un moment. Îmi ridic bărbia şi mă uit fix la ea. Nu-mi masez obrazul, deşi doare ca naiba. Vreau să-i spun că am găsit scrisoarea de la compania de asigurare şi s-o jignesc în toate felurile, dar, înainte să apuc să deschid gura, paharul ei de vin cade şi se sparge pe podea.

Vivian tresare.

— Eşti pedepsită.

Îşi mută atenţia asupra paharului spart.

Elijah, despre care sunt destul de sigură că a cauzat spargerea paharului, îmi atinge uşor mâna.

— Nu-i da satisfacţia de a te vedea supărată.

Dau din cap şi fug spre camera mea, cu Elijah lângă mine. Îmi tremură tot corpul. Îmi trântesc uşa şi o încui. Rămân în faţa uşii, furibundă. Elijah îmi ridică bărbia. Îmi şterge o lacrimă cu degetul lui rece.

— Sunt nervoasă, nu tristă, spun cu o voce tristă, nu nervoasă.

— Mie nu trebuie să-mi dai explicaţii.

Îi sunt recunoscătoare pentru asta. Nu vreau să vorbesc despre cum mă simt. Îl vreau pe tata înapoi.

— Îţi aduc nişte gheaţă.

Dispare din cameră.

— Nu plânge, îmi spun mie însămi, şi îmi şterg ochii cu mânecile hanoracului meu negru.

Respir adânc de câteva ori şi Elijah apare cu o mică pungă de gheaţă. O iau de la el.

— Mersi.

El dă din cap.

— Pot să te servesc cu un ceai?

Formalitatea întrebării mă ia prin surprindere.

— De fapt, da. Aș vrea niște ceai. Vrei să bei cu mine?

— Sigur.

El dispare și eu îmi scot cizmele. Mă plimb prin cameră cu punga de gheață, încercând să nu mă gândesc la Vivian și să mă hotărăsc ce să fac în continuare. *Oare ce înseamnă faptul că fața lui Cotton a apărut pe fața mea?* Nu-mi place ideea că sunt conectată cu el. Și dacă sunt conectată cu el, asta înseamnă că e blocat aici ca Elijah... Sau, mai rău, e blocat în interiorul meu?

Elijah reapare cu o tavă argintie mare, cu ceai. De braț îi atârnă un coș iar peste umăr are o pătură. Pentru prima dată de când îl știu, pare nesigur.

— Poți să ții tava asta pentru un moment, Samantha?

Pun pariu că ar roși dacă ar avea sânge.

Îmi las punga de gheață de la obraz și iau tava.

— Ce sunt toate astea?

Despăturește pătura pufoasă și o întinde pe podea.

— Un picnic în cameră.

Aproape că scap tava. *De ce face asta?* El ia tava și o pune în mijloc păturii. Îmi întinde mâna și, când degetele ni se ating, mă umplu de bucurie. Temperatura corpului mi se ridică constant și îi evit privirea. Ne așezăm. El deschide coșul și scoate bunătăți.

— De unde ai toate astea? întreb eu, încă roșie la față.

— Ceaiul și cornurile sunt de la Londra. Sandviciurile și pateurile sunt de la Paris. Iar frișca de Devonshire este din Devonshire.

A fost prin toată Europa, ca să aducă mâncare pentru mine? Cum de se întâmplă așa ceva?

— E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

El zâmbește și toată nesiguranța i se șterge de pe față. E un zâmbet real. Primul pe care l-am văzut vreodată pe fața lui. *Are gropițe!*

Aș vrea să i le ating. Trebuie să schimb subiectul înainte să mă fac de râs.

— Crezi că spiritul Cotton e prins în interiorul meu?

Îmi oferă un sandvici.

— M-am gândit la asta.

Mă încrunt.

— Îmi vine să vărs.

— Te rog, abține-te din a măcelări limba engleză în timp ce mâncăm.

Râd. Umorul lui mă surprinde mereu. Mă întreb cum era înainte să moară Abigail.

— După seara asta, simt că nu știu îndeajuns de multe lucruri despre Cotton.

— Ei bine, știu că s-a născut în 1663, într-o familie înstărită de preoți, și a devenit la rândul lui preot. A fost prolific și a scris aproape patru sute de cărți și pamflete.

Mă uit la teancul de cărți pe care le-am adus din biroul secret al bunicii. Una dintre ele a fost scrisă de Cotton. O s-o citesc prima.

— În jurnalul bunicii scria că a avut o relație complicată cu tatăl lui. Și că nevoia de a-l impresiona l-a făcut să acționeze așa cum a făcut-o?

— Increase Mather a fost o figură influentă a comunității puritane. Cotton era hotărât să îi calce pe urme. Dar Increase nu a fost de acord cu faptul că Procesele foloseau dovezi spectrale: oamenii declarau în instanță că spectrul sau spiritul vrăjitoarei încerca să le facă rău.

Mă uit la buzele lui în timp ce vorbește. *Oare sunt la fel de reci ca mâinile lui?*

— La istorie am învățat că dezbrăcau oamenii și îi căutau de semne vrăjitorești. Ce dezgustător, nu? Cei familiari cu demonii, cred că așa i-a numit profesorul meu, se bucurau de așa ceva. Și le înțepau pe vrăjitoare cu ace, nu? Ca să vadă dacă le simt? Chestii nebunești, nu?

— Într-adevăr. De multe ori, oamenii prezentau drept dovadă urme de mușcături. Sau aveau crize de convulsii în prezența vrăjitoarelor.

Dintr-odată, iritația nu mai pare așa de ciudată.

— Cum ar putea cineva să creadă asemenea acuzații?

Pare gânditor în timp ce mestecă.

— Erau foarte convingători. Logodnica mea a fost unul dintre principalii acuzatori.

— Ce părere ai avut despre asta?

— La început, am crezut că e într-adevăr bolnavă. Mi-am făcut multe griji pentru ea. Se încorda și se oprea din vorbit, sau se speria de ceva ce nu era acolo. Mi-am petrecut multe nopți nedormite încercând să găsesc o soluție medicală pentru ea.

— Iar ea era geloasă pe relația ta cu Abigail?

Cred că s-a simțit foarte trădat.

— Da. De acolo a început, cu siguranță. Apoi a fost vorba de vechi insulte și ranchiuni familiale. A lăsat beția puterii să o cuprindă. Iar acuzațiile ei au dus la moartea unor oameni nevinovați. Când am plecat, ajunsese doar o umbră a fetei pe care am iubit-o cândva. Întunecată și denaturată.

Sună ca o variantă mai înfricoșătoare a vieții de liceu.

— Cum pot oamenii să se împingă unul pe altul la moarte? Pare atât de crud.

— A făcut asta ca să se simtă importantă. Acuzatorii au scăpat nepedepsiți fiindcă nimeni nu a sărit în ajutorul acuzaților. Primii oameni acuzați de vrăjitorie în Salem au fost un invalid, o femeie fără adăpost și un servitor. Cine să le ia apărarea?

Săracii oameni.

— Nu e cu mult diferit de situația în care te afli tu. Crezi că Descendenții te-ar putea chinui dacă li s-ar împotrivi ceilalți elevi și profesorii?

— Nu e ca și cum și-ar fi dat acordul. Doar că nu au spus nimic, zic eu.

— Tăcerea în grup poate fi o condamnare la moarte. Așa s-a întâmplat în Salem, spune el.

— Acuzațiile alea au ajuns la tribunal, totuși.

Elijah dă din cap.

— Tribunalul era altfel pe atunci. Vrăjitoarele acuzate n-au avut nicio șansă de a se apăra.

Sună îngrozitor.

— Deci, dacă ajungeai la tribunal, erai automat găsit vinovat.

— Intrai pe ușa tribunalului și, când ieșeai, erai atârnat de primul copac, spune Elijah.

— Ce rol a avut Cotton, mai exact?

— E complicat. A scris o carte despre un caz de vrăjitorie din Boston. Cărțile erau puține pe atunci, iar a lui Cotton a fost citită de toată lumea ca o revistă de scandal. După cum îți închipui, era extrem de populară. Când a început isteria legată de vrăjitorie în Salem, cei afectați prezentau aceleași simptome ca în carte. Și ei citiseră cartea.

— Oh, Doamne. Deci, fără să vrea, a scris un manual pentru acuzarea vrăjitoarelor?

Poate că răspunsul lui Lizzie la ora de istorie a fost aproape de adevăr.

— În plus, trebuie să înțelegi că societatea puritană era groaznic de austeră. Lumea muncea și se ruga și atât.

Clatin din cap.

— Deci, când au început acuzațiile, era ca un reality-show nebunesc și toată lumea a devenit obsedată de el?

— Complet obsedată. S-a întâmplat mai repede decât îți poți imagina, spune el și face o pauză. În viață, nu știi niciodată când se va întâmpla ceva neprevăzut.

Își ferește rapid privirea și ridică ceșcuța de porțelan.

— Cum îți place ceaiul?

— Cu frișcă și zahăr, te rog.

Cuvintele mele par ciudat de protocolare.

— Elijah, de ce te-ai întors în Salem?

— Mi-era dor de Abigail. Voiam să văd ceva care să-mi amintească de ea.

— Dar n-ai plecat din nou.

— Nu.

— De ce nu?

— Musafiri nepoftiți.

Aproape că zâmbește.

— Încă vrei să plec de aici? întreb eu, temându-mă de răspuns.

Se gândește o clipă, iar pe chip i se citește din nou timiditatea.

— Samantha, ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o în trei sute de ani.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Port pe umeri o groaznică povară zi de zi, și nimănui nu-i pasă. Faptul că cineva realizează lucrul ăsta este aproape copleșitor.

— Sunt onorat să te cunosc, continuă el. Mi-aș fi dorit doar ca și Abigail să te fi putut cunoaște.

Îmi șterg o lacrimă.

El zâmbește.

— Trebuie să-mi amintesc să te complimentez mai des, ca să te obișnuiești.

Are dreptate. Nimeni nu îmi face complimente în afară de tatăl meu. Mă uit lung la el, iar inima începe din nou să-mi bată tare. De ce mă simt așa? Și, mai important, de ce nu pot să respir?

Își strecoară mâna într-a mea și o ridică. Îmi sărută cu blândețe degetele cu buze aproape calde. Mi se face pielea

de găină pe tot corpul şi e minunat. Îmi vibrează telefonul în buzunar. Tresar, luându-mi mâna din strânsoarea lui. Fără să ştiu ce să fac în continuare, îmi scot telefonul. Mă sună Jaxon.

Din capătul celălalt al holului se aude un strigăt de frustrare.

— Ce-a fost asta? întreb eu.

— Greu de zis. E posibil ca Vivian să fi descoperit pata de vin de pe rochie. Mă întreb cum va reacţiona când va vedea noua ei pereche de pantofi.

— Sam? spune o voce estompată şi ne uităm amândoi în jos, spre telefonul meu.

Îmi muşc buza. Cred că am răspuns fără să-mi dau seama. Mă cuprinde un sentiment de vinovăţie – pentru că am întrerupt picnicul nostru în cameră şi pentru că nu am vrut să-i răspund lui Jaxon.

— Hei, Jaxon, spun în telefon şi mă uit la Elijah.

El dă din cap, ca şi cum ar fi înţeles, şi dispare.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Acum e prea târziu

Îmi ţin mâinile încrucişate în poală. Mânecile rochiei mele negre îmi acoperă încheieturile şi îmi irită braţele. Urăsc lâna.

— În continuare, ar trebui să demonstrăm ce e vrăjitoria! răsună o voce din faţa unei biserici vechi.

E bărbatul din pădure. Pare prea tânăr pentru o asemenea voce groasă.

— Existenţa vrăjitoriei e negată de multă lume... Argumentul lor de bază este că n-au văzut niciodată vrăjitoare, deci ele nu există. E ca şi cum am spune: noi n-am văzut niciodată tâlhari pe drum, deci nu există fărădelegi aici.

Mă uit într-o parte ca să văd dacă mai e cineva care crede că vorbele astea sună nebunesc. Descopăr că în mulţime sunt oameni îmbrăcaţi la fel de prost ca mine, şi poartă bonete.

— Ce naiba? spun eu.

Toţi ochii se întorc spre mine.

— Nu invoca ceea ce nu doreşti, spune bărbatul, cu ochii fixaţi într-ai mei.

Face câţiva paşi spre mine. Eu împing lumea de lângă mine ca să-mi fac loc în drum spre ieşire. O sfoară îmi atinge umărul. Mă feresc de ea şi mă uit în sus. Un ştreang

atârnă de tavan. Când mă uit din nou spre bărbat, se află la doar câțiva centimetri de fața mea.

Deschid brusc ochii și mă prind cu putere de marginile băncii.

— Drăguț din partea ta să ni te alături, spune doamna Hoxley, cu buzele lipite care o fac să arate ca un pește morocănos.

La stânga mea, Susannah pare îngrijorată. Școală. Da, e joi dimineața. Îmi frec ochii.

— Scuze, spun și mă uit în jos la cartea lui Cotton Mather de pe banca mea.

Nu-mi amintesc s-o fi scos din geantă. Cred că e din cauză că nu am dormit suficient.

— După cum spuneam, aceia dintre voi care vor participa la reconstituirea istorică trebuie să se prezinte la auditorium la prima pauză. Domnul Wardwell și doamna Edelson m-au rugat să vă reamintesc. Repetițiile au loc în fiecare joi, timp de două săptămâni.

Astea nu sunt deloc vești bune. Prin fereastra întredeschisă pătrunde o adiere care aduce un aer rece de toamnă. Sună clopoțelul.

Îmi frec din nou ochii și mă îmbrac cu geaca. Descendenții ies din clasă fără niciun cuvânt. S-a zis cu purtarea cuviincioasă.

Ies pe hol și mă îndrept încet spre auditorium. Cum mă văd, oamenii se feresc, ca și cum nu vor să riște să mă atingă. *E din cauza iritației ăleia nenorocite.*

— Sam, spune doamna Lippy, făcându-mi cu mâna chiar din fața ușii auditoriumului.

Părul îi atârnă lins în jurul feței și are ruj pe dinți.

Nu acum.

— E totul în ordine?

— Super. Dar trebuie să treci pe la mine astăzi, după ore.

— Credeam că ne întâlnim abia luni.

Nu am timp pentru asta.

— Mai bine azi. Am primit câteva telefoane, nu toate plăcute. Acelaşi lucru.

Îşi îndreaptă broşa în formă de raţă.

— Părinţii îşi fac griji. Cu toţii ne facem. Unii mai mult ca alţii.

Grozav. Asta nu face decât să înrăutăţească situaţia. Ce-o să se întâmple data viitoare când Vivian sună la şcoală? Dacă Vivian spunea adevărul, o să fiu exmatriculată. Şi având în vedere cum a fost relaţia mea cu Vivian în ultimele zile, nu m-ar mira să-i lase să mă exmatriculeze.

Sună clopoţelul.

— Bine, trebuie să plec.

Deschid uşile grele şi mă îndrept spre domnul Wardwell.

— Ai întârziat, spune el şi îmi întinde ceva care arată a scenariu.

Toată lumea e pe scenă deja. Şi, cu tot cu clasa doamnei Edelson, s-a dublat numărul celor care o să mă audă bâlbâindu-mă când îmi spun replicile. Mi se usucă gura.

Primesc câteva priviri încruntate. De la toată lumea în afară de Jaxon, bineînţeles. Urc scările şi mă aşez lângă el pe scenă. Îmi zâmbeşte.

— Foile pe care vi le-am dat conţin întreaga piesă, cu indicaţii scenice. Aş vrea să citim totul cu voce tare. În felul ăsta, dacă sunt întrebări, le putem discuta imediat, spune domnul Wardwell cu o voce extrem de entuziastă, care mă face să cred că el este scenaristul.

Doamna Edelson i se alătură. Nu departe de mine şi Jaxon sunt Alice, Mary şi Susannah împreună cu Lizzie şi John. Nu ştiam că sunt şi ei în clasa doamnei Edelson, dar pun pariu că ei ştiau că eu sunt în clasa domnului Wardwell. De asta au plecat de la dirigenţie fără să vorbească cu mine?

Pentru că nu voiau să fie văzute cu mine? Îmi muşc buza. Alice şi Lizzie par să se certe dintr-un motiv anume, dar vorbesc prea încet ca să aud ce spun.

— Toată lumea care nu este implicată în mod direct într-o anume scenă va sta lângă cortină şi-şi va aştepta rândul, spune doamna Edelson cu o voce piţigăiată. Toaletele sunt în spate. Dacă aveţi nevoie să le folosiţi, sunteţi liberi s-o faceţi, dar nu în timpul unei scene în care apăreţi.

Mâinile îmi tremură în timp ce răsfoiesc primele pagini, în căutarea numelui lui Cotton. Nu apare în primele scene.

— Tu cine ziceai că eşti? îi şoptesc lui Jaxon.

— Reverendul Parris. Sunt în prima scenă, zice el cu fals entuziasm.

Îl compătimesc, deşi el pare perfect calm. Ne aşezăm de-a lungul cortinei, iar Jaxon şi alţi câţiva se duc în centrul scenei. Între mine şi următoarea persoană e o distanţă de trei metri. Cât de nedrept. Mă tratează de parcă aş avea lepră, şi de fapt eu am fost singura care nu am avut iritaţia.

Cu vederea periferică o zăresc pe Lizzie uitându-se fix la mine. Nu mă pot abţine; mă uit şi eu la ea. Ţine în mână păpuşa pe care scrie Mather şi înfăşoară ceva care pare a fi păr în jurul gâtului ei. Pot doar să bănuiesc că e părul *meu*. Celelalte fete nu par să observe, sau poate că nu le pasă. Poate că tot ce mi-a spus Susannah aseară a fost ca să extragă informaţii de la mine. Stomacul mi se strânge şi mă întorc cu faţa spre toalete.

Mă strecor după perdea şi intru în culise. Lumina e slabă şi în jur miroase ca într-un pod. Văd manetele care controlează cortina şi rafturi mari de metal. Mă îndrept spre coridorul din dreapta.

Cineva îmi apasă o mână caldă peste gură, şi ceafa mi se loveşte de un piept de bărbat. Mă zbat, dar strânsoarea e prea puternică.

— E uşor să îţi fac rău, spune vocea lui John în urechea mea, iar gâtul mi se întinde atât de mult încât mă doare. N-ar fi trebuit niciodată să vii în Salem, Mather. Ştim totul despre tine. Îmi eşti datoare de când cu iritaţia aia. Cât despre Lizzie...

Îmi împing cotul în coastele lui. El icneşte şi îmi dă drumul un pic, cât să apuc să îl muşc de mână tare. Trece o clipă până să reacţioneze, timp în care îmi fac griji că nu simte nimic. Braţul lui se strânge în jurul coastelor mele şi nu mai pot să respir. Continui să îl muşc de mână.

Dintr-odată, îmi dă drumul. Mă arunc în faţă, departe de el. În lumina slabă, mă lovesc de manete. Mă împiedic de sfori şi mă zbat să îmi eliberez picioarele de acolo. Mă prind de o sfoară ca să mă echilibrez.

Chiar înainte de a mă întoarce să-l înfrunt pe John, îngrozită de gândul că o să mă atace din nou, totul se întunecă. Mă uit frenetic în jur, dar nu mai văd camera deloc. Nu mai văd decât sfoara din mâna mea – o văd clar, în detaliu, însă nimic altceva.

Mă apucă panica. La capătul sforii e cadavrul unei fete spânzurate. Se roteşte încet în direcţia mea, dar părul îi acoperă faţa.

După câteva secunde nesfârşite, dau drumul sforii. În momentul în care fac asta, întunericul se risipeşte şi culisele reapar. Ceea ce văd în faţa mea e la fel de îngrozitor ca fata spânzurată. Unul dintre rafturile mari de metal e pe podea, răsturnat. Sub el se află John, cu faţa în jos, sângele şiroindu-i dintr-o rană la cap.

Înlemnesc. E ca viziunea pe care am avut-o în pădure, cu Descendenţii.

Apar colegii de după cortină. Încep să ţipe. Domnul Wardwell îşi face loc prin mulţime.

— Doamnă Edelson, sunaţi la urgenţe! strigă el, apoi le spune câtorva elevi înfricoşaţi: Ajutaţi-mă să ridic raftul ăsta.

E nevoie de cinci băieţi ca să reuşească să mute raftul. Jaxon e unul dintre ei. Între timp, sângele din jurul capului lui John formează o băltoacă. Lizzie ţipă şi aleargă spre el. Susannah, Mary şi Alice încearcă s-o liniştească. Nu înţeleg ce spun.

— Faceţi loc! strigă doamna Edelson.

Câţiva studenţi se dau mai în spate, iar Descendenţii o trag pe Lizzie departe de John.

— Sam. Samantha! spune Jaxon venind spre mine.

Doamna Edelson încearcă să scoată elevii traumatizaţi din culise. Privirea mi se întunecă şi îmi revine. Trece un timp, dar n-aş putea spune cât. Cineva plânge cu sughiţuri. Apar mai mulţi profesori, alături de Brennan.

Apoi vin paramedicii.

— Nu are puls, spune unul dintre ei.

Jaxon se aşază între mine şi corpul inert al lui John, ca să nu mai văd sângele. Clipesc.

Jaxon mă ia de mână şi mă trage încet. Picioarele mi se mişcă. Mă întreabă dacă sunt OK, dar nu-mi pot folosi gura. Mă tot gândesc la viziunea pe care am avut-o în pădure. Nici măcar nu am încercat să aflu cine era persoana din viziune. Acum e prea târziu.

Câte secunde au trecut în timp ce am avut viziunea cu fata spânzurată? Nu am auzit raftul căzând. Singurul lucru de care sunt sigură e că trebuie să aflu cine era acea fată şi că trebuie să le spun Descendenţilor ce am văzut.

Îmi ridic capul şi mă uit în jur, observând pentru prima dată haosul care mă înconjoară. Stau pe un scaun în faţa auditoriumului. Când m-am aşezat?

— Cred că e în stare de şoc, explică Jaxon unui poliţist cu mustaţă grizonantă care se aşază lângă mine.

— Mă auzi, Sam? spune poliţistul cu o voce răguşită.

Mă uit la el.

— Da.

Jaxon pare uşurat.

— Te simţi în stare să răspunzi la câteva întrebări despre ce s-a întâmplat?

— Cred că da, răspund eu.

— Sunt căpitanul Bradbury. S-o luăm încet. Mă anunţi dacă vrei să facem o pauză, spune el, iar Jaxon se aşază de cealaltă parte a mea.

— OK.

Încăperea e plină de poliţişti, care interoghează alţi colegi.

— Din câte înţeleg, erai singura persoană care se afla în culise cu John când a căzut raftul. Vrei să-mi spui ce-ţi aminteşti?

Îşi linge degetul mare şi dă pagina carneţelului.

— M-am dus în culise îndreptându-mă spre toalete, spun eu cu voce tremurândă. Am simţit o mână apăsându-mă pe gură şi alta ţinându-mă de abdomen.

Jaxon se încordează.

— Mi-a şoptit la ureche: „E uşor să-ţi fac rău." Am reuşit să îl lovesc cu cotul în coaste şi l-am muşcat de mână. El mi-a dat drumul şi eu am căzut printre sfori. Mi-am încâlcit picioarele în ele.

Bradbury se încruntă.

— Vrei să spui că tânărul ăsta te-a atacat?

— Într-un fel.

— Ai mai avut altercaţii cu el? întreabă Bradbury.

Ezit.

— Păi, nu chiar. Nu mă place.

— Te-a mai atacat fizic vreodată?

— Nu.

Nu-i pot spune despre vestiar și despre piatră pentru că nu am nicio dovadă.

— Și cum a căzut raftul? întreabă Bradbury.

— Nu sunt sigură. Am leșinat când am căzut între sfori.

Fata spânzurată.

— Și apoi, pur și simplu l-am văzut zăcând acolo.

— Nu ești îndeajuns de puternică să fi putut răsturna singură unul dintre rafturile alea... Abia îl pot ridica doi dintre ofițerii mei cei mai puternici. Trebuie să se fi întâmplat altceva. Ai auzit ceva sau ai văzut pe cineva?

A verificat deja rafturile. Înseamnă că am stat ceva timp aici.

— Nu. Am leșinat.

— Ești încă în stare de șoc, e normal.

Chiar încearcă să fie drăguț cu mine.

— Dacă îți mai amintești ceva în următoarele zile, aș vrea să mă suni.

Îmi întinde o carte de vizită.

— S-ar putea să te chemăm la secție să dai o declarație oficială.

— Okay, spun eu, examinând cartea de vizită cu o vrăjitoare drept logo și punând-o în portofel.

Bradbury se ridică și mă bate pe umăr.

— Sam, te-a atacat? întreabă Jaxon contrariat.

— A murit, nu-i așa?

Știu deja răspunsul și mă apasă mai mult decât pot suporta.

Jaxon dă din cap.

— O sun pe mama, să-i spun să vină să ne ia.

Mă uit din nou în jur.

— Unde sunt Descendenții? Trebuie să le spun ceva.

— Au plecat. Lizzie era de-a dreptul isterică.

Nu pot să alung viziunea asta, sau ce-o fi fost. Ultima dată când am făcut asta, cineva a murit. Data viitoare ar putea fi o fată, posibil una pe care o cunosc. Trebuie să-l găsesc pe Elijah. Mă ridic și Jaxon se ridică cu mine. Simt că mă clatin pe picioare și mi se învârte capul. Mă prind de Jaxon. Simt mâna lui pe braț înainte ca încăperea din jurul meu să se estompeze.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

I-am văzut moartea

— Iat-o, spune doamna Meriwether, punându-mi un prosop rece pe frunte.

Mă uit cu ochii mijiţi la ea. Judecând după canapeaua cu dungi albastre şi albe şi vapoarele de pe pereţi, îmi dau seama că sunt în sufrageria ei. Jaxon se plimbă în cerc pe lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu înainte ca evenimentele recente să năvălească în mintea mea ca o avalanşă.

Mă ridic în capul oaselor şi prosopul ud îmi cade în poală. Îmi amintesc că am venit aici de la şcoală, dar nu îmi amintesc când am adormit. Cât timp am fost inconştientă?

— Trebuie să plec.

— Linişteşte-te, spune doamna Meriwether luând prosopul. Vivian ştie că eşti aici. Ai dormit ceva. Probabil eşti înfometată. Am pregătit supă pentru tine.

Vreau să mă opun, dar mă simt ameţită. N-am mâncat nimic toată ziua.

Doamna Meriwether se îndreaptă spre bucătărie şi Jaxon se aşază lângă mine. Îmi atinge fruntea.

— Cum te simţi?

— În regulă, cred. Scuze că am leşinat. Mă simt prost.

Mă priveşte cu blândeţe.

— Nici vorbă. A fost ca într-un film. Ai căzut în brațele mele și te-am dus la cabinet.

— Mda, așa se termină comediile romantice. Tipul o cară pe fată la cabinetul școlii.

El râde, iar doamna Meriwether intră cu o tavă plină de mâncare delicioasă. O pune la mine în poală. Supă cremă de legume, pâine caldă de porumb cu unt, suc de portocale proaspăt stors și un ecler.

— Vivian mai întârzie.

Îmi dau seama, din felul în care o spune, că o dezaprobă.

— Deci, te rog, stai cât vrei.

Îi zâmbesc, iar ea pleacă.

— Ai veşti despre ce s-a întâmplat astăzi? întreb eu printre înghiţituri de supă.

— Nu chiar.

Pare incomodat, și pot să bănuiesc de ce.

— Dau vina pe mine, nu-i așa?

El nu-mi răspunde.

— Mi se face rău când mă gândesc. Mă simt ca și cum aș fi putut să previn cumva ce s-a întâmplat.

Jaxon clătină din cap.

— N-aveai cum să previi asta. Te-a atacat.

— Nu știi întreaga poveste.

Mușchii din jurul ochilor lui se încordează.

— Ce vrei să spui?

Fac o pauză, încercând să găsesc o cale de a explica.

— O să crezi că sunt nebună.

— Sam, încearcă să ai încredere în mine. Măcar un pic. Nu-ţi sunt dușman.

E incredibil de greu să-i reziști când e atât de sincer.

Oftez.

— Păi...

De unde să încep?

—I-am văzut moartea acum câteva zile. Doar că nu i-am văzut faţa.

Jaxon pare confuz.

— Cum adică ai „văzut“?

Mă uit cu atenţie la pâinea de porumb, în căutare de răspunsuri.

— Ca într-o viziune.

— Adică un vis?

Pare sceptic.

N-ar fi trebuit să deschid gura.

— O viziune. Totul în jurul meu s-a întunecat şi am văzut un băiat strivit sub o bucată de metal. Stai. În ce dată suntem?

Jaxon se gândeşte o secundă.

— Nouăsprezece septembrie.

Îmi scap lingura.

— Astăzi e ziua în care Giles Corey a murit strivit.

Am citit despre asta imediat după ce Jaxon m-a dus la închisoarea aia. Gândurile mi se învălmăşesc cu o viteză ameţitoare. Trebuie să-l găsesc pe Elijah.

— Sam, poate ar fi mai bine să te întinzi.

Îmi ridic tava din poală.

— Sunt bine. Încerc doar să-ţi spun că l-am văzut pe John murind într-o viziune. Poţi să alegi să nu mă crezi. Dar trebuie să plec acum.

— Pari a fi... ăăă, foarte stresată. Cred că e posibil să fii încă în stare de şoc.

Prin „stresată“ vrea să zică „nebună“.

Îmi ridic geanta şi trec pe lângă el. El se întinde şi mă prinde de mână.

— Jaxon, nu pot să las pe altcineva să moară.

Sunt furioasă pe mine însămi că mi-am lăsat garda jos. Acum mă crede nebună.

— N-ai lăsat pe nimeni să moară. A fost un accident. L-ai auzit pe Bradbury. N-aveai cum să răstorni singură raftul ăla.

— Nu asta vreau să spun. Nu pot explica. Nu m-ai crede nici dacă ţi-aş spune.

Mă desprind din strânsoarea mâinii lui, încercând să scap de privirea lui întrebătoare.

— Doar pentru că nu cred în viziuni nu înseamnă că nu te cred pe tine. Şi eu aş lua-o razna dacă aş vedea pe cineva strivit sub ochii mei.

Jaxon mă urmează spre uşă.

Soarele aproape a apus când ies din casă. Cuvântul „strivit" mă calcă pe nervi. Giles Corey şi John au fost striviţi. Cine urmează?

— Spune-i mamei tale că îi mulţumesc.

Jaxon încă mă urmăreşte.

— Pot să te ajut?

Aş vrea puţin ajutor. Dar dacă e atât de incomodat de ideea de viziune, n-am nicio şansă să-i spun restul lucrurilor. O parte din mine a sperat că o să mă creadă.

— De ce nu te întorci să te întinzi un pic şi putem să vorbim despre asta după ce te odihneşti.

— Nu, mă răstesc eu. N-am nevoie să mi se vorbească de sus. Există oameni care ar putea *muri* dacă nu fac ceva să opresc asta.

Pare rănit.

— Nu e drept, Sam.

— Nimic nu e drept. Totul e un haos.

Mă duc spre casa mea şi închid uşa în urmă.

— Elijah! strig eu.

— Samantha, spune el cu o voce îngrijorată, de pe hol.

Probabil că arăt la fel de tulburată pe cât mă simt.

— Ce face tata?

— E bine.

Dau din cap.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? Cu John adică?

— Nu, făceam muncă de cercetare. Am auzit câte ceva în timp ce tu te odihneai.

Mă plimb prin holul de la intrare.

— *John* e băiatul pe care l-am văzut în viziune. Şi, când a fost strivit astăzi în faţa mea, am avut altă viziune, sau ce-o fi fost. Oare o iau razna?

— Ai avut o viziune fără să faci vreun ritual?

— Da, păi...

Îmi amintesc visul pe care l-am avut.

— Am aţipit la dirigenţie şi am visat un individ care ţinea o prelegere despre vrăjitorie. A făcut o analogie, spunând ca oamenii presupun că nu există vrăjitoare pentru că n-au văzut niciodată una. Şi ai putea crede că nu există hoţi doar pentru că ţie nu ţi s-a furat nimic. Sau ceva de genul ăsta...

Elijah mă întrerupe.

— Unde e exemplarul tău din cartea lui Cotton Mather: *Reguli memorabile de apărare contra vrăjitoriei şi posedărilor?*

— Aici, zic eu scotocind prin geantă. De ce?

Elijah răsfoieşte câteva pagini şi arată cu degetul spre un paragraf.

Citesc şi mă străbate un fior.

— Astea sunt exact cuvintele din visul meu. Dar nu am ajuns atât de departe cu cititul. N-am mai văzut paragraful ăsta.

În visul meu era Cotton, în tinereţe, doar că nu l-am recunoscut.

— Asta înseamnă că n-a fost tocmai un vis, nu-i aşa?

— Cred că nu. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Eram într-o biserică, într-o încăpere modestă, cu bănci de lemn. Mi-era frică şi mergeam cu spatele. O sfoară mi-a atins umărul. M-am uitat în sus şi am văzut un ştreang atârnând deasupra capului meu. Apoi m-am trezit.

Faptul că acum ştiu că n-a fost doar o fantezie inventată de creierul meu mă face să-mi fie greu să povestesc.

— Şi cum se leagă asta de moartea lui John?

— John m-a atacat şi am căzut peste sforile din spatele scenei.

Chipul lui Elijah se înăspreşte. E clar că nu ştia partea asta.

— Mi s-a întunecat privirea şi n-am mai văzut nimic în afară de sfoara pe care o aveam în mână. Apoi am văzut un ştreang deasupra capului, ca cel din vis, doar că acum atârna o fată de el. Nu ştiu cine era, pentru că părul îi acoperea faţa.

— Trebuie să aflăm.

Tonul lui Elijah îmi confirmă teama.

— Dacă putem să prevenim moartea ei, poate e un pas în direcţia ruperii blestemului.

Elijah dă din cap.

— Oare Cotton încearcă să mă avertizeze sau să mă sperie?

Gândul că va trebui să dorm mi se pare acum înfiorător.

— Ce bine ar fi dacă aş putea să vorbesc cu el, aşa cum vorbesc cu tine, fără să fie aşa îngrozitor.

— Sunt sigur că spiritul lui nu este aici, în acelaşi fel în care este al meu. Chipul meu n-ar putea apărea peste chipul tău, aşa cum ţi s-a întâmplat cu el. El este parte din tine, sau e legat de tine.

Îmi vine să vomit.

— Deci ce trebuie să fac? Să încerc să dorm şi să sper că el... la naiba, trebuie să-l chem, nu-i aşa?

Nu e o întrebare. Cum am ajuns la momentul ăsta din viaţa mea, când văd lucruri care nu sunt acolo în timpul zilei şi văd lucruri care ar putea fi reale în timp ce dorm?

— Cred că Descendenţii nu te vor ajuta de data asta. Oraşul vuieşte după moartea lui John. Au avut loc prea multe accidente fatale de când ai venit şi localnicii caută o explicaţie. Cuvântul „crimă" e folosit fără jenă, iar familiile Descendenţilor sunt suspicioase când vine vorba de tine. Toată lumea îşi ţine copiii sub supraveghere.

Adevărul din cuvintele lui mi se întipăreşte în minte. Nici eu nu mi-aş lua ochii de pe copiii mei. În mod inexplicabil şi bătător la ochi, pare că eu am legătură cu iritaţia şi cu moartea lui John şi, dacă mă gândesc bine, şi cu ştreangurile din cafenea.

— OK, bănuiesc că trebuie să încerc să mă descurc fără ajutorul lor. Crezi că aş putea să fac asta undeva în afară de pădure?

Elijah se gândeşte un pic.

— E corect să presupunem că de fiecare dată când a apărut, îţi era frică?

Nu-mi place încotro se îndreaptă.

— Da.

— Şi erai în pădurea unde au fost spânzurate vrăjitoarele, un loc important pentru el, continuă Elijah.

— Deci trebuie să mă duc într-un loc înfricoşător care să fie important pentru el?

— Uneori, circumstanţele extreme sau emoţiile puternice pot rupe bariera dintre vii şi morţi.

Mă gândesc imediat la povestea lui Jaxon despre mama lui, care vorbea cu tatăl care murise.

Are logică. Aproape tot timpul petrecut în Salem, am fost sub presiune, într-un fel sau altul.

— Fratele lui, Nathanael, are o piatră funerară în Cimitirul vechi.

În momentul în care cuvintele îmi părăsesc buzele, regret că le-am rostit.

— Interesant. Nathanael era fratele lui mai mic. Şi ştii ce important era prestigiul pentru Cotton. Nathanael a fost mai bun la şcoală decât Cotton şi a intrat la Harvard de la o vârstă fragedă. M-aş aventura să afirm că Cotton nu era prea încântat de asta. După un an de la moartea lui Nathanael, Cotton a scris *Reguli memorabile.*

— Deci, ce se presupune că trebuie să fac? Să-l enervez ca să apară?

Ideea asta îmi place din ce în ce mai puţin.

— A funcţionat în cazul meu, când ai citit scrisorile lui Abigail.

— Grozav. Mă duc să-mi iau lanterna.

N-am de gând să fac aceeaşi greşeală din nou.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Starea normală: sarcasmul

— Spiritele pierd vremea bântuind prin cimitire de obicei? îl întreb pe Elijah în timp ce intrăm pe poarta de fier din Cimitirul vechi.

— Mă întrebi dacă spiritele își petrec timpul liber prin cimitire, sperând ca din când în când să poată speria pe cineva?

— Am înțeles.

Îmi aprind lanterna, încercând să nu mă lovesc de pietrele funerare.

— Tu unde ești înmormântat?

Face o pauză pentru un moment.

— Cadavrul meu a dispărut.

Mi se măresc ochii de uimire.

— Cum adică a dispărut?

— N-ar fi trebuit să-ți spun. Nu e ceva ce trebuie să te preocupe. Dar cred că a fost dezgropat.

Pare mai calm decât sunt eu, și totuși e vorba de corpul lui.

— Dezgropat! Cine ar face așa ceva?

— Poate hoții de morminte.

Mă cutremur. Îmi imaginez scena dezgropării înainte să mă pot abține. Luminez cu lanterna mormântul lui Nathanael Mather din colțul cimitirului, sub un copac

înalt. Aș prefera să vorbim despre Cotton decât despre cadavrul dezgropat.

— Deci, ăsta e fratele excepțional al lui Cotton.

Elijah dă din cap. Scot o pătură din geantă și mă așez lângă piatra funerară. Mă cuprinde un fior. Aprind o lumânare, iar lumina tremură pe piatra funerară a lui Nathanael, care are gravat un cap de mort cu aripi. Dacă m-ar bate cineva pe umăr acum, aș sări trei metri în aer, ca un personaj de desene animate.

— Dacă ți-o mai amintești, ai putea să încerci vraja pe care ai folosit-o cu Descendenții.

Într-un fel, mi-e mai teamă că o să funcționeze decât că n-o să funcționeze. Îmi închid ochii.

— Cotton... nu știu dacă mă auzi. Sau dacă ești cumva legat de mine. Dar trebuie să aflu câteva lucruri. De exemplu, cine era fata spânzurată.

Vorbesc încet, nesigură ce cuvinte să folosesc. Mă uit pe furiș la Elijah.

El dă din cap.

Respir adânc. *Pot să fac asta. Trebuie să fac asta. Oamenii o să continue să moară dacă nu fac asta. Tata ar putea fi unul dintre ei.*

— Cotton, trebuie să-mi arăți chipul fetei spânzurate. Arată-mi ceva ca să pot opri asta. Arată-mi ceva ca să pot înțelege.

Aștept.

— Arată-mi ce știi despre blestemul ăsta. Cred ceea ce spun. Spun ceea ce intenționez. Cunoaște-mi dorința și arată-mi adevărul.

Pentru o secundă, totul rămâne nemișcat. Vântul nu mai bate printre frunze și corpul meu vibrează. Apoi, nimic.

La naiba.

— Ascultă-mă, preotule. Știu că încercai să obții aprobarea tatălui tău. Cred că te-ai enervat când frățiorul tău

s-a dovedit a fi mai deştept decât tine. La un an după ce a murit, ţi-ai scris cartea. Şi apoi ai stat şi te-ai uitat cum oamenii îţi cred minciunile în Salem, bucurându-te de faimă. Dezgustător.

Corpul îmi vibrează din nou şi aerul îmi iese cu zgomot din plămâni.

O forţă mă împinge în spate şi îmi deschid ochii larg. Cimitirul a dispărut şi sunt în pădure. Arată diferit de cum arăta data trecută când am venit aici cu Descendenţii. Copacii sunt mai mari, cu o coroană bogată. În poiană se află o mulţime de oameni. Alerg spre ei, împiedicându-mă de crengile căzute.

O voce masculină spune o rugăciune. Aproape de marginea poienii, îl văd pe bărbatul care vorbeşte. Are un ştreang în jurul gâtului. Tânărul Cotton stă călare pe un cal, în faţa mulţimii. Împing lumea din jurul meu ca să-mi fac loc, dar ei mă ignoră. Cotton strigă către spectatori:

— Chiar şi cele mai malefice creaturi se pot preface că sunt bune. Nu lăsaţi cuvintele acestui om să vă înşele. Căci trebuie să-l judecăm pentru acţiunile lui. Vă întreb: este vinovat?

Mulţimea strigă „da" şi căruţa este pusă în mişcare. Bărbatul cade, zbătându-se în aer. Împing oamenii din jurul meu şi mai tare. În momentul în care ajung în faţă, mulţimea dispare. Nu a mai rămas nimeni în afară de Cotton şi bărbatul spânzurat.

Nu-mi pot lua ochii de la funie. În timp ce îl privesc, bărbatul spânzurat se transformă în fata pe care am văzut-o la şcoală, cu părul acoperindu-i faţa. Îşi întoarce ochii chinuiţi spre mine şi părul i se dă la o parte. E Susannah. Cotton se dă jos de pe cal şi vine în faţa mea. Încerc să trec pe lângă el, dar îmi blochează drumul.

— Susannah! strig eu în timp ce ea se sufocă.

Cotton mă prinde de gât, mâna lui puternică împiedicându-mă să strig.

— Tu eşti în spatele calului. Nu te concentrezi pe ceea ce trebuie, se răsteşte el.

Presiunea de pe gâtul meu creşte în intensitate.

Încep să îmi pierd cunoştinţa şi nu pot să-mi mai prelungesc viziunea. Încerc să îi dau mâna la o parte, dar nu reuşesc. Ochii mi se deschid larg, în timp ce Elijah mă scutură.

—Respiră, Samantha!

Trag aer în piept.

— Susannah, reuşesc să spun. Susannah era fata spânzurată.

Mă ridic, răsuflând greu.

— Trebuie să mergem la ea acasă. Ştii unde stă?

— Da. Ce ai văzut, mai exact?

Vreau să ies din cimitir. Îmi adun lucrurile şi pornesc, mergând atât de repede cât îmi permit picioarele. Îi povestesc lui Elijah despre rugăciunea omului şi mulţimea adunată în pădure. Îi descriu fiecare cuvânt şi detaliu pe care mi-l amintesc. Elijah este interesat în mod deosebit de chipul omului din căruţă.

— George Burroughs, conchide el în timp ce mergem. El a fost singurul preot acuzat de vrăjitorie. A fost acuzat de faptul că a condus toate vrăjitoarele din Salem. Oamenii spun că a rostit o rugăciune înainte să fie spânzurat. Se considera că vrăjitoarele sunt incapabile de un asemenea lucru.

Mă împiedic pe trotuarul cu denivelări.

— Mulţimea părea afectată. Adică, asta până să îi convingă Cotton că bărbatul e într-adevăr vinovat. Deci scena pe care am văzut-o chiar s-a întâmplat în timpul Proceselor?

— Nu știu. Trebuie să localizez sursa poveștii.

— Ce crezi că a vrut să spună prin faptul că mă concentrez pe ce nu trebuie? întreb eu.

— Probabil chiar asta a vrut să spună. Dar întrebarea este: care sunt lucrurile pe care ar trebui să te concentrezi?

Elijah se oprește.

— Casa lui Susannah.

Îmi arată o alee mică, pietruită, care duce spre o ușă verde-închis.

Mă îndrept spre ea. De ce era Cotton atât de mânios? Din cauza a ceea ce i-am spus sau e furios pentru că îmi scapă ceva evident? Ridic mâna să bat la ușă, dar ușa se deschide înainte să apuc să ating lemnul. Susannah stă în fața mea, părând îngrijorată.

— Sus...

— Șșșș. Vorbește mai încet, mă avertizează ea. Nu e un moment prea bun, Samantha.

Ochii îi sunt umflați de plâns.

— Știu. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin, dar e important. Ții minte când am fost în pădure prima dată?

Dă din cap și privește peste umăr.

— Băiatul pe care l-am văzut strivit sub o bucată de metal trebuie să fi fost John.

— Eu n-am văzut pe nimeni strivit.

Se încruntă.

Stai, ea nu a văzut? Dar am vorbit despre asta. De fapt, nu, Alice ne-a spus să tăcem din gură și apoi am discutat doar despre fețele estompate. Am presupus că și celelalte fete au văzut ce am văzut eu.

— Oh, Doamne. Păi, *eu* am văzut asta. N-am știut ce înseamnă până în momentul în care John a murit.

— De ce n-ai zis nimic? Am fi putut să facem ceva ca să oprim asta, strigă ea la mine.

Mama lui Susannah apare în pragul uşii înainte ca ea să termine de rostit propoziţia.

— Susannah, fără vizitatori.

Se pare că ştie cine sunt.

— Nu ştiam că se va întâmpla aşa ceva. Jur. Nu ştiam că e vorba de John, spun eu înainte ca mama lui Susannah să o tragă la o parte. Dar am mai avut o viziune...

Mama lui Susannah se înfurie la auzul numelui lui John.

— Plecă de pe proprietatea mea, sau sun la poliţie.

Trebuie să-i spun.

— Te rog, Susannah, trebuie să mă asculţi. Te-am văzut spânzurată în viziunea mea. Cred că tu urmezi, strig eu.

Uşa mi se trânteşte în nas.

A fost *îngrozitor*.

— Sunt o proastă.

Elijah mă urmează în drum spre casă.

— Ai spus adevărul. Nu te-ai fi putut ierta niciodată dacă nu o avertizai.

Încearcă să fie drăguţ, dar ştim amândoi că am făcut-o de oaie.

— Mă îndoiesc că mama lui Susannah o să mă mai lase să mă apropii de fiica ei de acum încolo.

— Păi, asta e destul de clar.

— O să încerc să-i explic mâine, la şcoală, oftez eu. Ţi se pare că m-a crezut în legătură cu viziunea?

— E greu de zis. Cred că e mai bine să explici după ce se mai calmează apele.

Sunt de acord cu el.

— Elijah, ce îmi scapă? Care e lucrul important pe care nu-l văd, aşa cum spunea Cotton? Trebuie să găsim povestirea despre George Burroughs ca să vedem dacă găsim vreun indiciu.

— Da.

— Bătrâna înrudită cu Susannah spunea rugăciuni ca Burroughs, nu-i aşa? Şi tu ai spus că iritaţia lui Susannah a fost cea mai gravă, nu? Iar acum am văzut-o spânzurată. Toate astea trebuie să aibă legătură între ele, nu-i aşa?

Elijah face o pauză înainte să spună:

— O să cercetez.

— Grozav.

Acum trebuie să încerc să înţeleg pasajul din carte pe care l-a citat Cotton în visul meu. A spus că oamenii nu cred în vrăjitoare pentru că n-au văzut niciodată una. Oare asta voia să spună, că eu nu cred cu adevărat în viziunile mele?

Mergem spre casă în tăcere, pierduţi în gânduri. Dacă asta a vrut să spună, atunci trebuie să încetez să mai fiu sceptică şi să mă obişnuiesc cu întâmplările astea ciudate. Faptul că m-am opus până acum nu m-a adus prea departe. Tata spunea mereu că nu poţi să alegi ce se întâmplă în lume, dar poţi să alegi cum reacţionezi.

Nu mai am mult timp. Dar, dacă Cotton e legat cumva de mine, răspunsul e aici. Ar trebui să-mi pot da seama ce anume ştie. Deschid uşa casei şi o încui în urma mea.

— *Tocmai* am vorbit la telefon cu mama lui Susannah, spune Vivian, agitând telefonul din mână. A spus că ai ameninţat-o pe fiica ei. Ce-a fost în capul tău, Sam, după ce s-a întâmplat astăzi?

Nu o bag în seamă, iar ea nu încearcă să mă oprească atunci când mă vede că urc spre camera mea. O alung din minte şi închid uşa dormitorului. Din punct de vedere social, lucrurile n-au stat niciodată bine pentru mine în New York. De câteva ori, l-am implorat pe tata să mă lase să mă mut de la şcoală. Dar situaţia în care mă aflu acum este de departe cea mai gravă.

Îmi scot geaca şi mă trântesc în pat.

— Mi-e teamă, Elijah. Mi-e teamă că n-o să reuşesc să opresc blestemul la timp. Că nu sunt îndeajuns de puternică. Mâine e vineri, au trecut patru zile de când am văzut feţele estompate şi nu mă simt cu nimic mai aproape de a dezlega misterul.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Te-ar putea ajuta.

— Ce anume?

— Nu am fost sigur până ieri.

Mă ridic.

— N-ai fost sigur de ce anume?

Se duce la şifonier, scoate scrisorile lui Abigail din sertarul secret, apoi îl închide la loc. Scoate o scrisoare din teanc şi le pune pe celelalte la loc.

Mă ridic.

— Una dintre scrisorile lui Abigail?

Au fost în camera mea în tot timpul ăsta.

Elijah se aşază la mine pe pat.

— Asta nu e una dintre scrisorile de la William. Pe asta a scris-o pentru mine. Am găsit-o în dimineaţa în care a murit.

Iau plicul din mâna lui şi îl ating uşor cu degetele. E îngălbenit de vreme şi pe el e scris numele lui Elijah, frumos caligrafiat. Miroase a cărţi vechi: prăfuit şi reconfortant.

Cu grijă, scot scrisoarea grea dinăuntru. Dungile din mijloc sugerează că a fost împăturită şi despăturită de multe ori. În colţ e desenată o floare bulgăr-de-soare.

Dragul meu Elijah,

Cunosc nefericirea pe care o simţi şi îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ţi faci grijă pentru mine. Te rog să înţelegi că în ultimele zile am suferit, dar nu din cauza lui William. Mi-a frânt inima, dar deplâng suferinţa acelor familii care

au fost afectate. Acei bărbați și femei care au fost luați de lângă cei pe care îi iubeau, și care au fost iubiți la rândul lor Nu există păcat mai mare pe pământ decât să-i desparți pe cei care se iubesc. Sufăr pentru noi toți. Teama oamenilor i-a făcut să uite să aibă compasiune.

Cel mai important este că nu vreau să te gândești că m-ai fi putut salva, pentru că nu ai fi putut. Mi-a venit vremea să mor N-ai fi putut face nimic ca să schimbi asta. Schimbă lumea, scumpul meu frate. Lumea are nevoie de tine, așa cum eu am avut nevoie de tine toți acești ani. O să treacă multă vreme până o să înțelegi decizia mea, dar te rog lasă-mă acum să plec înconjurată de dragoste.

Când va veni schimbarea, o să-ți aducă pace. Nu va încerca să te schimbe; tu ești cel care trebuie să te schimbi pentru ea. Ajut-o.

Cu dragoste, îmi iau adio,
Abigail

Citesc încet, încercând să înțeleg scrisul elaborat și structura propozițiilor în timp ce citesc.

— Era minunată, nu-i așa?

— Mai minunată decât îți poți imagina.

Mă uit la scrisoare, încercând să-mi imaginez cum s-a simțit el când a citit-o. Mă doare inima pentru el.

— Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la ultimul paragraf, spune el. Se referă la tine.

Este atât de concentrat asupra mea încât aproape că uit să vorbesc.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a fost menit să ne întâlnim. Tu ești schimbarea, Samantha.

Nu sunt convinsă, dar aș vrea să fiu.

— A scris asta acum trei sute de ani.

— Sora mea era specială, aşa cum eşti şi tu. Ea nu vedea spirite, dar avea premoniţii. Părinţii noştri i-au interzis să vorbească despre asta. Dar, te asigur, avea întotdeauna dreptate.

Oare chiar mi-a fost menit să-l întâlnesc pe Elijah?

— Totuşi, ce te face să crezi că e vorba despre mine? Nu pot fi schimbarea. Nu pot nici măcar să îmi schimb propria situaţie.

— M-ai schimbat pe mine.

— Cum e posibil să te schimb? Eşti aşa de încăpăţânat.

El zâmbeşte.

— Eşti prima persoană cu care vreau să vorbesc, de trei secole.

Aş vrea ca asta să fie adevărat.

— Şi cred că poţi să rupi blestemul, că poţi să-ţi schimbi destinul tău şi destinele Descendenţilor. Tu eşti adevăratul motiv pentru care m-am întors în Salem. În mod inconştient, te căutam pe tine.

Nu ştiu dacă Abigail se referea la mine în scrisoarea de adio. Nu ştiu cum să fiu schimbarea şi nu ştiu nici măcar cum să port o conversaţie civilizată uneori. Dar vreau să rup blestemul mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva.

Copleşită, trec la starea mea naturală: sarcasmul.

— Totuşi, Abigail a avut dreptate în legătură cu ceva. Toată lumea ştie că eu aduc pacea.

Arunc o privire spre fotografia lui tata. *Îţi promit, dacă există vreun mod în care să pot opri asta, o să-l găsesc. O să fac orice e nevoie, oricât de nebunesc ar fi.*

— Ai în tine mai multă putere decât ştii, Samantha. Trebuie doar să fii îndeajuns de curajoasă ca să-ţi dai seama de asta.

— Uşor de zis. Tu nu trebuie să faci nimic, decât să te schimbi pentru mine.

Zâmbește și gropițele îi reapar în obraji.
— Să nu exagerăm.
Îi zâmbesc și eu.
— Dar exagerarea e partea mea preferată.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Inspir aerul rece al dimineţii şi închid uşa după mine, bucuroasă să evit conversaţia penibilă cu Vivian pe care aş fi avut-o dacă mă ducea cu maşina la şcoală. În trecut, am stat şi mai mult fără să vorbim, dar nu ne-am mai certat niciodată atât de rău. E mai mult decât o simplă ceartă. E ca şi cum întreaga mea lume se prăbuşeşte. De când mă ştiu, tata şi Vivian au fost singurii oameni în care am putut avea încredere.

Abia îmi pot ţine ochii deschişi în timp ce încui uşa cu cheia. Am dormit doar trei ore noaptea trecută, şi mi-e atât de somn încât mi-e rău. Mă întorc şi aproape că mă lovesc de un piept de bărbat. Ţip şi mă uit în sus. Jaxon mă priveşte îngrijorat.

După tot efortul pe care l-am depus ca să ies fără să fac zgomot, acum strig:

— Să nu mă mai sperii aşa!

Pornesc cu pas alert spre şcoală.

— Scuze, n-am vrut să te sperii.

Jaxon îmi ia geanta de pe umăr şi sunt prea obosită ca să protestez.

— Mă gândeam că putem să mergem împreună spre şcoală.

M-a mai condus de la şcoală până acasă, dar niciodată de acasă la şcoală.

— Vrei să verifici dacă sunt bine?

— Poate.

Nu mă priveşte în ochi.

Nu l-am mai văzut pe Jaxon nesigur pe sine, şi mi se pare foarte ciudat.

Probabil crede că sunt încă afectată de ziua de ieri. Şi chiar sunt. Dar faptul că se poartă cu mine ca şi cum aş fi instabilă psihic îmi aduce aminte de cât de gravă e situaţia în care mă aflu şi mă simt şi mai agitată decât sunt deja.

— Nu e nevoie.

Jaxon ţine pasul cu mine. Îşi dă părul pe spate.

— Sam, voiam să vorbim...

— Oamenii bolnavi trebuie verificaţi dacă sunt bine. Eu nu sunt bolnavă.

Indiferent despre ce vrea să vorbim, nu sunt sigură că sunt în stare să fac faţă acum. Nu mă simt pe deplin stăpână pe mine.

— Ai văzut pe cineva murind sub ochii tăi. Nu e ca şi cum mă aştept să te comporţi normal.

Tonul lui e serios şi mă încordez.

Toată viaţa, oamenii mi-au spus că nu sunt normală şi că am nevoie de ajutor, iar faptul că Jaxon e acum de acord cu ei mă face să mă simt că mă sufoc.

— Nu vreau să vorbim acum, Jaxon.

— De ce? Pentru că nu vreau să spun că te cred că ai avut o viziune despre John? Sau pentru că nu cred că şi alţi oameni o să moară?

Mi se înroşesc obrajii şi grăbesc pasul. Aproape am ajuns la şcoală.

— Nu vreau să mă justific în faţa ta. Trebuie să mă justific deja în faţa tuturor.

Îmi iau geanta de la el, dar o prinde de baretă înainte să apuc să mi-o pun pe umăr.

Se uită cercetător în ochii mei.

— De când trebuie să te justifici în faţa mea? Tot ce vreau este să vorbeşti cu mine. Vreau...

— Dă-i drumul.

Trag de geantă, iar buzele lui se strâng. Dă din cap şi dă drumul genţii. Intru pe uşa şcolii, dar el nu mă urmează. În clipa următoare regret ce am spus. Chiar vreau să vorbesc cu Jaxon. Dar cum aş putea să-i explic despre Elijah şi despre blestem? Nu m-ar crede.

Pe coridor, puţinii elevi care au ajuns mai devreme îmi aruncă priviri încruntate. Îmi aruncă insulte în şoaptă, dar reuşesc să le aud. Îmi încleştez maxilarul ca să nu încep să plâng.

Când dau colţul, o uşă ca oricare alta se deschide. Zăresc în umbră trăsăturile dure ale chipului lui Elijah. Mă duc spre el şi intru în încăpere. Uşa se închide cu un clichet. E întuneric beznă şi mă izbesc cu piciorul de ceva tare. Mă prind de Elijah ca să nu cad. El aprinde lumina. Ne aflăm într-o debara, în care abia încăpem amândoi. Piepturile noastre se află la doar câţiva centimetri distanţă.

Pentru un moment, niciunul dintre noi nu vorbeşte. Pometii lui sunt umbriţi şi buzele uşor întredeschise. Simt brusc o dorinţă de a mă apropia de ele. Mă aplec în faţă înainte să-mi dau seama ce fac.

— Cum se simte tata? întreb eu, lăsându-mă din nou pe călcâie.

— Este bine îngrijit.

Asta e bine.

— Ai descoperit ceva sau pur şi simplu îţi plac debaralele?

Pe buzele lui se formează un mic zâmbet.

— Am găsit informaţii despre spânzurarea lui George Burroughs, la care a asistat şi Cotton. Vezi tu, Cotton a

mai scris după procese o carte despre vrăjitorie numită *Mistere ale lumii invizibile.*

Eu abia înţeleg *Reguli memorabile.*

— După aceea, un bărbat pe nume Robert Calef a scris o carte care se numea *Şi mai multe mistere ale lumii invizibile.* Cartea asta conţine scena la care ai asistat în viziunea ta.

— De ce titlul cărţii lui Calef seamănă atât de tare cu a lui Cotton? întreb eu, dându-mi seama că încă îl ţin de mână pe Elijah.

Nu mă obosesc să îi dau drumul. Pare atât de prezent şi real.

— Robert Calef a vrut să dezbată Procesele vrăjitoarelor în cartea lui. Avea multe lucruri neplăcute de spus despre Cotton.

— Stai, deci Calef era duşmanul lui Cotton? Şi a devenit faimos distrugându-i reputaţia lui Cotton?

Aud paşi pe coridorul de afară, dar nu îmi pasă.

— Deci e posibil ca povestea despre Cotton şi Burroughs să nu fie adevărată? De ce mi-ar arăta Cotton o viziune despre povestea spusă de un tip care încerca să-l facă să pară nebun?

— E greu de spus. Cotton a scris în jurnalul lui că nu credea că ceea ce a scris Calef va fi publicat vreodată. Şi credea că şi dacă va fi publicată, nimeni nu va lua cartea în serios. Mai spune-mi o dată ce a zis Cotton despre Burroughs după ce a rostit rugăciunea.

— Ceva despre felul în care oamenii răi se pot preface că sunt buni. Şi să nu-i laşi să te păcălească.

Îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul în spaţiul strâmt dintre găleţi, şi îl ating pe Elijah în trecere pentru un moment. Îşi pune mâna pe talia mea, încercând să mă ajute să-mi recapăt echilibrul, şi simt un gol în stomac, de parcă aş fi coborât un deal prea repede.

El îmi dă drumul.

— E posibil să fie o metaforă. S-ar putea să se refere la cineva anume, cineva care pare bun, dar este rău.

— Da, dacă ne gândim la toată povestea despre Calef, ar trebui să fie vorba despre cineva care a spus lucruri urâte despre mine, cineva care pare de treabă, dar de fapt nu e. Lizzie? Adică, s-a purtat foarte urât cu mine, dar toată lumea din şcoală crede că e o persoană grozavă.

— Sau alt Descendent, zice Elijah.

Gândul că Mary, Alice sau Susannah ar putea fi, în secret, duşmanele mele îmi pune un nod în gât. Nu poate fi vorba de Susannah. Oricine, dar nu ea.

— Ai avut timp să investighezi un posibil motiv pentru iritaţie?

— Nu, dar acum e momentul oportun — casele sunt pustii.

Sună primul clopoţel şi mă prind de cămaşa lui. Nu vreau să ies afară. Vreau să rămân cu Elijah în debaraua asta care miroase a lămâie. El ştie toate lucrurile ciudate care mi se întâmplă şi nu crede că sunt nebună. Crede că sunt specială. Căldura mi se răspândeşte prin tot corpul ca o flacără în lemnul uscat.

Îşi ridică braţele şi îmi cuprinde obrajii în palme. Degetele lui sunt blânde şi îmi dă părul pe spate.

— Sunt aici, cu tine. Şi o să fiu aici, atâta timp cât ai nevoie de mine. Nu eşti singură.

Vorbele lui reconfortante mă învăluie ca într-o îmbrăţişare. Îmi ridică bărbia spre el şi mă pupă pe frunte. Înainte să apuc să spun ceva, dispare. Rămân pe loc, ţinând mâna întinsă spre locul în care a fost cămaşa lui, simţindu-i absenţa. Închid lumina şi ies în marea de oameni.

Mă grăbesc spre sala de dirigenţie şi, când deschid uşa, ostilitatea este palpabilă. Băncile Descendenţilor sunt

goale. Mă aşez în locul meu obişnuit. În spatele meu, voci şoptite discută moartea lui John. Sună clopoţelul.

Nu e nevoie ca doamna Hoxley să facă linişte în clasă. Se lasă tăcerea imediat.

— O să fie o întrunire specială în după-amiaza asta, o ocazie să discutăm despre tragedia care a avut loc ieri. Dacă cineva simte nevoia să discute despre asta în privat, vă rog să cereţi voie să mergeţi la biroul consilierului.

Îmi pun fruntea în mâini. Mă cuprinde o combinaţie de oboseală şi anxietate în timp ce părul meu încâlcit îmi acoperă faţa. Sunt sigură că Alice şi Mary ştiu deja despre faptul că m-am dus acasă la Susannah. Nu aveam habar că ele n-au avut viziunea cu John atunci când am avut-o eu. Faptul că le-am spus asta abia după ce John a murit pare într-adevăr suspicios. Alice bănuieşte deja că eu sunt de vină pentru tot. Dacă aş putea să explic... Nu se ştie cât timp avem înainte ca Susannah să... Nici măcar nu mă pot gândi la asta. Nu pot să permit să i se întâmple acelaşi lucru şi ei.

Sună clopoţelul. Îmi deschid ochii şi mi-e greu să-mi ridic capul. În drum spre ieşire, un tip se izbeşte de mine. Mă împiedic, dar el nu se întoarce să se uite la mine. Minunat, o zi întreagă în care trebuie să suport lucruri din astea. N-aş fi surprinsă dacă m-ar linşa la întrunirea aia. Stai, dacă au într-adevăr de gând să facă asta? Stomacul îmi chiorăie de teamă şi lipsă de mâncare.

Mă îndrept spre sala de istorie şi îl surprind pe Jaxon uitându-se la mine. Mă simt îngrozitor, dar nu ştiu ce să spun. Nici Lizzie nu este în banca ei. Oare toate Descendentele sunt undeva împreună? Oare Susannah i-a spus lui Lizzie că am fost la ea acasă? Dacă i-a spus, lucrurile o să se înrăutăţească.

Sună clopoţelul.

— Nu sunt sigur dacă există vreun mod potrivit de a începe ora de astăzi, spune domnul Wardwell, și continuă cu lecția.

Mă uit pe fereastră, fără să ascult ce spune.

Mă frământă ceea ce mi-a spus Elijah în dimineața asta despre un posibil dușman. A fost cu siguranță un avertisment. Cotton era furios când mi-a spus că nu mă concentrez pe ceea ce trebuie.

Elijah apare lângă mine și tresar. Jaxon observă.

— Am găsit ceva care o să te intereseze, spune Elijah.

Ridic mâna, dar domnul Wardwell se face că nu observă. Văd că de pe biroul lui lipsește permisul pentru mers la toaletă. Continuă să vorbească câteva secunde, timp în care îmi țin mâna ridicată.

— Da, Sam.

Domnul Wardwell pare nervos.

Oare mi se pare, sau chiar se comportă ca un nesimțit? Și el crede că am avut ceva de-a face cu moartea lui John? Poate că Jaxon se înșală, poate că Wardwell este și el un descendent.

— Pot să merg în biroul consilierului?

Chiar nu am chef să văd fața doamnei Lippy, dar n-are cum să mă refuze.

— Du-te.

Îmi face semn spre ușă.

Îmi iau geanta. În timp ce trec pe lângă banca unei fete din primul rând, o aud spunând:

— Nu te mai întoarce.

Îmi frec fața și ies pe coridor.

— Ce ai descoperit?

Elijah îmi întinde o bucățică de hârtie. O despăturesc cu grijă. Pe ea sunt desenate simboluri cu cerneală neagră și, din loc în loc, se văd pete făcute cu un anumit lichid.

— Ce e asta?

— E hârtie de pergament şi simbolurile alea sunt o vrajă.

Deschid gura ca să pun la îndoială veridicitatea celor spuse de el, dar îmi amintesc că i-am promis lui tata seara trecută că nu o să mai opun rezistenţă când aflu lucruri ciudate.

— Unde ai găsit asta?

— Ascunsă cu măiestrie în pliurile rochiei pe care a purtat-o Susannah la petrecere.

— Deci asta e probabil cauza iritaţiei, din moment ce ea a avut de suferit cel mai tare, nu?

Eu am presupus că iritaţia s-a manifestat singură, într-un fel sau altul, ca un semn al apocalipsei sau ceva de genul ăsta.

— Totuşi, asta nu explică de ce eu nu am fost afectată, iar restul da.

— Vezi spirite, ai viziuni. Ai multe calităţi, dar a fi normală nu e una dintre ele.

Poate că asta a vrut să spună Cotton când m-a avertizat.

— Dacă Lizzie voia să facă în aşa fel încât toată lumea să dea vina pe mine, faptul că eu nu am avut iritaţia a ajutat-o să-şi atingă scopul.

Sau Alice. Oh, Doamne, sper că nu a fost Alice.

Una dintre uşile din preajmă se deschide, aşa că pornim spre biroul doamnei Lippy.

Ar trebui să le arăt hârtia asta Descendentelor. Susannah şi-ar da seama că cineva i-a ascuns-o în rochie şi ar bănui-o pe Lizzie. Cine mai ştie să facă vrăji în afară de fetele astea?

— Oh, nu! Susannah a venit la mine acasă înainte de petrecere. Asta mă face pe mine principalul suspect.

— M-am gândit la asta.

— Există vreun mod de a afla cine a desenat simbolurile?

— Din câte ştiu eu, nu.

Mă uit lung la hârtiuţa care a provocat toată nebunia asta.

— Pot s-o păstrez?

— Bineînţeles, spune Elijah exact când ajungem în faţa biroului consilierei.

Tipicul meu ghinion îşi face simţită prezenţa, pentru că doamna Lippy scoate capul pe uşă.

— Mi s-a părut mie că aud o voce pe coridor. Ai noroc, Sam. Sunt disponibilă.

Îi arunc o ultimă privire lui Elijah înainte să dispară şi intru în biroul consilierei. Strecor hârtia cu vraja în portofel şi observ cartea de vizită pe care mi-a dat-o căpitanul Bradbury când m-a interogat.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi. A fost o decizie bună.

Speram ca locul să fie plin şi să-mi petrec restul orei în sala de aşteptare. Mă aşez în faţa biroului ei.

— Bănuiesc că eşti aici ca să vorbim despre tragicul eveniment.

Dau din cap.

— Nu ştiu ce să cred.

— Erai apropiată de John?

— Eram colegi de clasă.

— Cum te-ai simţit când l-ai văzut? Tu eşti cea care l-a găsit, nu-i aşa?

Dacă ştie asta, înseamnă că toată şcoala ştie că eram singură cu el când a murit.

Oftez.

— Sincer? M-am simţit amorţită. Nu mă puteam mişca.

— Şi după ce ţi-a trecut amorţeala?

Fac o pauză înainte să spun:

— Vinovată.

Expiră îndelung, de parcă se simte uşurată că în sfârşit ne îndreptăm în direcţia bună.

— Mă simţeam ca şi cum aş fi putut să-i previn moartea.

L-am urât pe John, dar nu i-am dorit moartea.

— E mai uşor să ne dăm seama de anumite lucruri când privim în urmă, Sam. Ar putea fi util să vorbim despre evenimentele care au dus la acest incident. Să vedem dacă putem găsi sursa problemei.

Îşi scoate un carneţel plin de notiţe.

— Ai fost implicată în vreo altercaţie fizică în ultimele zile?

— Adică o luptă corp la corp? Nu.

— Ai atins pe cineva, ca mai apoi să realizezi că s-au îmbolnăvit la scurt timp?

S-a zis cu momentul meu de sinceritate.

— Nu.

— Ai sabotat în mod intenţionat nota cuiva la un extemporal?

— Nu sunt sigură că înţeleg.

Deci asta e lista de plângeri împotriva mea, pe care doamna Lippy încerca să mi-o citească ieri.

— Ai încercat vreodată să deochi pe cineva?

Ăsta trebuie să fie cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Deci elevii vin la dumneavoastră cu plângeri absurde împotriva mea? Sau părinţii lor?

Elijah avea dreptate. Toată şcoala vrea să mă facă să par personajul negativ. Poate că nu mă atacă în mod direct, dar rezultatul e acelaşi.

— E posibil ca unele plângeri să fie mai greu de crezut decât altele, recunoaşte doamna Lippy. Dar e imposibil

ca atât de multă lume să se înşele. Cred că dacă reuşim să spargem tiparul comportamentului tău faţă de ceilalţi elevi, o să ne îndreptăm în direcţia bună.

Să spargem tiparul? Dar asta nu e... Stai puţin. Poate *este posibil* să sparg tiparul relaţiilor mele cu colegii. Totul în legătură cu blestemul ăsta pare să corespundă unui tipar. Dacă rup o verigă din lanţ, poate o să conteze. Ce-i drept, Elijah chiar a comparat situaţia mea socială cu Procesele vrăjitoarelor.

— Sam?

— Îmi cer scuze, doamnă Lippy. Cred că m-aţi ajutat într-adevăr să îmi dau seama de ceva.

Doamna Lippy radiază de mulţumire.

— Cu asta mă ocup.

Trebuie să mă gândesc la asta mai în amănunt.

— Există vreun loc în care aş putea să stau puţin în linişte? O sală de clasă goală sau ceva de genul ăsta?

— Regulile şcolii nu prea permit aşa ceva.

— Mi-aţi dat mult de gândit. Mi-e teamă că, dacă mă întorc la ore, o să pierd progresul pe care l-am făcut împreună.

Doamna Lippy ezită.

— Eşti sigură că nu putem să discutăm împreună despre asta?

— Credeţi-mă, trebuie să meditez singură pentru început. Apoi pot să vă împărtăşesc gândurile mele.

Dă din cap şi începe să completeze un formular.

— Îţi dau un permis pentru sala o sută douăzeci şi şapte. E de obicei liberă la ora asta.

Îmi întinde permisul.

— Ai jumătate de oră.

— Mulţumesc mult!

Îi zâmbesc, iar ea pare mulţumită. Îmi iau geanta şi ies repede din biroul ei.

Cum ajung pe coridor, încep să îl strig pe Elijah în şoaptă. Când deschid uşa clasei libere, Elijah apare în faţa mea.

— M-ai chemat în şoaptă?

— Scuze, răspund eu. Nu prea ştiu cum altcumva să dau de tine.

Trăsăturile chipului i se îmblânzesc.

— Nu mă deranjează să mă chemi.

— Elijah, cum ştii că te chem dacă nu mă urmăreşti?

— Nu mi-am dat încă seama cum. Cred că are legătură cu faptul că îmi petrec mult timp concentrat asupra ta. Probabil că sunt pe aceeaşi lungime de undă cu tine. Te aud când îmi rosteşti numele. Numele au puteri speciale.

Îmi place ideea că este pe aceeaşi lungime de undă cu mine.

— Cred că mi-am dat seama de ceva în timp ce vorbeam cu doamna Lippy. Ştiai că unii colegi s-au plâns că au luat note mici din cauza mea, că i-am deochiat uitându-mă urât la ei şi tot felul de alte aberaţii?

— Nu ştiam detaliile. Dar aveam o idee despre ce se întâmplă.

— Mai ştii când ai zis că situaţia în care mă aflu e ca aceea a vrăjitoarelor condamnate în anii 1600? Şi că tăcerea este o condamnare la moarte?

Dă din cap.

— Mă gândeam că situaţia mea e mai asemănătoare cu a vrăjitoarelor decât am crezut iniţial. S-ar putea să facă parte dintr-un tipar mai elaborat.

— Explică-mi.

— Deci, decesele se petrec după un tipar. Asta ştim. Şi ne-am dat seama că decesele au loc doar atunci când descendenţii tuturor familiilor vrăjitoarelor sunt în Salem în acelaşi timp. Dar dacă tiparul e mai complex decât

am crezut? Dacă Procesele originale sunt acum recreate? Adică, se întâmplă acelaşi lucru, dar sub altă formă. În cazul ăsta, eu sunt acuzată de vrăjitorie şi toată lumea se aliază ca să mă omoare, cel puţin metaforic.

Îşi înclină capul pe o parte.

— E cel mai bun raţionament pe care l-am auzit până acum.

— Nu-i aşa?

Sunt atât de entuziasmată încât uit de oboseală.

— Haide să recapitulăm cauzele cele mai importante ale Proceselor. Poate că, dacă reuşim să oprim una dintre aceste cauze, putem să rupem blestemul... sau măcar să-l încetinim.

Scot un carnet şi un pix ca să notez.

— Totul a început cu cartea lui Cotton.

— Dacă vrei să ştii cum *a început* totul, trebuie să ne gândim ce a fost înainte de asta. Vrăjitoria era o infracţiune des întâlnită în acele vremuri. În doar câteva sute de ani, s-au înregistrat aproape optzeci de mii de execuţii pentru vrăjitorie în Europa. Şi înainte de Procesele din Salem, aproximativ cincisprezece oameni au fost executaţi în New England.

Mă înfior.

— Deci oamenii acceptau vrăjitoria ca pe ceva real.

— Într-adevăr. Şi, aşa cum ţi-am mai zis, colonia Massachusetts Bay era o comunitate puritană. Liderii politici erau cu toţii membri ai bisericilor puritane şi se consultau mereu cu preoţii. Puritanii erau calvinişti – toate ritualurile, în afară de cele aprobate de ei, erau considerate păgâne.

Notez repede în caiet.

— Deci, orice era în afara limitelor normale era imediat considerat malefic sau ceva de genul ăsta.

Elijah dă din cap.

— De asemenea, satul Salem era un loc măcinat de conflicte. Sătenii se luptau pentru pământ și pentru probleme legate de biserică. Aproape fiecare sătean putea să facă o listă întreagă de plângeri împotriva propriilor vecini.

Exact ca la liceu.

— Pun pariu că, de îndată ce au început să curgă, acuzațiile s-au răspândit imediat.

— Cu siguranță. Ce ai spus despre cartea lui Cotton e corect. Le-a oferit oamenilor informațiile de care aveau nevoie ca să-și transforme acuzațiile absurde într-unele plauzibile, zice Elijah părând cuprins de regrete.

— Deci a fost mediul perfect pentru ca lucrurile să scape de sub control.

Fac o pauză pentru un moment, apoi continui:

— Ceea ce seamănă cu situația mea de acum. Elevii de liceu sar întotdeauna la gâtul persoanei care pare diferită de ei. Și, de îndată ce se pornește războiul, continuă până când cineva are de suferit.

Elijah se încruntă.

— Am putea spune că acuzațiile de vrăjitorie nu au dispărut, ci doar s-au transformat.

Speram ca ceea ce am de făcut să-mi fie mai clar decât atât.

— Cum o să schimb întregul sistem? Cum o să opresc ceva care se întâmplă dintotdeauna?

Elijah zâmbește la auzul cuvântului „schimbare".

— Am vrut să înțelegi contextul acuzațiilor de vrăjitorie în Salem. Putem să intrăm mai mult în amănunte și să analizăm ce fel de probe sunt necesare pentru a condamna o vrăjitoare.

— Bine.

Îmi place ideea asta.

— Tu îmi spui ce s-a întâmplat în timpul Proceselor, iar eu o să încerc să găsesc echivalentul pentru situaţia mea.

Notez în carnet:

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Procesele vrăjitoarelor — Acum

— Pentru început, e nevoie de o comunitate cuprinsă de teamă, spune Elijah. Pe lângă ce am spus despre oamenii din Salem, luptele cu Franţa şi Indiile i-au făcut pe cei din New England să se teamă şi mai tare. Unii oameni din Salem au fost atacaţi, sau şi-au pierdut pe cineva drag, sau au fost refugiaţi. Le era frică de sălbăticie şi erau mereu pregătiţi să li se întâmple ceva rău. Voiau ceva care să justifice pierderile suferite şi teama pe care o simţeau.

— Cum ar fi morţile misterioase şi lucrurile ciudate care se întâmplă în Salem. Alice a zis că lumea caută o explicaţie.

Elijah dă din cap.

— Şi majoritatea acuzaţiilor au fost făcute de un anumit grup de oameni.

— Descendenţii.

— De îndată ce grupul Descendenţilor se hotăra să se alieze împotriva unei vrăjitoare, niciun localnic nu îi lua apărarea acuzatului. Le era frică să nu fie acuzaţi şi ei la rândul lor dacă îndrăzneau să protesteze.

— Nimeni din şcoală nu îndrăzneşte să se pună cu Descendenţii, mai ales cu Lizzie. Poate că e valabil pentru întreg oraşul.

Totul se leagă prea uşor. E dubios de uşor.

— De multe ori, plângerile făcute împotriva unei anumite vrăjitoare se înmulţeau. Din ce în ce mai mulţi

localnici se aliau împotriva ei și întăreau convingerea că e ceva în neregulă cu persoana respectivă.

— Plângerile pe care mi le-a citit doamna Lippy...

Elijah dă din cap.

— Apoi erau prezentate dovezi sub forma rănilor fizice și a viziunilor, și se ajungea chiar la acuzarea vrăjitoarei de crime care s-au petrecut în trecut.

— Iritația și moartea lui John.

Devine cam morbid.

— Probele erau verificate la tribunal, de magistrați și de comunitate. Când toată lumea era de acord că există îndeajuns de multe probe, vrăjitoarea primea o condamnare la spânzurătoare.

Inima îmi bate puternic. N-au cum să mă spânzure și pe mine, nu-i așa? Chiar dacă e o metaforă, ideea e bolnavă și deranjantă. Îmi amintesc de desenul de pe pământ din parcul Dealul Eșafoadelor și ștreangul de pe paharul meu de cafea.

— Pentru asta, nu am echivalent.

Cum să spânzuri o vrăjitoare

Procesele vrăjitoarelor	Acum
1) comunitate temătoare (luptele cu Franța și Indiile)	morțile descendenților din Salem
2) acuzații făcute de un grup anume (pe care nimeni nu are curajul să-i înfrunte)	Descendenții

3) plângerile se înmulțesc împotriva vrăjitoarei acuzate ca să întărească convingerea că e ceva în neregulă cu ea	părinții și elevii mă acuză în fața doamnei Lippy și a lui Brennan
4) dovada vrăjitoriei (viziuni, crime, etc)	iritația, moartea lui John
5) probele sunt analizate în tribunal	???
6) condamnare la spânzurătoare	

— Nu sunt sigură care e echivalentul procesului de la tribunal, spun eu. Și în plus, majoritatea lucrurilor s-au întâmplat deja. Nu le mai pot opri. Era măcar posibil să scapi de o condamnare la moarte?

— Uneori, da. Dar acuzatul avea nevoie de multă susținere și de un mod de a se face auzit. Ai nevoie de un public care să te asculte și va trebui să fii convingătoare.

Mi se strânge stomacul atât de tare încât mi se înmoaie genunchii.

— Adică să țin un discurs?

— Da, bănuiesc că da.

Face o pauză și știu ce urmează să spună.

— În plus, tribunalele noastre nu erau atât de formale precum îți imaginezi. Era mai mult un eveniment la care participa întreaga comunitate. Există o adunare în școală, la care o să se discute moartea lui John?

Mă uit în jos la mâinile mele, care nu mai iau notițe.

— Da, o să fie o ședință astăzi.

— Providența.

— Vrei să spui, tot ce e mai rău posibil.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Motive să mă urască

Strâng în pumn hârtia cu scrisul meu urât de mână şi mă aşez în ultimul rând al amfiteatrului. Oamenii vorbesc între ei în şoaptă şi e forfotă.

Directorul Brennan îşi drege vocea şi urcă pe podium.

— După cum ştiţi cu toţii, unul dintre elevii noştri a murit ieri, în mod tragic.

Ignor ce spune mai departe şi mă uit peste discursul meu. Mâinile îmi tremură şi hârtia foşneşte. *Mă rog să nu leşin.* De când am venit în Salem, am leşinat deja de două ori, din cine ştie ce motive. *Şi mă rog să nu arunce nimeni cu nimic în mine.*

— Samantha, dacă nu eşti atentă, o să se rupă, mă avertizează Elijah.

Strâng mai puţin hârtia în mână.

Mă uit la capetele elevilor din faţa mea şi, fără să vreau, încep să le număr. Când ajung la cinci sute, încep să mă panichez.

Elijah pare să fie calm, dar îmi dau seama după cuta de pe frunte că îşi face griji.

— Dacă simţi nevoia să vomiţi, îţi sugerez să faci asta înainte de discurs.

— N-am mâncat nimic astăzi, spun eu.

Ridică o sprânceană.

— Asta e bine.

Nu pot să nu-i dau dreptate.

— Acum aş dori să dau cuvântul unora dintre prietenii cei mai apropiaţi ai lui John, spune Brennan, încheindu-şi scurta introducere.

Descendentele urcă pe scenă îmbrăcate în rochii negre, lungi până-n pământ, care le fac să pară că plutesc. Lizzie are în braţe un buchet de trandafiri violet-închis, care de la distanţă par negri. Aşază buchetul lângă fotografia lui John de pe scenă.

Trandafirii ăia! Sunt la fel ca cei pe care i-am văzut lângă felinarul din oraş. Gândurile mi se învălmăşesc. Oare şi trandafirii aceia au fost aduşi de Lizzie? Susannah a spus că Lizzie a fost mai afectată decât toţi ceilalţi şi că mă învinovăţeşte pe mine. S-a întâmplat ceva rău cu cineva drag ei?

Lizzie înaintează pe podium alături de celelalte trei fete.

— Aş putea să vă ţin un discurs elaborat despre cât de special era John sau ce viaţă minunată a avut până ieri. Cu toţii l-aţi cunoscut. Cu toţii ştiţi adevărul.

Vocea ei e rece şi hotărâtă.

— N-o să vă fac să râdeţi sau să plângeţi şi n-o să vă spun nici măcar cum mă simt fără el. Sentimentele mele sunt cât se poate de clare. Le pot rezuma într-un singur cuvânt: furie.

Aflate în spatele lui Lizzie, Descendentele se uită una la alta. Presupun că nu se aşteptau la discursul ăsta.

— N-ar fi trebuit să moară. Nu a fost un accident. Şi persoana responsabilă trebuie să plătească. Cu toţii ştim cine este. Samantha Mather.

Pe frunte îmi curg broboane de sudoare şi mă afund în scaun cât de mult pot. Mă apucă greaţa şi cu coada ochiului văd lumini care pâlpâie ca bliţurile unei camere foto.

— Susannah a fost de faţă când Samantha a încercat să-l atace pe coridor. Eu am fost martoră când Samantha l-a ameninţat în clasă. Iar Jaxon a văzut urmele muşcăturii ei în palma lipsită de viaţă a lui John.

Inima aproape mi se opreşte când aud numele lui Jaxon. A vorbit cu Descendentele despre mine? El e singurul care m-a auzit când i-am spus lui Bradbury despre faptul că l-am muşcat pe John de mână. M-a minţit în tot acest timp? Trădarea mă înjunghie, şi tot ce vreau e să fug. Din mulţime se aud reacţii surprinse, suspine şi şoapte. Multe capete se întorc ca să mă caute cu privirea. Elijah e neliniştit. Asta e condamnarea mea. Brennan se ridică, părând pe punctul de a o întrerupe pe Lizzie.

— Asta e tot ce avem de spus.

Lizzie se întoarce cu spatele la public. Susannah ezită în faţa microfonului, dar Lizzie o prinde de braţ. Coboară de pe podium şi fetele o urmează. Lizzie le-a convins că am avut de-a face cu moartea lui John. Iar Jaxon... Îmi vine să plâng.

Brennan, roşu la faţă, ia microfonul.

— Ăăă... aş vrea să spun că din ancheta poliţiei a rezultat că moartea lui John a fost, cel mai probabil, un accident, aşa cum am mai spus. Acum aş vrea să-l invit pe scenă pe domnul doctor Myers, terapeut specializat în suferinţa de a pierde pe cineva drag.

Domnul doctor Myers urcă pe podium.

— Poate că nu e o idee atât de bună, spun eu.

— Samantha, nu poţi să mai dai înapoi. Ori te duci în faţa mulţimii, ori procesul tău se termină. Lizzie câştigă.

— Cum pot să mai schimb părerea oamenilor după discursul lui Lizzie?

— Trebuie pur şi simplu să aduci o urmă de îndoială în minţile lor. Să-i faci să se întrebe de ce nu te plac. Asta e şansa ta. Nu o rata.

Respir adânc. Trebuie să mă concentrez pe motivul pentru care încerc să rup blestemul. Tatăl meu... acum şi Susannah. Am văzut-o ezitând pe scenă. Nu e de acord cu Lizzie, cel puţin nu pe deplin. Am nevoie de orice urmă de sprijin pe care o pot găsi.

Îmi tremură tot corpul când mă ridic. Din fericire, toată lumea îl urmăreşte pe Myers. Mă lipesc de perete şi mă îndrept spre podium. Nu stabilesc contact vizual cu nimeni pentru că nu îndrăznesc. Urc scările spre podium.

— Uşurel, Samantha, spune Elijah.

Doctorul Myers pare derutat când mă vede apropiindu-mă.

— Trebuie să spun ceva, zic încet.

Brennan încearcă să urce pe scenă, dar Myers îl opreşte cu un gest. Spre surprinderea mea, Myers pune microfonul înapoi pe podium şi face un pas în spate. Nu sunt sigură dacă îi sunt recunoscătoare sau dacă îmi doresc să mă fi oprit.

Îmi pun discursul mototolit pe stativ. Încăperea e neobişnuit de tăcută. Nimeni nu mişcă. Nu mă uit la cei din mulţime. Nu pot. Mă concentrez pe foaia mea şi încerc să îmi calmez vocea tremurândă.

— Eu... ăăă... Ştiu că... nu am făcut o impresie bună în faţa voastră. Unii dintre voi... au motive îndreptăţite să mă urască.

Lumea începe să şuşotească şi consilierul face linişte în sală.

— Dă-te jos de pe scenă! strigă cineva şi câţiva elevi mă huiduie.

Îmi înrăutăţesc singură situaţia.

— Sunt multe...

Huiduielile se înmulţesc.

— Ucigaşo! strigă Lizzie, şi mulţi o imită.

Îmi ridic privirea și mă uit spre public pentru prima dată. Chipuri furioase se holbează la mine. Îmi dreg vocea, iar Brennan și doctorul Myers încearcă să liniștească elevii ostili. Îmi netezesc foaia cu discursul, sperând ca lumea să se oprească din huiduit suficient de mult timp cât să apuc să spun ce am de spus.

Cu o singură mișcare necontrolată, scap foaia și aceasta cade spre marginea scenei. Elijah o prinde din zbor. Îmi ia o secundă până să-mi dau seama că în amfiteatru s-a lăsat liniștea. Încet, Elijah ridică foaia. Toată lumea se holbează la felul în care hârtia plutește în aer. O iau de la Elijah, dar acum pare ridicol să-mi reiau discursul. Cum aș putea să continui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat?

Arunc o privire spre mulțime, ca și cum m-aș uita pe furiș la o tăietură dureroasă. Descendentele sunt atente la mine. Bine. Îl văd pe Jaxon cu coada ochiului, dar nu mă uit direct la el. Îmi împăturesc discursul și îl pun în buzunarul de la spate.

— Nu sunt perfectă. Sunt departe de a fi perfectă. Sunt ciudată. În jurul meu se întâmplă mereu lucruri stranii. Nu știu de ce, și poate că n-o să știu niciodată. Totuși, pot să explic ce s-a întâmplat cu foaia. A fost un spirit. Nu reușesc să-mi fac prieteni la școală, dar mi-am făcut un prieten printre cei morți. Măcar atât.

Se aud câteva râsete neliniștite, care se opresc la fel de repede cum au început.

— Și sunt destul de sigură că știu de ce a murit John, deși nu știu cum.

Tensiunea din sală e palpabilă.

— Dar, ca să vă explic, trebuie să încep de la început. De la Procesele vrăjitoarelor, s-a întâmplat de trei ori ca mai mulți descendenți să moară. Prietenul meu, care e spirit, m-a ajutat să îmi dau seama că decesele se întâmplă după un tipar. Membrii descendenți din toate familiile

importante care au jucat un rol în Procesele vrăjitoarelor trebuie să se afle în Salem în același timp. Acum câteva săptămâni, familia Mather era singura familie importantă care lipsea. Și după cum probabil că ați observat, când m-am mutat eu aici, oamenii au început să moară rapid.

Spre surprinderea mea, lumea nu se comportă ca și cum aș fi spus cel mai ridicol lucru pe care l-au auzit vreodată. Aruncând o privire în direcția lui Jaxon, văd că își sprijină capul în mâini. Buza de jos îmi tremură.

— Ați spus că sunt blestemată. Ați avut dreptate. Și la fel sunt și Descendenții, și familiile lor, și posibil întreg orașul.

Faptul că spun în sfârșit cuvintele astea mă face să mă simt ușurată. Am fugit de adevăr prea mult timp.

— Încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Dar nu cred că o să reușesc de una singură. Nu vă cer să mă plăceți. Vă rog doar să mă lăsați să găsesc o soluție.

Lumea începe să șoptească.

— Atât am avut de spus, cred. Mulțumesc că m-ați ascultat.

În timp ce cobor de pe podium, o fată strigă:

— Dovedește că poți să vezi o fantomă!

Nu din nou. Toată încăperea așteaptă răspunsul meu.

— Nu.

Dar, în momentul în care rostesc cuvântul, Elijah mă ridică în aer, prinzându-mă de talie. Mulțimea șocată erupe. Nimeni nu încearcă să preia controlul situației. Îi întâlnesc privirea lui Susannah, iar Elijah mă lasă înapoi pe podea. Susannah dă din cap încet, cu calm, în timp ce Alice și Lizzie se ceartă de-o parte și de alta a lui Mary, căreia pare să îi fie rău.

Nu mă așez înapoi în amfiteatru. Arunc o privire spre Jaxon, dar el nu mai e acolo. Ies pe ușile duble și apoi afară din școală.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Corbul și știreangul

Masa la care stăm eu şi Elijah e acoperită de cărţi şi vechi manuscrise ale Proceselor vrăjitoarelor. Sala bibliotecii publice e înghesuită, dar măcar e privată.

Arăt spre cartea pe care o citesc.

— Aici scrie că Cotton avea prejudecăţi faţă de Burroughs din cauza valorilor lui neortodoxe. Din câte îmi dau seama, spânzurarea lui Burroughs a fost singura la care a asistat Cotton. Dar nu am citit încă transcrierea procesului.

Elijah dă din cap.

— Îmi aduc aminte de Burroughs. A avut de-a face, în mod nefericit, cu familia logodnicei mele. Le datora bani. Deşi a plătit până la urmă datoria, logodnica mea îmi spunea tot felul de bârfe care circulau despre el. Când ea a răstălmăcit zvonurile, le-a transformat într-o acuzaţie de vrăjitorie. A fost acuzat că este liderul vrăjitoarelor pentru că era preot.

Trebuie să fie ciudat pentru el să facă cercetări despre oamenii pe care logodnica lui i-a acuzat de vrăjitorie.

— Nu sunt sigur care e legătura între toate aceste lucruri. Totul e atât de încurcat. Dar trebuie să existe un element comun pe care nu l-am observat.

— Într-adevăr.

Mă joc cu capacul pixului.

— Doar gândesc cu voce tare. Ce am învăţat din lucrurile pe care le-am văzut eu până acum? În primul meu vis au apărut un corb şi un ştreang. În al doilea vis, am asistat la discursul lui Cotton despre vrăjitorie şi am mai văzut un ştreang. Iar în viziuni l-am văzut pe John strivit şi o fată spânzurată. Când l-am invocat pe Cotton, am văzut spânzurarea lui Burroughs. Asta înainte să se transforme în Susannah.

Elijah şi cu mine rămânem tăcuţi o vreme, încercând să ne dăm seama, pentru a o suta oară, în ce fel sunt aceste evenimente conectate.

— Ghicitori, metafore şi înţelesuri duble, spun eu. Ai găsit ceva despre femeia-corb pe care doamna Meriwether a zis că o visa bunica?

— Nimic legat de Procese. Dar oamenii erau mai superstiţioşi pe atunci şi se abţineau să pună pe hârtie ceva care ar fi putut atrage un blestem sau magie neagră. E posibil să nu fi căutat îndeajuns de în amănunt. O să caut în jurnale mai recente, din secolul nouăsprezece. S-ar putea să fie vorba de altă specie de pasăre. Sau poate că nu am luat în considerare ce ar putea însemna metafora unei păsări.

Metafore despre păsări... zbor, planare, pene. Pene gravate în rama unei ferestre. Casa din pădure. Povestea despre femeia cu păsări moarte.

— Îmi scapă ceva, spun eu punând pixul jos. Cred că mi-am blocat amintirile, sincer vorbind. Mi s-a mai întâmplat asta înainte, când nu credeam că lucrurile astea pot fi reale. Ţii minte când mi-am petrecut ziua cu Jaxon, iar tu m-ai aşteptat lângă uşa de la intrare când m-am întors? Ai văzut unde am fost?

Când îi rostesc numele lui Jaxon cu voce tare, simt o durere ascuţită în piept.

— Nu. Eram preocupat de propria mea cercetare.

Singura dată când ar fi fost util să mă urmărească, n-a făcut-o.

— Am fost în pădure. Am plecat să căutăm o casă, care s-a dovedit a fi cel mai înfiorător loc pe care l-am văzut vreodată. În casă era un dormitor ai cărui pereți erau plini de mâzgălituri făcute de un nebun. Iar rama ferestrelor era gravată cu pene. Jaxon mi-a spus atunci o poveste despre o bătrână care a locuit acolo și care mânca păsări. Suna atât de ridicol încât am ignorat povestea cu totul.

Elijah stă nefiresc de nemișcat.

— Și numele meu și al tatălui meu erau scrise pe perete. Prenumele noastre, de fapt. Nu m-am gândit până acum că penele ar putea fi legate de femeia cu corbi.

Mi se pare foarte frustrant că nu mi-a trecut prin cap până acum.

Elijah rupe creionul din mână și îl pune pe masă. Cum am putut să fiu atât de proastă? Ar fi trebuit să-i spun despre numele de pe perete de la început.

— Unde e casa asta, Samantha?

— Pot să-ți desenez o hartă.

— Repede.

Desenez străzile și ce-mi amintesc din pădure.

— Jaxon a observat o potecă care ducea spre casă, dar nu sunt sigură unde era. Sunt destul de sigură că locul ăla e bântuit.

— Ai văzut pe cineva? întreabă Elijah.

E aproape panicat.

— Nu, dar am auzit o femeie plângând.

Dispare. Încă mai cred că povestea lui Jaxon e ridicolă, dar poate că există o urmă de adevăr în ea. Partea despre păsări. Păsări, pene, corbi. Nu e nevoie să fii un geniu ca să îți dai seama de legătură. Mă doare să mă gândesc la Jaxon,

mai mult decât aș fi crezut. Nu-mi vine să cred că a vorbit cu Descendentele despre mine. Pun pariu că s-a amuzat pe seama mea pentru că m-a făcut să cred că mă place.

Răsfoiesc cartea din fața mea fără s-o citesc. Ochii mi se umplu de lacrimi și încerc să-mi alung sentimentele, ascunzându-le împreună cu celelalte pe care nu le pot procesa acum. Jaxon nu e primul prieten care mă trădează, și sunt sigură că nu va fi nici ultimul. Tocmai de asta nu las oamenii să se apropie de mine. Încăperea slab luminată, care părea antică și romantică atunci când Elijah se afla aici, pare acum izolată și lipsită de oxigen. Deschid ușa de lemn ca să las să intre aer și văd un elev de clasa a noua de la școala mea, pe coridorul dintre rafturi. Se uită la mine curios. Mă întorc la masa rotundă ca să îmi strâng lucrurile.

— Mather? spune el.

— Poftim?

Inima îmi bate un pic mai tare.

— Te-am văzut ținând discursul astăzi.

Se apleacă când trece pragul. Nu e chiar înalt, dar e vânjos și ocupă tot spațiul din prag.

— Bine.

Verific distanța dintre locul unde mă aflu și ușă, încercând să mă hotărăsc dacă pot sau nu să mă strecor pe lângă el dacă se dovedește a fi un ciudat.

— Cunosc istoria familiei tale.

— Grozav.

Nu sunt sigură dacă face mișto de mine sau dacă încearcă să vorbească cu mine.

— Pot să îți fac o poză? întreabă el scoțându-și telefonul.

— Nu, în niciun caz. Lasă-mă în pace.

Vreau ca oamenii să nu mă mai urască, nu să mă trateze ca pe o ciudată de la circ.

— Zâmbește, spune el.

Chiar înainte să apuc să spun „Ce?", puștiul nesimțit îmi bagă blițul telefonului în ochi și îmi face cea mai proastă fotografie posibilă. Apoi o ia la fugă pe hol, râzând.

— O să-ți sparg telefonul ăla! strig eu după el, și tocmai atunci bibliotecara cu păr alb apare de după colț.

Încep să dezvolt o fobie împotriva bibliotecii ăsteia.

— Vorbește mai încet, spune ea. Mai sunt cinci minute până la închidere.

Se uită la mine cu o privire care îmi sugerează că știe ce am făcut.

Îmi iau geanta și mă îndrept spre scări. De ce mi-a făcut băiatul ăla o poză? Este un semn că s-ar putea ca lumea să nu mă mai urască sau înseamnă doar că au găsit noi metode de a mă tortura?

În timp ce ies din bibliotecă, îmi încrucișez brațele la piept în aerul rece al nopții.

— Și mai multe vrăji, spune Elijah, apărând lângă mine.

— Ce?

— Casa...

Pare chiar și mai agitat decât era când a plecat.

— Lângă ferestre și uși sunt pietre legate cu sfoară și sigilate cu ceară neagră. Nu știu exact ce înseamnă, dar nu îndrăznesc să pășesc dincolo de barieră.

Încerc să-mi amintesc dacă am văzut așa ceva în ziua când am fost acolo, dar probabil că oricum n-aș fi observat.

— Dar tu ești mort deja. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

Privirea lui îmi sugerează că n-am habar de nimic.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Conversațiile importante nu trebuie să aibă loc pe stradă.

Zâmbesc auzindu-i tonul formal.

— E o grădină acolo, spun eu arătând spre Conacul Ropes, unde m-am întâlnit cu Descendentele.

— Da, acolo e bine.

Merge atât de repede încât aproape că trebuie să alerg ca să țin pasul cu el. Nu l-am mai văzut niciodată așa de neliniștit.

Îl urmez pe sub arcade și prin labirintul de flori. Chiar și pe întuneric, locul ăsta pare însufleţit. Turnul gotic se conturează amenințător deasupra noastră în lumina lunii. Elijah se grăbește pe potecile neasfaltate, îndreptându-se spre o bancă de sub o arcadă acoperită de plante cățărătoare. Mă așez. Se așază și el lângă mine.

Elijah își adună gândurile.

— În timp ce răsfoiam jurnale vechi, am găsit informații supărătoare despre logodnica mea. Nu ți-am spus pentru că am crezut că sunt informații irelevante pentru tine și mă vizează doar pe mine. Vezi tu, logodnica mea a făcut o obsesie legată de moartea mea. M-a îngropat la marginea proprietății ei.

Așa e. Dacă te sinucizi, nu poți fii înmormântat pe pământ sfânt, sau ceva de genul ăsta. Oscilez între curiozitate și groază.

— Familia ei o găsea jelind la mormântul meu în fiecare noapte. Vorbea cu voce tare cu mine prin casă, refuzând să accepte că nu mai sunt.

Îmi amintesc ce mi-a spus Jaxon despre mama lui, care vorbea singură după ce și-a pierdut soțul.

— Din răzbunare, acuzațiile ei împotriva vrăjitoarelor au devenit mai frecvente și mai grave. Când s-au terminat Procesele, a cedat nervos. A devenit răutăcioasă și incoerentă. Norocul a fost totuși de partea ei. Datorită familiei ei influente, a fost scutită de rușinea îngrozitoare de a fi arestată.

— Puteai fi arestat doar pentru că erai nebun?

— Dacă crizele tale făceau rău celor din jur, atunci, da. Crizele ei erau... terifiante, din câte am citit. Deși nu a fost

arestată, a fost alungată din oraș. Ea a refuzat să plece, spunând că nu vrea să se despartă de locul în care eram eu înmormântat.

— Deci crezi că a locuit în casa aia? Cea din pădure? îl întreb eu, neliniștită.

— Știu că așa a fost. Părinții ei i-au cumpărat casa pentru că era chiar la ieșirea din oraș. Chiar și pe atunci, casa era departe de celelalte așezări, înconjurată de pădure. Pentru o perioadă, mama ei o vizita. Logodnica mea își pierdea mințile, iar izbucnirile ei violente deveneau din ce în ce mai dese. După un timp, mama ei n-a mai venit deloc. Am găsit o scrisoare în care spunea că a zărit-o pe logodnica mea după câțiva ani, de la distanță, și că părea murdară și sălbatică.

— Bine.

Îmi măsor cu grijă cuvintele.

— Dar ce are asta de-a face cu penele gravate pe pervaz și cu povestea despre păsări pe care mi-a spus-o Jaxon?

Elijah pare cuprins de regrete.

— Ca toată lumea în acele vremuri, țineam și eu un jurnal. Era de piele, cu o pană gravată pe copertă. Făcea parte dintr-un set, iar logodnica mea avea celălalt jurnal. Ea m-a inspirat să le cumpăr, de fapt. Spunea că am părul negru ca de corb, iar porecla ei pentru mine era Pasărea. Obișnuia să-mi spună că atunci când o să murim, vom zbura împreună.

Elijah îți ferește privirea.

Dintr-odată, scrisul de pe pereți pare și mai groaznic. Și plânsetul pe care l-am auzit când am atins pana gravată. Creierul îmi este suprasolicitat. *De ce era numele meu acolo și la ce folosește locul ăla acum?*

— Elijah, poate că poveștile despre bătrâna malefică care locuia acolo erau de fapt despre logodnica ta, nu despre femeia cu corbii...

Vocea mea se pierde în timp ce încerc să-mi dau seama dacă femeia cu corbii și logodnica lui Elijah ar putea fi persoane diferite. Nu pot să-mi dau seama cum ar putea fi.

— Nu am făcut legătura dintre cuvântul „corb" și logodnica mea. Sunt supărat pe mine însumi pentru că nu am făcut conexiunea mai rapid. Ceva din desenul bunicii tale mi s-a părut familiar. Felul în care era aranjat părul femeii. Felul în care stătea. Doar că nu am putut să fac legătura până acum.

Inima îmi bate tare.

— De ce ar desena-o bunica pe logodnica ta?

— Și de ce ți-ar arăta Cotton un corb în vis?

Elijah pare la fel de neliniștit pe cât mă simt eu.

Logodnica lui Elijah este femeia cu corbii. Un singur lucru explică lucrul ăsta.

— Logodnica ta are legătură cu blestemul. Trebuie să aibă.

— Doar că nu mi-am imaginat niciodată...

Nu termină propoziția.

Elijah mi-a mai spus de câteva ori că logodnica lui a făcut multe dintre acuzațiile de vrăjitorie. Are sens să fie implicată în blestem.

— A ajutat la începerea isteriei.

— Da. Și dacă ea e implicată, înseamnă că și eu sunt, contrar a ceea ce credeam până acum, spune Elijah.

— Vrei să spui că ești și tu parte din blestem?

— Într-adevăr. E posibil. Eu am fost cel care i-a contestat acțiunile la momentul respectiv. Apoi m-am sinucis din cauza Proceselor și am lăsat-o singură. Și iată-mă aici din nou, încercând să te ajut să oprești blestemul. Are toate motivele să caute răzbunare.

— Dacă ești legat de blestem și reușim să-i dăm de cap, ce-o să se întâmple cu tine?

Am crezut mereu că Elijah e blocat aici din cauza sinuciderii, nu din cauza blestemului.

— Mă întrebi dacă o să rămân un spirit?

Dau din cap.

— Nu știu.

Simt o presiune pe piept. Pentru prima dată de când am aflat de blestem, gândul că l-aș putea opri nu-mi oferă niciun fel de sentiment de ușurare.

— Vrei să nu mai fii spirit?

Expresia de pe chipul lui e greu de descifrat, dar continuă să mă privească în ochi.

— Mi-am dorit asta deseori.

Presiunea din piept se extinde.

— Bineînțeles.

— Adevărul este că nu m-am simțit bine în toți acești ani. Mi-am detestat existența în cea mai mare parte. Iar întoarcerea în Salem nu a făcut decât să-mi înrăutățească suferința. Apoi...

În timp ce îl ascult vorbind, îmi este din ce în ce mai greu să respir.

— Apoi? șoptesc eu.

— Mi-am amintit motivul pentru care sufeream. Pierderea conexiunii, a frumuseții. Felul în care Abigail cânta în timp ce eu pictam. Felul în care râdeam când nu ne vedea nimeni. Și felul în care găseam bulgări-de-soare presați printre documentele mele, amintindu-mi ce motivație aveam în viață. A ține cu adevărat la cineva e o rațiune de a trăi. Când frumusețea a fost alungată din viața mea, n-am mai vrut să trăiesc.

Îl înțeleg perfect. Fără tata, nici nu mai știu cine sunt.

— Tu mi-ai amintit de acea frumusețe din nou. De când am murit, nu mi-am dorit niciodată viața înapoi. Asta până te-am întâlnit pe tine.

Sub arcade, pe băncuță, mă uit în ochii lui cenușii. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă aplec spre el până când ajung la doar câțiva centimetri de fața lui. El îmi dă părul pe după ureche cu blândețe.

— Samantha, eu...

— Nu-mi pasă, șoptesc eu.

Nu mă contrazice. În schimb, se apleacă și el spre mine și își lipește buzele de ale mele. La început cu blândețe, apoi apăsat. Gura lui rece se încălzește de la a mea. Totul la el pare însuflețit și înfometat. Își pune mâna pe ceafa mea și mă trage spre el.

Limba lui se strecoară în gura mea și corpul îmi tremură, de la buze până la pulpe. *Vreau asta, îl vreau pe el, cu totul. Nu-mi pasă că nu are sens.* Mă apropii de el și mă prind de hainele lui, trăgându-l spre mine. El mă ține strâns, buricele degetelor lui apăsate pe spatele meu. Apoi, ca la o apăsare de buton, se oprește din sărut.

Îl privesc confuză. După un moment, îi dau drumul.

— Ce e?

El clatină din cap și se ridică.

— Asta nu se poate întâmpla, Samantha. Tu ești în viață.

CAPITOLUL PATRUZECI

Misiunea de la miezul nopții

Ceasul de pe noptieră anunță ora 2.27. Mă cuibăresc mai adânc în plapumă. Având în vedere cât de prost am dormit în ultima vreme, ar fi trebuit să adorm de mult. Dar detaliile blestemului mi se învârtesc prin minte și mă înnebunește faptul că nu pot găsi legătura dintre ele. Cât timp mai am la dispoziție?

Aud o bătaie ușoară la geam și mă ridic din pat, aruncându-mi deoparte plapuma și cearșaful. Mă uit cu ochii mijiți la silueta ghemuită de pe acoperiș și zăresc forma unui coc.

— Susannah?

— Scuze, spune ea, dar vocea îi este estompată de geam.

Mă ridic pe băncuța de la fereastră și o deschid.

— Cum ai ajuns pe acoperișul meu?

Mă uit în spatele ei ca să mă asigur că e singură.

Se strecoară la mine în cameră și închide fereastra.

— M-am cățărat pe grilaj și am sărit.

S-a cățărat pe casă? Aprind lampa de pe noptieră. E îmbrăcată în pijamale verzi și o haină groasă pe deasupra. Bine, deci nu poartă negru, e ca o mini-ninja și e în mijlocul unei misiuni la miezul nopții. Ce altceva mai am de aflat despre ea?

— Totul e pe dos, Samantha, spune ea și se așază în fața ferestrei.

— Da, știu, spun eu.

Nu știu exact cum să-i interpretez vizita. Pe de-o parte sunt ușurată, dar pe de alta sunt suspicioasă, mai ales după discursul plin de ură al lui Lizzie.

— Nu, vreau să spun că situația s-a înrăutățit. Trebuie să știu... ai mai avut viziuni? spune ea și simt teama din vocea ei.

— Vrei să zici altă viziune în afară de cea cu tine?

Mi-aș fi dorit să formulez altfel propoziția.

— Mda. O viziune cu altcineva? Chiar și cineva pe care nu cunoști?

Recunosc privirea din ochii ei. E aceeași privire pe care am avut-o și eu.

— Sora ta...

Ochii ei se măresc.

— Nu, adică n-am văzut-o pe sora ta. Dar s-a întâmplat ceva cu ea?

Panica din ochii ei dispare. Dă din cap.

— A fost internată în spital la scurt timp după ce am ajuns acasă de la școală. A leșinat.

Vocea îi tremură.

Mă așez lângă ea.

— Îmi pare foarte rău. Nu știu ce să spun.

— Și nu e singura. Fratele și verișorul lui Lizzie au fost implicați într-un accident de mașină. Verișorul a murit și fratele e la terapie intensivă. Iar unchiul lui Alice, proprietarul cafenelei, a făcut infarct.

Fratele și verișorul lui Lizzie? *De asta erau trandafirii ăia violet în oraș*. Am nevoie de toată rezerva mea de autocontrol ca să nu încep să mă plimb prin cameră, digerând informațiile.

— Situația se înrăutățește.

— Cred că tu ești cheia care poate descifra blestemul.

Sunt atât de neliniștită încât aproape izbucnesc în râs.

— Nu mi-ați spus nimic din ce se întâmpla. Ce te face să crezi că pot dezlega misterul blestemului?

— De asta sunt aici. O să-ți dau orice informație care te-ar putea ajuta.

Nu mă așteptam la răspunsul ăsta.

— Ce s-a schimbat?

Respiră adânc.

— Am încercat să facem vraja de claritate cu Lizzie și n-a funcționat.

— Vrei să zici că n-ați văzut chipurile estompate?

— Să-ți explic de la început. Alice, Mary, Lizzie și cu mine am fost prietene încă din copilărie. Mamele noastre au fost prietene, la fel și bunicile noastre. Și de când aveam zece ani, am făcut vrăji împreună. A durat mult până am reușit să facem vrăjile să funcționeze, și abia de curând am reușit să facem vrăji și pe cont propriu. Lizzie poate de mai mult timp. Dar noi, restul, am avut nevoie mereu de cerc. Și încă avem nevoie, pentru majoritatea vrăjilor.

— Cerc?

— Patru dintre noi.

— Dar John?

Susannah ezită la auzul numelui lui, și regret că l-am adus în discuție.

— El nu era atât de interesat de vrăji pe cât eram noi. Când venea cu noi, o făcea pentru Lizzie.

— Deci toată lumea știe că voi faceți vrăji... nu sunt doar zvonuri?

— Nu chiar. Oamenii fac supoziții, dar noi nu discutăm despre asta cu nimeni altcineva. De asta nu ți-am răspuns la întrebări când am venit la tine acasă.

Am avut dreptate. Sunt ca o societate secretă.

— Dar aţi făcut o vrajă cu mine. Nu aţi încălcat codul secret?

— Da şi nu. Ideea e că eu am premoniţii legate de anumiţi oameni. Nu se întâmplă cu toţi oamenii, dar despre unii dintre ei ştiu lucruri. Lizzie şi Alice spuneau mereu că tu eşti lucrul rău care vine în Salem, dar eu am ştiut din momentul în care te-am cunoscut că asta nu e adevărat. Alice s-a contrazis cu mine, dar Lizzie nici n-a vrut să audă. Într-un final, Alice a fost de acord că, dacă pot dovedi ceea ce spun, o să mă ajute să o conving şi pe Lizzie. Atunci ne-am întâlnit cu tine în grădină şi de aceea Alice a fost de acord să facem vraja împreună.

Alice citeşte în oase, iar Susannah are premoniţii? Nu mai ştiu ce să cred.

— Mă testaţi?

— Da. Vraja de claritate ar fi trebuit să dezvăluie lucruri despre tine, să aducă adevărul la lumină. Dar nu ne aşteptam la acele chipuri estompate. Nu ni s-a mai întâmplat aşa ceva. Când l-am văzut pe Cotton, eu şi Alice am început să ne certăm din nou. Am hotărât să ne întoarcem în pădure încă o dată, ca să dezlegăm misterul înainte de a-i spune lui Lizzie.

— Dar de ce te certai cu prietenele tale pentru mine?

Ce vede ea în mine?

Îşi pune mâna peste a mea.

— Samantha, Alice citea mereu în oase numele tău. Eşti cu siguranţă conectată cu noi, la bine şi la greu.

— Şi ce s-a întâmplat cu Lizzie?

— Am încercat vraja clarităţii în acelaşi loc din pădure, dar nu am reuşit nici măcar o citire obişnuită a viitorului. Nu am reuşit nimic. N-a funcţionat deloc.

— N-ar putea să fie doar o coincidenţă?

Nu știu cum funcționează treaba asta, dar mi se pare că ar trebui să știu. Mă uit la fotografia tatei de pe noptieră.

Susannah clatină din cap.

— Lucrurile astea nu se întâmplă aleatoriu. Tu ai făcut ca vraja să funcționeze. Sunt sigură de asta.

Deschid gura să protestez și o închid la loc.

— I-ați spus lui Lizzie?

Susannah se joacă cu fermoarul gecii.

— Alice a adus vorba despre tine când eram în amfiteatru chiar înainte... să se întâmple ce s-a întâmplat.

Oh, nu. Cea mai proastă sincronizare posibilă.

— Lizzie nu mai gândește limpede. Vrea să se răzbune pe tine. E convinsă că morțile și accidentele sunt din vina ta și face tot ce poate ca să convingă întregul oraș de asta. Și pentru că e supărată pe noi, nu ne spune ce plănuiește. Dar nu sunt doar zvonuri. Familia ei are o influență puternică în orașul ăsta.

— Ce să fac?

— Vino să te întâlnești cu noi mâine, în pădurea de lângă Walgreens, la miezul nopții. O s-o aducem pe Lizzie și o să lămurim lucrurile. Dacă nu putem lucra în echipă, o să avem de pierdut. Faptul că nu suntem unite ne face să pierdem timp prețios.

Mă cuprinde un fior.

— Bine.

Susannah își scoate telefonul.

— Trebuie să fug. Părinții mă așteaptă la spital.

Deschide geamul și iese.

— Susannah, să ai grijă. Viziunea pe care am avut-o...

— Vino să te întâlnești cu noi mâine, spune ea și închide fereastra în urma ei.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Cum să devii vrăjitoare

Îmi frec ochii în lumina primelor raze ale dimineții, în timp ce intru în bucătărie. Cafeaua e pe masă și e liniște în jur. Mașina lui Vivian nu e în fața casei. Se pare că mă evită. Într-un fel, asta doare mai rău decât furia. Ea e cea care a vândut apartamentul și m-a mințit. Apoi mi-a tras o palmă. De ce să fie ea cea care e supărată pe mine, după toate astea? Nu e drept.

Iau o cană și o umplu cu cafea pe jumătate și adaug un pic de scorțișoară. În coșul pentru reciclabile sunt sticle goale de vin. Poate că Vivian așteaptă să moară tata ca să scape de mine. Nu am alte rude și n-am unde să mă duc. Oare de ce nu mai ține la mine? Clatin din cap. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la asta.

— Elijah, spun eu așezându-mă la masa rotundă de lemn din bucătărie.

Elijah apare cu o carte veche, legată în piele, în mână. Se așază la masă și zâmbește.

— Ce bine. Ești trează.

Roșesc imediat și mă uit în jos, la cana de cafea. Gropițele lui îmi amintesc de gustul buzelor sale. Schimb subiectul, și întreb ce întreb de obicei, în fiecare dimineață.

— Ce face tata astăzi?

— La fel.

E sâmbătă, a trecut o săptămână de când am fost să-l vizitez la spital, iar separarea mă face să intru în panică.

— Mi-aș dori să-l văd.

Elijah mă privește cu compasiune.

— Îl ajuți mai mult dacă stai aici.

Îi sunt recunoscătoare că îmi amintește asta.

— Ce carte e asta?

— E o carte veche de vrăji. O folosesc ca să îmi dau seama ce fel de vrajă este în jurul casei din pădure. Am stat toată noaptea să găsesc o carte care să nu fie protejată de vreun farmec sau altul.

— Mă surprinde faptul că poți fi rănit.

Deși oricum nimic nu mai are sens.

— Trebuie să înțelegi că existența mea ca spirit nu are nicio dată de expirare garantată. Nu mi-ar plăcea să sufăr în următoarele sute de ani din cauza vreunei vrăji pentru că n-am fost atent.

Gândul că obiectele pot avea o asemenea putere este neliniștitor.

— Chiar s-ar putea întâmpla asta?

— Samantha, moartea dezvăluie faptul că lumea e mai uimitoare decât crezi. Vălul dintre ce e posibil și ce nu este deseori ridicat.

— Cred că trebuie să încep să mă obișnuiesc cu ideea de vrăji. Simt că până acum am stat deoparte.

— Cum așa?

— Păi, am pergamentul pe care mi l-ai dat. Poate că există vreun fel de vrajă care să ne dezvăluie identitatea celui care a scris simbolurile.

Deși e puțin probabil să funcționeze, ne-ar scuti de o groază de timp pierdut.

Elijah zâmbește.

— Te transformi în vrăjitoare cumva?

Mă prefac deranjată.

— Nu e amuzant. Deci ai aflat ce înseamnă pietrele alea și restul lucrurilor din casă?

— Cred că sunt parte dintr-un fel de vrajă de protecție, care să țină lucrurile înăuntru, sau să nu permită intrarea din exterior. Nu sunt sigur. Ar putea fi și un mod de a ascunde casa. Nu am avansat prea mult în cercetările mele.

Mă întreb de ce folosește Elijah o carte veche de vrăji ca să descifreze o vrajă nouă. Înlemnesc, cu cana în mână.

— Elijah, crezi că există vreo șansă ca logodnica ta să mai fie încă pe aici?

— Da. Cred. E una dintre cele mai mari temeri ale mele. E unul dintre motivele pentru care nu am venit până acum în Salem.

— Dar n-ai văzut-o? Nu-i așa? Ai vedea-o dacă ar fi aici.

Tot ce ne lipsea era un spirit dement, obsedat de Elijah, ca să înrăutățească situația.

— Când m-am întors în Salem, în primele zile am fost în gardă, așteptând-o să apară. Când nu s-a ivit, am început să mă relaxez un pic. Până la urmă, am presupus că spiritul ei a trecut mai departe. Abia ieri am început din nou să mă tem.

Sunt sigură că, dacă ea ar fi știut unde este spiritul lui Elijah, ultimele trei sute de ani ar fi fost greu de suportat.

— Cum o cheamă? E ciudat să-i spun tot timpul „logodnica ta."

— După cum ți-am spus și ieri, numele au putere. Am avut grijă să nu i-l pronunț în toți acești ani, și te-aș ruga să n-o faci nici tu. Dar îi știi numele. I-a acuzat pe Burroughs și pe Giles Corey... A depus mărturie împotriva lui Susannah Martin...

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit deja la asta. Iar detaliile astea nu fac decât să-mi confirme suspiciunile.

Pun pariu că logodnica lui era Ann. Ea era lidera fetelor care pretindeau că au fost atacate de acuzaţi.

Dau din cap.

— N-o să-i pronunţ numele. Pot să văd cartea de vrăji?

Mi-o dă şi e mai grea decât părea. Coperta de piele este veche şi crăpată şi are inserţii argintii. O deschid cu grijă, iar paginile sunt groase şi moi ca bumbacul. Vrăjile sunt scrise de mână cu acelaşi tip de caligrafie pe care îl foloseşte Elijah. Cartea asta îmi oferă o senzaţie de familiaritate, în acelaşi fel în care casele vechi au personalitate.

Mă uit peste titlurile de vrăji. Sunt unele de dragoste, de protecţie, bunăstare şi armonie. Cartea asta trebuie să fi aparţinut unei vrăjitoare bune. Aproape că izbucnesc în râs la gândul ăsta.

După ce răsfoiesc puţin, dau peste o vrajă care se numeşte „Originea Vrăjilor". Citesc în grabă textul.

— Aici scrie că poţi să dezvălui semnătura unei vrăjitoare, ca să ştii cine a aruncat vraja asupra ta.

Sprâncenele lui Elijah se încruntă.

— Nu ştiu ce să zic, Samantha. Dacă funcţionează, rişti să atragi atenţia vrăjitoarei. S-ar putea să simtă că o cauţi. Nu ai vrea să atragi atenţia unei vrăjitoare atât de puternice ca cea care a făcut vraja cu iritaţia.

Ar putea avea dreptate. Dar asta e cea mai bună şansă pe care o avem.

— Poate. Dar cred că trebuie să riscăm. În plus, dacă e vorba de Lizzie, oricum ea mă urăşte deja.

— Şi dacă nu e Lizzie? întreabă el.

Viziunea pe care mi-a arătat-o Cotton cu spânzurarea lui Burroughs mă face să cred că aş putea avea un duşman secret. Dar e un secret numai pentru mine, nu şi pentru duşman. Vraja asta ne-ar putea oferi informaţii concrete, care să ne dea şanse în plus în faţa duşmanului.

— Atunci o să vedem ce facem. Sunt deja implicată până peste cap în asta... Doar nu crezi că poate fi logodnica ta, nu?

— Nu. Spiritele nu pot face vrăji.

Vocea lui e atât de hotărâtă încât mă întreb dacă a încercat și el vreodată să facă vrăji.

Cel puțin pot s-o scot pe ea din ecuație. Analizez lista de ingrediente necesare. Nu recunosc numele tuturor, dar, oricum, n-am fost niciodată bună la biologie. Oh, la naiba. Instrucțiunile spun că toate plantele trebuie să fie proaspăt mărunțite de către cel care face vraja.

Elijah stă în spatele meu și citește peste umăr.

— Cum ai de gând să faci rost de toate ingredientele astea?

Opțiunile îmi sunt limitate de faptul că nu am mașină și de faptul că n-o pot ruga pe Vivian să mă ajute. Mă uit pe fereastra din bucătărie.

— Cred că aș putea s-o rog pe doamna Meriwether. Bănuiesc că are în grădina aia mare câteva, dacă nu toate ingredientele.

Nu vreau să dau ochii cu Jaxon în momentul ăsta, dar acum nu mai contează ce vreau eu. În plus, doamna Meriwether adoră să gătească. Sunt sigură că îmi poate spune unde să găsesc ceva, dacă nu are ea în grădină.

Iau un pix și o foaie de hârtie din sertarul dulapului din bucătărie și transcriu ingredientele. Elijah se încruntă.

— Nu-mi prea place chestia asta.

— Nici mie, dar trebuie să profităm de orice oportunitate ni se arată în momentul ăsta. Susannah a venit la mine azi-noapte și mi-a spus despre oameni afectați de blestem în Salem. Problema se înrăutățește rapid.

După privirea lui, îmi dau seama că e de acord cu mine.

Termin de copiat lista, iar el dispare și ia cartea cu el. Nu-i nimic. Probabil că o să-mi fie mai ușor să vorbesc cu doamna Meriwether fără să fie și el de față.

Iau o ultimă gură de cafea și pun cana în chiuvetă. Ies pe ușa din spate și traversez gazonul spre casa doamnei Meriwether. Poate că Jaxon încă doarme.

Bat la ușa din spate. Durează doar un moment până ce mă întâmpină zâmbetul ei cald și obrajii îmbujorați.

— Bună dimineața, spune ea cu un accent irlandez jucăuș.

Zâmbesc și intru pe ușă.

— O zi bună și dumneavoastră.

Doamna Meriwether se luminează la față.

— De unde știai că ăsta e răspunsul corect?

— Am fost în Irlanda cu tata când eram mică.

Mă uit după Jaxon în timp ce o urmez pe doamna Meriwether pe hol, dar nu văd nici urmă de el.

— Intră și stai un pic.

Trece prin arcada de pe hol și intră în bucătărie.

Mă așez la insula din bucătărie, care este din nou plină cu deserturi minunate. Mă lasă să-mi aleg ce vreau, și accept cu bucurie.

— Mă întrebam dacă aș putea lua câteva lucruri de la dumneavoastră din grădină, spun printre îmbucături.

— Bineînțeles că poți. Ce anume cauți?

Entuziasmul ei mă face să mă simt mai în largul meu. Scot lista din buzunarul hanoracului.

— Praz sălbatic, Gaultheria, muguri de ferigă.

Citește lista și apoi mă privește curioasă.

— La ce folosești toate astea?

— Ăăă... o rețetă pe care am găsit-o.

— Știai că toate astea sunt plante specifice pentru New England?

Asta are sens, având în vedere că această carte de vrăji datează din vremea lui Elijah. Vrăjitoarea care a avut cartea asta avea nevoie să folosească doar ingrediente locale.

— Nu. Ce haios.

Vocea îmi este mai piţigăiată decât de obicei.

— Gaultheria se găseşte în pădure.

Asta nu e bine.

— Deci nu aveţi aşa ceva?

Zâmbeşte.

— De fapt, am. Folosesc fructele pentru ceai nativ american. Dar, ca să fiu sinceră, mai ştiu o singură reţetă în care se pot folosi: brioşă de sezon.

La naiba. Ştie că ăsta e un ingredient ciudat. Ar fi trebuit să cercetez mai mult înainte să vin aici. Aşa-mi trebuie dacă am fost impulsivă.

— Oh.

Doamna Meriwether vine spre mine.

— Samantha, prazul şi fructele de Gaultheria nu au ce căuta în aceeaşi reţetă.

Mă uit la deserturi, sperând ca unul dintre ele să mă ajute cu un sfat.

— Mi-e teamă că o să mă credeţi nebună.

— Ai fi surprinsă cât de multe lucruri pot accepta, mai ales dacă e vorba de adevăr.

E atât de calmă şi înţelegătoare încât mă simt îngrozitor.

Ce m-a făcut să cred că pot s-o păcălesc pe femeia asta, care găteşte în mod profesionist?

— Ingredientele sunt pentru o vrajă.

Spre marea mea surprindere, ea râde.

— Parcă ai fi tatăl tău. Obişnuiam să ne petrecem ore întregi în grădinile părinţilor noştri, încercând să amestecăm ingrediente pentru vrăji. Poate că de asta, când am crescut, el a devenit importator de mirodenii, iar eu, patiser.

Aproape că mă înec cu pateul pe care îl mănânc. Tata? Amestecând ingrediente pentru vrăji? Ăsta pare ultimul lucru pe care l-ar face tata. Nu mă lăsa nici măcar să îmi ghicesc viitorul în parcul de distracţii. Brusc, văd afacerea lui cu mirodenii în cu totul altă lumină. Cât de multe lucruri s-au schimbat în legătură cu el după ce a murit mama?

— Au funcţionat vreodată poţiunile pe care le făceaţi?

— A, nu. Nu chiar. Dar asta nu ne-a descurajat.

Râde din nou.

— Nu-ţi poţi imagina cât de furioasă a fost Charlotte în ziua în care am folosit toată menta pe care ea şi-o punea în limonadă.

De data asta, zâmbesc şi eu.

— Deci nu credeţi că sunt nebună?

— Locuiesc în Salem. Există cel puţin zece magazine în zonă care vând tonice şi poţiuni pentru dragoste adevărată şi orice alte lucruri mai vrei. Toată lumea crede că prăjiturile mele sunt magice. Nimic nu se compară cu magia ciocolatei ca să trezească toate simţurile.

Îmi face cu ochiul.

Nu m-am gândit până acum că vrăjile sunt o parte importantă din cultura locului.

— Îmi pare rău că nu v-am spus de la început. Serios.

— Nu-ţi face griji. Încrederea se creşte în timp. Tu încă plantezi primele seminţe.

Îşi şterge mâinile de şorţ.

— Să ne apucăm să adunăm ce îţi trebuie?

Iau ultima îmbucătură de rulou cu scorţişoară şi zahăr. Mă conduce afară pe uşă şi pe o potecă pietruită spre grădină. O parte este acoperită, ca o seră, iar un perete de piatră încercuieşte cealaltă parte.

Doamna Meriwether arată spre pietre.

— Mama spunea mereu că pietrele astea erau recolta de iarnă în New England. Pentru că de fiecare dată când ningea, rămâneau mereu pietre la vedere. Singurul lucru pe care îl puteau face cu ele era să construiască ziduri.

Îmi aduce mai întâi fructele de Gaultheria şi îmi dă un bol de lemn în care să le pun. Mă convinge să încerc şi eu una. Au gust de conifer. Pe măsură ce adunăm tot ce e pe listă, îmi explică despre arome ale plantelor şi îmi arată ce specii se folosesc pentru a trata anxietatea, bolile sau pentru înfrumuseţare.

Bolul meu se umple repede, şi sunt ciudat de mulţumită de experienţa asta. În timp ce ne întoarcem spre casă, chiar zâmbesc. Îmi dau seama cum de tata şi cu ea erau cei mai buni prieteni. Ea e una dintre cele mai bune la suflet persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Deci, Samantha, spune doamna Meriwether când ne întoarcem în bucătărie. Vrei să aduci instrucţiunile pentru vrajă ca să te ajut?

Dacă fac vraja aici, nu risc ca Vivian să se întoarcă acasă şi să afle. De asemenea, instrucţiunile păreau foarte complexe şi ar fi frumos să am parte de ajutor. Dar o să trebuiască să explic ce face vraja asta.

— Oh, haide. O să fie amuzant. Şi când se trezeşte Charlie, putem să-i povestim. Sunt sigură că o să ne amuzăm împreună.

Pare atât de fericită la gândul ăsta.

Faptul că l-a menţionat pe tata mă face să cedez. Nu sunt sigură că lui i s-ar părea amuzantă povestea cu vraja, dar îmi place ideea că se va trezi şi că vom râde împreună.

— Bine. Vin imediat.

Pun bolul pe masă şi alerg spre casă prin iarbă. Când deschid uşa din spate, îl văd pe Elijah aşteptându-mă.

— Am auzit, spune el.

Nu sunt sigură dacă asta înseamnă că e de acord sau nu. Îmi dă cartea. Deschid uşa din nou, dar el nu mă urmează. Mă opresc.

— Vii?

— O să vin puţin mai târziu. Caut ceva.

După cât de secretos este, probabil are legătură cu logodnica lui.

— Bine. Ne vedem curând. Succes cu căutările, spun eu şi ies din nou.

Mă întorc în bucătăria doamnei Meriwether şi pun cartea veche pe masă.

— Ce interesant! Cartea asta trebuie să aibă vreo două-trei sute de ani.

Analizează coperta de piele.

— Mi-ar fi plăcut să am asta când eram mică.

Răsfoieşte paginile, exclamând de uimire când citeşte numele de vrăji.

— Pe care dintre astea o facem?

— „Originea vrăjilor", spun eu, iar ea aşteaptă o explicaţie.

N-am de ales, aşa că trec la subiect.

— Nu ştiu dacă v-a spus Jaxon, dar am fost acuzată că iritaţia de la petrecere a fost din vina mea. Încerc să-mi dau seama cine e de vină, pentru că cred că persoana respectivă mi-a înscenat totul.

Scot bucăţica de pergament din portofel şi i-o dau doamnei Meriwether.

— Am găsit asta la petrecere.

Desface hârtia, iar eu răsfoiesc paginile cărţii.

— Şi eu care credeam că facem o vrajă de dragoste... spune ea, părând mai serioasă decât era în urmă cu un moment.

Citeşte vraja pe care am ales-o.

— Păi, merită încercat.

— Mamă... Sam?

Jaxon intră în bucătărie, îmbrăcat în pijamale, cu părul blond ciufulit şi acoperindu-i ochii.

Inima îmi bate tare şi, instinctiv, mă aşez în faţa lui ca să nu-l las să vadă cartea de vrăji. Alung valul de emoţii care ameninţă să se spargă. El se uită de la una la alta, cu suspiciune.

— Vrei micul dejun, Jaxon? Avem omletă cu broccoli şi brânză, iar sucul de portocale e în frigider.

Jaxon se uită fix la mine.

— Ce faceţi aici?

— O vrajă, spune doamna Meriwether ca pe ceva obişnuit.

Nu e plăcut să văd cum expresia lui Jaxon e cuprinsă de şoc pe măsură ce digeră informaţia.

— Cu siguranţă nu faci o vrajă la mine în bucătărie, Sam.

Îmi încleştez maxilarul şi mă uit la el.

— Poţi să ne ajuţi dacă vrei, dragul meu, spune mama lui. Dar dacă nu vrei, ia-ţi te rog omleta în sufragerie. Cred că avem nevoie să ne concentrăm.

— Mamă! Nu glumesc!

Doamna Meriwether face o pauză, apoi spune.

— Bine, dragă. Ce anume te deranjează?

— Ştii ce mă deranjează. Timp de ani de zile, toată lumea te-a crezut nebună din cauza ei...

Pare frustrat.

— Bunica mea, ghicesc eu, şi ştiu că am dreptate.

Jaxon mi-a povestit că mama lui a avut probleme când oamenii o credeau nebună. Mi-a spus că au existat şi „alte motive" în afară de depresie. Doar că nu am făcut legătura până acum.

— Când în sfârşit oamenii au uitat, tu te apuci de făcut vrăji? Iar tu...

Se uită la mine şi nu termină propoziţia. Ochii lui mă privesc acuzator.

Doamna Meriwether îşi priveşte fiul în timp ce el se luptă cu propriile emoţii.

— Mă aflu în bucătăria mea. Nu ar trebui să-ţi faci atâtea griji despre ce crede lumea. Pe lângă asta, ştii că Charlotte mi-a fost ca o mamă. Nu regret niciun moment pe care l-am petrecut cu ea, indiferent de ce zic oamenii slabi la minte din oraş.

Jaxon se uită fix la mine.

— Aveai dreptate. Oamenii de lângă tine chiar au de suferit.

— Dar tu?

Vreau să par sigură pe mine, dar vocea îmi tremură.

— Le-ai ajutat pe Descendente să mă crucifice.

Se uită în jos şi clatină din cap.

— Ştiam că asta o să crezi. Nici nu ştiu de ce îmi mai bat capul.

Privirea de pe faţa lui Jaxon mă face să vreau să-mi retrag cuvintele. El îmi întoarce spatele şi pleacă.

— Jaxon, spun eu, dar el nu se întoarce.

Doamna Meriwether mă opreşte înainte să mă duc după el.

— Lasă-i puţin timp. Jaxon e genul de persoană care are nevoie de timp ca să proceseze informaţiile. Dacă insişti acum, nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Meriwether.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Nu ai greşit cu nimic.

Ba am greşit. Am presupus tot ce e mai rău despre o persoană care a fost mereu drăguţă cu mine. Mă întorc şi mă uit la toate ingredientele pe care doamna Meriwether m-a ajutat să le adun şi mă simt cuprinsă de remuşcări.

— O să plec.

Expresia ei devine blândă.

— Nu o să faci aşa ceva. Avem o vrajă de încercat. N-are rost să fie toată lumea supărată.

— Cum rămâne cu Jaxon?

Îşi netezeşte şorţul.

— Ştiu că eşti îngrijorată pentru el. Este drăguţ din partea ta. Jaxon al meu este o persoană foarte practică, dragul de el. Exact ca tatăl lui. Dar, uneori, oamenii au nevoie mai mult de încrederea celorlalţi în ei decât de sfaturi despre cum ar trebui să procedeze. Cu timpul, o să înveţe asta. Fii răbdătoare cu el, Samantha.

Vrea să spună că eu am nevoie ca el să aibă încredere în mine sau că eu trebuie să am încredere în el?

— Mulţumesc că sunteţi atât de drăguţă cu mine.

Îşi leagă din nou şorţul.

— Aşadar. Ce facem mai întâi?

Mă uit în carte şi încerc să-mi ignor tristeţea.

— Trebuie să fierbem fructele de Gaultheria.

Doamna Meriwether scoate o oală mică, dar care pare grea.

— Asta se numeşte oală de supă-cremă. De la asta vine numele supei.

O umple pe jumate cu apă şi o pune la fiert. Punem înăuntru fructele şi întreaga bucătărie se umple de un miros mentolat. Citim instrucţiunile împreună. Din fericire, ea le înţelege mai bine, pentru că eu habar n-aveam ce înseamnă frunze „mărunţite fin".

Doamna Meriwether îmi dă un cuţit şi un fund de tocat.

— Mai întâi, taie rădăcina prazului. Aşa. Apoi tai pe lung. Apoi le apuci cu degetele şi tai în bucăţi egale.

Sunt uimită de cât de repede i se mişcă mâinile. Iau cuţitul şi încerc s-o imit. Din nefericire, am cam douăzeci

la sută din viteza ei și zero la sută din dexteritate. Tăiem împreună toate frunzele în bucăți egale și le punem în oală.

— Uau. Ce miros puternic, zice doamna Meriwether în timp ce privim ingredientele fierbând împreună într-o supă groasă.

Verific de mai multe ori instrucțiunile, iar doamna Meriwether scoate un mic termometru din sertar. Facem loc pe bufetul de lângă aragaz, iar eu desfac cu grijă bucățica de pergament. Mi se pare palpitant acum, că facem asta împreună. Așa mi-am imaginat întotdeauna copiii care fac fursecuri cu mamele lor.

Respir adânc și mă concentrez asupra incantației.

— Ce e ascuns, să fie dezvăluit. Fă-mă să văd mâna care a scris. Vreau să văd semnul tău magic. Cu aceste trei picături, arată-te.

Scot lichid fierbinte din oală cu o pipetă și las să curgă trei picături roșii pe pergament. Ne uităm amândouă fix la el, fiindu-ne frică să clipim. Lichidul roșu se împrăștie pe hârtie, pătând simbolurile negre. Apoi, dintr-odată, poțiunea roșie se scurge spre mijlocul foii de pergament și se adună într-un punct concentrat. Se curbează încet și se unduiește, ca și cum o peniță i-ar spune ce să facă. După un moment, desenează o pană roșie, frumoasă. Mă uit la ea, încercând s-o conving să se transforme în altceva. Orice altceva în afară de o pană. Mi se pune un nod în stomac și aproape că scap pipeta pe podea.

— Femeia cu corbi, spune doamna Meriwether șoptit.

Apuc marginea hârtiei, încercând s-o ating cât mai puțin.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să fug.

Iau cartea. *Am nevoie de Elijah. Acum.*

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Doamna Meriwether pare serioasă, fără obişnuitul amuzament din privire.

— Bunica ta a spus...

O întrerup. Dacă nu plec acum, o să am un atac de panică.

— Nu sunt sigură. Dacă găsesc o explicaţie, promit că o să v-o spun. Îmi cer scuze din nou că plec aşa brusc.

Ies în fugă din bucătărie înainte ca doamna Meriwether să apuce să-mi răspundă.

— Elijah, spun eu în timp ce alerg pe peluză.

Când deschid uşa din spatele casei, îl văd pe hol. Îi dau pergamentul. Chipul lui exprimă mai mult decât surpriză. Este furios.

— Nu e posibil, îşi spune el. Grăbeşte-te, Samantha. Plecăm.

Uşa de la intrare se trânteşte.

— Sam? strigă Vivian.

Dacă fug acum din casă, o să mă vadă. Rămân nemişcată, neştiind ce să fac.

— Da?

Elijah ia cartea şi pergamentul de la mine exact când Vivian ajunge pe hol.

— Unde ai fost? Te-am sunat pe telefonul fix şi pe mobil de trei ori. Cred că ar trebui...

Mă vede şi se opreşte.

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăă, da.

Ştiu că n-o să mă creadă dacă îi spun că totul e în regulă.

— Mai repede, Samantha, mă roagă Elijah. O să te iau pe sus dacă nu găseşti altă metodă de a pleca.

Insistenţele lui nu îmi lasă timp să gândesc.

— Am uitat că am de predat o lucrare luni.

Îngrijorarea îi dispare de pe faţă.

— Mă gândeam că am putea să-l vizităm pe tatăl tău. Iar pe drum, putem să discutăm despre certurile pe care le-am avut în ultima vreme. Știu că a fost o perioadă grea pentru tine și știu că și eu am fost nervoasă în ultima vreme.

Asta mă surprinde. Niciodată nu a încercat să rezolve lucrurile așa. Dar adevărul e că nici nu ne-am mai certat așa rău vreodată. O parte din mine vrea să accepte oferta, vrea să o ierte și să creadă că există o explicație pentru factura medicală. Dar trebuie să plec cu Elijah și să aflăm ce înseamnă pana.

— Trebuie să mă întâlnesc cu grupul de studiu la bibliotecă.

Mă întorc spre ușa din spate. Nu îmi place că trebuie să plec, dar nu pot să rămân.

— Uite cum mă străduiam să fac un gest frumos, când de fapt eu ar trebui să fiu cea supărată pentru felul în care te-ai purtat. Și încă nu ți-am dat voie să pleci, spune ea, durerea din voce transformându-se în furie.

Întind mâna spre clanță și o apuc. Îi arunc o privire lui Vivian. E foarte nervoasă. O iau la fugă.

— Să nu îndrăznești să fugi când vorbesc cu tine, strigă ea, atât de tare, încât o aud de pe stradă.

Nu mă mai uit înapoi. E prea târziu să mă răzgândesc. Dar o parte din mine se teme că, refuzând oferta lui Vivian, tocmai am distrus relația dintre noi pentru totdeauna. Tata ne împăca mereu, era ca un disc dintre vertebre. Acum nu facem decât să ne torturăm una pe alta în cel mai dureros mod. Poate că relația noastră nu poate funcționa fără el.

— Pe aici, spune Elijah, ținând pasul cu goana mea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Nu există nicio cale de scăpare

Îmi şterg sudoarea de pe frunte în timp ce intrăm pe o alee pietruită de la ieşirea din oraş. M-am oprit din alergat cu cinci străzi în urmă, dar încă răsuflu greu.

— Am încurcat-o rău.

— Nu puteam să risc să te mai las să stai acolo, spune Elijah.

— Bine, dar de ce?

Mă opresc, pentru că nu vreau să plec de pe strada asta pustie, unde pot merge alături de el.

— Ai atras atenţia asupra ta cu vraja pe care ai făcut-o astăzi. Atenţia logodnicei mele.

Mă simt vulnerabilă.

— Deci acum ştie unde locuiesc?

— Cred că ştia deja unde locuieşti. Stai în casa care mi-a aparţinut. Dar probabil că nu ştia că poţi face vrăji.

— Vrei să spui că tocmai i-am dat de înţeles că sunt o ameninţare pentru ea?

— Aşa cred.

Dacă nu reprezentam o ameninţare pentru ea înainte, iar ea făcea deja vrăji, aş fi putut la fel de bine să-mi desenez o ţintă pe frunte.

— Dar mi-ai spus că spiritele nu pot face vrăji.

— Nu pot.

— Îmi scapă ceva?

El dă din cap, părând că nu se simte în largul lui.

— Sam?

Mă întorc pe călcâie şi îl văd pe Jaxon venind de după colţ. Sunt pe de-o parte uşurată, pe de-o parte înfricoşată că mă caută. M-a văzut vorbind cu Elijah?

— M-ai urmărit?

— Ştiu că îţi place de băiatul ăsta, dar nu avem timp pentru el. Trebuie să îţi spun ceva, spune Elijah şi am senzaţia că n-o să-mi placă ce are de zis.

Jaxon vine spre mine.

— Da, păi, ai văzut pe cineva murind, apoi ai levitat pe scenă. Te găsesc făcând vrăji cu mama, şi apoi te văd fugind pe stradă. Cred că am avut destule motive să te urmăresc.

— Nu i-ai spus lui Lizzie că l-am muşcat pe John de mână, nu-i aşa?

— Tu ce crezi?

— Jaxon, îmi... îmi pare rău. Nu ştiu ce să spun.

— De ce nu începi prin a-mi explica ce se întâmplă?

— Samantha, spune Elijah.

Nu e nevoie să mă uit la el ca să ştiu că asta nu-i o idee bună.

— Nu am timp.

E cel mai sincer lucru pe care i-l pot spune.

— De ce?

— N-ai înţelege.

Îmi încrucişez degetele.

Jaxon aşteaptă să continui. Când vede că nu mai spun nimic, mă întreabă:

— De ce nu ai încredere în mine?

Mi se frânge inima.

— Nu e vorba de asta.

Elijah îşi aruncă mâinile în aer.

— Atunci de ce nu-mi spui nimic? întreabă Jaxon. Am aflat abia când a aflat și restul școlii că ți s-au întâmplat lucrurile alea. Până și Descendentele știu mai multe decât mine.

Deschid gura să spun ceva, dar el mă oprește.

— Nu încerca să-mi spui că nu știau. Le-am văzut expresiile. Apoi, crezi minciunile lui Lizzie despre mine. Ele nici măcar nu se poartă frumos cu tine. În timp ce eu fac tot ce pot pentru tine, iar tu mă lași pe dinafară.

Îmi mușc buza. Am înțeles greșit motivul pentru care Jaxon era supărat pe mine. Nu pot decât să fiu de acord cu el.

— N-am vrut să te las pe dinafară, șoptesc eu.

— Atunci n-o mai face, spune Jaxon.

Elijah se plimbă nerăbdător în jurul nostru.

— Cu cât amâni mai mult, cu atât te afli în și mai mare pericol.

Ceea ce înseamnă că și Jaxon este în pericol, pentru că se află lângă mine.

— Nu ești în siguranță aici, spun eu.

Jaxon se uită în jur, la casele vechi și băncile elegante.

— Suntem pe o stradă liniștită, într-un cartier de lux. Și e încă lumină afară. Nu cred că se poate să fim mai în siguranță decât aici.

Roșesc, rușinată de cât de paranoică par.

— Știu. Nu sugerez că o să ne atace copacii. Spun doar că nu e sigur pentru tine să fii în preajma mea.

— Și din nou, întreb de ce.

Nu l-am mai văzut pe Jaxon purtându-se așa. E foarte serios.

Ce aș putea să-i spun care să nu sune nebunește pentru el?

— Vreau să-ți spun, dar nu știu cum.

— Ai sentimente pentru mine, Sam?

Face un pas către mine şi inima începe să-mi bată mai tare.

— Trebuie să ştiu. Pentru că dacă simţi ceva pentru mine, o să lupt până îmi spui ce se întâmplă. Dar dacă nu simţi...

Mă uit la Elijah, care mormăie nefericit şi se îndepărtează puţin ca să-mi dea spaţiu. Instinctul îmi spune s-o iau la fugă. Sunt groaznic de speriată şi nu vreau să am conversaţia asta în faţa lui Elijah. Dar nu pot să-i ignor întrebarea lui Jaxon. Nu am nicio cale de scăpare.

— Sam? La ce te uiţi?

Cu teamă, mă uit în ochii lui Jaxon.

— Stai... ea e aici? întreabă Jaxon.

— E un el, îl corectez eu.

— Minunat. Şi el e aici?

Jaxon se uită din nou pe stradă, iar Elijah vine spre noi.

— Da, sunt aici. Încerc s-o ţin în siguranţă. Nu încerc să-mi discut sentimentele pentru ea în timp ce e, în mod evident, într-o situaţie de criză.

— Nu e vina lui. Nu înţelege, îi spun lui Elijah înainte să mă pot abţine.

— Ce mi-a spus? întreabă Jaxon.

— Du-te acasă, Jaxon, înainte să-i faci rău lui Sam, spune Elijah.

— Sam?

Jaxon face un pas în faţă, fără să se simtă intimidat de situaţia asta penibilă.

Îmi vine să plâng. Nu pot să mint. Elijah stă chiar lângă mine.

— A spus să pleci înainte să-mi faci rău.

Rostesc cu greu fiecare cuvânt. Şi după felul în care se schimbă expresia lui Jaxon, ştiu că n-ar fi trebuit să spun asta.

— Şi asta crezi şi tu că ar trebui să fac? întreabă Jaxon încet.

E mai complicat decât atât. Dar dacă îi spun asta, o să rămână. Am nevoie de toată tăria din mine ca să spun:

— Da.

Jaxon dă din cap şi ochii îi lucesc.

— Bănuiesc că ăsta e răspunsul la întrebarea mea.

Aşteaptă să spun altceva, orice altceva. După câteva momente de tăcere, pleacă.

— Jaxon! Îmi pare rău.

Mă omoară gândul că i-am îndepărtat de mine şi pe Jaxon, şi pe Vivian în aceeaşi oră. Poate că eu *sunt* problema. Poate că Lizzie are dreptate. Tot ce fac este să rănesc oamenii.

El se opreşte şi se întoarce spre mine, dar apoi se răzgândeşte. Clatină din cap şi se îndreaptă spre capătul străzii. Cu fiecare pas pe care îl face, durerea din inimă mi se intensifică.

Mă uit la Elijah.

— Ştiu, spune el şi mă ia în braţe.

Îmi ascund faţa pe pieptul lui şi mă prind de cămaşa sa. Miroase a cărţi vechi.

— Nu voiam să fii în şi mai mare pericol. E mai sigur pentru toată lumea, inclusiv pentru el, dacă pleacă acasă, spune Elijah.

Dau din cap, încă lipită de el.

— Ce voiai să-mi spui?

Elijah mă mai ţine în braţe un moment, apoi îmi dă drumul.

— Cât ai stat cu doamna Meriwether, am căutat din nou în jurnalele vechi.

— Ai găsit ceva, nu-i aşa?

Dă din cap.

— Într-un jurnal de la sfârşitul anilor 1700, este menţionată o femeie care locuieşte cu corbii în pădure. Autorul jurnalului spunea că nimeni nu trecea pe lângă casa ei de teamă să nu fie blestemat.

— N-ar fi avut peste o sută de ani la sfârşitul anilor 1700?

— Exact asta m-a îngrijorat. Apoi m-am uitat la jurnale din 1800. Am mai găsit două jurnale care aminteau de ea. Şi e menţionată încă o dată la începutul anilor 1900.

Cum ar putea oamenii să scrie despre aceeaşi persoană, la distanţă de sute de ani?

— Poate că repetau poveşti pe care le-au auzit de la alţi oameni, şi de fapt n-au văzut-o niciodată.

Elijah îşi dă pe spate părul negru, ondulat.

— Ceea ce mă miră este că descrierile sunt extrem de asemănătoare.

— Ce vrei să spui, mai exact? Crezi că a trăit sute de ani? E imposibil, spun eu.

Nu pot să fiu complet convinsă de propriile mele cuvinte. Tocmai am făcut o vrajă la vecina mea acasă, cel mai bun prieten al meu e un spirit... pe care l-am şi sărutat. Cuvântul „imposibil" are o definiţie diferită aici, faţă de New York.

— Chiar este imposibil? întreabă Elijah.

Pot numai să-mi imaginez cât de speriat trebuie să se simtă.

Mă foiesc.

— Dacă face vrăji, înseamnă că trebuie să fie încă în viaţă, într-un fel sau altul.

— Cred că putem să presupunem că ea este duşmanul necunoscut la care se referea Cotton în viziunea ta.

Mi se scurge tot sângele din obraji.

— Cotton a zis că acord atenţie lucrurilor nepotrivite. Dar de ce nu mi-ar fi spus Cotton că logodnica ta este

dușmanul meu secret, în loc să-mi trimită atâtea mesaje codate?

— Numele au putere. Cred că încerca să te protejeze pe tine, sau pe el.

Dacă lui Cotton îi era frică de ea, ce înseamnă asta pentru mine? Mă uit în jur, pe stradă, simțindu-mă ca o țintă.

— Crezi că vrea să-mi facă rău din cauza lui Cotton?

— Posibil.

— Dar lângă numele meu era și numele lui tata.

Dacă ea e responsabilă pentru iritație, pun pariu că e responsabilă și pentru alte lucruri. Pateurile care au îmbolnăvit pe toată lumea? Moartea lui John?

— Deci acum există două lucruri care îi pot face rău lui tata... blestemul și logodnica ta.

— Cred că sunt unul și același lucru. Doar că nu sunt sigur în ce fel sunt legate.

O portieră se trântește și tresar.

Mă apropii de Elijah, coborându-mi vocea până la o șoaptă.

— Cum o s-o găsim?

— Mergi la o cafenea sau într-un loc public, unde să nu fii în pericol, cât timp eu încerc să deslușesc ce se întâmplă.

— Nici vorbă. Nu mă ascund undeva, bând un latte, cât timp tu te duci să o cauți.

— Dacă reușesc să vorbesc cu ea, poate o conving să se oprească.

Pare la fel de hotărât ca mine.

— Nu. Cotton și logodnica ta erau în vârful piramidei.

Îmi amintesc lista pe care am făcut-o despre „Cum să spânzuri o vrăjitoare".

— Cotton n-ar fi putut să inițieze isteria vrăjitoarelor fără ea, sau ea fără el. Oh, Doamne. Iar venirea mea în

Salem a dat startul lanţului de decese. Pun pariu pe orice că ea e implicată în accidentele astea. Poate că nu în mod direct. Şi dacă noi două am fost cele de la care a pornit totul, eu şi cu ea suntem singurele care putem opri blestemul.

Din momentul în care spun asta, ştiu că am dreptate. Susannah mi-a spus că eu sunt cheia rezolvării misterului. Alice crede că eu sunt problema. Ar putea avea amândouă dreptate. Gândul ăsta mă ameţeşte.

— Nu-mi place ideea asta deloc.

Faptul că Elijah e supărat îmi confirmă bănuielile.

— Nici eu nu sunt foarte încântată.

E puţin spus.

— Dar Cotton ar fi putut opri acuzaţiile dacă ar fi încercat, lucru care ar fi salvat vieţile unor oameni nevinovaţi. Dacă totul decurge în mod paralel, aşa cum credeam, atunci eu sunt cea care trebuie să încerce acum.

Cu cât spun mai multe, cu atât teoria mea capătă mai mult sens.

El se încruntă.

— Nu uita că tu eşti vrăjitoarea în versiunea asta a tiparului.

— Logodnica ta a pierdut totul. Dacă voia să învinovăţească pe cineva pentru Procese, Cotton ar fi fost alegerea evidentă. Ce altă răzbunare mai bună ar putea exista, decât aceea de a o acuza pe moştenitoarea Mather de vrăjitorie şi de a o face să pară responsabilă pentru toate ororile?

— Cum ar fi putut Cotton să o oprească pe logodnica mea?

— Să o demaşte, ca pe o mincinoasă ce era. Să le dovedească tuturor că a minţit, spun eu. În cazul ăsta, vraja pe care am făcut-o a fost un pas în direcţia bună. Mă uit la cartea de vrăji de pe banca aflată la câţiva metri de unde ne aflăm.

— Dar ca să pot face asta, trebuie să știu unde este logodnica ta.

Elijah îmi urmărește privirea.

— O vrajă nu este o idee bună, Samantha.

— Ce alternativă avem? Dacă trebuie s-o opresc, nu pot să stau aici și să aștept ca ea să mă ia prin surprindere.

— E prea periculos, spune Elijah hotărât. Încă nu știm îndeajuns de multe.

Aș vrea, mai mult ca orice, să îi dau dreptate. Dar, dacă nu îi dau de urmă, o să continui să stau în spatele calului, cum a spus Cotton.

— Elijah, trebuie să concepem un plan. Și apoi trebuie să încerc una din vrăjile alea.

— Ce plan? Nici nu știm pentru ce să facem un plan.

Vocea lui nu mai e atât de calmă ca de obicei.

— Nu vreau să pățești ceva.

Inima îmi bate tare.

— Dacă mor, bănuiesc că o să ne putem petrece mult timp împreună.

Mă ia de mână și mă ține strâns, ca și cum ar vrea să scoată ideea din capul meu.

— Să nu mai spui niciodată asta, Samantha. Ai toată viața ta minunată înainte. Nici nu-ți poți imagina toate experiențele pe care le vei avea. Nu mi-aș dori niciodată să ți se întâmple ceva rău când ești așa de tânără.

— Dar cum mă pot bucura de restul vieții dacă nu o opresc pe logodnica ta?

Ridic și eu vocea, cu tonul la fel de plin de pasiune ca al lui.

— Și câți alți oameni nu își vor trăi viețile dacă nu rup blestemul?

— O să-l rupi. Dar trebuie să fii chibzuită.

Mă trage puțin mai aproape de el.

Ne privim, ochi în ochi.

— John a murit deja. Susannah e următoarea. Ca să nu mai spun de toţi ceilalţi. Nu pot să trăiesc cu gândul că ştiu soluţia, dar nu fac nimic în sensul ăsta. Pur şi simplu nu pot. N-o să fac ce-a făcut Cotton, adică să stau şi să mă uit cum se dezlănţuie iadul în jurul meu.

Cu fiecare minut, devin din ce în ce mai hotărâtă. Nu-mi doresc deloc să mă întâlnesc cu logodnica lui Elijah. Dar să fiu a naibii dacă o să ratez ocazia asta doar pentru că sunt prea prudentă.

— Nu ştii de ce e capabilă.

Mă trage iar spre el, de parcă ar încerca să mă protejeze cu propriul corp.

Dintr-odată, rolul lui în blestemul ăsta capătă sens.

— Tu eşti cel care cunoaşte duşmanul de data asta, Elijah.

Se uită la mine întrebător.

Îmi dreg vocea.

— N-ai putut să o protejezi pe Abigail pentru că n-ai ştiut cine este duşmanul. Acum încerci să mă protejezi pe mine. Diferenţa este că, de data asta, ştim împotriva cui trebuie să luptăm.

Ochii lui se măresc şi îmi dă drumul. Se aşază pe bancă.

— Data trecută când am eşuat, m-am sinucis.

Mă aşez lângă el şi spun cu o voce blândă:

— Nu pot să fac asta fără tine.

El se întoarce spre mine. Pentru câteva secunde, rămânem tăcuţi. Ochii lui cenuşii sunt mari şi trişti.

— Nu pot trăi restul eternităţii ştiind că te-am dezamăgit şi pe tine.

Mi se pune un nod în gât.

— N-ai putea niciodată să mă dezamăgeşti.

El oftează.

— Bine, Samantha. O să facem cum vrei tu.

Oftez şi eu. Dar victoria mea e de scurtă durată. Se aud sirenele poliţiei în depărtare. Elijah dispare. Mă ridic, uitându-mă în jur, şi observ că doamna Edelson se uită la mine de după o perdea, pe fereastra de la etajul casei. Când ochii ni se întâlnesc, ea închide draperiile. Cum am putut să fiu atât de proastă încât să stau în acelaşi loc pentru atât de mult timp? Cred că părea ca şi cum mă cert cu mine însămi.

Elijah apare din nou lângă mine.

— Fugi!

O iau la goană pe piatra cubică.

— Ia-o la dreapta, spune el şi intru pe o alee.

Sirenele poliţiei se apropie.

— Parcul.

Alerg pe trotuar, aproape dărâmând un trecător. Mă uit repede dacă trece vreo maşină şi traversez pe partea cealaltă a străzii, pitindu-mă printre copaci. Mă opresc lângă trunchiul unui arţar gros. Maşinile de poliţie trec pe lângă noi şi se îndreaptă în direcţia de unde am venit.

— Nu poţi să mai umbli pe străzi, spune Elijah. Poliţistul ăla avea un carnet întreg de notiţe despre tine.

— Stai. De ce?

— Nu am stat să citesc. Trebuie să mergi acasă la doamna Meriwether.

— Ce?

Mă uit la el îngrozită.

— Nu.

— Ştii vreun loc mai bun pentru făcut vrăji?

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Ce...?

— O să descui uşa, spune Elijah în timp ce eu mă ghemuiesc lângă un tufiş în curtea din faţa casei doamnei Meriwether.

Strâng cartea de vrăji la piept şi mă uit spre casa mea. Maşina lui Vivian este parcată în faţa casei, iar luminile de la ferestre sunt aprinse. Elijah deschide uşa de la intrarea casei doamnei Meriwether.

Alerg de-a lungul peluzei în semiîntuneric, cu inima bătându-mi tare în piept. Urc dintr-o săritură cele două trepte şi intru stângace pe uşă. O închid în urma mea zgomotos.

— Bună? spune Jaxon din sufragerie.

Îmi vine s-o iau la fugă amintindu-mi expresia lui plină de suferinţă. În câteva secunde, apare în faţa mea.

— Bună, spun eu, evitându-i privirea.

— Ai intrat prin efracţie în casa mea?

— Nu am vrut să mă vadă cineva. Dar n-am intenţionat să intru prin efracţie.

Ăsta e adevărul.

— De ce îţi pasă dacă te vede cineva intrând în casă?

Elijah se încruntă şi spune:

— Nu avem mult timp.

Rămân tăcută pentru o clipă, fără să ştiu cum să le răspund niciunuia dintre ei.

— Păi, eu...

Mă gândesc rapid la câteva posibile explicaţii, dar niciuna nu e destul de bună.

Tot ce pot spune este:

— N-ar fi trebuit să cred minciuna lui Lizzie. Ştiu că te-am făcut să te simţi inconfortabil în amfiteatru, când am vorbit despre vrăji şi spirite. Şi, din nou, astăzi pe stradă. Îmi pare foarte rău. Aş vrea din tot sufletul să-ţi spun ceva care să explice totul... şi care să te convingă că nu am vrut să te rănesc, că îmi pasă. Dar nu am reuşit încă să înţeleg nici eu ce se întâmplă.

— Îţi pasă?

Nu l-am mai văzut niciodată pe Jaxon atât de vulnerabil. Asta mă face să mă simt şi mai rău.

— Samantha, mă avertizează Elijah.

Îi arunc lui Elijah o privire care spune „lasă-mă te rog o clipă". Ştiu că îi e teamă că o să mă pierd în conversaţie, dar nu vreau să-l rănesc pe Jaxon din nou.

Dau din cap.

— Da.

Expresia lui Jaxon se relaxează puţin.

— Atâta timp cât ştiu asta, pot să mă descurc cu restul. Chiar şi cu fantoma.

Spune ultima parte cam morocănos.

Elijah pufneşte.

În timp ce mă uit de la unul la altul, mă cuprinde vinovăţia. *Cum am reuşit să ajung în situaţia asta încurcată?*

— Samantha? spune doamna Meriwether intrând pe hol. Eram îngrijorată.

Mă încordez.

— Îmi pare rău că am fugit.

— Când am văzut pana, am... Ei bine, ca să fiu complet sinceră, toată ziua m-a măcinat gândul că bunica ta avea dreptate în legătură cu femeia cu corbi.

Respir adânc.

— Trebuie să dau de urma ei... a femeii cu corbi.

Doamna Meriwether dă din cap ca şi cum se aştepta la asta.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Pe chipul lui Jaxon revine expresia supărată.

— Deci, ziceai că ai venit aici ca să-ţi ceri scuze, nu?

Am dat-o în bară rău de tot. În momentul ăsta, tot ce pot este să sper că nu mă urăşte.

— Jaxon, o să-ţi spun adevărul. Fără minciuni, fără omisiuni. Dar nu pot să explic chiar totul. Pur şi simplu nu am destul timp. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, pentru moment. Poţi să faci asta?

Se încruntă şi se uită la mama lui înainte să răspundă. Poate a vorbit cu el despre mine?

— Doar dacă promiţi că nu mă mai laşi pe dinafară. M-am simţit ridicol.

Oftez uşurată.

— Promit.

Este mult mai înţelegător decât aş fi eu, în locul lui.

— Deci... motivul pentru care m-am purtat aşa nebuneşte în ultima perioadă este pentru că sunt sigură că moartea lui John face parte dintr-un tipar mai extins. Susannah este următoarea. Şi pun pariu că şi tatăl meu şi cu mine suntem următorii pe listă.

Doamna Meriwether şi Jaxon schimbă priviri între ei din nou. Despre ce au vorbit astăzi?

— Dacă crezi cu adevărat asta, trebuie să mergi la poliţie, spune Jaxon.

Faptul că menţionează poliţia mă face să mă simt şi mai încordată. S-ar putea cumva ca Lizzie să fi chemat poliţia mai devreme, când m-au urmărit pe stradă? Susannah a spus că familia lui Lizzie e sus-pusă.

— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuie să le crezi fără să pui întrebări, spun eu, și îmi dau seama că Jaxon vrea să mă contrazică.

— Draga mea, haide la bucătărie să discutăm despre ce ai nevoie, spune doamna Meriwether.

— Ce femeie isteață, spune Elijah.

Dau din cap, fiindu-i recunoscătoare doamnei Meriwether pentru sprijin și o urmez pe hol spre bucătărie. Vine și Jaxon cu noi.

— Jur că nu sunt drogată sau ceva, îi spun în șoaptă lui Jaxon, în timp ce mergem.

Începutul unui zâmbet îi apare pe buze.

— E discutabil.

— Ești sigur că vrei să știi totul? O să sune nebunesc.

— Te-am văzut plutind în aer. Dacă am putut face față la asta, nu cred că o vrajă o să mă facă să leșin.

Vocea lui aproape și-a recăpătat tonul jucăuș pe care îl are de obicei.

— Bine, dar să știi că lucrurile astea sunt îndeajuns de greu de acceptat și pentru mine. Dacă râzi, te bat.

Jaxon zâmbește.

— Mă bazez pe asta.

Intrăm în bucătărie, iar doamna Meriwether face loc pe bufet.

— Spune-ne planul tău, Samantha.

Elijah se plimbă în cerc, pierdut în gânduri.

Mă așez la insula din bucătărie, iar Jaxon ia loc lângă mine.

— Singurul mod prin care cred că putem opri decesele este să o găsim pe femeia cu corbi și să dovedim lumii că ea e vinovată. Sunt destul de sigură că ea încearcă să pară că e vina mea pentru toate lucrurile ciudate care s-au întâmplat în ultima perioadă și, dacă nu sunt atentă, o să fiu acuzată chiar și de crimă.

Lizzie poate să contribuie şi ea la acuzarea mea.

Pun cartea de vrăji pe masă şi îmi dau seama că Jaxon e impresionat de ea. E într-adevăr foarte frumoasă. Dau paginile, căutând o vrajă de localizare. Când găsesc una, Elijah citeşte peste umărul meu. Ia un coş de pe bufet şi dispare.

— Deci, care e motivul pentru care femeia cu corbi vrea să-ţi facă rău? întreabă Jaxon.

Cel puţin nu mă ia în râs, deşi tonul vocii lui e plin de îndoială.

— Există multe resentimente între ea şi familia Mather. Cred că îi face plăcere să mă acuze de vrăjitorie şi o să încerce să mă spânzure pentru asta. Metaforic, sau ceva de genul ăsta.

— Sam, eşti la mine în bucătărie, cu o *carte de vrăji*, şi faci *vrăji* cu mama mea. Există vreo altă definiţie a cuvântului „vrăjitoare"?

Deschid gura, apoi o închid la loc.

Doamna Meriwether citeşte vraja de localizare. Are o expresie serioasă.

— Bunica ta căuta informaţii despre blestem înainte să moară. Vorbea mereu cu mine despre asta. Chiar am ajutat-o în cercetări.

Ştiam că doamna Meriwether a ajutat-o. M-am gândit că ăsta era unul dintre motivele pentru care voia să afle detalii.

— Unul dintre lucrurile de care era cel mai interesată era locul exact al spânzurătorilor, iar Jaxon mi-a spus că ai aflat deja unde s-au întâmplat, continuă doamna Meriwether.

Deci asta au discutat astăzi. Pe ultima pagină a jurnalului bunicii mele scria că a găsit adresa casei din pădure şi plănuia să meargă acolo. Dar pentru că nu a mai scris nimic după aceea, am bănuit că nu s-a mai dus.

— De fapt, am găsit indiciul în jurnalul ei.

— Da, ei bine, într-o seară, Charlotte a venit la mine acasă vorbind vrute şi nevrute. Avea mereu idei ciudate, dar n-am mai văzut-o niciodată atât de tulburată. Îl tot striga pe tatăl tău, spunând că a văzut-o pe femeia cu corbi şi că familia voastră era în pericol. Era atât de speriată încât abia înţelegeam ce spune. Am crezut că şi-a pierdut minţile. Am încercat cu disperare s-o liniştesc.

— S-a dus la casa din pădure, nu-i aşa?

Mi se ridică părul pe ceafă.

— În noaptea aceea a murit, Samantha.

Doamna Meriwether face o pauză.

— Mi-a fost teamă când ai început să-mi pui întrebări despre blestem. Vorbeai exact ca Charlotte. Nu ştiam că tu şi Jaxon i-aţi găsit cercetările şi aţi fost la casa aceea. Eu n-am reuşit să găsesc jurnalele. Mi-aş dori...

Înecată de emoţie, nu poate continua.

Bineînţeles că doamna Meriwether n-a putut găsi jurnalele bunicii. Se aflau în biroul secret. Ce s-a întâmplat când s-a dus bunica la casa aia?

— Îmi amintesc noaptea aceea. Tata m-a lăsat cu Vivian în timp ce el a venit aici ca să se ocupe de înmormântare. Nu mi-a povestit niciodată ce s-a întâmplat.

Îmi amintesc privirea tatei când s-a întors. Era rece şi tristă.

— Cred că a fost vina mea, spune doamna Meriwether, clătinând din cap. Am ajutat-o pe Charlotte, dar nu am crezut întotdeauna tot ce spunea. Credeam că, pentru că bunica ta o visa atât de des pe femeia cu corbi, ajunsese să confunde visele cu realitatea. Şi când am văzut astăzi pana, tot ce mi-a trecut prin cap a fost că m-am înşelat îngrozitor în toţi aceşti ani. Dacă aş putea să mă întorc în timp...

— Nu a fost vina ta, spune Jaxon. Nici nu știi exact ce s-a întâmplat.

— Bănuiesc că nu pot schimba trecutul.

Își șterge ochii.

— Dar pe tine te pot ajuta, Samantha. Nu o să mai pun la îndoială povestea, de data asta. Dacă există un mod de a afla unde e, trebuie să facem asta.

Comentariile doamnei Meriwether despre încrederea în oameni încep să aibă sens acum.

— Jaxon are dreptate. E mai bine că nu v-ați dus la casa aceea.

Se oprește din șters lacrimile.

— De ce ingrediente ai nevoie?

Elijah apare cu un coș plin cu plante și îl pune pe bufet. Jaxon tresare când vede coșul apărând. Chipul doamnei Meriwether se luminează de curiozitate.

— Ei bine, pentru vraja de localizare, Elijah a adus deja ingredientele.

Roșesc, neștiind cum să explic existența lui.

— Dar cred că mai trebuie să fac și altă vrajă.

Jaxon nu-și poate ascunde nemulțumirea.

— Fantoma despre care ți-am spus, mamă.

— Ce straniu! spune doamna Meriwether strângându-și palmele de uimire, uitându-se la coșul ei, acum plin de plante. E și el aici acum?

— Mda, zic eu, stabilind contact vizual cu el.

E mereu aici când am nevoie de el.

— La ce altă vrajă te-ai gândit? întreabă doamna Meriwether, uitându-se prin bucătărie după alte semne ale prezenței lui Elijah.

Nu pot să nu mă amuz de cât de interesată este de Elijah.

— Păi...

Dacă aș fi în locul lui Cotton, ar trebui să dezvălui tuturor faptul că femeia cu corbi este o mincinoasă.

— Nu știu exact ce plănuiește. Poate o vrajă de claritate sau adevăr?

Elijah dă din cap și vine lângă mine. Răsfoiesc paginile, și toți trei se apleacă din spatele meu spre carte. Trec repede de toate vrăjile de noroc și frumusețe fără să citesc titlurile.

— Poate ceva care să te ajute să lupți cu ea? spune Jaxon cât răsfoiesc partea de vrăji de vindecare.

Elijah îi aruncă lui Jaxon o privire tăioasă.

— Am ales cartea asta special pentru că nu voiam ca Samantha să folosească vrăji care să provoace suferință.

A ales cartea asta *pentru mine*?

— Are cu trei sute ani mai multă experiență decât mine în folosirea vrăjilor, îi spun lui Jaxon. Dacă încerc să mă lupt cu ea, cu siguranță o să pierd.

Jaxon tresare când mă aude spunând „trei sute de ani", dar se abține de la comentarii. Continui să răsfoiesc cartea.

— O vrajă care să facă dreptate? sugerează doamna Meriwether.

— Hmmm.

Dau următoarele pagini, cuprinsă de entuziasm.

— „Întors pe dos" - scrie că aduce la suprafață adevărata natură a unei persoane. Ca un ser al adevărului?

— Pare o variantă foarte bună, spune doamna Meriwether.

— Se bazează pe manipulare, e de acord Elijah. Dacă îi iei puterea asta, o să reușești să o dezorientezi.

Jaxon și doamna Meriwether citesc descrierea.

— Dacă reușim măcar să aflăm ce știe și ce plănuiește, ar fi grozav, spun eu.

— O să păstrez și eu niște poțiune ca s-o folosesc pe tine mai târziu, glumește Jaxon.

Elijah se încruntă.

— Samantha, nu crezi că ar trebui să faci o vrajă de protecţie?

Doamna Meriwether răsfoieşte acum cartea.

— Da, spune imediat Elijah.

— M-am gândit la asta, dar nu ştiu cât timp am la dispoziţie.

Nu mă obosesc să spun că, în orice moment, femeia cu corbi m-ar putea găsi ea pe mine. Of. Acum, că m-am gândit la asta, mă simt vinovată că nu i-am avertizat pe Jaxon şi pe doamna Meriwether.

— Există... Trebuie să fiu sinceră cu voi. Mi-e teamă că s-ar putea ca femeia cu corbi să mă caute, acum că am aflat că ea a făcut vraja.

Mă uit la Elijah. Pare să-mi ghicească intenţiile.

Spre surprinderea mea, Jaxon e cel care îmi răspunde.

— N-ai spus că încearcă să dea vina pe tine pentru vrăjile ei?

— Ba da. De ce?

— Deci de ce ar veni la mine acasă să te caute? Asta nu i-ar deconspira planul?

La naiba. Are sens ce spune Jaxon.

Doamna Meriwether dă din cap.

— Este ca şi cum ai face parte din familie. Nu putem să te lăsăm să faci asta de una singură.

— Dar nu e chiar ca şi cum ar fi înrudită cu noi, spune Jaxon, lucru care îi atrage încă o privire tăioasă din partea lui Elijah.

Doamna Meriwether ne arată o vrajă de protecţie pe care a găsit-o.

Se numeşte „Apără şi protejează." Lângă titlu e desenat un simbol ca un nod, care mi se pare cunoscut. *L-am mai văzut undeva. Unde? Ah, da. Pandantivul de pe lănţişorul pe care mi l-a împrumutat Vivian pentru petrecere. Ce...?*

Mâinile îmi îngheaţă brusc, iar gura mi se usucă. Oare asta m-a făcut să nu fiu afectată de iritaţie? Elijah face un pas spre mine, de parcă ar vrea să mă protejeze.

— Samantha? Eşti bine? întreabă doamna Meriwether.

— Ştiţi ce e ăsta? întreb eu arătând spre simbolul desenat.

— Da, draga mea. E un nod vrăjitoresc. Protejează oameni şi obiecte. Charlotte purta întotdeauna simbolul ăsta, răspunde doamna Meriwether cu uşurinţă. De ce?

— Păi... Purtam un pandantiv cu simbolul ăsta în seara în care toată lumea, în afară de mine, a fost afectată de iritaţie. Arăta ca o bijuterie veche. E posibil să fi fost a bunicii mele?

Mă uit fix la carte, încercând să înţeleg ce poate însemna asta.

— Bunica ta îşi pierduse pandantivul în noaptea în care a murit. Dar, având în vedere cât de tulburată era, nici nu mă mir că l-a pierdut prin casă. L-ai găsit la ea în dormitor? întreabă doamna Meriwether.

— Vivian mi l-a împrumutat. Ea stă în fostul dormitor al bunicii. Credeţi că m-a protejat şi de asta nu m-a afectat iritaţia?

Poate că Vivian mi-a spus ceva despre faptul că l-a găsit. Eram prea preocupată de propriile mele gânduri în seara aia.

Elijah se încordează.

— Logodnica mea ar fi putut să se afle la petrecere fără să ştiu eu.

Mă cutremur la gândul că s-ar putea s-o fi cunoscut deja.

— Poţi să-l iei? L-am putea folosi la vraja asta, spune doamna Meriwether.

Ezit. Nu mi se pare o idee bună să intru în dormitorul lui Vivian. Mă uit la Elijah.

— Mă bucur să fiu de folos, răspunde el fără ca măcar să-l rog să se ducă.

— Îl ia Elijah, îi spun doamnei Meriwether.

Ea dă din cap și ia un bol mare de lemn.

— Mă duc să mai aduc câte ceva din grădină. Jaxon, oferă-i Samanthei ceva de mâncare.

Doamna Meriwether pleacă spre ușa din spate. Elijah dispare.

— Nu mi-e foame, îi spun lui Jaxon.

El se uită în jos pentru un moment. Când își ridică privirea, ochii îi sunt blânzi.

— Sam, eu... N-am avut habar prin ce treci. Adică, cu tatăl tău, l-ai văzut pe John murind sub ochii tăi și acum, deși mi-e greu să cred, problema cu femeia cu corbi. N-ar fi trebuit să mă supăr pe tine că m-ai lăsat pe dinafară. Chiar nu știu cum te descurci cu toate problemele astea pe capul tău.

— Mulțumesc, Jaxon. Dar ai avut dreptate. Trebuie să învăț să am mai multă încredere în oameni. Am fost așa bănuitoare în legătură cu tine când ne-am cunoscut, iar tu încercai pur și simplu să fii drăguț cu mine.

Obrajii lui Jaxon se îmbujorează puțin.

— De fapt... mama m-a cam pus să promit că mă duc să te vizitez la început. Și să vorbesc cu tine la școală, de fapt. Charlotte a însemnat mult pentru ea. I-am spus că o să crezi că sunt vreun nebun obsedat care te urmărește, dar mama nici n-a vrut să audă.

Inima mea se oprește.

Obrajii îmbujorați ai lui Jaxon se înroșesc și mai tare.

— Apoi am vorbit cu tine în ziua în care te-ai mutat. Ai refuzat să mă lași să te ajut și m-ai murdărit de luciu de buze. Pe urmă am ajuns să te cunosc un pic mai bine și mi-am dat seama că ești inteligentă și încăpățânată și

îndeajuns de neînfricată ca să faci față oricui. În momentul respectiv, nu ar fi putut să mă mai convingă să mă țin la distanță de tine.

Privesc în jos.

— Deci ești atras de fete dificile?

— Dacă așa ești, atunci da.

În vocea lui nu se simte umorul obișnuit.

Sunt cuprinsă de sentimente confuze. Ușa din spate se deschide și sunt recunoscătoare că pot să mă concentrez pe altceva. Mă ridic și apuc oala de supă.

— Bine, deci ce facem mai întâi?

Doamna Meriwether pune un coș plin pe bufet.

— Ar trebui să facem vraja de localizare ultima. În caz că asta ar putea cumva s-o atenționeze că sunt pe urmele ei. Deci, bănuiesc că facem întâi vraja „Întors pe dos", și apoi cea de protecție, răspund eu.

Scoate plantele din coș în timp ce eu citesc instrucțiunile. Pune ingredientele într-o grămăjoară lângă fundul de tocat.

Doamna Meriwether vine lângă mine să citească din cartea de vrăji.

— Spune să punem puțină apă în oală.

Pun oala sub robinet și doamna Meriwether continuă să citească.

— Jaxon, vreau să mărunțești salvia cât poți de bine.

Îi dă un cuțit și o mână de frunze verde-închis.

Nu e la fel de rapid ca doamna Meriwether, dar cu siguranță se pricepe. Mă opresc să mă uit la el.

— Eu mă ocup de mărar și coriandru, iar tu, dacă vrei, poți să începi cu albăstrelele, spune ea.

— Nicio problemă.

Iau florile de un albastru strălucitor și pun petalele în apă.

Elijah apare lângă mine cu lănțișorul. Îl pun în buzunar și șoptesc „mulțumesc".

Mă întorc să citesc din cartea de vrăji în timp ce Jaxon și doamna Meriwether aruncă ingredientele în oală.

— Au rămas doar petalele de panseluță, spun eu, luând florile violet-închis de pe bufet.

Apoi, tot ce mai trebuie făcut este să pui cinci picături în mâncarea persoanei vizate, sau pe pielea ei, ca să funcționeze vraja. Sunt sigură că partea asta o să fie ușor de realizat. „Hei, logodnica lui Elijah, știu că mă urăști, dar poți să stai nemișcată, cât timp torn lichidul ăsta pe tine?" Mda, ar trebui să fie o nimica toată.

Mă uit în jos la frunzele care bolborosesc și rup cu grijă petalele. În timp ce le arunc în oală, îmi golesc mintea și repet de trei ori „adevărul să iasă la suprafață" Când ultima petală cade înăuntru, amestecul capătă o strălucire iridescentă. Sper din tot sufletul că asta înseamnă că a funcționat.

Scot lănțișorul din buzunar.

Doamna Meriwether se apropie de mine.

— Lănțișorul lui Charlotte...

Îl ia cu grijă în mână.

Înainte să apuc să o întreb ceva, se aud sirene la geam. O mașină urcă pe aleea denivelată din fața casei mele. Elijah dispare, iar Jaxon și doamna Meriwether se duc la ușa din spate. Îi urmez.

Portierele mașinii se trântesc. Percep vocile, dar nu aud ce spun. Jaxon intră înapoi în casă.

— Doi polițiști se îndreaptă spre casa ta.

Jaxon se uită la mine, în așteptarea unui răspuns.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi pun mâinile pe frunte. Lizzie a chemat poliția? Sau logodnica lui Elijah?

Cute de îngrijorare apar pe fruntea lui Jaxon.

— Mă duc să văd despre ce e vorba.

— Vino, spune doamna Meriwether, luându-mă pe după umeri. Haide să punem poţiunea într-o sticlă şi să începem să lucrăm la următoarea vrajă. Nu are sens să ne îngrijorăm aşteptând.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Cu sau fără un plan bine stabilit

Cele câteva minute cât a lipsit Jaxon mi s-au părut ca zece ani. Îmi încleştez mâinile şi mă uit la propriile picioare. Uşa din spate se trânteşte şi mă întorc brusc cu faţa spre sursa zgomotului. Paşii lui Jaxon se aud grăbiţi pe hol, în timp ce vine spre bucătărie.

E clar că are veşti proaste, îmi dau seama după felul în care îşi ţine maxilarul încleştat.

— E vorba de Descendente. Au dispărut.

— Poftim? strig eu.

Ştiam că o să i se întâmple ceva rău lui Susannah, dar nu mă aşteptam la asta. Dacă nu mai am timp să le salvez?

— Care dintre Descendente?

— Toate patru.

— Trebuie să vorbesc cu poliţiştii, spun eu şi mă îndrept spre uşă.

— Sam, mă opreşte Jaxon prinzându-mă de braţ. Nu poţi. Te caută şi pe tine. Poliţiştii cred că eşti implicată în dispariţia lor. Au zis ceva despre o ameninţare pe care te-a auzit mama lui Susannah că ai făcut-o. Şi au spus şi că umblai aiurea şi vorbeai singură pe stradă.

Îmi aruncă o privire atotştiutoare.

În timp ce separă ingredientele în grămăjoare, doamna Meriwether spune cu calm:

— Respiră adânc. Trebuie să te concentrezi. Avem de făcut o vrajă de localizare.

Are dreptate. Trebuie să mă concentrez. Mă întorc la cartea de vrăji.

— Jaxon, ce anume ştiau poliţiştii?

Clatină din cap.

— Nu au spus multe.

Vocea lui are un ton neobişnuit. Mă priveşte mai serios decât înainte.

Doamna Meriwether îi dă lui Jaxon câteva frunze de mărunţit.

Elijah apare lângă mine.

— Susannah, Mary, Alice şi Lizzie au dispărut în după-amiaza asta, aşa scria în carnetul de notiţe al poliţistului. Le-au spus părinţilor că se duc la Walgreens şi că se întorc peste o oră.

— Stai aşa, eu trebuia să mă văd cu ele acolo abia seara. De ce s-ar fi dus încă de după-amiază?

Se pregăteau să-mi întindă o cursă? Susannah n-ar face aşa ceva, nu-i aşa?

Elijah ridică o sprânceană spre mine.

— Nu ştiu ce să zic.

— Poate că au pierdut noţiunea timpului şi n-au mai mers acasă? Sau poate au intrat atât de departe în pădure încât poliţiştii nu le-au văzut?

Mi-ar plăcea să cred că nu au dispărut.

Doamna Meriwether şi Jaxon se uită la mine în timp ce vorbesc cu Elijah.

— Le-am căutat, îmi spune Elijah. Nu e nicio urmă de ele în afară de jeep-ul lui Mary în parcare.

— Înseamnă că lipsesc de câteva ore, atunci. Cineva ar fi putut...

Nu termin de rostit propoziţia, fiindcă nu vreau să se adeverească.

— Povestea dispariției lor a început deja să se răspândească prin oraș. Se știe că tu ești suspecta principală. E doar o chestiune de timp înainte ca localnicii să trimită o echipă de căutare după tine.

Mi-i imaginez aliniați în fața casei mele, urlând și agitându-și torțele. Elijah pare neliniștit.

— Samantha, asta e cu siguranță o capcană.

Fac o pauză. Logodnica lui și-a bătut joc de mine în tot acest timp, iar eu nu i-am putut anticipa nicio mișcare. De fapt, lucrurile pe care le-am făcut ca să încerc să rup blestemul i-au oferit muniție împotriva mea.

— Crezi că știe că o să vin să le caut?

— Cred că se bazează pe asta. Tu ai fost singura prezentă când a murit John. Apoi, Lizzie te-a acuzat de crimă în amfiteatru, iar mama lui Susannah pretinde că i-ai amenințat fiica. Dacă te face să pari vinovată de dispariția Descendentelor, consecințele vor fi foarte grave. Ai putea fi acuzată în mod oficial.

— Dacă n-o găsesc, risc să mai las pe cineva să moară.

Nu pot nici măcar să trimit poliția după ea. Probabil că ea m-ar pedepsi omorându-i unul câte unul.

Jaxon se oprește din mărunțit.

— Vin cu tine, Sam. O s-o găsim.

Clatin din cap.

— Nu. E prea periculos.

— Deci crezi că ar trebui să te las să faci chestia asta periculoasă de una singură? Vin cu tine.

Îmi strâng degetele în palmă atât de tare, încât mi se albesc. În niciun caz nu-l iau pe Jaxon cu mine. Și n-am cum să scap de aici fără să mă cert cu ei doi.

Doamna Meriwether intervine:

— Draga mea, noi nu-l auzim pe Elijah. Are informații?

— A spus că au dispărut acum câteva ore. Am încercat s-o avertizez pe Susannah în legătură cu blestemul și cu

pericolul în care s-ar putea afla, iar mama ei m-a auzit. De asta mă caută poliţiştii. Dacă femeia cu corbi voia să mă facă să par vinovată, asta e o metodă bună.

Iau nişte arpagic. Mărunţesc atât de repede cât îmi permit mâinile mele neantrenate. Dacă Jaxon mă urmăreşte când plec de aici? Ar fi încă o ţintă pentru ea. Arunc bucăţile de arpagic şi mă întorc la carte, dar nu continui să urmez instrucţiunile. În schimb, dau câteva pagini înapoi, până ajung la o vrajă de somn. Vraja asta ar putea fi ultima picătură. S-ar putea ca Jaxon să nu mă mai ierte niciodată după asta. Dar să-l pun în pericol ar fi mult mai rău.

Citesc în grabă instrucţiunile. Pentru vrăji puternice, cu efect îndelungat, e nevoie de o poţiune. Dar pentru a dezarma pe cineva pe moment, trebuie scrise nişte simboluri. Elijah îmi întinde o foaie de hârtie şi copiez simbolurile elaborate. *Pentru orice eventualitate*, îmi spun. Îi dau hârtia lui Elijah. Doamna Meriwether vine spre mine, aşa că dau înapoi la pagina cu vraja de localizare, cât de repede pot.

— Mai e nevoie doar de rozmarin şi trebuie adăugat acum, spune doamna Meriwether.

Ia o mână de frunze din coş. Mă duc în faţa oalei şi îmi închid ochii. Mă străduiesc să-mi formez în minte imaginea lui Susannah, dar primul lucru la care mă pot gândi este viziunea cu ea spânzurată. Îmi scutur capul şi mai încerc o dată.

Doar chipul ei. Trebuie doar să mă concentrez pe ochii şi pe părul ei. Când sunt sigură că pot să-mi păstrez în minte imaginea ei, arunc rozmarinul în oală. Lichidul verde sfârâie şi deschid ochii. Aşteptăm cu toţii cu nerăbdare, în timp ce începe să fumege. Nimeni nu respiră.

Aburii se ridică încet la început, apoi încep să se formeze nori mari, ca fumul unei locomotive cu aburi. Nu se

dispersează ca fumul obişnuit. În schimb, formează un nor deasupra oalei. Ne aplecăm cu toţii în faţă.

La fel ca picăturile roşii de pe pergament, fumul se încolăceşte şi se învârte. Primele forme care se conturează sunt copaci. Am nevoie de ceva mai specific. Şi de ce trebuie să fie mereu ceva legat de afurisita de pădure?

Copacii se despart şi între ei se formează o potecă. La capătul potecii, aburul negru creează încă o formă – o casă cu ferestre sparte. Iar speranţa mea cum că dispariţia Descendentelor ar putea fi o confuzie se stinge ca lemnul ars peste care arunci apă.

Jaxon e mult mai calm decât mine.

— Măcar ştim unde e.

Doamna Meriwether îşi strânge palmele.

E cel mai rău spaţiu posibil, e atât de izolat.

— Amprentele mele sunt deja în casa aceea.

Mă prind cu mâinile de bufet, sperând ca piatra rece să mă ajute să-mi recapăt echilibrul.

— Trebuie să chemăm poliţia, spune Jaxon.

— Nu! Nu putem spune nimic poliţiei. Le-aş pune pe Descendente în pericol.

Nu vreau ca ele să aibă de suferit doar pentru că mie mi-e teamă.

Doamna Meriwether se plimbă prin bucătărie.

— Nu e o idee bună, Samantha, să mergi la casa aia. Trebuie să ne gândim bine cu toţii. Nu sunt sigură că Jaxon se înşală.

Vor să mă protejeze, dar nu cred că le stă în putere. E doar o chestiune de timp până ce logodnica lui Elijah o să încerce să mă atragă în cursă. Nu pot să devin responsabilă pentru şi mai multe decese.

Sună soneria şi tresărim cu toţii.

— Staţi aici, amândoi, spune doamna Meriwether.

Jaxon se uită la mama lui cu îngrijorare. Îmi doresc să pot face toată situaţia asta să dispară.

Elijah apare lângă mine.

— Gata. Ar trebui să mergi să vezi dacă e bine.

Inima îmi bate puternic. Alerg spre uşa de la intrare. Jaxon mă urmează îndeaproape. Când ajungem pe hol, doamna Meriwether este ghemuită lângă perete, ţinând bucata de hârtie cu vraja de dormit în mână.

— Am găsit asta pe prag.

Vocea doamnei Meriwether se pierde la sfârşitul propoziţiei, ca şi cum îi e foarte greu să vorbească.

— Mamă!

Jaxon o ia de un braţ, iar eu de celălalt.

— Sunt bine. Doar că...

Doamna Meriwether cască în timp ce o aducem în sufragerie.

— Sunt atât de... obosită.

O aşezăm pe canapea. Jaxon o scutură, dar pleoapele ei sunt grele. Jaxon îi ia vraja din mână şi se uită la ea. Nu-l opresc. Cade şi el pe canapea.

— Sam? spune el confuz, cu vocea cuprinsă de amorţire.

Elijah stă lângă şemineu.

Mă uit la Jaxon şi la doamna Meriwether şi mă simt oribil.

— Jaxon, îmi pare foarte rău.

Mă lupt să nu-mi las vocea să se înece de lacrimi.

— E doar vina mea. N-ar fi trebuit să vă implic şi pe voi. N-am vrut...

Amândoi clipesc fără să-mi răspundă. Văd în ochii lui Jaxon că a înţeles ce am făcut.

— Tu... începe el acuzaţia, dar cască în loc să o termine de rostit.

Respir adânc şi mă lupt cu sentimentul de vină.

— Întinde-te şi te odihneşte. Fie-ţi somnul dulce înainte de trezire.

Ochii li se închid şi nu sunt sigură dacă mă simt uşurată sau oripilată. Iau vraja din mâna lui Jaxon, o rup şi o arunc în şemineu. Arde în flăcări.

— Cât o să doarmă? întreb eu.

— Poate câteva ore, poate câteva zile.

Oare sunt un om rău?

— Haide. Să mergem. Nu vreau să ne fi chinuit degeaba.

Arunc o ultimă privire spre Jaxon, care doarme pe canapea, apoi alerg spre bucătărie. Umplu o sticluţă cu poţiunea „Întors pe dos" şi scot pandantivul de pe lănţişorul bunicii mele. Nu e cazul să îmi afişez la vedere sistemul de protecţie. Las lănţişorul să cadă pe bufet zgomotos şi îmi pun nodul argintiu în buzunar.

Mă întorc cu faţa spre Elijah.

— Acum avem nevoie de o strategie. Ce-mi poţi spune despre ea?

Expresia lui Elijah e plină de îngrijorare.

— În anii îndelungaţi pe care i-am petrecut gândindu-mă la ce s-a întâmplat, am ajuns să realizez că cel mai important lucru pentru ea era să deţină controlul.

Îmi concentrez toată atenţia asupra cuvintelor lui. Am *nevoie* de informaţiile astea.

— Singurul lucru pe care nu-l putea controla era afecţiunea pe care o simţeam pentru sora mea. Cred că ăsta a fost motivul pentru care şi-a propus s-o distrugă. Ceea ce nu şi-a dat seama a fost că mie nu mi-a păsat că toată lumea s-a întors împotriva lui Abigail. Chiar dacă Abigail ar fi fost lidera vrăjitoarelor, eu aş fi iubit-o la fel de mult. De fapt, asta nu m-a făcut decât s-o protejez şi mai mult. A fost scopul pentru care mi-am dedicat întreaga viaţă.

— Cred că a fost foarte furioasă când a văzut că nu poate să vă despartă.

Elijah dă din cap.

— Când a văzut că rămân de partea lui Abigail, şi-a dublat eforturile. Şi când Abigail a murit, logodnica mea a obţinut pentru moment ce şi-a dorit. Am căutat alinarea ei. A devenit singura persoană importantă din viaţa mea.

Deci asta urmărea ea. Nu voia să-l împartă cu nimeni, nici măcar cu propria lui soră.

— Aproape că a reuşit să mă convingă că a fost o greşeală prostească, care a scăpat de sub control. Minciunile ei erau elaborate şi bine gândite. Dar vedeam în ochii ei că era, în secret, fericită că Abigail nu mai era. Am ştiut în acel moment că nu mai puteam sta alături de ea.

Ochii lui Elijah sunt plini de durere.

Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie să suporţi o asemenea trădare. Şi faptul că el a fost cel care i-a povestit cum cânta Abigail şi despre iubirea ei secretă. În atâtea sute de ani, Elijah n-a putut să treacă peste asta.

— Samantha, înţelege că dacă o faci să simtă că nu mai deţine controlul, ai putea s-o opreşti. Cred că e singura cale.

Planul lui Elijah pare util, dar foarte greu de realizat. O să trebuiască să fac ceva măreţ, ceva care s-o ia prin surprindere. Şi mai mult decât atât, trebuie să fie ceva inteligent.

— E îndeajuns să dezvălui faptul că e o mincinoasă şi s-o fac să recunoască că a minţit? N-ar fi fost de ajuns ca o singură persoană să ştie că cei care acuzau vrăjitoarele nu spuneau de fapt adevărul.

— Lumea trebuie să ştie, ca să-şi schimbe impresia.

— Casa e în mijlocul pădurii. Nu avem cum să aducem lume acolo. Şi în plus, tocmai am adormit singurele două persoane care mă credeau.

— Aşa e.

Grozav, deci trebuie s-o dau în vileag în faţa lumii, dar trebuie să mă duc singură la casa respectivă.

— Sper să existe un mod de a o convinge singură să se oprească.

Spre surprinderea mea, Elijah se apleacă spre mine şi mă îmbrăţişează.

— O să fiu acolo, cu tine, spune el cu blândeţe, înclinându-şi chipul spre mine.

Mă lipesc de el, dorindu-mi să mă cufund în senzaţia pe care mi-o oferă îmbrăţişarea lui, chiar şi pentru câteva clipe.

— O să fac tot ce pot ca să te apăr.

Imaginea lui tremură un pic.

— Ce-a fost asta?

— Samantha?

Vocea lui Elijah e estompată. Tremură din nou. Bufetul din spatele lui devine vizibil prin corpul lui.

Nu mai pot să-l ţin în braţe. Încerc să-l apuc mai strâns, dar nu reuşesc. Nu face decât să dispară din ce în ce mai rapid. Elijah deschide gura, dar nu iese niciun sunet. Abia dacă-l mai pot vedea. Apoi, dintr-odată, dispare de tot.

— Nu! ţip eu.

Mă uit prin încăpere, în căutarea unui răspuns, dar nu e nimeni acolo şi în jur e linişte. *Ea* e de vină. Sunt sigură. O iau la fugă spre uşa de la intrare. Cu sau fără un plan bine stabilit, trebuie să mă duc să-l găsesc pe Elijah.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

Incredibil de frumoasă şi de rea

Mă opresc să-mi trag răsuflarea şi să cercetez arborii impozanţi înainte să păşesc în interiorul pădurii aflate în beznă. N-am crezut niciodată că voi veni aici singură.

Îmi scot telefonul din hanorac şi caut funcţia de lanternă. Luminez cu mobilul poteca din pădure. Cu fiecare pas pe care îl fac în întuneric, mirosul de frunze umede devine mai puternic. Îmi ţin ochii în jos, ca să nu fiu nevoită să văd tot ce mă înconjoară.

O creangă mă plesneşte peste faţă. Îmi ating obrazul lovit. Pielea mi s-a umflat şi simt picături de sânge. Brusc, îmi amintesc visul, care îmi apare în minte ca şi cum m-ar fi izbit în creştet. În vis, îmi zgâriasem obrazul şi am văzut... un ştreang şi un corb. Îmi transpiră palmele. Cotton ştia că se va întâmpla asta.

Îndrept lumina din nou spre potecă şi mă oblig să mă uit la copaci. Ce înseamnă faptul că ştia dinainte ce o să se întâmple? Înseamnă că era ceva destinat să se întâmple? Dacă e vorba de destin, cum îl opresc? Poate că nu fac decât să îmi joc rolul în tipar, provocând alte sute de ani de suferinţe.

În faţa mea străluceşte o lumină. *Casa*. Mă ghemuiesc şi îmi acopăr telefonul cu mâna. Sunt pe punctul de a-l închide, dar observ aplicaţia de cameră video. Apăs pe ea

şi pe ecran apar pantofii mei înconjuraţi de frunze întunecate. Scot cartea de vizită pe care mi-a dat-o Bradbury când m-a interogat şi desfac carcasa telefonului. Strecor cartea de vizită înăuntru şi apoi închid la loc carcasa. Îmi amintesc conversaţia avută cu Elijah despre opinia publică.

— Dacă nu scap cu viaţă din asta, sper ca cineva să găsească mesajul ăsta şi să afle că am încercat s-o opresc. Şi am încercat să le salvez, şoptesc eu în telefon.

Mă furişez spre lumina din faţă şi mă opresc la şase metri de casă. Umbrele de pe pereţii întunecaţi şi cojiţi par să prindă viaţă în strălucirea lunii. Mă uit la fereastra spartă, în căutare de indicii a ceea ce mă aşteaptă, dar e acoperită cu iederă.

Păşesc în faţă şi calc pe o creangă. Mă apucă panica şi, pentru un moment, îmi ţin respiraţia şi ascult şuieratul vântului. Dacă nu mă grăbesc, o să-mi pierd curajul.

Alerg spre uşa din faţă şi o izbesc de perete cu putere. În momentul în care păşesc pe podelele de lemn, mă uit în jur. Încăperea nu mai e goală de data asta. În centru e un scaun înalt şi, la dreapta, o masă mare de lemn, pe care sunt aşezate borcane, lumânări şi boluri. Focul arde în şemineu. Lângă peretele din stânga sunt patru alte scaune înalte... pe care stau în picioare Mary, Alice, Susannah şi Lizzie, cu ştreanguri în jurul gâturilor.

Au ochii închişi, ca şi cum ar dormi. Ce e asta, un truc? Nu o văd nicăieri pe logodnica lui Elijah. *Să nu îndrăzniţi să căderi de pe scaune înainte să apuc să vă dau jos.* Aud tocuri dinspre un hol din apropiere.

Mă opresc brusc, ca şi cum m-aş fi izbit de un zid invizibil. O umbră familiară, cu păr ondulat, apare pe podea.

— Vivian?

Păşeşte graţios în încăpere, îmbrăcată într-o rochie bleumarin şi o pelerină, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic

neobișnuit. Clatin din cap, încercând s-o fac să dispară prin puterea voinței. Limbajul ei corporal sugerează că deține controlul asupra situației, ca întotdeauna. Control... Mi se face rău. *Nu, nu accept așa ceva. Nu vreau să știu.*

Rămân înlemnită, simțindu-mă ca și cum mi-ar fi dat cineva un pumn în stomac. *Te cunosc. Locuiesc cu tine. Trebuia să fie o necunoscută îngrozitoare în locul tău.*

— N-am fost niciodată genul de persoane care să se lase conduse de emoții. De ce să începem acum?

Se duce la masa plină cu ingrediente pentru vrăji și rochia foșnește în urma ei.

Mă uit fix la Descendente și îmi mușc buza puternic, într-o încercare de a-mi stăpâni tristețea copleșitoare care amenință să mă cuprindă. Nu am nicio șansă să le dau jos pe toate patru deodată.

Vivian se întoarce cu fața spre mine.

— Dacă încerci să le ajuți, o să regreți.

Ușa se trântește.

Nu mă uit la ea. Poate dacă împing scaunul liber până la ele și le scot ștreangurile de la gâturi. Fac un pas spre ele. Scaunele încep să tremure, și picioarele fetelor încep să se clatine.

— Nu! strig eu, uitându-mă fix la ea de data asta.

Vivian n-a fost niciodată genul care să facă amenințări deșarte. Fac câțiva pași în spate și scaunele se opresc din tremurat. *Vivian e logodnica lui Elijah. Vivian știe să facă vrăji. Vivian nu este Vivian.* Ideea asta mă sufocă. De ce n-a recunoscut-o Elijah niciodată? Și unde este Elijah? I-a făcut ea ceva?

Vivian alege ingrediente pentru vrajă cu siguranța cuiva care are multă experiență. În timp ce o urmăresc în mediul ei natural, mintea mea se chinuie să înțeleagă ce

se întâmplă. Trebuie să privesc cu alţi ochi toată copilăria mea? Sau doar timpul petrecut în Salem?

— Tu ai provocat iritaţia?

Dă din cap.

— Şi l-ai omorât pe John?

Se opreşte din rupt frunze uscate.

— Evident.

— Şi acum ce-o să faci? O să le omori pe fetele astea şi o să faci să pară că e vina mea?

Nu-mi pot ascunde durerea din voce.

— O să le spânzur, ca să fiu mai exactă. Şi asta depinde de tine.

Îmi înfig unghiile în palme ca să nu cedez nervos.

— Credeam că Elijah o să fie aici.

Face o pauză.

Vreau să-i fac rău. Vreau s-o fac să simtă măcar o fracţiune din ce simt eu.

— Oh, stai aşa. S-a sinucis ca să scape de tine.

În ochii ei apare o străfulgerare de furie. Lasă ingredientele din mână şi mă apucă de bărbie. Unghiile ei îmi intră în carne atât de tare, încât sunt sigură că o să-mi treacă prin piele.

— Te-am mai avertizat o dată. Crede-mă, nu vrei să te pui rău cu mine!

Îmi încleştez maxilarul şi mă uit fix în ochii ei. Îmi dă drumul şi mă împinge, iar eu cad pe podea.

— Aici e vorba de afaceri, Sam. Nu plânge. Nu implora. Nu mă instiga. Dacă e nevoie, o să te fac să taci.

Mă ridic şi îmi frec bărbia în locul în care m-a strâns.

Vivian se uită la Descendentele adormite.

— O să te las să alegi.

Vivian pocneşte din degete şi scaunele încep să se mişte, unul după altul.

Fetele deschid ochii. Confuzia, apoi panica le cuprinde când își dau seama că au ștreanguri în jurul gâturilor. Încearcă cu disperare să își recapete echilibrul. Mary țipă.

Vivian se uită la mine și mă întreabă:

— Pe care dintre ele ar trebui să spânzurăm prima?

Folosirea pluralului mă dezgustă. Mă uit la Lizzie, dar regret în clipa următoare că am făcut-o. Alice îmi caută privirea, iar în ochii ei, frica e înlocuită de o expresie acuzatoare. Când am făcut vraja de claritate, strămoșii lor ne-au povestit despre spânzurători. Cotton nu le-a luat apărarea. Dacă vreau să am vreo șansă să sparg tiparul de acuzații și spânzurători, trebuie să fac o schimbare.

— Pe mine, șoptesc eu. Mă aleg pe mine.

Susannah clatină din cap.

— Samantha, nu face asta.

Expresia lui Vivian se întunecă.

— Ești dispusă să îți dai viața pentru cineva care a aruncat în geamul tău cu o piatră pe care scria „MORI"?

Întrebarea mă ia pe nepregătite. Deci Lizzie a făcut asta. Și Vivian știa?

— Bineînțeles, a fost pedepsită, spune Vivian și, după felul dramatic în care spune asta, îmi dau seama că vrea să audă și Lizzie.

Ochii lui Lizzie se măresc.

— Pedepsită? Să arunci cu o piatră nu e același lucru cu a-mi omorî verișorul și a-mi paraliza fratele!

Vocea ei are un ton isteric. Ce le-a spus Vivian fetelor înainte să ajung eu aici?

Vivian flutură din încheietură, iar Lizzie se apleacă în față, cuprinsă de durere. Picioarele încep să-i tremure și ștreangul o strânge de gât. În câteva secunde o să cadă de pe scaun. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Oprește-te! Alege-mă pe mine! Te rog, oprește-te!

Scaunul se opreşte brusc din clătinat.

— Bine, Sam. Dacă vrei să fii spânzurată, exact asta o să se întâmple.

Vocea ei e plină de furie. *Nu înţeleg nimic. Ce anume urmăreşte?*

Mă uit la Vivian.

— Piatra aia nici măcar n-a fost aruncată în tine.

— În mod indirect, a fost.

Mary începe să plângă, iar Vivian strâmbă din nas.

— Continuă să scoţi sunetul ăla şi îţi rup corzile vocale.

Mary se albeşte la faţă şi închide gura.

Mă uit la expresia furioasă a lui Alice şi Vivian se întoarce la ingredientele ei pentru vrăji. Nu îndrăznesc să mă uit la Susannah. Vivian ştie că mi-am petrecut timpul cu fetele astea, iar acum mă manipulează.

Vivian ridică de pe masă o carte acoperită cu o pânză. O desface cu grijă, ca şi cum ar fi un lucru de valoare. E un jurnal cu coperte de piele. Când îl pune înapoi pe masă, observ pana gravată pe copertă.

— Sam, când aduci pe cineva înapoi la viaţă, ai nevoie de un obiect personal de-al lor.

Mă uit fix la jurnal. Elijah mi-a spus că aveau amândoi un set. Am crezut că e vorba de răzbunare. De fapt, vrea să-l aducă înapoi la viaţă? În momentul în care mă gândesc la asta, înţeleg implicaţiile îngrozitoare. Nu m-a adus aici cu forţa, fiindcă are nevoie de un participant venit de bunăvoie. Ăsta e singurul motiv logic pentru care m-a atras aici cu ajutorul Descendentelor.

— De asta ne-am mutat în Salem, spun eu încet.

Tot ce am crezut că ştiu despre viaţa mea se sfărâmă în bucăţi.

Vivian deschide un borcan cu pudră închisă la culoare şi ia puţină între degete.

— Să nu crezi că e ceva personal. A durat secole să perfecţionez vraja asta, şi s-a întâmplat pur şi simplu ca tu să fii aici să o vezi.

Nimeni nu ar petrece ani întregi construind o relaţie aparentă cu cineva, dacă ar fi putut alege pe oricine altcineva. Sunt vizată în mod special. Dar de ce? Pentru că fac parte din familia Mather? Dacă eu sunt cheia pentru a-l aduce pe Elijah înapoi la viaţă, aş putea să fiu şi cheia distrugerii planului ei.

— Cum ţi-ai dat seama de modalitatea în care să faci vraja?

Pentru o clipă, se uită la mine cu curiozitate, ca şi cum aş fi pus o întrebare bună. Pune câteva ierburi uscate într-un bol vechi de lemn.

— La început, am reuşit să învii un corb, în anii 1700. Nu ştiam că faptul că am rupt bariera morţii îmi va oferi o asemenea recompensă grozavă: viaţa eternă.

Vorbeşte ca şi cum mi-ar povesti despre modă. Familiaritatea vocii ei ameninţă să-mi distrugă puţina stăpânire de sine care mi-a mai rămas.

— De ce nu l-ai adus înapoi la viaţă de atunci?

— Am încercat.

Se opreşte din amestecat.

Mă apropii de masă şi analizez jurnalul.

Ea oftează.

— A durat secole până mi-am dat seama că motivul pentru care am reuşit să aduc corbul înapoi la viaţă a fost că eu îi cauzasem moartea.

Dar tot ea a fost cauza morţii lui Elijah, cel puţin în mod indirect. Îmi scapă ceva. Vivian se uită la mine, aşteptând să îmi dau singură seama. Şi Descendentele mă privesc.

Vivian ridică un cuţitaş.

— Dă-mi mâna ta dreaptă.

Îmi pun mâinile în buzunarul hanoracului şi clatin din cap.

Vivian ridică o sprânceană.

— Îţi imaginezi vreun moment că n-o să te oblig?

Fără tragere de inimă, îmi scot mâna dreaptă. Cu stânga strâng pandantivul.

Vivian îmi pune un bol mic sub mână.

— Repetă după mine: „Îmi dau sângele. Primesc cuţitul. Chem sufletul pe care l-am luat înapoi la viaţă."

Ştiu că n-ar trebui să fac asta. Instinctul îmi spune să nu fac asta. Dar, dacă refuz, o să le omoare pe Descendente. Nu mă îndoiesc, aşa că repet incantaţia. Vivian trece cuţitul cu uşurinţă peste palma mea. Lama îmi străpunge pielea şi îmi stăpânesc un icnet de durere. Sângele curge în şiroaie în bol.

— Ştii care a fost cauza morţii lui Elijah? întreabă ea.

Mă străduiesc să îmi recapăt şirul gândurilor, ignorând durerea. Dacă Vivian nu a fost cauza directă, atunci a fost oraşul, au fost...

— Procesele? întreb eu printre dinţii încleştaţi.

Vivian zâmbeşte.

Ea şi cu Cotton n-ar fi putut iniţia Procesele unul fără altul. De aceea are nevoie de un descendent de-al lui Cotton Mather ca să-l aducă înapoi pe Elijah. Iar eu tocmai am spus cuvintele care au confirmat partea mea din vrajă. Camera se învârte cu mine şi încerc să nu mă uit la mâna mea.

Dar de ce eu, şi nu alt membru al familiei Mather?

Mi se scurge tot sângele din obraji. Pun pariu că a încercat cu alţi membri ai familiei Mather, dar n-a funcţionat. Poate a încercat şi cu bunica. Tot ce s-a întâmplat în trecut se leagă acum, cu o viteză ameţitoare. A început o relaţie cu tata ca să ne câştige încrederea. Când Vivian şi-a dat seama că tata n-o să vrea vreodată să se întoarcă în Salem, l-a făcut să intre în comă. Apoi eu am venit aici de bunăvoie. În Salem, în casa asta din pădure. M-am oferit voluntară în locul Descendentelor.

Îmi dă drumul la mână, iar eu mi-o strâng la piept, încercând să opresc sângerarea şi să mă protejez în faţa trădării profunde a lui Vivian. Buza de jos îmi tremură, aşa că o muşc. Nu mă pot lăsa cuprinsă de emoţii acum pentru că n-o să mai pot gândi limpede. Trebuie să fac ceva la care nu se aşteaptă. Arunc o privire spre jurnal.

Vivian ia un borcan cu pudră roşie şi se duce spre centrul încăperii. Eu îmi scot pandantivul din buzunar şi îl ascund în pumn. Vivian deschide borcanul şi începe să presare încet pudra dinăuntru pe podea, în jurul scaunului. Un şireang atârnă deasupra.

Aştept până se întoarce cu spatele la mine şi întind mâna până simt marginea cărţii de pe masă. Încerc că împing pandantivul sub coperta de piele a jurnalului lui Elijah, dar e greu cu o singură mână. Dintr-o clipă în alta, Vivian o să se întoarcă din nou spre mine.

— Tu ai pus şireangurile în cafeneaua unchiului meu, nu-i aşa? întreabă Alice.

Vivian se uită spre fete, iar eu reuşesc să strecor pandantivul în jurnal. *Mulţumesc, Alice.* Îmi iau repede mâna de pe jurnal. Printr-o privire, Mary îi trimite lui Alice o rugăminte tăcută de a nu o provoca pe Vivian.

Vivian lasă pudra pe masă şi face un pas spre fete.

— Am crezut că am fost destul de clară...

Ştiu tonul ăsta. Nu pot s-o las să le facă rău.

— Şi dacă îţi spun că m-am răzgândit şi nu mai vreau să fac parte din vraja ta?

Mă întind după bolul în care a strâns sângele meu.

Se întoarce cu faţa la mine. Ochii ei sunt periculoşi. Nu îndrăznesc să întrerup contactul vizual.

Vine spre mine atât de repede încât pare că pluteşte deasupra podelei. Mă apucă de tăietură, îmi întinde palma şi mă strânge.

— Atunci ţi-aş spune că pot să-l torturez pe tatăl tău până eşti de acord din nou.

Unghiile ei pătrund şi mai adânc în rana mea deschisă, provocându-mi dureri ascuţite de-a lungul braţului. Mi se înmoaie genunchii.

— Bine. Sunt de acord.

Nu îmi dă drumul.

— Sunt de acord!

Dă drumul mâinii mele rănite.

— Bănuiam că aşa o să faci.

E prea furioasă. Ce îmi scapă aici? Îmi strâng la piept palma tăiată. Vivian se mai uită la mine o secundă, înainte să se întoarcă la cercul pe care îl face în jurul scaunului. Sper din suflet ca simbolul de protecţie să mă ajute să câştig puţin timp.

Vivian murmură într-o limbă pe care n-o recunosc. Vântul începe să adie pe lângă ea, iar hainele ei flutură ca şi cum ar fi în mijlocul unei furtuni. Părul i se închide la culoare şi începe să crească. Chipul îi devine mai tânăr, poate ca de optsprezece ani. Ochii ei albaştri devin căprui-deschis şi se alungesc. Devine mai scundă decât mine, şi silueta ei se strânge, devenind mult mai fragilă. Pare aproape drăgălaşă. *Ann.*

Scutură din braţe şi se uită la mine. Bănuiesc că interpretează şocul de pe faţa mea ca pe un fel de aprobare, pentru că mă priveşte cu înfumurare. Îşi trece degetele prin părul ondulat, lung până la talie. E incredibil de frumoasă şi de rea. Nu-i de mirare că Elijah s-a îndrăgostit de ea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Vrăjitoarea din Salem

Vivian cea transformată îşi scoate tocurile şi pelerina îi cade la podea. Se întinde ca o pisică.

— Aşa e mult mai bine.

Vocea ei e diferită.

Descendentele sunt la fel de surprinse ca mine. Mary are gura deschisă de uimire.

Vivian merge în jurul scaunului şi cercului de pudră, rostind cu încredere o incantaţie. În jurul cercului se porneşte un curent de aer. Elijah! Fac un pas spre el când îl văd materializându-se.

El se uită la ea, apoi la mine. Ochii i se umplu de groază.

— Samantha, sângerezi.

— Elijah...

Fac încă un pas spre el.

Vivian cea transformată răsuflă uşurată când mă aude rostindu-i numele.

— Uite, ăsta e un lucru pe care n-am reuşit să-l fac niciodată. Nu pot să văd spirite... dar tu poţi.

Elijah încearcă să iasă din cerc, dar nu poate trece dincolo de limită. Se chinuie să treacă. *E captiv în interior.*

— Şi dacă nu poţi vedea spiritele, nu poţi face vrăji asupra lor. Trebuie să ştii unde se află spiritul ca să funcţioneze vraja, spune ea încet şi deliberat.

Deci m-a ales pe mine pentru că pot vedea spirite? Îmi dispare dramul de bucurie pe care l-am simţit când am văzut că Elijah este bine. Înseamnă că Vivian m-a auzit vorbind cu Elijah pe hol. Apoi m-a invitat să iau cina cu ea, ca să sărbătorim. *E doar vina mea.*

Vivian se întoarce cu faţa la cerc. Se agită într-un mod pe care nu l-am mai văzut vreodată la ea, ca o fetiţă emoţionată.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atâta timp între cele două lumi, micuţa mea pasăre. Sper că mă poţi ierta.

Chipul lui Elijah se încordează. Ea pluteşte înapoi spre masă.

Mă duc spre el.

— Îmi pare foarte rău, şoptesc eu.

— Eu sunt cel care ar trebui să-ţi ceară iertare, răspunde el, iar în ochi are o tristeţe adâncă.

Îmi întind mâna şi reuşesc să trec cu uşurinţă de bariera invizibilă a cercului. *Probabil că funcţionează doar asupra spiritelor.* Degetele noastre se ating.

— Arată-mi mâinile, îmi ordonă Vivian din spatele meu.

Mă uit peste umăr şi văd că Vivian ţine o sfoară subţire. *Nu e de bine.*

— Fugi, Samantha. Pleacă de aici, mă roagă Elijah.

Nu înţelege.

— Nu pot, şoptesc eu.

Vivian mă atinge pe spate şi simt o durere ascuţită din cap până-n picioare. Ţip şi mă feresc de atingerea ei.

— Mâinile! repetă ea.

De data asta, o ascult. Întinde sfoara şi o înfăşoară în jurul încheieturilor, legându-mi mâinile la spate. Sfoara strânsă îmi opreşte sângerarea din palmă, aşa că sângele cald nu mi se mai scurge pe degete.

— Urcă-te pe scaun.

Se uită la cerc înainte să se ducă înapoi spre masă.

Inima îmi bate tare atât de tare încât mi-e teamă că o să-mi iasă din piept. Păşesc în interiorul cercului şi mă urc pe prima treaptă a scaunului înalt, încercând să îmi menţin echilibrul fără ajutorul mâinilor.

Vivian se apleacă sub masă şi ia ceva învelit într-o pătură de lână cenuşie şi veche. Elijah mă ajută să-mi recapăt echilibrul.

— Buzunarul din stânga, îi şoptesc în timp ce Vivian aduce pătura spre cerc.

Elijah scoate sticluţa cu poţiune din buzunarul hanoracului meu. Mă urc cu piciorul drept pe scaun, iar Elijah mă susţine ca să îmi urc şi celălalt picior.

Vivian se întoarce să se uite la noi. Murmură ceva şi ştreangul mi se înfăşoară singur în jurul gâtului. Sfoara e aspră pe pielea mea. Părul mi se lipeşte de faţa transpirată şi mi-l scuip din gură. Mă uit la pătura veche şi mi se strânge stomacul.

— Întoarce-te cu faţa spre ea, spune Elijah. N-o lăsa să-ţi vadă mâinile.

Mă aşez în aşa fel încât să-mi ascund mâinile. Doar Elijah şi Descendentele le pot vedea.

— O să te prind, spune Elijah.

Înghit în sec. Să mori spânzurat e unul dintre cele mai rele lucruri pe care mi le pot imagina.

Vivian amestecă într-un bol mare, în timp ce Elijah desface sfoara din jurul încheieturile mele. Nu lărgeşte nodul îndeajuns de mult încât să-mi alunece de pe mâini, dar suficient încât să pot să mi-l desfac singură. Elijah strecoară sticluţa cu poţiune în mâna mea.

Vivian se uită pentru ultima dată la mine, provocându-mă să mă răzgândesc. Acum ştiu cum s-au simţit

oamenii acuzaţi la Procesele vrăjitoarelor, privindu-şi în ochi prietenii care i-au acuzat. Ştiu cum e să fii trădat de cineva pe care-l cunoşti de-o viaţă.

— Cum ai putut să faci asta? întreb eu, iar vocea îmi tremură.

Ea pocneşte din degete şi scaunul zboară de sub mine şi cade în afara cercului. Cad cu o viteză ameţitoare şi sfoara mi se strânge în jurul gâtului, arzându-mi pielea. Elijah mă prinde în braţe apucându-mă de şolduri înainte ca întreaga mea greutate să pună presiune pe ştreang. Tuşesc şi mă zbat.

— Linişteşte-te, Samantha, sau n-o să mai poţi respira! Dacă te ridic mai sus, o să observe că te ţin şi o să-ţi facă rău. Te rog, nu te mai zbate. Te rog!

Încerc să respir, dar nu pot decât să gâfâi.

— Samantha! strigă Susannah din spatele meu.

Vivian se uită la pătură şi începe să rostească o incantaţie.

— Viaţa şi moartea formează un cerc. Cel ce trăieşte trebuie să moară şi cel mort trebuie să învie.

Imaginea lui Elijah tremură. Îmi dă drumul puţin şi sfoara se strânge în jurul gâtului meu.

Vivian repetă cuvintele. A treia oară când le pronunţă, le înţeleg în sfârşit. *Să înlocuieşti viaţa cu moartea? Stai aşa.* Asta înseamnă că s-ar putea ca vraja să funcţioneze şi împotriva ei? Dacă reuşesc să preiau controlul, pot să o folosesc împotriva ei.

Se taie la un deget şi lasă sângele să se amestece cu al meu. Apoi toarnă sângele amestecat în bolul mai mare, unde a pus restul ingredientelor. Elijah tremură şi mai tare.

— Mi-e teamă că nu te mai pot ţine, spune el chinuit.

Pătura de lână începe să vibreze lângă noi şi colţurile se despăturesc. Din interiorul ei iese un schelet care se

ridică. Vreau să-mi închid ochii, dar nu pot să fac altceva decât să privesc cum toate lucrurile astea oribile se întâmplă în jurul meu. Mă înec și sfoara mă strânge de gât. Descendentele scot exclamații de uimire din spatele meu.

— Cum îndrăznești? spune Elijah.

Scheletul se mișcă spre Elijah ca și cum Vivian l-ar mânui cu sfori. Se așază în aceeași poziție ca Elijah, susținându-mă cu brațele. Zâmbetul lui Vivian i se șterge de pe față când își dă seama unde se află cu adevărat Elijah. Unghiile ei se înfig în masă. Timpul s-a scurs. Îmi desfac sfoara din jurul mâinilor care-mi zgârie rana deschisă din palmă. Desfac sticluța cu poțiunea „Întors pe dos".

Vivian ridică deasupra jurnalului lui Elijah bolul cu poțiunea pe care a amestecat-o. Toarnă trei picături pe coperta de piele. Nu se întâmplă nimic.

— Acum, șoptesc eu și arunc sfoara din mână.

Elijah și scheletul lui mă ridică un pic, cât să-mi scot șireangul de la gât.

Vivian pune bolul pe masă și se uită la jurnal de parcă acesta ar fi trădat-o. Eu cobor dintr-o săritură pe podea și alerg spre ea cu sticluța de poțiune. Ea ridică jurnalul, iar pandantivul protector cade din copertă. Rămâne cu gura căscată.

— Tu! strigă ea, aruncându-și pumnii în aer.

Nu știu ce vrajă folosește, dar îmi face inima să bată tare și să mă ardă de parcă mi-ar scoate-o cineva din piept. Țip și mă forțez să continui să înaintez în ciuda durerii intense.

— O să mori în agonie, strigă ea.

Trebuie să-mi adun toată forța ca să reușesc să mă împing în față și să arunc sticluța deschisă spre ea. Mișcările îmi sunt convulsive, iar sticluța se învârte în aer, stropindu-ne pe amândouă cu poțiune. Strigă de spaimă când

lichidul îi atinge pielea şi îşi lasă mâinile jos. Durerea din piept mi se opreşte. Inspir adânc aer în plămânii iritaţi.

Vivian murmură frenetic incantaţii, în timp ce părul i se albeşte şi pielea i se umple de riduri. În câteva secunde, vraja „Întors pe dos" stoarce în totalitate tinereţea din ea. Se transformă într-o bătrână de şaptezeci de ani. Mă concentrez asupra bolului pentru vrăji. Ajung lângă masă din doi paşi. Mă întind după bol, dar ea e mai rapidă şi mi-l trage din faţă.

— Nu! strig eu, căutând ceva ce pot folosi împotriva ei.

Iau pandantivul de protecţie şi jurnalul lui Elijah cu o mână. Cu cealaltă mână, aprind o lumânare. Ţin lumânarea aproape de jurnal, iar flacăra aproape că atinge paginile îngălbenite. Totul se întâmplă atât de repede încât, pentru câteva secunde, se lasă tăcerea între noi, cât timp ne uităm una la alta.

Cu una dintre mâini face mişcări circulare deasupra feţei ei. În păr încep să-i apară din nou şuviţe castanii, iar unele dintre riduri i se netezesc. Dar transformarea e doar parţială, ca şi cum cele două vrăji ar lupta una împotriva celeilalte.

— Nu ştiam că poţi face o vrajă ca asta, spune ea. Bănuiesc că trebuie să le mulţumesc toantelor astea.

Pare confuză. Îşi acoperă gura cu o mână pe jumătate ridată.

— De ce am spus asta? Ce e asta? Ce mi-ai făcut?

Vocea ei e estompată de degetele pe care le ţine deasupra gurii.

— Ce ţi-am făcut eu? Tu eşti mama mea vitregă şi vrei să mă spânzuri!

Mă simt şi mai rău spunând asta cu voce tare, ca şi cum totul devine mai real. Încerc să mă concentrez asupra faptului că nu arată ca Vivian a mea. O parte din mine vrea să creadă că nu e ea.

Stăm una în faţa celeilalte, de-o parte şi de alta a mesei, ea ţinând poţiunea în mână, iar eu – jurnalul şi lumânarea. Fiecare dintre noi are ceva ce-şi doreşte cealaltă.

Ochii ei mă privesc tăios şi sfidător. Pentru prima dată după transformarea fizică, îmi aminteşte de Vivian cea pe care o ştiam eu.

— Şi ai vrut să mă omori cu propria mea vrajă.

Adevărul din vorbele ei mă uimeşte.

— Da, am vrut. Oh, Doamne. De ce am spus asta cu voce tare? Oh, nu! Serul adevărului mă afectează şi pe mine.

— O să-mi dai jurnalul ăla, într-un fel sau altul.

Mă ameninţă cu deget aţintit spre mine şi mâna cu care ţin jurnalul se mişcă involuntar spre ea.

Strâng pandantivul protector şi mă concentrez.

— N-o să poţi să-l iei dacă folosesc pandantivul protector.

Îmi trag mâna înapoi şi reuşesc să opresc vraja lui Vivian.

— Poţiunea asta e aiurea. Ar fi trebuit să-mi spună ce planuri ai tu, nu să mă facă să ţi le dezvălui pe ale mele.

În încăpere se lasă liniştea. Nici măcar Descendentele nu mai scot vreun sunet. Mă uit spre ele.

— Aliniate aşa, îmi amintiţi de un grup de spânzurări de la Procese. Stai aşa.

Îmi concentrez din nou atenţia asupra lui Vivian.

— Ai adus patru Descendente. De ce nu doar una sau două?

Îmi muşc limba ca să mă opresc din vorbit. Îmi dau seama că mi-a scăpat ceva.

— Tu ai fost cea care a omorât descendenţii vrăjitoarelor din Salem de secole întregi, nu-i aşa? Aşa cum ai făcut în anii 1600.

— Da.

— De ce? spun eu înainte să mă pot opri. Cu toţii au fost doar victime nevinovate.

— Toţi trebuie să moară. Procesele l-au omorât pe Elijah al meu. Trebuie să-i şterg de pe faţa pământului.

Bate din picioare şi murmură ca pentru sine.

Gândurile mi se învălmăşesc în minte şi îmi ies pe gură.

— Tiparul de decese. Încerci să ne omori pe toţi de fiecare dată când crezi că ai perfecţionat o vrajă pentru a-l readuce la viaţă, nu-i aşa? Poate că e chiar parte din vrajă. Nu-i de mirare că toate rudele mele au murit. Dar de unde ai ştiut că Elijah o să fie în Salem? întreb eu, pe jumătate furioasă pe ea şi pe jumătate pe mine, pentru că nu mă pot opri din vorbit.

— În momentul în care ai găsit scrisorile lui Abigail, ştiam că o să vină să te alunge.

Ochii mi se măresc de uimire.

— M-ai folosit ca momeală.

Ea scrâşneşte din dinţi cu frustrare.

— Ştiam că dacă o să-ţi răscolesc hainele din şifonier, o să găseşti într-un final scrisorile. Mai ştiam şi că el o să te urască pentru că faci parte din familia Mather. O umbră întunecată care locuieşte în camera sorei lui.

— A funcţionat. Chiar m-a urât la început.

Îmi mijesc ochii, o expresie pe care am învăţat-o de la ea.

— Dar te urăşte şi pe tine.

Mârâie pe un ton adânc, din gât.

— De-ajuns! spune ea ameninţându-mă cu un deget. Arzi!

Flacăra lumânării se îndreaptă spre mine.

Îmi arde palma tăiată şi scap lumânarea din mână. Cade pe podea şi se stinge. Strâng jurnalul la piept.

— Cuţitul! strigă Alice.

Mă uit pe masă după cuţit.

Arunc o privire către Vivian, dar ea nu înaintează spre mine. În schimb, întinde braţul în lateral şi Alice începe să aibă convulsii. Alice ţipă în agonie. Genunchii cedează sub ea.

— O să cadă! Opreşte-te! îi strig lui Vivian.

Renunţ la ideea de a căuta cuţitul şi alerg spre Alice, al cărei corp se arcuieşte într-un mod nenatural. Îi pun pandantivul de protecţie pe cizmă. Încet, corpul i se relaxează şi îşi recapătă echilibrul, dar privirea continuă să-i fie plină de groază.

— Continui să le alegi pe ele, în detrimentul meu! spune Vivian din spatele meu.

Ce vrea să spună? Înainte să apuc să mă întorc spre ea, gâtul mi se întinde pe spate. Mă prăbuşesc şi mă lovesc de podea atât de tare încât îmi iese tot aerul din plămâni. Încerc să respir în timp ce corpul mi se zbate pe podeaua de lemn. Cu o vrajă, Vivian mă trage de păr până la ea. Ţin strâns jurnalul cu o mână, iar cu cealaltă mă ţin de păr.

Brusc, mă opresc şi capul mi se izbeşte de pământ. Talia mea rămâne pe cercul de praf, iar durerea îmi radiază pe gât şi de-a lungul şirei spinării. Încerc să mă ridic, dar nu pot. Mă simt ca şi cum aş fi lipită de podea.

Elijah se apleacă spre mine şi îmi dă la o parte şuviţele de păr lipite de faţa transpirată. Ochii lui sunt rugători.

— Nu poţi rămâne în interiorul cercului, sau o să te omoare. Ţi-am mai spus o dată, eşti puternică. Trebuie să te concentrezi.

Lacrimile îmi înceţoşează privirea. Nu ştiu ce crede el că aş putea să fac... Abia am învăţat acum câteva ore cum să fac o vrajă. Încerc să-mi ridic capul, dar nu reuşesc. Nu pot să schimb ceva sau să aduc pacea pe lume, cum crede el. Şi nu sunt mai puternică decât ea.

— I-am dat lui Alice pandantivul meu de protecţie.

Vocea mi-e răguşită de la ştreang. Elijah tremură.

Vivian aduce bolul cu poţiunea. Buza de jos îi tresare când îl vede pe Elijah stând lângă mine.

— Crezi că e nevinovată? Nu este. Suntem la fel, ea şi cu mine. Amândouă ucidem ca să obţinem ce ne dorim!

Privirea din ochii ei e sălbatică.

Suntem la fel. Cuvintele ei îmi răsună în urechi. *Amândouă ucidem ca să obţinem ce ne dorim.* Cu ce sunt mai bună decât Cotton? Am încercat s-o omor pe Vivian.

— Am jurat să nu mai vorbesc cu tine niciodată, îi spune Elijah, chinuindu-se să vorbească sub controlul vrăjii ei. Vrei să ştii de ce?

Ea se apleacă spre el, ca şi cum abia poate auzi ce spune.

— Tot ce-a fost frumos în tine a murit cu secole în urmă, continuă el. Acum trăieşti doar ca să distrugi şi să profiţi. Câţi oameni ai omorât? Nici toate vrăjile din lume nu-ţi pot da înapoi frumuseţea.

Ea se încordează.

— Fac toate astea doar pentru tine.

Elijah clatină din cap.

— Nu, faci asta ca să mă controlezi. Îţi ofer o şansă să faci ceea ce trebuie. E singura pe care ţi-o voi da vreodată. Dacă le laşi în pace pe fetele astea, o să rămân aici cu tine şi o să fac cum îţi doreşti. Dar dacă continui şi dacă o mai răneşti pe Samantha, nu numai că te voi dispreţui, ci te voi uita complet.

Ea face o pauză înainte să spună:

— Asta e problema, Elijah. Nu poţi face ce-mi doresc eu.

Vocea îi tremură.

— Te uiţi la ea aşa cum te uitai cândva la mine. O iubeşti pe fata asta.

Obrajii mei răniţi sunt inundaţi de căldură. Vivian apucă bolul de poţiune atât de strâns încât articulaţiile i se albesc, aşteptând ca Elijah să nege că ar fi adevărat. Pe obrazul ei curge o lacrimă. Face un pas spre mine. Şi mai multe şuviţe i s-au făcut castanii, iar pielea i-a redevenit netedă. Vraja mea nu-şi mai face efectul. Vivian ridică bolul deasupra jurnalului pe care îl ţin la piept şi varsă câteva picături de poţiune pe el.

Simt cum forţa mea vitală mi-e scoasă din piept. Gura mi se deschide şi mă zbat să respir.

Imaginea lui Elijah tremură şi mai tare. Sângele din poţiune, pe care Vivian l-a turnat pe jurnal, se ridică în aer şi se învârte în jurul lui Elijah, lipindu-se de scheletul lui. Elijah se prăbuşeşte lângă mine, cu capul lângă al meu. Se prinde de braţul în care sângele începe să formeze vene şi scrâşneşte din dinţi de durere.

— O să te fac să-ţi aduci aminte cât m-ai iubit odată, spune Vivian printre lacrimi. O să ţi-o şterg din memorie.

— Nu poţi ascunde adevărul cu minciuni, spune el cu vocea sugrumată de agonie.

Încearcă să se ridice, dar corpul nu-l ascultă.

Vivian se asigură că sunt atentă la ea şi mi-o arată cu degetul pe Alice. Pandantivul pe care i l-am pus pe cizmă alunecă şi cade pe podea, devenind inutil.

— M-am săturat de vrăjile tale de protecţie. Cum o să-ţi mai protejezi tatăl când o să mori?

Vrajă de protecţie asupra lui tata? N-am pus nicio vrajă asupra lui. Nu-i aşa? Elijah încearcă să spună ceva, dar vocea i se îneacă.

— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva a fost vina mea. Poate că vraja cu care am omorât-o pe mama ta ţi-a dat anumite puteri.

Mai varsă câteva picături de poţiune pe jurnal.

Mama mea. Bătăile inimii îmi încetinesc. Abia dacă mai am energie să mă opun. Întreaga mea viaţă mi se scurge printre degete.

— Dar după ce mori, o să mă asigur că Charles o să sufere.

— Nu! strig eu.

Pe faţă îi apare o expresie îngrozitoare.

— Când o să vă găsească poliţia aici, toate probele o să indice că tu eşti vinovată. O să-i spun tatălui tău că ţi-ai pierdut minţile, le-ai ucis pe fetele astea şi apoi te-ai sinucis. Înainte să moară, o să creadă că eşti un monstru.

Îmi va lua tot ce am. Vivian îşi încordează mâna ca o gheară şi Descendentele se zbat de durere.

— Te rog, opreşte-te, îi cere Mary.

Susannah icneşte. Deasupra capului meu, ştreangul atârnă ca în viziunile mele. Toate viziunile mi se adeveresc. Mi-am tăiat obrazul, Susannah o să fie spânzurată şi Vivian e corbul. N-a fost de ajuns să le iau apărarea Descendentelor. Dacă renunţ acum, nu sunt cu nimic mai bună decât localnicii din Salem din anii 1600. *Nu, refuz să mor în felul ăsta.*

Hotărârea pulsează în mine şi mă lupt cu vraja ei ca să mă pot ridica de la podea. Simt cum mi se umflă venele. Mă concentrez asupra gâtului şi capului, încercând să le mişc cu toată puterea. Îmi ridic capul un centimetru. Jurnalul lui Elijah îmi alunecă de pe piept şi cade pe podea.

Vivian se uită la mine, cu adevărat derutată.

— Cum faci asta? Cine te ajută?

Vorbeşte repede şi i se împleticeşte limba în gură.

Îmi împing din nou capul, cu şi mai multă forţă. E ca şi cum se rup sforile invizibile din vraja care mă ţine la pământ. Mă ridic. Ea lasă mâna jos şi apucă bolul. Împing jurnalul în afara cercului înainte ca Vivian să apuce să

mai picure poţiune pe el. Jurnalul alunecă până aproape de şemineu.

Ochii lui Vivian se măresc.

— Cotton!

Îl vede pe Cotton când se uită la mine? Mă chinui să ies în afara cercului şi, imediat, mă simt mai puternică. Alerg spre jurnal. Vivian murmură câteva cuvinte şi genunchii mei cedează, lovindu-se zgomotos de podea.

— Nu, spun eu cu hotărâre şi mă sprijin în palme ca să mă ridic din nou în picioare.

Jurnalul se ridică în aer. Îl prind în timp ce zboară pe deasupra capului meu. Se zbate în mâinile mele, dar îl apuc bine. Vivian ţipă în spatele meu şi bate cu picioarele în podeaua de lemn. Alerg spre şemineu.

Apuc să fac doar doi paşi înainte ca unghiile ei să-mi zgârie ceafa şi să mă apuce de bluză, încercând să-mi sugrume gâtul deja chinuit. Arunc jurnalul în foc, dar aterizează pe unul dintre buşteni. Ne prăbuşim amândouă pe podea, ea căzând cu toată greutatea pe spatele meu. În timp ce mă lovesc cu bărbia de plăcile de lemn, văd cum iau foc marginile paginilor îngălbenite. Simt gust de sânge în gură.

Se împinge înainte, folosindu-mi corpul ca să se sprijine. O prind de rochie, iar ea cade din nou. Încearcă să se ridice, dar sar pe ea. Îmi pun genunchii de-o parte şi de alta a taliei ei şi îi lovesc capul de podea.

Scuipă o incantaţie. O durere arzătoare îmi cuprinde braţele de parcă mi-ar fi turnat apă clocotită peste ele şi îi dau drumul. Mă împinge în spate şi cad pe podea. Apucă din nou jurnalul, îl scoate din flăcări şi încearcă să-l stingă cu mâinile. Dar este deja cuprins de flăcări şi lui Vivian îi apar urme de arsuri pe palme.

Mă ridic în picioare când se opreşte durerea din braţe. Vivian rosteşte frenetic incantaţii menite să stingă jurnalul.

Eu iau vătraiul greu, de fier, din setul de unelte de lângă şemineu, şi îl învârt prin aer. O lovesc în cap şi cade pe spate zgomotos. Pe frunte îi curge un firicel de sânge.

Păşesc peste ea, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Îşi duce mâna la frunte şi se uită la sângele de pe degete. Ridic vătraiul ca s-o lovesc încă o dată.

— Cotton, spune ea din nou, dar cu mai puţină convingere de data asta.

Înlemnesc. Vătraiul rămâne suspendat în aer, pregătit să lovească. *Ce-a spus ea mai devreme?* A zis că amândouă suntem la fel, ucidem ca să obţinem ce ne dorim. Planul meu măreţ s-a dovedit a fi vânarea şi omorârea unei vrăjitoare. Lovirea ei cu un vătrai. Credeam că sparg tiparul Proceselor, dar de fapt, tot ce fac este să repet greşelile trecutului. Şi exact cum credea Cotton cu trei sute de ani în urmă, şi eu am crezut că nu fac decât să distrug răul din lume.

Pe buzele lui Vivian se formează un mic zâmbet.

— Loveşte-o! strigă Lizzie.

Eu nu sunt Lizzie. Nu pot s-o omor. Şi dacă o omor, aş continua blestemul. Vătraiul se ridică în aer, dar nu sunt eu cea care îl ridică. Cotton preia controlul din interiorul meu. *Poate că vraja „Întors pe dos" a avut consecinţe mai profunde decât am crezut.*

— Nu, îmi spun eu în timp ce Cotton se pregăteşte să lovească.

Vivian se uită la mine ca şi cum ar fi câştigat ceva. Scaunul lui Susannah îi zboară de sub picioare. Ea cade. Sfoara scoate un zgomot îngrozitor când se întinde iar grinda scârţâie sub greutatea ei.

— Pune vătraiul jos, strig la Cotton în timp ce Susannah se sufocă. Trebuie s-o ajut!

Picioarele mele refuză să se mişte. Cotton şi cu mine ne luptăm ca să preluăm controlul.

— Ne-a ucis familiile de secole întregi... trebuie să punem punct, spun eu cu o voce pe care n-o recunosc.

E vocea unui amestec între mine și Cotton, ca și cum am vorbi amândoi în același timp.

— Sam, te rog, ajut-o.

Vocea lui Mary e atât de înecată de plâns, încât e greu să înțelegi ce spune.

Cade și scaunul lui Mary. Sfoara se întinde, grinda scârțâie.

Frica și disperarea mă înconjoară ca o ceață întunecată în timp ce le privesc pe Susannah și Mary zbătându-se în aer. Mă lupt împotriva propriului corp, dar nu reușesc să mă mișc.

— O să moară, încerc să-l conving pe Cotton.

— Atunci oprește-o pe femeia asta, răspunde el cu gura mea.

În ochii lui Vivian apare o strălucire de curiozitate.

— Tu nu mă lași s-o opresc, spun eu cu atât de multă greutate încât aproape că mă las copleșită de tristețe. Nu înțelegi? Vrea să se repete ce s-a întâmplat la Procese. Să dovedească că sunt exact ca tine.

— Nu pot să respire, Sam.

Vocea lui Alice e surprinzător de calmă. Își împinge scaunul spre Susannah în așa fel încât ea să-și poată sprijini un picior pe el. Alice chiar *face* ceva util. Asta până când scaunul îi cade de sub picioare. Sfoara se întinde, se aude un țipăt.

Vivian radiază de fericire și își ridică capul de la pământ. Sângele i se scurge pe șuvițele ondulate de păr.

— Ucide-o, Sam! țipă Lizzie. Le-a făcut rău fratelui meu și tatălui tău. *Fratele* meu, singura persoană pe care mă puteam baza!

Îi tremură vocea, iar vorbele îi sunt inundate de o tristețe profundă.

Vivian mișcă din umeri și scaunul pe care stă Lizzie cade și el la pământ. *Sfoara se întinde.*

Patru fete spânzurate, nenumărate alte victime, iar siguranța tatălui meu e în pericol, ca și cum o furtună așteaptă să se dezlănțuie.

— O să le salvez, îi spun lui Vivian, încercând să-mi adun tot curajul ca să mă țin de cuvânt.

Susannah se rotește în timp ce atârnă, iar părul îi acoperă fața. Pe obrajii roșii îi curg lacrimi. *Ai crezut în mine, Susannah. Elijah a crezut în mine.* Închid ochii, iar lacrimile mi se scurg printre gene.

Când îmi deschid ochii din nou, mă concentrez asupra grinzii de lemn de care sunt legate sforile. *Trebuie s-o rup.* E singurul mod prin care pot să le salvez pe toate odată. Îmi îndrept spatele, luptându-mă cu tentația de a mă lăsa copleșită de panica oarbă și sunetele de sufocare care mă înconjoară. Îmi imaginez cum rup grinda de la mijloc, făcând lemnul bucăți. Îmi îndrept toată groaza și frustrarea în direcția grinzii, spărgând-o cu mintea. Îmi adun toată puterea interioară și o concentrez pe bucata veche de lemn. Se aude un scârțâit slab. Inima îmi bate mai tare. *Funcționează?*

Vivian se întoarce spre Descendente, apoi se uită la mine cum se uită o pisică la un șoricel. Mă concentrez și mai tare. Lovesc grinda cu gândurile mele. Grinda trosnește, ca și cum nu mai face față greutății. Cedează un pic. Simt o forță care mă împinge câțiva metri în spate. Vivian se ridică.

— Bănuiesc că, într-un fel, chiar *ești* fiica mea.

Vorbele ei mă rănesc în adâncul ființei mele. Îmi folosesc suferința ca să-mi concentrez energia cu și mai multă agresivitate. Se aude un trosnet puternic și fetele cad pe podea tușind și încercând să respire.

Vivian se încruntă.

Mă uit la ea cu mai multă încredere în mine.

— A fost vina lui Cotton că nu te-a oprit acum trei secole. Dar eu n-o să fac aceeași greșeală. Doar că n-o să te omor, spun eu cu vocea amestecată și îl simt pe Cotton gândindu-se la ceea ce spun.

Ea pocnește din degete și mă simt ca și cum o mie de ace mă înțeapă în tot corpul. Vreau să-mi sfâșii pielea de pe mine.

— Să mă omori? Eu eram doar o fetiță. El și-a trăit viața, a scris cărți. Eu n-am avut o viață. Tot ce-am avut mi-a fost luat.

Vorbele ei par sălbatice și noi, ca și cum nu a vrut până acum să recunoască că sunt adevărate.

Mă lupt să-mi păstrez gândurile limpezi, deși Cotton e în capul meu.

— Puterea și importanța pe care ai crezut că o ai pentru că omori vrăjitoare a fost doar o iluzie. Nu îndepărtai răul de pe lume. Tu și Cotton ați fost niște bătăuși care nu știau ce fac, distrugând visurile și viețile oamenilor din jurul vostru.

În timp ce vorbesc, Cotton nu mi se mai împotrivește. Nu îmi mai controlează corpul și reușesc să mă mișc.

— După tot ce am făcut pentru tine... N-ai pic de loialitate!

Tot ce-a făcut pentru mine? Așa vede ea lucrurile? Spre surprinderea mea, Cotton e cel care îi răspunde.

— Îmi pare foarte rău pentru durerea prin care treci. Dar nu mai sunt eu cauza suferinței tale. Tu ești cauza.

De data asta, eu sunt cea care se gândește la ce spune el.

Din gâtul ei iese un sunet ascuțit și Vivian ridică vătraiul în aer, deasupra capului meu. Îl prind cu o mână și se oprește în mijlocul loviturii. Ne uităm una la alta,

amândouă luptându-ne să obținem controlul asupra uneltei, la fel de hotărâte.

— Uită-te la noi. Suntem aici, prinse în capcană, și facem aceleași greșeli din nou și din nou. Ai avut dreptate, nu suntem așa de diferite. Nu sunt o persoană bună, așa cum mă consideram la un moment dat. Iar tu nu ești în totalitate malefică.

Pentru prima dată, eu și Cotton răspundem în același timp.

Vătraiul cade pe podea zgomotos. Vivian întinde o mână în direcția Descendentelor, care sunt încă legate, prăbușite pe podea și se chinuie să-și recapete răsuflarea.

— Ți-au tăiat o șuviță de păr, așa că le-am trimis o amenințare prin pateurile otrăvite. Ți-au scris „Psihopată" pe vestiar, au aruncat cu o piatră în geam și au întors tot orașul împotriva ta. Așa că le-am dat iritația. Le-am arătat că există consecințe.

Ce vrea să spună? Încearcă să spună că toate lucrurile astea oribile le-a făcut pentru mine?

— Ai omorât oameni.

— Am fost singura care te-a apărat. Ți-am oferit o șansă la viață când te-am rugat să mă ajuți. Puteai să le omori pe Descendente. Dar, după tot ce am făcut pentru tine, tu te întorci împotriva mea. Nimeni nu mă vrea. Nici tu, nici Charles, nici Elijah!

E vorba despre faptul că nimeni n-o vrea? Inima îmi bate tare. E exact ca atunci când a omorât-o pe Abigail. Nu a putut să se obișnuiască cu ideea că nu este cea mai importantă persoană din viața lui Elijah. Totul se învârte în jurul meu. Se aruncă asupra mea, împingându-mă pe spate. Ne lovim de podea, cu greutatea ei apăsându-mă pe piept. Spatele mă doare îngrozitor de la impactul cu podeaua de lemn. O apuc de încheieturi înainte să-și înfigă

unghiile în fața mea. Se zbate să se elibereze, dar nu pare să aibă îndeajuns de multă putere. Expresia îi e chinuită și respiră extenuată.

Se întoarce spre Elijah.

— Nu mai am nimic. Nu mai am pe nimeni.

Lacrimile se amestecă cu sângele de pe fața ei. N-am mai văzut-o pe Vivian arătându-și slăbiciunea sau dând vreun semn de vulnerabilitate. Nici nu știu ce să cred.

— Mi-ai luat ultima persoană care a ținut vreodată la mine, spune ea cu durerea a trei sute de ani în voce.

Îmi dă un cot în coaste, deși o țin încă de încheieturi.

Icnesc din cauza loviturii, iar corpul meu obosit mă imploră să închei lupta.

— Ann... nimic nu o să se schimbe dacă n-o să faci alegeri diferite, spune Elijah folosindu-i numele adevărat.

Ea începe să plângă și își sprijină capul pe pieptul meu. Respiră greu, iar umerii îi tremură un pic. Rămân nemișcată, fără să știu ce să fac. Dau drumul încheieturilor ei. Degetele ei se prind de hanoracul meu, de care stă lipită cu obrajii. Nu face niciun efort să se oprească, și continuă să plângă pe bluza mea însângerată.

Pielea mă furnică, iar aerul din jurul meu se învârte. Brațele lui Cotton se ridică din ale mele și își desprinde corpul din al meu, până se ridică în picioare, uitându-se în jos la noi. Hainele lui sunt vechi, ca în viziunile mele, și stă drept. În expresia lui se citește mândria și îmi aduce aminte de tata.

Vivian nu pare să observe, dându-și la o parte șuvițele castanii și ondulate de pe obrajii umezi. Ceva din adâncul sufletului meu se aprinde, ca o lumânare de la capătul tunelului. Îmi mușc buza. O cuprind cu brațele. E atât de mică. Tot timpul ăsta am crezut că ea e cea mare și puternică, care deține controlul. Nu știam cât de ușor e s-o rănesc.

Pieptul mi se ridică un pic.

— Toată viața, am văzut cum s-au întâmplat lucruri rele oamenilor din jurul meu.

Nu știu cum să întreb ce vreau să întreb, dar sper să înțeleagă.

— Au primit ce au meritat, spune ea.

Asta e exact ce ar spune Vivian. Fără să-și ceară scuze.

Îmi tremură buza de jos. L-a omorât pe John atunci când el m-a atacat, și plănuia să omoare și mai mulți oameni. Cine știe ce alte rele a mai făcut în timpul copilăriei mele? Atât de multe aniversări s-au sfârșit cu persoane care au avut de suferit. Încep să văd în altă lumină incidentul cu fata care s-a împiedicat pe scări la absolvirea clasei a cincea. E un gând atât de dezgustător și derutant. Făcea toate astea pentru mine, într-un fel. Sau poate o făcea ca să mă izoleze și ca să am mai multă nevoie de ea. Eu și cu ea nu ne potrivim. Poate nu ne-am potrivit niciodată. Dar o parte din mine încă se simte trădată. Îmi sprijin obrazul pe capul ei și o lacrimă mi se scurge pe părul ei murdar de sânge.

Ea se îneacă.

— Corbul meu, spune ea în șoaptă.

Degetele ei dau drumul hanoracului și o ultimă răsuflare îi iese printre buze. Trupul ei devine inert în brațele mele. Mă așez încet, ținând-o încă lipită de mine. Mâinile îi cad pe lângă corp, lipsite de viață, iar eu îi susțin capul cu brațul îndoit.

— S-a terminat, spune Cotton cu blândețe. Ai rupt blestemul.

Clatin din cap.

— Nu știu cum am făcut.

El se apleacă spre mine și o ia pe Vivian din brațele mele.

— Blestemele sunt ciclice și există numai din cauza oamenilor. Ne-am jucat cu toții rolurile. Timp de secole, cu toții am luat aceleași decizii pe care le-am luat și în

timpul Proceselor, ne-am făcut rău unul altuia şi am dat vina unul pe altul. Puterea pe care o capeţi făcându-le rău altora nu merită obţinută.

Cotton o ridică pe Vivian şi mă simt atât de ciudat să-i dau drumul. Mă străduiesc să mă ridic, cu picioare tremurânde. Din corpurile Descendentelor se ridică patru femei. Vrăjitoarele originale acuzate în Salem. Se uită la tinerele Descendente şi le ajută să-şi desfacă sforile legate în jurul mâinilor. Siluetele femeilor mai în vârstă strălucesc uşor.

Cotton se uită de la ele la mine.

— În toţi aceşti ani am crezut că le cunosc pe vrăjitoare mai bine decât oricine altcineva. Îţi poţi imagina ce surprins am fost să aflu că am o vrăjitoare în propria familie. Şi nu am descoperit o creatură malefică, ca cele studiate în cărţile mele, ci o tânără minunată. Vezi tu, „vrăjitoare" e doar un cuvânt. Nu e neapărat un termen negativ, dar contează ce hotărăsc oamenii că înseamnă.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Dacă unui om îi e frică de câini, o să bată primul câine pe care îl vede. Pentru că stă în firea lucrurilor, câinele îl va muşca. Iar omul va spune tuturor că a avut dreptate în legătură cu câinii, că sunt într-adevăr malefici. Dar te întreb, cine e de vină în povestea asta? Omul sau câinele?

— Omul, spun eu.

— Acum gândeşte-te la povestea asta, dar cu doi oameni, în loc de un om şi un câine.

— Partea amuzantă e că de obicei, câinii sunt mult mai prietenoşi şi loiali decât oamenii, spun eu.

El zâmbeşte.

— O să devii o femeie puternică, Samantha. O să mai ai parte de obstacole pe care va trebui să le treci. Şi, de multe ori, o să ţi se pară mai uşor şi mai tentant să îţi foloseşti

puterile. Dar nu-ţi folosi puterile aşa cum am făcut eu, judecând oamenii şi rănindu-i.

— N-o să fac asta, îi spun eu, dând din cap. Promit.

Trupul din braţele lui Cotton începe să tremure. Din el iese spiritul lui Vivian, sub forma unei fete adolescente. Sare din braţele lui Cotton şi aterizează pe podea cu graţia şi energia unei dansatoare. Se uită în treacăt spre cadavrul ei din braţele lui Cotton, apoi se îndreaptă direct spre Elijah.

Dă cu piciorul pe podea, stricând cercul de pudră pe care tot ea l-a făcut. Se aude un zgomot puternic în aer, iar oasele şi sângele cad de pe Elijah, prăbuşindu-se pe jos. El se ridică cu uşurinţă şi se apropie de ea.

— Da, spune el dând din cap.

Nu pare nervos. Probabil că ea i-a spus ceva, dar n-am auzit ce.

Spiritul ei se întoarce spre mine şi Cotton. Sărută obrazul trupului care i-a aparţinut şi zâmbeşte, cu ochii luminoşi. N-a mai rămas nici urmă de furie în expresia ei, iar chipul tânăr începe să-i strălucească. Şi chipurile vrăjitoarelor bătrâne şi al lui Cotton încep să strălucească. Descendentele şi cu mine mijim ochii în faţa luminii puternice care cuprinde încăperea. Apoi, dintr-odată, lumina dispare şi spiritele pier în neant.

— Elijah!

Vocea mi se îneacă în gâtul iritat. Mă întorc în toate părţile, dar el nu mai e acolo. Îmi fixez privirea asupra cercului în interiorul căruia am fost captivi, fiindu-mi frică să mă mişc şi să mă gândesc că Elijah a dispărut odată cu restul spiritelor. Răsuflu greu.

El apare lângă mine. Respir adânc şi îmi scapă un oftat tremurat. Elijah are o bucată de pânză în mână. Îmi cercetează rănile în lumina şemineului.

— Trebuie să oprim sângerarea, spune el, ridicându-mi cu blândeţe mâna tăiată.

Apasă pe rană, punându-mi bucata de pânză în palmă. Pentru câteva clipe, rămânem amândoi tăcuţi. Îmi înfăşoară pânza în jurul mâinii şi face un nod.

— Te-a strigat. Chiar înainte să moară.

Vocea îmi este la fel de slabă ca o şoaptă.

El dă din cap.

— E adevărat ce a spus?

Îmi ţine mâna bandajată într-a lui şi mă întreb dacă nu cumva o să-mi explodeze inima.

— Că te iubesc... Da. Bineînţeles. Eşti puternică şi încăpăţânată. Rişti totul pentru oamenii pe care îi iubeşti. Şi, mai important decât atât, te porţi frumos chiar şi cu cei pe care nu îi iubeşti.

Face semn către Lizzie, care încearcă să-şi recapete răsuflarea.

Nu-mi găsesc cuvintele, aşa că îmi întind mâna cealaltă. Îi ating buzele cu buricele degetelor, iar el mi le sărută. Îmi pune palma pe pieptul lui şi se apleacă spre mine. Chipul lui e aproape de al meu şi, cu blândeţe, îmi ridică bărbia.

Buzele lui se apropie de ale mele, din ce în ce mai mult, iar eu nu mai ştiu nimic în afară de pieptul lui sub degetele mele. Buzele noastre se tachinează reciproc şi gurile ni se mişcă în acelaşi ritm. Elijah îşi plimbă mâna pe obrazul meu şi apoi în jos, pe gât. Limbile ni se ating, iar eu apăs mai tare. Mă lipeşte de el, luându-mă de talie şi îmbrăţişându-mă.

Îşi desprinde buzele de ale mele, dar ochii îi sunt flămânzi şi simt dorinţa din sărutul lui.

— Dacă aş fi fost în viaţă...

— Nu-mi pasă că eşti spirit.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Samantha, spune el, dar nu-mi dă drumul.

Groaza își face loc în spațiul călduros dintre corpurile noastre îmbrățișate. Mi-e greu să-mi adun cuvintele.

— Nu poți să pleci.

— Cred că ar fi mai bine pentru tine dacă aș pleca.

Inima mi se zbate în piept ca o pasăre în colivie. Scutur din cap, fără să știu cum să evit să ne înec pe amândoi în emoțiile mele.

— Nu vreau să fac asta fără tine.

— Deja ai făcut totul.

— Dar sunt îndrăgostită de tine.

Vocea îmi tremură ca un pisoi abia născut.

Ușa de la intrarea casei se deschide brusc și tresar, întrerupând îmbrățișarea cu Elijah. În prag apare Jaxon, răsuflând greu, ca și cum ar fi alergat prin pădure până aici. *A venit să mă ajute după tot ce i-am făcut?*

Ochii lui se opresc asupra mea și nu se dezlipesc de mine.

— Sam?

Jaxon aleargă spre mine și expresia i se schimbă când vede sângele care îmi murdărește hainele și pielea. Mă îmbrățișează. Inima îi bate tare, o simt când își lipește pieptul de umărul meu.

Elijah se uită la noi și zâmbește. *Nu!* Vreau să țip la el. Știu ce gândește. Crede că sunt în siguranță și că așa trebuie să fie.

— Sunt bine.

Am vocea răgușită.

Jaxon se dă puțin în spate.

— Nu pari să fii bine.

Se uită la mine din cap până-n picioare.

— Jaxon, poți să mă lași un minut? întreb eu, uitându-mă la Elijah. Și poți să chemi ajutoare?

El dă din cap, dar se îndepărtează fără tragere de inimă. Se duce spre Descendente, care își freacă încheieturile și își oblojesc rănile.

Îl prind pe Elijah de umeri cu toată puterea.

— Te rog, nu pleca, șoptesc eu. N-am avut aproape deloc timp împreună. Am avut un singur picnic pe podea.

Îmi mângâie obrazul și îmi gâdilă urechea cu respirația lui.

— Mi-a plăcut mult picnicul ăla.

Îmi lipesc obrazul de al lui. *Nu se poate să-și ia adio.* Cum pot să-i spun tot ce înseamnă pentru mine? Nu știu de unde să încep.

În jurul nostru începe să se înțească un curent. O adiere ușoară ridică cenușa din șemineu și întețește focul. Lângă noi apare o fată frumoasă, cu păr lung și negru.

Are același zâmbet fericit ca fata din tablou.

— Abigail... șoptesc eu.

Îi dau drumul lui Elijah din îmbrățișare.

El se întoarce spre ea și toată tensiunea ascunsă îi dispare din trăsăturile feței. Într-o clipă, pare mai ușor, mai liber. *Nu pot să-i răpesc acest moment.* Nu pot să-l implor să rămână cu mine. Aș fi cea mai egoistă persoană din lume. Îmi strâng ambele mâini la piept, încercând să mă apăr de durerea de inimă pe care încep să o simt.

— Scumpul meu frate, spune ea, cu vocea eterică și surprinzător de jucăușă.

Elijah îi ia mâna micuță într-a lui.

— Te aștept de-o veșnicie.

— Trei sute de ani, și tu nu ți-ai schimbat tunsoarea, îl tachinează ea.

Elijah îi zâmbește și îi apar gropițe în obraji.

— Nu m-am născut cu frumusețea ta naturală. Trebuie să depun mai mult efort în viitor.

— Aiureli. Erai mai frumos decât jumătate din fetele de la noi din oraş, răspunde ea, şi îmi dau seama că se tachinează ca între fraţi.

Felul în care se uită unul la altul e hipnotizant. Sunt legaţi într-un mod pe care nu l-am mai văzut vreodată.

Abigail îşi mută privirea asupra mea. Are ochii cenuşii şi intenşi, ca ai fratelui ei. Pe neaşteptate, îşi întinde braţele delicate spre mine. Mă prinde de umeri şi mă simt cuprinsă de căldură.

— Vrăjitoarea din Salem.

Se lasă tăcerea pentru o clipă îndelungată. Abigail se apleacă spre mine şi îmi şopteşte în ureche.

— Tocmai s-a trezit tatăl tău, Samantha.

Inima mea frântă bate, de parcă încearcă să îmi iasă din piept, rupând lanţul care o ţinea captivă. Încep imediat să plâng. Simt cum mă eliberez de toată tensiunea şi suferinţa pe care le-am simţit în ultimele patru luni. Mi-am dorit să se întâmple asta mai mult decât mi-am dorit orice pe lume. Şi acum, că mi s-a îndeplinit dorinţa, nici nu pot să respir. Elijah mă mângâie cu blândeţe pe obraz, ştergându-mi lacrimile.

— O să te iubesc pentru totdeauna, îi citesc pe buze înainte să dispară împreună cu Abigail.

Încep să plâng şi mai tare. Nu ştiu dacă să mă prăbuşesc la podea sau să sar în sus de fericire. Probabil că sunt atât de obosită încât n-aş putea să fac nici una, nici alta.

— Sam? mă întreabă Jaxon îngrijorat, punându-şi telefonul la loc în buzunar.

— Tatăl meu s-a trezit, spun eu printre lacrimi.

Jaxon vine spre mine. Sentimentele amestecate de tristeţe pentru plecarea lui Elijah şi de fericire că s-a trezit tata mă derutează.

Îmi şterg lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău că te-am adormit cu vraja aceea. Chiar îmi pare rău.

Jaxon clatină din cap.

— Mereu mă amenințai că mă bați. Bănuiesc că trebuia să mă aștept la asta.

— Cum ai reușit să te trezești? îl întreb eu, în timp ce Susannah vine lângă mine.

Jaxon scoate din buzunar pandantivul bunicii mele.

— Când m-am trezit, aveam ăsta pe piept.

Elijah! Știa că Jaxon o să vină aici să mă ajute. Aproape că mă las copleșită de durere.

— Ar trebui să te bucuri că ai dormit, în loc să fii martor la ce s-a întâmplat aici, spune Mary în timp ce se ridică.

Alice dă din cap, fără privirea tăioasă pe care o are de obicei.

— Ai ajuns chiar la final, Jaxon, ca să faci pe salvatorul.

— Mi-aș dori să fi fost aici ca să vă ajut, spune Jaxon.

— Nah, mai bine le lași pe fete să se descurce singure, spune Susannah cu vocea ei răgușită, iar Descendentele încep să râdă.

Susannah își strecoară mâna delicată într-a mea.

Jaxon se uită prin cameră și vede oasele, petele de sânge de pe podea și știreangul.

— Cine a fost spânzurat?

Lizzie îi răspunde:

— Toate am fost. Sam ne-a salvat de la moarte.

— Dar femeia cu corbi? mă întreabă Jaxon. Unde e?

— S-a dus. De tot.

A murit în brațele mele, cred, dar nu o spun cu voce tare.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Bulgări-de-soare

Cobor ultimele trepte încet, păşind întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Cu fiecare mişcare, corpul meu plin de bandaje protestează. Mirosul de pâine prăjită şi ouă mă motivează să încerc să merg mai repede. Aud zgomot de tacâmuri şi tigăi.

Trec prin arcada care dă în bucătărie, iar Jaxon şi mama lui se întorc spre mine, cu zâmbetul specific familiei Meriwether pe feţe.

Jaxon lasă pe masă farfuria cu biscuiţi pe care o ţinea în mână şi se apropie de mine.

— Sam, n-ar fi trebuit să cobori din pat.

— Şi cum propui să mă duc la toaletă? întreb eu, inspirând mirosul delicios de cafea proaspăt măcinată.

Jaxon rânjeşte.

— Aş putea să te car.

— Mda, puţin probabil să se întâmple aşa ceva.

Doamna Meriwether vine să mă examineze.

— Îţi pregătesc o baie fierbinte după micul-dejun şi îţi mai pun o compresă. O să te faci bine într-o clipită.

Zâmbesc când îi văd expresia optimistă.

— Mulţumesc, doamnă Meriwether.

— Ce-ar fi să mergem cu toţii în sufragerie? propune doamna Meriwether în timp ce pune frişcă proaspăt bătută într-un bol.

— Ai nevoie de ajutor, Sam? întreabă Jaxon.

— Dacă continui să mă tratezi ca şi cum aş fi neajutorată, te bat, îi răspund cu un zâmbet dureros.

— Acum, că ştii să faci vrăji, probabil că ar trebui să am grijă.

Doamna Meriwether ne zâmbeşte. Îi urmez pe hol, dar, când ajungem în sufragerie, mă opresc brusc. N-am mai văzut niciodată atâta mâncare la un loc, şi e o privelişte minunată.

— Sunt patru locuri la masă, îi spun doamnei Meriwether în timp ce ea aşază bolurile de căpşuni şi frişcă.

— Da, draga mea. Vine şi tatăl tău la masă.

Îmi face cu ochiul.

Mă sprijin de spătarul unui scaun ca să nu cad.

— Vine aici? Deja?

Doctorii nu m-au lăsat nici măcar să vorbesc cu tata în ultimele zile. Spuneau că nu înţeleg cum de s-a însănătoşit atât de repede şi voiau să îi facă mai multe analize. *Probabil că ruperea blestemelor funcţionează altfel decât bolile adevărate.*

— Abia aşteaptă să te vadă.

Îmi zâmbeşte cu blândeţe. Jaxon radiază de bucurie.

Simt cum încep să-mi curgă lacrimi de-a lungul genelor şi îmi acopăr gura cu mâna. Mă întorc pe călcâie şi plec spre uşa din spate a casei.

— Eşti bine, Sam? mă întreabă Jaxon alergând după mine.

— Da! Doar că trebuie să aduc ceva.

O iau la fugă prin iarbă, călcând pe frunze uscate. Uit de durere, intru în casa bunicii şi mă îndrept spre bucătărie. Deschid dulapul şi dau la o parte cănile din faţă. O iau pe aceea pe care scrie „Cel mai bun tată din lume". N-o să-şi bea cafeaua dacă nu are cana asta.

Deschid ușa din spate din nou, nerăbdarea grăbindu-mi pașii, și mă opresc. Pe preșul de la intrare se află un singur fir de bulgăr-de-soare, proaspăt tăiat. Mă uit în jur, pe verandă, dar nu văd pe nimeni. Zâmbesc. *Elijah.*

Nota autoarei

Cotton Mather a fost a treia generaţie a familiei Mather din America, iar eu sunt a paisprezecea generaţie. Ştiu asta de când eram mică, nu pentru că avem acelaşi nume de familie şi pentru că el apare în cărţile de istorie, ci pentru că bunica mea, Claire Mather, mi-a spus asta. Bunica m-a plimbat prin casa ei, povestindu-mi despre preşedinţi, iubiri interzise şi invenţii. Am observat din tablourile cu strămoşii mei că avem aceeaşi culoare a ochilor şi am apreciat simţul umorului prezent în scrisorile pe care le-au scris. Pentru familia mea, istoria nu e o amintire îndepărtată, ci este vie şi face parte din noi.

Rudele mele au făcut totul, de la lupta în Războiul de Independenţă, până la a supravieţui scufundării Titanicului. Sunt un grup pestriţ care şi-a lăsat amprenta asupra istoriei Americii. Dar Cotton a fost dintotdeauna un personaj controversat. Pe vremea când tata era copil şi a învăţat la şcoală despre Procesele vrăjitoarelor din Salem, ceilalţi colegi l-au tachinat din cauza numelui lui de familie.

Personajul acesta detestat, care trezea asemenea reacţii în oameni chiar şi după trei sute de ani de la moartea lui, mi-a aprins curiozitatea. Aşa că am început să fac cercetări. Iar ceea ce am descoperit m-a surprins. Cotton era

mult mai complex decât îmi imaginam. A luptat pentru implementarea vaccinelor antivariolă, a scris primul roman polițist bazat pe fapte reale din America, a organizat unul dintre primele experimente de încrucișare a speciilor de plante și a participat la fondarea facultății Yale. Mulți scriitori de după el i-au privit cărțile ca pe un exemplu al începuturilor culturii puritane americane.

Personalitatea lui Cotton nu e unilaterală. Istoricii se contrazic când vine vorba despre rolul lui în Procesele vrăjitoarelor. Dar nu numai din cauza complexității lui Cotton, ci și pentru că Procesele vrăjitoarelor au fost o combinație de coincidențe și întâmplări nefaste. Și cu cât analizam mai mult circumstanțele misterioase din jurul proceselor, cu atât voiam să știu mai multe. Așa că m-am dus în Salem și am început să cercetez.

Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut odată ajunsă acolo a fost să merg la o librărie ca să cumpăr o carte despre rudele mele. Când am ajuns la adresa respectivă, spațiul nu arăta cum mă așteptam, ci era o casă veche, plină cu cărți. Mi-am scris numele pe fișa de comandă, iar vânzătoarea a ridicat o sprânceană și a spus: „Mather... ăsta nu e un nume prea popular pe aici." Nu m-am simțit ofensată, ci intrigată. Nimeni nu a mai reacționat așa la auzul numelui meu de familie. Oare, pentru localnicii din Salem, eram un fel de personaj negativ din istorie?

Atunci mi-am dat seama că o simplă vizită nu e de ajuns. Am vrut să petrec câteva zile în Salem, ca să cunosc orașul cu adevărat. M-am plimbat pe străzile cu piatră cubică, admirând casele întunecate, am mers în tururi ghidate și m-au trecut fiori ascultând toate poveștile, care uneori erau înfricoșătoare. Dar ceea ce m-a luat prin surprindere s-a întâmplat la pensiunea la care am ales să stau. Aceasta era o vilă veche, cu coridoare șerpuitoare și scări peste tot.

O locuinţă foarte frumoasă, fără urmă de îndoială. Când am intrat în camera mea, nu mi-am putut alunga sentimentul că ceva e în neregulă.

Mă tot uitam peste umăr (şi sub pat). Am coborât înapoi la recepţie şi am întrebat dacă nu cumva casa e bântuită. Femeia de la recepţie mi-a spus: „Cu siguranţă." Apoi mi-a spus cât de frică îi este să încuie camerele când e singură în casă. Mi-a sugerat să consult cartea de oaspeţi dacă vreau să aflu mai multe despre fantome. Instinctele îmi spuneau să nu fac asta. Dar, bineînţeles, nu m-am putut abţine. Fiecare pagină din cartea de oaspeţi era plină de povestiri despre oameni care s-au trezit noaptea auzind ţipete, au văzut balansoare mişcându-se singure şi mesaje scrise pe oglinzi, în aburul de la duş. Unii oaspeţi călătoriseră din celălalt capăt al lumii ca să stea în pensiunea asta bântuită, iar eu, fără să ştiu, îmi închiriasem o cameră aici din întâmplare.

Am intrat în panică. Sunt fricoasă de fel. Toată noaptea am dormit (dacă se poate numi aşa) iepureşte, cu lumina aprinsă. Dar, petrecând tot mai mult timp în Salem, am aflat că aproape oriunde te duci găseşti o casă bântuită, un blestem sau un cimitir. Oamenii nu te întreabă *dacă* crezi în fantome, ci *când* ai văzut ultima dată o fantomă. După câteva zile, am devenit fermecată de istoria misterioasă a oraşului şi de secretele ascunse peste tot. Aşa că am scris o carte.

În povestea mea am vrut să scot în evidenţă câteva dintre personalităţile istorice fascinante pe care le-am descoperit în Salem şi să le dau ocazia să fie cunoscute de cititori. O mare parte (dar nu toată) din istoria prezentată în carte este adevărată. Dacă există o explicaţie mai bună pentru locul spânzurătorilor în afară de cea prezentată în eseul „Unde au fost spânzurate vrăjitoarele" scris de

Sidney Perley, eu nu am găsit-o. Oricum, cauzele Proceselor vrăjitoarelor sunt mult mai complexe decât cele expuse de mine în această lucrare de ficţiune. Dar nu-i nimic, pentru că nu am scris povestea asta doar ca să aduc fapte istorice în atenţia cititorilor. Am scris-o cu gândul că cititorii vor putea învăţa ceva din ea şi, în mod special, ca să demonstrez asemănările dintre spânzurarea unei vrăjitoare din Salem şi chinuirea elevilor de către colegii de la şcoală, cum se întâmplă în prezent.

Pentru a înţelege mai bine care au fost factorii care au condus la Procesele vrăjitoarelor din Salem, e important să luăm în considerare ce anume ştim şi de unde provin informaţiile. Apoi trebuie să examinăm perspectiva din care privim lucrurile. Altfel, e foarte uşor să priveşti faptele din trecut cu ochi acuzatori şi să strigi „Eraţi cu toţii săriţi de pe fix, iar hainele voastre par foarte inconfortabile!"

În carte, când am dezbătut cauzele Proceselor vrăjitoarelor din Salem, am apelat la licenţe artistice. Personajul Ann, de exemplu, este bazat în linii mari pe Ann Putnam Jr., care avea doisprezece ani când au început acuzaţiile, deci nu era adolescentă, ca personajul din cartea mea. Casa cu ziduri întunecate din pădure e imaginară, dar chiar *există* o casă care a aparţinut rudelor lui John Symonds (ale cărui citate se regăsesc în eseul lui Perley şi în jurnalul bunicii lui Sam) de la ferestrele căreia se poate vedea locul spânzurătorilor. De asemenea, scrierile lui Cotton şi rolul lui în Procese sunt mult mai complexe decât am lăsat să se înţeleagă. Totuşi, în această poveste sunt menţionate multe locuri turistice din vechiul şi noul Salem, care merită vizitate şi explorate.

Deşi nu toate locurile istorice mai există şi astăzi şi informaţiile s-au mai pierdut de-a lungul timpului, lecţiile pe care le avem de învăţat din Procese rămân de actualitate.

În linii mari, nesiguranța de la nivelul societății și temerile oamenilor au creat un mediu instabil emoțional, care a permis ca lucrurile să scape de sub control în Salemul din vremurile puritane. Câțiva cetățeni au fost izolați și dați drept exemplu, acuzați fiind de către grupuri de oameni puternici, pe care comunitatea îi admira și de care se temea în egală măsură. Și odată ce întreaga comunitate a susținut acuzațiile de vrăjitorie, șansele de scăpare ale acuzaților au scăzut dramatic.

Așa cum acuzațiile de vrăjitorie erau ceva normal în trecut, acum chinuirea adolescenților de către colegii de școală este foarte des întâlnită. Și exact la fel ca pe vremea Proceselor, cei vizați nu sunt întotdeauna cei la care ne așteptăm. I se poate întâmpla oricui, din orice motiv. Dar se întâmplă numai atunci când restul comunității îi susține pe bătăuși. Este la fel de grav să fii de acord sau să închizi ochii când vezi pe cineva care suferă. În momentul în care cineva decide să rupă tăcerea, devine posibil să oprești ciclul evenimentelor. Nu e întotdeauna ușor să faci asta, dar lucrurile bune nu se obțin fără să-ți asumi riscuri. Nu există nimic mai minunat pe lume decât bunătatea – să fii bun cu cineva care suferă, cu un străin, cu un animal rănit. Orice faptă bună contează.

Mulțumiri

Uneori poți să ai un moment norocos, cum ar fi să câștigi la loto și, în aceeași zi, să primești o rezervă nelimitată de gogoși. În cazul meu, momentul norocos a fost ziua de Halloween din anul 2014, când planetele s-au aliniat și destinul mi le-a trimis în viața mea pe Rosemary Stimola și pe Nancy Hinkel. Amândouă sunt niște femei amuzante, generoase și incredibil de inteligente, și mă simt onorată că îmi sunt prietene. Sunt recunoscătoare că Ro este agenta mea, că Nan e editoarea mea, iar faptul că am ocazia să lucrez cu ele e ca și cum s-ar adăuga gogoșile nelimitate la premiul de la loto. Dragostea și respectul meu pentru ele sunt însemnate.

În plus, Knopf/Random House e un loc magic, unde toată lumea iubește cărțile, iar pe pereți sunt afișate ilustrații din cărți cunoscute. În mod special, sunt recunoscătoare pentru dedicarea extraordinară și munca depusă de Julia Maguire. Fără ea, călătoria asta n-ar fi fost la fel.

Și întreaga echipă continuă să mă impresioneze. Barbara Marcus, Stephen Brown, Melanie Cecka, Dawn Ryan, Artie Bennett, Janet Wygal, Lisa Leventer, Marianne Cohen, Trish Parcell, Alison Impey, Kim Lauber, Mary McCue, Judith Haut, John Adamo, Dominique Cimina, Adrienne Waintraub – vă mulțumesc tuturor pentru că sunteți niște oameni atât de creativi și că m-ați susținut în scrierea acestei povești.

De asemenea, îi mulţumesc în mod special lui Marilynne K. Roach, un istoric foarte bun din Salem. Cărţile ei minunate m-au ajutat să înţeleg cu adevărat istoria Salemului. Înainte ca Ro să vadă manuscrisul, pe vremea când încă mă întrebam „ce naiba înseamnă intrigă?", prietenii şi familia au citit şi mi-au oferit sfaturi de nepreţuit. Clubul Mâna mea dreaptă – Cristen Barnes, Leah Briesé, Kristin Minter şi Raj Velu – mi-a stat alături de la început. La fel şi Frank şi Claire Mather, Marcia Wood, Peter Ciccariello, Ron Wood, Linda Levy, Candis Wood, Saul Levy, Mollie Warren, Allie Merriam, Meghan Best, Maggie Conlon, Nan Shipley, Patrick Maloney, Matt Daddona, Michael McDonagh, Kara Barbieri, Geoffrey Gordon, Samantha Joyce, Jeff Zentner şi Kali Wallace. Îi mulţumesc în mod special lui Dani Bernfeld pentru generozitatea pe care mi-a arătat-o încă de la început. Îi rămân veşnic recunoscătoare. Şi îi mulţumesc lui Anya Remizova pentru că m-a susţinut mereu, pisicilor mele pentru talentul lor minunat de a se cuibări lângă mine, tuturor prietenilor şi familiei pentru dragostea pe care mi-au oferit-o.

Dar, sincer vorbind, n-aş fi reuşit să scriu cartea asta fără mama mea (Sandra Mather) şi fără piratul meu (James Bird). Felul în care mă iubesc şi mă încurajează este extraordinar. S-ar putea chiar să mă încurajeze exagerat de mult. Cred din tot sufletul că orice este posibil, ceea ce cu siguranţă îmi va crea probleme într-o zi. Şi ei doi îmi vor susţine în continuare optimismul naiv. Deci, aş vrea să-i acuz, în mod anticipat, pentru posibilele mele dezamăgiri viitoare. Şi trebuie să le mulţumesc din toată fiinţa mea pentru că mi-au oferit un pic de spaţiu în lume pe care să-l umplu cu visuri. Ca să-l citez pe E.E. Cummings, „îţi port inima cu mine (o port în inima mea)".

Cuprins

CAPITOLUL UNU • Prea încrezut 7

CAPITOLUL DOI • Companie plăcută 16

CAPITOLUL TREI • Despre numele meu de familie 20

CAPITOLUL PATRU • Nu e de glumit
când vine vorba de fursecuri 25

CAPITOLUL CINCI • Lăsaţi-mă să fiu un copac 33

CAPITOLUL ŞASE • Cea mai ciudată fată 40

CAPITOLUL ŞAPTE • Priviri şi şoapte 50

CAPITOLUL OPT • Ceva e putred aici 57

CAPITOLUL NOUĂ • Blestemată 65

CAPITOLUL ZECE • Dincolo de bravadă 70

CAPITOLUL UNSPREZECE • Prietenia 76

CAPITOLUL DOISPREZECE • Momentul să pleci 83

CAPITOLUL TREISPREZECE • O să regreţi fiecare cuvânt 88

CAPITOLUL PAISPREZECE • Aşa se întâmplă când mori 93

CAPITOLUL CINCISPREZECE • Pasăre colibri nebună 100

CAPITOLUL ŞAISPREZECE • Salem nu este ca alte oraşe 107

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE • Fată de rând şi needucată 114

CAPITOLUL OPTSPREZECE • Lucruri delicate 119

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE • Casa cu ziduri negre 125

CAPITOLUL DOUĂZECI • Certificate de deces 132

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU •
N-o să fii niciodată singură 137

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI •
Un mod de a-ţi lua la revedere 142

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI • Mor oameni 147

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU • Conacul Ropes 152

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI • Ea nu e una dintre noi 157

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE • Ceva în comun 166

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE • Sunt descoperită 172

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT • Ai muşcat pe toată lumea 177

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ • Puritan rebel 196

CAPITOLUL TREIZECI • Te văd 203

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU • Iubire şi săgeţi 209

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI • Semnele vrăjitoriei 221

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI • Nervoasă, nu tristă 230

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU • Acum e prea târziu 238

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI • I-am văzut moartea 247

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE •
Starea normală: sarcasmul 255

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE •
Cum să spânzuri o vrăjitoare 266

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT • Motive să mă urască 283

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ • Corbul şi ştreangul 289

CAPITOLUL PATRUZECI • Misiunea de la miezul nopţii 299

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU • Cum să devii vrăjitoare 304

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI •
Nu există nicio cale de scăpare 320

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI • Ce...? 331

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU •
Cu sau fără un plan bine stabilit 345

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI •
Incredibil de frumoasă şi de rea 354

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE • Vrăjitoarea din Salem 364

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE • Bulgări-de-soare 391

Nota autoarei 394

Mulţumiri 399

Alte titluri **young**art

Elizabeth George Speare, *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei*

Traducere din limba engleză de Mihaela Dobrescu

Kit a crescut pe insula Barbados, înconjurată de dragoste şi răsfăţată de bunicul ei. Dar când acesta dispare, trebuie să plece pentru că nu se cuvine ca o fată de şaisprezece ani să locuiască singură. Ştie că are o mătuşă şi un unchi care trăiesc în colonia Connecticut. Aşadar, singură şi disperată, porneşte înspre ei într-o călătorie pe mare, către Noua Anglie. Nu-şi găseşte uşor locul acolo, dar asta până când o întâlneşte pe Hannah Tupper, o femeie în vârstă, lângă care Kit simte că poate să fie, în sfârşit, ea însăşi.

Dar coloniştii o cred pe Hannah vrăjitoare. Dacă află că tânăra îi este prietenă, acelaşi lucru îl vor crede şi despre ea. Kit trebuie să aleagă: să-şi abandoneze singura prietenă sau să-i rămână alături, chiar dacă ar putea pierde totul?

Ethan Hawke, *Reguli pentru un cavaler*

Traducere din limba engleză de Andrei Dósa
Ilustrații de Ryan Hawke

Un cavaler, temându-se că nu are să se întoarcă din bătălia care-l așteaptă, le scrie o scrisoare copiilor lui, încercând să-și transmită mai departe învățăturile. Printr-o serie de cugetări, care-și au rădăcinile în filosofiile estice și vestice și-n marile scrieri spirituale ale lumii, vorbind despre smerenie, iertare, onestitate, curaj, răbdare și alte valori morale, dorința cavalerului este să le ofere copiilor săi o busolă pentru călătoria prin care vor fi nevoiți să treacă singuri, o călăuză care să-i ajute să descopere toate acele lucruri care dau sens și frumusețe vieții.

„Un ghid pentru o viață dreaptă și nobilă."

The New Yorker

Timothée de Fombelle, *Fabuloasa poveste a lui Joshua Perle*

Traducere din limba franceză şi note de Mihaela Dobrescu

Prinţul moştenitor al unui tărâm populat de zâne şi duhuri ajunge să fie captiv în lumea noastră. O familie de evrei cofetari din Paris îl ia sub acoperişul ei pe tânărul apărut de nicăieri în timpul unei furtuni teribile. Joshua nu-şi doreşte decât să se întoarcă acasă pentru a fi împreună cu iubirea vieţii sale, dar istoria zbuciumată a lumii în care a fost exilat are alte planuri pentru el. Când şi când, diverse obiecte de pe tărâmul celălalt se strecoară cine ştie cum până în realitatea aceasta, făcând ca lui Joshua să-i fie mai tare dor de casă. Îi va ajunge oare o viaţă întreagă să găsească drumul înapoi? Aceasta este adevărata şi fabuloasa poveste a lui Joshua Perle.

„Încă o dată, Timothée de Fombelle duce literatura *young* la cel mai înalt nivel, seduce cititorii de orice vârstă şi îi farmecă."

Télérama

Monica Hesse, *Fata cu palton albastru*

Traducere din limba engleză de Virgil Stanciu

Amsterdam, 1943. Hanneke procură și livrează mărfuri de pe piața neagră, le ascunde părinților îngrijorați adevărata natură a ocupației sale și-n fiecare clipă e cu gândul la iubitul ei ucis pe front când nemții au invadat țara.

După o livrare obișnuită, o clientă îi cere ajutorul. Așteptându-se ca doamna Janssen s-o roage să obțină carne sau cafea veritabilă, Hanneke este șocată să audă că i se cere să găsească o adolescentă evreică evaporată ca prin farmec din cămăruța unde bătrâna doamnă o ascundea. Inițial, Hanneke nu vrea să se implice într-o misiune atât de periculoasă, dar este atrasă curând într-un păienjeniș de mistere și de descoperiri uimitoare care o conduc în interiorul Rezistenței, îi deschid ochii în fața mașinăriei de război naziste și o obligă să acționeze.